

Giới thiệu Khi Tiên Lộ

Thể loại: Biến thân, huyền huyền, tiên hiệp

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

Nàng vốn dĩ là nam nhân nhưng do gia tộc bị hủy diệt thân nhân mất đi, phải đảm nhận trọng trách mà người thường chưa từng nghĩ đến. Những đả kích lại thi nhau mà đến, cuối cùng chỉ còn con đường tu tiên để cứu lấy mình, trừ nó ra không còn phương pháp nào khác.

Mà một nữ nhi đáng thương lại độc đạo trên con đường tu tiên chính là đồng hành cùng với khắc nghiệt và khổ cực.

Giới thiệu

Nhân vật chính của chúng ta bị biến đổi thân thể rất đáng thương nha, nhiều lúc tự hỏi nếu đặt bản thân mình vào hoàn cảnh đó làm sao tiếp tục có can đảm sống tiếp đây, còn có tình yêu của “nàng” sẽ phát triển ra sao? có trả thù được cho gia tộc hay không? sau này đang ở giữa chừng tu tiên có bị tên siêu cấp ác ma nào ăn thịt mất hay không... nói chung là mình cũng rất là chờ mong đó, a haha.

(Bồng Bồng)

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lưu gia suy vong

“Phế vật như vậy, chết đi không phải tốt hơn sao!”

Không biết giọng điệu chua ngoa châm chọc từ nơi nào truyền tới, ngay sau đó trong đám người rõ ràng toát ra từng trận, từng trận cười giễu cợt người thiếu niên khảo thí thất bại vẫn còn đang đứng ở trên đài.

“Ha ha, chính là a, vốn chính là cái phế vật, bản thân là cóc ghè mà tưởng mình là thiên nga a, quả là buồn cười!”

“Vũ Hành Đường, đây chính là môn phái của chúng ta tại Lôi Quang Thành thanh danh vang dội, khắp phương viên trăm dặm không gì sánh bằng, lại có thứ phế vật như vậy, cũng muốn đi so tài sao!”

“Nhìn hắn đứng là cậu tạp chủng, còn có một đứa em trai cũng đều là loại không có thiên phú võ học, Lưu gia nói thế nào cũng đã từng là một danh môn vọng tộc, cả trăm năm sau khi vận cũng chưa chắc kết thúc, lại một buổi sáng suy sụp đến mức này, hắc hắc, ta xem coi như cho bọn hắn thêm ba trăm năm cũng đừng mong trở mình rồi.”

Nghe đủ loại âm thanh đàm tiếu sau lưng, không hề che dấu ý hạ nhục, Lưu Ngọc cũng chỉ yên lặng cắn chặt đôi môi, bộ dáng có vẻ âm thầm từ trên đài khảo nghiệm lặng yên lui xuống.

Người thiếu niên một thân vận quần áo màu trắng, dáng người có khí chất giống nữ nhi lại có khuôn mặt xinh đẹp, tóc hơi dài buộc đơn giản sau đầu, chân mang đôi giày vải phổ thông màu xám tro, trang phục như vậy không thể giúp người mặc thoải mái thi triển võ công lại thêm cái “thiên phú” võ công bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, cơ hồ Lưu Ngọc đứng là không thể nào thông qua kỳ khảo hạch của võ đường lần này.

Thật ra nếu như thành tích của những người khác so với Lưu Ngọc không sai biệt lắm thì cũng sẽ không có quá nhiều người cười cợt như vậy, nói thế nào nhà họ Lưu cũng đã từng là một đại gia tộc đứng nhất nhì tại vùng lân cận của Lôi Quang Thành, lấy việc cầm đồ để khởi nghiệp, cũng xem như có chút tài lực, tổ thượng cũng từng xuất hiện vài vị vũ sư tiếng tăm lừng lẫy.

Cuộc sống Lưu Ngọc trước kia vốn là thiếu gia sống trong nhung lụa sung sướng mười hai năm, cho nên bây giờ hắn đứng chung với những thiếu niên thôn dã so về bề ngoài, hay khí chất đều lộ ra vài phần phú quý thoát nhìn rất bất đồng.

Vậy mà mấy năm trước một cuộc thăm sát khiến cuộc sống của hắn phải đảo lộn.

.....

Lưu gia mặc dù kinh doanh cầm đồ là chính, dù vậy tiệm đấu giá của Lưu gia cũng là một sản nghiệp quan trọng mang lại nhiều lợi ích và danh vọng cho họ, mà gia gia của Lưu Ngọc chính là một vị nhân cảnh cao thủ. (cái nhân cảnh là level trong truyện a >.<)

Lưu Ngọc nhớ năm năm trước cả Lôi Quang Thành tổng cộng cũng chỉ có hai phòng đấu giá, chính là phòng đấu giá Lưu Thị cùng phòng đấu giá Anh

Đức. Mà không nghĩ ngờ chút nào phòng đấu giá của Lưu gia năm đó chính là ở thời kỳ đỉnh cao, bởi vì công việc kinh doanh tiến triển thuận lợi, liên tục khai thác mấy chỗ nguồn cung cấp, giá trị vật đấu giá càng ngày càng cao. Bất quá mọi việc đều có hai mặt, không nghĩ ngờ chút nào cửa tiệm của Lưu gia càng càng cường thịnh sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của phòng đấu giá còn lại, chính là ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của phòng đấu giá Anh đức. Mà đứng phía sau phòng đấu giá đó lại chính là Đông gia, cũng là Lôi Quang Thành chủ Tà Mạc.

Thế nhưng thật sự động thủ với Lưu gia không phải là Tà Mạc mà lại là một thế lực khác, một tổ chức bí ẩn mà cho đến giờ Lưu Ngọc cũng chưa từng nghe thấy tên. Năm đó chính tổ chức này nhằm vào Lưu gia bày ra kế hoạch thanh trừ, bất kỳ kẻ nào có liên quan đến việc này một người cũng không thể sống sót, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Phòng đấu giá Lưu thị liên tục trong nửa năm làm ăn xuôi chèo mát mái, giá trị những vật đấu giá ngày một tăng cao, danh tiếng cũng từ đó lan rộng, tiền lời tự nhiên cũng theo đó ngày một nhân lên. Ngay tại thời điểm gia tộc phồn vinh nhất, gia gia của Lưu Ngọc là Lưu Tuần lại sầu lo, ông dự cảm được việc làm ăn quá mức thuận lợi này có vẻ không được bình thường. Đáng tiếc người của Lưu gia đã nếm mật ngọt, tầm nhìn cũng vì cái lợi trước mắt mà làm mờ đi, ngay cả phụ thân của Lưu Ngọc cũng vậy, bọn họ dám tiếp nhận mở những phiên đấu giá quy mô lớn nhưng lại cực kỳ may rủi, dù là những thứ kia có thể sẽ khiến vô số người đỏ mắt mong ước có được.

Nói thí dụ như với viên từ sông trấn linh đan có thể làm vỡ giả đột phá thánh cảnh linh dược. Bất kỳ đan dược nào có thể làm vỡ giả đột phá cảnh giới, đều có giá trị liên thành. Huống hồ gì viên đan dược này lại có thể đột phá cảnh giới thánh cảnh, một cảnh giới hiếm có người nào trong võ lâm đạt được. Trong truyền thuyết, đột phá thánh cảnh thì vỡ giả sẽ bước lên một tầm cao mới, cùng lúc tiếp xúc được lực lượng mà trước đây bản thân hoàn toàn không thể lĩnh hội, thậm chí có khả năng chạm đến con đường tu tiên.

Khó có thể đo lường được hết giá trị của một viên từ sông trấn linh đan, nếu dùng nó để mua một nửa Lôi Quang Thành tính ra còn dư. Mặc dù Lưu Tuần kịch liệt phản đối vụ làm ăn khó nuốt này, nhưng ông làm sao ngăn cản được toàn bộ người trên dưới của Lưu gia, bởi chỉ cần việc lần này thành công thì dù Lưu gia có kinh doanh phòng đấu giá hơn năm mươi năm nữa cũng chưa chắc kiếm được khoản tiền lớn như vậy. Việc tốt như thế đến cả sói đá cũng muốn động tâm, thử hỏi làm sao mà không khiến người ta cảm thấy điên cuồng.

Lưu Tuần không còn cách nào khác, chỉ có thể tự mình dẫn người trấn thủ cấm địa của gia tộc, nơi này do một vị địa cảnh tiền bối của Lưu gia thiết đặt cơ quan cạm bẫy, mà viên từ sông trấn linh đan này lại được đặt ở chỗ trọng yếu nhất của cấm địa, dù là địa cảnh cao thủ vào được cũng đừng mong lành lặn mà trở ra.

Đoạn thời gian đó toàn bộ trên dưới Lưu gia như lâm đại địch, cơ hồ tất cả mọi người đều tập trung vận chuyển, số lượng thủ vệ đạt tới ba bước một nhóm, năm bước một đoàn, canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi cũng khó lọt.

Mọi việc đều yên bình cho đến trước đại hội bán đấu giá một ngày, từ sông trấn linh đan vẫn còn ngoan ngoãn nằm yên tại chỗ của nó, Lưu Tuần lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, mọi việc đều được ông an bài đầu vào đó rồi mới đi nghỉ chốc lát, nhưng chính “trong chốc lát” này đã khiến Lưu gia gặp phải kiếp nạn thảm khốc. Trước biết bao nhiêu cặp mắt, viên từ sông trấn linh đan lại không cánh mà bay. Cạm bẫy cơ quan tại cấm địa không có bất kỳ dấu vết bị phá hư, Lưu gia phát động mọi người điên cuồng truy xét, đáng tiếc cũng không có bất kỳ đầu mối nào.

Mà thế lực thần bí an bài bọn họ bán đấu giá từ sông trấn linh đan mặc nhiên cũng không cho Lưu gia nửa câu giải thích, ngay trong ngày thứ hai Lưu gia trên dưới máu chảy thành sông, đến cả chó gà cũng không lưu. Chỉ có Lưu Ngọc cùng tiểu đệ của hắn đều không có thiên phú tu luyện võ công mới còn sống, dường như ngay sau đó thành chủ Tà Mạc liền hạ lệnh không cho phép hai người bọn họ rời khỏi phạm vi quản hạt của Lôi Quang Thành nữa bước cho đến tận bây giờ.

.....

“Hào!”

“Thật là lợi hại!”

“Không hổ là con cháu của Vương gia, không nghĩ tới một đệ tử bình thường của Vương gia thôi cũng có thực lực như thế, xuất một quyền đánh nát một khối thuốc kim thạch, chắc hẳn thực lực cũng phải ở phạm cảnh tầng bảy đi, hắc hắc, so với tên phế vật của Lưu gia lúc này cũng đã tốt hơn nhiều!”

“Như vậy mà còn kém sao! Hắn tên gọi là gì?”

Bên cạnh lập tức có người lớn tiếng trả lời: “Vương gia Vương Linh.”

Trong đám người có rất nhiều tiểu cô nương vây xem, mà đám phụ nhân hai mắt nhất thời cũng sáng lên, Vương Linh không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa dáng người cũng hết sức cường tráng, góc cạnh rõ ràng, rất có khí khái nam nhân, so với cái đồ tiểu bạch kiểm Lưu Ngọc khác một trời một vực. Đủ để khiến rất nhiều cô nương trong lòng động xuân tâm.

Trong đám người không ngừng truyền tới tiếng tung hô càng lúc càng lớn, không thể không nói cái tên Vương Linh này quả thật rất có tài, đến mấy vị quan chủ khảo mắt cao hơn đầu, tâm ý một mực bắt bẻ lúc này cũng không khỏi lộ ra mấy phần hài lòng.

“Vương gia không hổ là Vương gia a, Lôi Quang Thành phương viên trăm dặm đệ nhất võ thế gia, ngay cả Vũ Hành Đường cũng cùng Vương gia đặt quan hệ mật thiết, nếu không đám đệ tử của Vương gia cũng sẽ không đưa đến Vũ Hành Đường bồi dưỡng.”

Trong nhóm quan chủ khảo đó có một người trung niên vận áo bào trắng, dáng vẻ có mấy phần trầm ổn khác với toàn bộ các quan chủ khảo đều chăm Vương Linh qua khảo nghiệm, người này ngay trên thẻ điểm của mình dùng mực đỏ đại bút nặng nề ghi xuống bốn chữ to “thượng phẩm hạ đẳng”, lúc này mới khẽ vuốt cằm phất phất tay ý bảo người kế tiếp vào khảo hạch.

Mà Vương Linh sau khi hoàn thành khảo hạch, hướng chư vị quan chủ khảo thi lễ một cái liền rời đi, lúc ngang qua Lư Ngọc trong ánh mắt toát ra một tia khinh thường, khóe miệng hơi nhếch lên cười lạnh một cái. Phải nói ra Lư Ngọc trước kia ở Lôi Quang Thành cũng xem như có chút danh tiếng, bắt quá không được tốt lắm, đại khái là tên công tử bất tài vô dụng thích ăn chơi nhảy múa, còn tình huống thực tế hiển nhiên chỉ có bản thân Lư Ngọc biết, không phải là không muốn cố gắng, thật sự là tư chất quá đỗi bình thường, cố gắng thế nào cũng không sao theo kịp các bậc thiên chi kiều tử, mà Vương Linh tài hoa như thế lại rơi vào thân phận chi thứ trong tộc của mình, bình thời ghen tỵ nhất tự nhiên cũng chính là những tên kém cỏi vô dụng như Lư Ngọc chỉ nhờ có thân phận cao trong Gia Tộc mà được ưu ái. Lư gia bây giờ lại rơi vào đường cùng, lâu nay hẳn khó có cơ hội được nói ra những lời cay độc trong lòng, lúc này gặp gỡ, khó kìm được một phen đùa cợt.

Phải nói Lư Ngọc trong những năm này đã nếm trải qua biết bao thế thái nhân tình nóng lạnh của người đời, bản thân và đệ đệ còn đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, cho nên dù bị vương linh khinh bạc hẳn cũng coi như không thấy. Nếu bản thân đơn độc còn tốt, nhưng quan trọng hẳn còn có một đệ đệ. Đắc tội những người này, tình cảnh hai huynh đệ sẽ càng khó khăn hơn, tiểu đệ hẳn tư chất có chút tốt hơn nên kể từ sau khi gia tộc suy vong, Lư Ngọc quyết tâm dù với giá nào cũng phải bồi dưỡng tiểu đệ của mình thành tài. Có cơ hội, nhất định phải mang tiểu đệ chạy ra khỏi Lôi Quang Thành. Lư ngọc mặc dù không có thiên phú tu luyện, nhưng hẳn không có gốc, từ nhỏ hẳn đã sinh trưởng trong môi trường kinh thương đầy xảo trá, nên Lư Ngọc mơ hồ đoán biết Lôi Quang Thành chủ Tả Mạc lưu hai huynh đệ bọn họ lại, không phải là chuyện tốt đẹp gì.

.....

“Ha ha! Lại thêm một con hắc mã.”

“Quả thật a, lại là một tên đặc biệt không kém hơn thằng nhóc Vương Linh kia đâu.”

“Xem ra năm nay Vũ Hành Đường trúng lớn rồi, năm trước cũng không có nhiều nhân tài trẻ tuổi như vậy nha, đúng là anh hùng xuất thiếu niên mà.”

Trong đám người không biết ai mở đầu, lại bộc phát ra một trận tiếng than sợ hãi, thì ra lần này là đệ tử một chi tộc nhỏ của Triệu gia. Triệu An Dân dáng người khôi ngô cao lớn như trâu như ngựa, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, cơ bắp cả người nhất thời phát ra từng gợn sóng rung động, hai cánh tay giờ ngang, thân thể còn chưa động đã toát ra một loại hơi thở tựa như hổ khiếu long ngâm, chân trái tiến lên trước một bước làm cả đài khảo nghiệm rung nhẹ, động tĩnh lần này ngay cả mấy vị quan chủ khảo nhìn thấy cũng không nhận được lộ ra một tia kinh sợ, đều lập tức ngồi thẳng người lại, chỉ chờ Triệu An Dân xuất ra võ công của mình.

Lư Ngọc nhìn thấy trong sân Triệu An Dân một bộ dáng khỏe mạnh như man ngư lại nhìn hình hài nhỏ gầy như hạc của mình, mặc dù trên nét mặt không nhìn ra biểu tình gì, nhưng trong thâm tâm cũng khó tránh khỏi vẻ hâm mộ, người luyện võ coi trọng chính là tinh thần sung mãn chân khí mạnh mẽ, người nào thể trạng càng cường tráng, thiên phú thể chất càng cường đại, mai sau tiềm lực phát triển cũng càng đầy đủ, dĩ nhiên cõi đời này cũng có một ít đồ vật cực kỳ trân quý có thể khiến người ta đạt tới hiệu quả nghịch thiên cải mệnh mà biến đổi cơ thể. Bất quá loại đồ vật này Lư Ngọc còn chưa từng thấy qua, chứ nói chi là để chính mình phục dụng.

“Oanh!”

Triệu an dân chợt quát một tiếng, một quyền đánh tới, nhất thời trên bàn đá tại đài khảo nghiệm để lại một cái con số tám trăm hai tám thật to. Chỉ một thoáng yên tĩnh rồi toàn trường như oanh động. Ngay cả mặt các quan khảo thí cũng đột nhiên biến sắc, thật không nghĩ tới tại hội thi bình thường như vậy, trên một cái đài khảo hạch nho nhỏ lại gặp được một vị thiếu niên kinh tài tuyệt diệu như vậy! Nếu như hắn là nhân tài của một trong các đại gia tộc hét lòng bồi dưỡng thì cũng chẳng nói làm gì, đằng này Triệu An Dân chỉ là đệ tử của một gia tộc bình thường lại là thuộc chi tộc, đáng lý ra chỉ có chút thực lực nhưng thực tế lại có thành tích ghê gớm đến vậy, có thể tính là một bậc kỳ tài bẩm sinh.

Tiền đồ vô lượng! Mấy quan chủ khảo nhất thời đều đứng lên không chút chậm trễ, sống nhiều năm như họ tuyệt đối có thể nhận ra tư chất của người này, thiên phú của hắn chỉ có tam tiểu thư Vương gia, Vương Vũ Vi cùng đại thiếu gia Thiết Sông của Thiết gia mới có thể so sánh. Mà phải nói hai người kia cũng phải sử dụng võ số thiên tài địa bảo, được cả gia tộc dốc sức bồi dưỡng nếu thật sự muốn so sánh cùng Triệu An Dân thì thật không công bằng.

Triệu An Dân lúc này đang thu hút lực chú ý của toàn trường khiến Vương Linh sắc mặt nhất thời trầm xuống, ánh mắt nhìn Triệu An Dân trên đài có mấy phần bất thiện. Mà Triệu An Dân sau khi cảm tạ mọi người cổ vũ, thật nhanh lại chạy xuống đài vừa lúc đi ngang qua bên cạnh Lư Ngọc còn lộ ra một nụ cười thân thiện. Lư Ngọc mặc dù đối với việc “thụ sủng nhược kinh” này mà có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, vì dù sao trước kia quan hệ hai nhà Lư Triệu cũng khá là thân thiết.

.....

Hôm nay Vũ Hành Đường mở ra cuộc tranh tài lần này là để cho mọi người xem cho mở rộng tầm mắt, hơn nữa còn xuất hiện một Triệu An Dân tài năng ngút trời như vậy, mọi người rối rít suy đoán xem Triệu gia liệu chuẩn bị bỏ ra cái giá bao nhiêu mới có thể giữ người này ở lại bên gia đóng góp sức lực.

Đã không còn người nào chú ý đến một tiểu nhân vật như Lư Ngọc, nhưng chuyện này lại vừa hợp với tính cách thích thanh tịnh của hắn, Lư Ngọc chỉ mong sao như thế, hắn và những người còn lại cùng nhau hướng quan chủ khảo cảm tạ rồi cùng nói lời từ biệt, sau đó cước bộ vội vã theo hướng về nhà chạy đi, thời điểm này đã không còn sớm, cơm tối còn chưa làm xong, tiểu đệ lại mới tiếp xúc với võ học, đang ở giai đoạn bồi dưỡng căn cơ hết sức khô cứng, lúc này Lư Ngọc coi như trong cảnh nghèo túng cũng quyết sẽ không để tiểu đệ mình thiếu đường ăn gì, có thực mới vực được đạo, cái đạo lý này trên thế giới người người đều hiểu.

Lư Ngọc hết sức vội vã, trong nhà cách trường khảo thí không xa, mắt thấy liền về đến nhà thì chợt trên bầu trời phong vân đột biến, một trận cuồng phong đột nhiên thổi đến, Lư Ngọc thấy vậy rõ ràng kinh hãi: “xong rồi, trong nhà đang phơi lúa còn chưa kịp thu, nếu trời mưa to thì tất cả đều bị ẩm mất, như vậy vụ mùa năm nay phải tính sao bây giờ!”

Chính là trời không “phụ” lòng người a, ngay sau đó không chỉ có gió cuộn cuộn thổi đến, trời còn mưa như trút nước, trên áng mây vùn vù đen kịt là hàng loạt lòi quang tia chớp, giống như một loại cảnh tượng tận thế vậy, mưa to tầm tã phảng phất không ngừng không tận, nước chảy thành sông, bầu trời ánh lên những tia chớp lúc trắng lúc xanh, thỉnh thoảng rạch xuống tia điện sáng như bảo kiếm, lúc lại như thanh long bạch hổ, chốc chốc lại hóa thành từng chùm như pháo hoa sáng rực, phò thiên cái địa, từng mảnh một ầm ầm nổ vang. Lư Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, trong nháy mắt liền tròn mắt há mồm, nhưng cước bộ lại không chậm lại chút nào, mãi đến tận lúc về nhà cả người sớm đã ướt như chuột lột.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiên thạch

Sau khi về nhà chuyện thứ nhất mà Lư Ngọc làm chính là vội vàng chạy ra đồng thu lại hạt giống đang phơi, mặc dù trong lòng đã có dự cảm xấu, không nghĩ cho đến khi tận mắt nhìn thấy, hai mắt Lư Ngọc như muốn tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Phải cực khổ hơn nửa năm mới thu hoạch, bây giờ tất cả đều giống như thi thể người chết ngôn ngang trời lơ lửng ở trên mặt nước, hơn nữa bởi vì nơi này địa thế khá dốc còn chẳng có thứ gì cản bớt dòng nước, cho nên coi như tay chân hần có lạnh lợi đến mấy lúc này cũng không thể làm được gì, huống chi thân thủ của hần cũng chẳng có gì đặc biệt, bây giờ hơn phân nửa hạt giống đã bị nước cuốn đi xem ra đã không còn cách nào thu hồi lại.

Hần dứt khoát đặt mộng ngồi ở trong vũng bùn đất, thế nào cũng nghĩ không thông tiết trời đang đẹp như vậy tại sao ngay sau đó lại chợt đổ cơn mưa to đến thế, đã có những màn cỏ lợp che chắn xung quanh nơi đập lúa nhưng dưới cơn giông bão lớn như thế này, căn bản không được một chút xíu tác dụng. Trong trấn Du Thụ* có một vị Đào tiên sinh dự đoán thời tiết hay thiên tai bốn mùa luôn luôn cực chuẩn, những hộ nông phu quanh vùng cũng vì vậy mà chưa từng thiếu quả đáp lễ ông ta. Lần này Đào tiên sinh bấm mấy đốt ngón tay rõ ràng nói năm sáu ngày tới sẽ không có mưa, bắt quả Lư Ngọc cũng nhất nhất tin tưởng mà lần này tự chuốc lấy xui xẻo.

“Ôi! Thật đúng là người có họa phúc khó lường, trời có gió mưa khó đoán.” Chuyện cũng đã xảy ra rồi lúc này có đau buồn cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ có thể đợi sau khi trời tạnh mưa tận lực vẫn hồi một ít tổn thất, hy vọng số thóc dự trữ còn đủ để nộp thuế ruộng, nghĩ tới đây Lư Ngọc không khỏi mảy mai có chút chau lại.

.....

Thoáng chốc đã qua gần nửa canh giờ, nước mưa lạnh như băng thấm đẫm cả người Lư Ngọc, cái cảm giác buốt giá ôn nhu này cũng dần làm cho phiền não không chịu nổi của hần từ từ dịu xuống. Lư Ngọc còn đang trầm tư thì sau lưng vang lên một giọng nói vẫn còn chút thanh khí trẻ con: “Ca ca, người làm sao vậy? Không phải muốn hù dọa kỳ nhi a, bên ngoài mưa lớn, mau nhanh về nhà đi!”

Nghe thanh âm của đệ đệ, Lư Ngọc mới chợt rùng mình tỉnh lại, mới vừa rồi hần ngây ngốc nhìn trời, mặc dù màn mưa nặng nề hần vẫn nhìn ra tựa hồ có chút không đúng, cơn giông này không chỉ tới đột ngột hơn nữa tiếng sấm bên tai không dứt, Lư Ngọc đã sống mười bảy năm, trước kia cũng xem như đọc nhiều sách vở mà vẫn chưa từng thấy qua cơn giông bão nào quái dị như vậy, huống gì trên bầu trời những tia chớp không ngừng biến ảo, hần có thể mơ hồ nhận ra chúng tựa hồ không phải chỉ đơn giản là tia chớp.

Lư Ngọc không phải là nông dân chân chính, mặc dù những năm nay hết sức kinh hoàng, chuyện đi học lại chưa bao giờ trì trệ, hần nhớ có một quyển 《Núi sông chí》 trong cổ văn đã từng nhắc đến cảnh tượng tương tự, đáng tiếc chỉ có ghi lại vài câu ngắn ngủi, tựa hồ có liên quan đến một cái tên là Vũ Thần vị này được miêu tả giống như thần linh vậy. Chính là ngay sau đó Lư Ngọc liền cười khổ một tiếng lắc đầu nói: “Cái gì mà yêu ma thần thánh? Lư Ngọc ơi Lư Ngọc, người cư nhiên sẽ tin tưởng những chuyện này?”

Trên đời này, dù là kỳ nhân có võ công tuyệt đỉnh thì người thống trị duy nhất vẫn là hoàng đế! Việc mà người đọc sách trong thiên hạ theo đuổi, dĩ nhiên là trở thành nhân tài phò tá minh quân, Lư Ngọc cũng không ngoại lệ, hần mặc dù được gia gia thúc ép học võ nhưng tự biết tư chất mình không tốt, vẫn một mực chuyên tâm đèn sách, chẳng qua là trong nhà gặp đại biến sau đều phải đối sách mới mong có cơm no bụng, lúc này mới bỏ con đường công danh, một lòng một dạ muốn đem đệ đệ bồi dưỡng thành tài, cũng là chuẩn bị một tương lai khôi phục lại Lư gia.

Đệ đệ đội mưa ra tới tận đây kiếm mình khiến Lư Ngọc trong lòng thâm cảm động, Lư kỳ mặc dù chỉ mới có tám tuổi, lại so với mình khi còn bé đã biết nhiều chuyện hơn càng khiến Lư Ngọc yêu mến người đệ đệ này của mình, hần cười nói: “Kỳ nhi, ca ca không có sao, để ca dẫn người về nhà.” Dù sao hạt giống cũng đã ướt như vậy, năm nay thu hoạch coi như là xong rồi, có muốn để dành lại năm sau cũng không được, Lư Ngọc ngược lại không tức giận, mang theo Đệ Đệ về nhà tắm rửa một phen, lại làm bữa ăn, sau khi hai người ăn xong mưa cuối cùng cũng ngừng lại, Lư Ngọc dặn dò đệ đệ mấy câu, liền một thân một mình lại đi ra cánh đồng xem xem còn có thể thu hồi bao nhiêu lương thực.

.....

Sau khi vòng vo mấy vòng quanh bờ đập lúa, Lư Ngọc sắc mặt nhất thời đen lại, không nghĩ tới không chỉ có phần lớn hạt giống tốt bị nước mưa cuốn đi, còn dư lại một ít trong bờ đập lúa cũng bị sét đánh cháy khét, tất cả đã hư hết.

“Đáng chết, chuyện này là sao chứ?” Lư Ngọc lúc này hận không thể chỉ thiên tức miệng mắng to: “Tặc lão Thiên, trả ta lương thực!”

Lư Ngọc trong lòng không khỏi bi phẫn, ngồi chồm hồm xuống, hận hận dẫm một cái xuống đất, muốn phát tiết hết lửa giận nhưng vào lúc này hần chợt

thét lên một tiếng, Lư Ngọc định thần nhìn lại mới phát hiện tay của mình cứ nhiên đánh trúng góc nhọn của hòn đá, bị rách một miếng lớn.

Lư Ngọc hít sâu một hơi, lúc này mới phát hiện hôm nay mình quả nhiên là xui xẻo tới cực điểm, hẳn nhất thời không mắng chửi nữa tránh cho chút lại có cái gì chuyện gì không tốt phát sinh.

Cú đâm vừa rồi quả nhiên dùng sức quá mạnh, vết thương đến giờ vẫn còn không ngừng chảy máu, vết máu của hắn lưu lại thành một vệt tròn chói mắt phía trên hòn đá, Lư Ngọc càng nhìn càng khó chịu, quyết định đem tảng đá kia từ trong đất moi ra, vì vậy lại mất một phen khí lực mới từ trong đồng đất sét móc ra một khối đá cuội không lớn cũng không nhỏ, lại có một cá sừng nhọn nhọn. Lư Ngọc sau khi cầm lên tay thì phát hiện tảng đá kia lại có chút đặc điểm: trên tay truyền đến cảm giác buốt lạnh, tựa như cầm khối băng ở lòng bàn tay vậy, kỳ lạ hơn nữa là vết thương trên tay lập tức liền ngừng chảy máu, ngay sau đó miệng vết thương hoàn toàn khép lại và bắt đầu đóng vảy, rồi vảy xác rơi xuống lộ ra vùng da mới không chút vết sẹo như chưa từng có vết thương nào trước đó vậy.

Lư Ngọc tựa như gặp quỷ, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng kỳ lạ mấy lần không nhìn được nghĩ muốn đem tảng đá kia vứt bỏ, chính là lý trí lại nói cho hắn biết: “Đây có lẽ là một cái cơ hội! Đừng, chính là một cái cơ hội!”

Lòng hiếu kỳ cuối cùng đã chiến thắng nỗi sợ hãi, bây giờ hắn ngoài bản thân và đệ đệ ra chỉ có hai bàn tay trắng, vật này coi như rất cổ quái, bất quá nó cũng chỉ là một tảng đá mà thôi. Chỉ cần mình cẩn thận giấu đi không để cho ai khác phát hiện, có lẽ khi cuộc sống của mình quần bách không chịu nổi, nó có khả năng mang đến cho mình một cơ hội đổi đời?

Nghĩ tới đây, Lư Ngọc trong lòng vốn đang rộn ràng vui vẻ lại bình tĩnh lại, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội! Hẳn tự nhiên sẽ không quên Lư gia của hắn trước đó gặp đại họa vì lưu giữ bảo vật, bất quá hắn đảo mắt nhìn lại một chút khối đá thần kỳ trong tay này lại trông bình thường như vậy, nếu như tùy ý quăng lên đường thì cơ hồ không khác gì các hòn đá khác, chỉ cần không cầm lên ai cũng sẽ không nhìn ra được sự khác biệt. Ngẫm nghĩ một chút, Lư Ngọc tự nhủ: “Chỉ cần cẩn thận một chút, cũng sẽ không bị người ta phát hiện.”

Sau khi thu được hòn đá kia, Lư Ngọc liền như không có chuyện gì xảy ra đi về nhà, hắn suy nghĩ một chút vẫn là không có nói cho đệ đệ, không phải là vì muốn giấu giếm mà là sợ tiểu đệ tuổi còn nhỏ không chú ý nói ra ngoài, vậy rất có thể đưa tới nhiều chuyện phiền toái.

.....

Con giông bão này mang đến nhiều tổn thất cho toàn bộ Du Thụ trấn, nhưng rồi thời gian qua đi trong trí nhớ của mọi người cũng phai nhạt dần, tổn thất lớn lần đó cũng không chỉ có một nhà Lư Ngọc, mọi người trừ đúng Đào tiên sinh thần toán năng lực bày tỏ ra một chút xiu hoài nghi thì cũng không có phát sinh biến hóa gì nữa. Vũ Hành Đường lần này tổng cộng từ Du Thụ trấn chiêu mộ được năm đệ tử, Triệu An Dân cùng Vương Linh ai ai cũng nhắc đến mà Lư Ngọc tự nhiên không có người vắn tắt, hẳn cũng vui vẻ đến an tĩnh, dù sao chỉ cần hai huynh đệ vẫn còn sống là đã tốt rồi, huống hồ vẫn ở Lôi Quang Thành một ngày cũng đừng nghĩ có thể ngóc đầu lên nổi, Lư Ngọc rất rõ ràng đạo lý này, hẳn không tin thành chủ tà mỵ lại hảo tâm lưu lại hai huynh đệ mà không có mục đích gì, mà chính mình nếu như có cơ hội cũng tuyệt đối sẽ không quên huyết cừu của gia tộc. Về phần Tà Mạc năm đó rốt cuộc là có liên quan gì với tổ chức kia với năng lực của mình bây giờ còn cần bàn không có khả năng tra ra, bất quá luôn có một ngày như vậy, Lư Ngọc cũng sẽ nhất nhất nợ máu phải trả bằng máu...

.....

Mười ngày sau, tại Lôi Quang Thành.

Trong mật thất phủ thành chủ

Một vị quan lớn ăn mặc chỉnh tề, nhìn qua rất có phong thái đại nho, nhưng trên thực tế trong tay người này không biết đã giết chết bao nhiêu người rồi.

Hắn chính là thành chủ Tà Mạc

Chỉ thấy hắn hôm nay mặc một thân áo đạo bào màu xanh, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở trên vị trí chủ tọa bên trong căn phòng tối, một nhóm người đang quỳ ở bên dưới, những người này đội mũ trùm kín đầu còn đeo thêm mặt nạ, toàn thân mặc hắc y, ánh mắt vạn phần cung kính, đem những tin tức đã điều tra trong những ngày qua nhất nhất đều báo lại cho Tà Mạc.

“Thành chủ đại nhân, mười lăm ngày gần đây phát hiện trong thành quả nhiên có rất nhiều nhân sĩ giang hồ. Chia ra có hà bắc danh kiếm Phương Hứng Đông; sơn nam Lê Quý Âm Ân; Thiên Tri Tứ Kiệt; Hương Phi Điền Lộ nhi, cùng với hơn mười lăm người nữa không tra rõ được lai lịch, những người này tới thành của chúng ta với mục đích đúng như thành chủ đại nhân đã đoán, bọn họ tới cũng vì cơn bão kỳ dị kia, còn như đang tìm kiếm một vật gì rất quan trọng vậy.”

Tà Mạc nghe vậy khẽ vuốt cằm hỏi: “Vậy người tra ra được là vật gì phải không?”

Hắc y nhân nghe vậy thân thể run lên, có chút sợ hãi nói: “Thuộc hạ vô năng! Chưa tra được những người này tìm là vật gì!”

Tà Mạc ánh mắt đột nhiên thay đổi có mấy phần bén nhọn, thanh âm lạnh lùng nói: “Hừ! Các người tiếp tục đi điều tra, ta cho các người ba ngày, tra không ra thì mang đầu về gặp ta!”

Hắc y nhân không dám không vâng lời, vội vàng đáp: “Vâng!” mặc dù thành chủ yêu cầu có chút hà khắc, có thể là bọn hắn từ nhỏ đã do thành chủ bồi dưỡng, sự uy nghiêm của Tà Mạc khắc dần vào tâm trí theo năm tháng, đủ để khiến lòng hắn không sinh nổi chút phản kháng nào, thành chủ đã có mệnh lệnh coi như bọn họ dùng đến cả tính mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, hắc y nhân sau khi nhận lệnh, lập tức thật nhanh thối lui ra mật thất, từ từ đi an bài nhiệm vụ.

Mà hần mới vừa thối lui ra không lâu thì có người mặc hắc y khác tiến vào, cước bộ giống như u linh căn bản không gây bất kỳ tiếng động nào, lặng lẽ đi đến trước mặt thành chủ.

.....

Một làn gió thorn thoảng đến, Tả Mạc ánh mắt vốn đang lạnh lẽo vô tình cũng không nhịn được từ từ nhu hòa xuống.

“Lan nhi, sao ngươi lại tới đây?” Tả Mạc trong mắt bằng hữu quen biết hần là người không gần nữ sắc, thế mà người này vừa xuất hiện, cũng không lộ ra khuôn mặt nữ tử, hần lại đối xử ôn nhu giống như là tình nhân của mình vậy.

Nữ tử nghe vậy biểu hiện thật giống như không muốn để ý đến hần, chẳng qua là nhẹ nhàng đứng thẳng người, khẽ hé đôi môi đỏ mọng hừ lạnh một tiếng: “Chủ nhân, xin gọi ta là nhất! Ta không phải là cái gì Lan nhi.”

Tả Mạc nghe vậy chỉ có thể cười khổ sờ sờ cái mũi thờ dài nói: “Được rồi, nhất thì nhất, ta không biết phải làm sao để Lan nhi mới bằng lòng tha thứ cho ta, ta thậm chí không biết lai lịch của ngươi, mà ngươi cùng đám thuộc hạ lúc này không giống nhau, xin đừng gọi ta là chủ nhân...”

“Ngươi nói nhầm nhiều thật.” Nữ tử giọng nói âm lãnh buông một câu.

Tả Mạc như hóa đá chỉ biết ngồi chờ đợi tại chỗ, nữ tử không đợi được liền nói tiếp: “Ngươi làm rất tốt, suốt năm năm canh tròng hai đứa trẻ Lừa gia không chút lơ là, chỉ còn có một năm nữa thôi.”

Tả Mạc nghe vậy trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng hần sớm đã thấy được dung nhan khuynh tâm động phách của nàng, trái tim đã đem tặng người ta nên Tả Mạc chỉ có thể thờ dài nói: “Nhất, ngươi biết ta đã hứa thì nhất định làm được, ta đối với người khác có hạ lưu vô sỉ nhưng với ngươi là thật lòng! Nếu ngươi nói còn có một năm, vậy ta cứ tiếp tục chờ một năm, bất quá...” Tả Mạc giọng nói hơi chậm lại, cũng có chút phần thê lương: “Một năm sau, ngươi nhất định phải nói cho ta biết thân phận chân thật của ngươi!”

“Có thể.” Nữ tử nghe vậy cười lạnh một tiếng, chân ngọc khẽ bước, đảo mắt lại không thấy đâu, Tả Mạc ánh mắt tựa như hồ nước mùa thu, không tài nào biết trong lòng hần rốt cuộc đang suy tính điều gì.

.....

Lưu Ngọc gần đây cảm nhận được từ không khí xung quanh toát ra một tia khẩn trương, khoảng thời gian này toàn bộ Lôi Quang Thành thật giống như bị bao phủ bởi một bầu không khí lo âu mà bằng mắt thường cũng có thể nhận ra.

Đã có ba nhóm người đến Du Thụ trấn giống như đang tìm kiếm thứ gì, trong đó thậm chí có nhóm người một mực ngự lại ở trấn trên, điều này làm cho Lưu Ngọc không khỏi có cảm giác khẩn trương, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, căn cứ theo lời những người này miêu tả về con báo và vật đang tìm, Lưu Ngọc cơ hồ có thể đoán ra bọn họ nhất định là đang tìm hòn đá ấy, trong lòng Lưu Ngọc thầm hỏi hận...

Lưu Ngọc tuy không quen biết bọn họ nhưng vẫn có thể đoán ra bọn họ có lai lịch bất phàm, đều là những người không dễ trêu chọc, dù sao trước kia hần cũng là đệ tử của đại gia tộc, những người này có che giấu tài tình thế nào đi nữa cũng không thể giấu đi khí chất của bản thân.

Căn nhà này là tổ trạch của Lưu gia, Lưu Ngọc liền đem hòn đá kỳ quái kia giấu bên dưới một cái hốc bí mật bên dưới nhà, chỉ đến khi trời sắp sủa tối mới lấy ra cầm xem một lúc, loại đá này khi cầm trong người có cảm giác mát lạnh hết sức thư thích, tâm trí cũng trở nên an tĩnh mà tựa hồ thể chất lẫn tinh thần rõ ràng so với trước kia tốt lên rất nhiều. Lưu Ngọc nghĩ chờ khi những người đó rời đi thì cũng nên cho đệ đệ sử dụng, bây giờ Lưu Ngọc đã có thể khẳng định hòn đá này nhất định là một bảo vật khó tìm, giá trị cũng sẽ không kém hơn viên từ sông trấn linh đan năm đó.

Một buổi sáng nữa lại đến, Lưu Ngọc thức dậy thật sớm

Trong mấy năm vì cuộc sống mưu sinh mà bọn họ, những đấng cay khổ cực đã rèn luyện khiến hần không còn là vị đại thiếu gia mặt trắng năm nào nữa, vốn hần có chút đáng về tiểu bạch kiểm, cũng chậm chậm được thay bởi vẻ rắn rỏi.

Rón rón rời giường Lưu Ngọc không muốn đánh thức đệ đệ quá sớm, hần rửa mặt thật nhanh sau đó đi ra bờ sông gánh nước, hần xem như cũng biết chút võ công, thân thể không đến nỗi yếu nhược như nữ tử, vì vậy Lưu Ngọc múc nước không tốn sức chút nào, nhưng khi hần múc đầy nước trong thùng, vô tình nhìn thấy bóng mình trên mặt nước lại như gặp phải quỷ, “Ủm” một tiếng, thùng nước liền bị đổ ra hần cũng không có quan tâm.

Lưu Ngọc nhìn thấy cái gì mà lại kinh ngạc như thế? Chính là bởi hần nhìn thấy không phải khuôn mặt quen thuộc của mình, mà là một khuôn mặt hết sức xinh đẹp giống như tiên nữ. Mặc dù khuôn mặt trước kia cũng rất thanh tú, nhưng ít nhất người khác nhìn cũng sẽ không bị nhận nhầm là nữ tử.

Nhưng bây giờ thì sao? Lưu Ngọc rất hoài nghi coi như hần có nói rất cổ hòng giải thích mình là một nam nhân, người khác cũng sẽ không tin. Gương mặt này ngũ quan hết sức tinh xảo xinh như búp bê, không nhìn ra bất kỳ dấu vết năm tháng cùng khổ nạn ăn mòn, mắt to long lanh nước, cái mũi nhỏ thanh tú cao ngất, môi anh đào màu hồng mềm mại, dù nhìn ở góc độ nào cũng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Trong chốc lát Lưu Ngọc thậm chí cho là mình bị quỷ nhập, vội vàng xách theo thùng nước chạy như điên về nhà, đệ đệ còn chưa thức, Lưu Ngọc thấy vậy có chút yên tâm liền cầm gương lên xem lại khuôn mặt mình, vẫn là khuôn mặt nữ tử làm Lưu Ngọc lúc này chỉ muốn khóc, sờ sờ hạ thân hần mới thờ phào nhẹ nhõm, cũng còn may cái kia không có mất. Bất quá Lưu Ngọc đang trong tình trạng hốt hoảng căn bản không chú ý tới trước ngực mình đã không còn bằng phẳng như trước, mà lại hơi chút phát triển mặc dù lúc này còn nhỏ cơ hồ không thấy có gì khác biệt, nhưng mà tựa hồ nó còn đang tiếp tục phát triển có khuynh hướng lớn hơn nữa.

Lưu Ngọc nghĩ nghĩ cái gì liền chạy một mạch đến phòng bếp, cầm mấy thanh củi ra khêu lấy ít tro bôi lên mặt, chính là lấy bộ dáng lấm lem ra ngoài, lại đem tóc dài rũ xuống mặt, như vậy có thể che đi dung mạo tuyệt trần kia nhưng lại làm mình xấu như quỷ, người trong thôn lại rất mê tín khẳng định nói hẳn bị quỷ chết thiêu nhập người, như vậy cũng đã hơn là làm yêu nữ.

Bình tĩnh lại Lưu Ngọc mới nhớ tới hòn đá kỳ quái kia không khỏi nghĩ tai họa lại do chính mình gây ra, nhất thời có chút hối hận. Vì sao ngày đó bị hòn đá này làm mê hoặc mà mang về chứ, trên đời quả nhiên thứ gì cho không thì chẳng phải chuyện tốt, mà bây giờ hẳn lại không dám mang hòn đá kia vứt bỏ, lỡ mà sau này có cách dùng hòn đá lấy lại khuôn mặt thì lúc đó đi đâu mà tìm? Không phải sẽ mang bộ mặt nữ nhân này suốt cả đời sao? Tưởng tượng một thân nam nhân lại mang dáng vẻ nữ nhi, đi ngoài đường liền bị mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ, Lưu Ngọc chợt hận không tìm được cái lỗ nào mà nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gia tộc di điền

Bởi vì xảy ra chuyện này hẳn không khỏi che dấu khuôn mặt, chừng mấy ngày kế tiếp Lưu Ngọc đều cẩn thận, buổi tối cũng không dám lấy hòn đá nhỏ ra nghịch nữa, quả nhiên không có phát sinh chuyện quái dị gì nữa, nhưng mà khi cầm hòn đá trong tay cảm giác mát mẻ hết sức thoải mái, không thể cầm thụ lại trong tâm Lưu Ngọc khó tránh khỏi một chút mất mát.

Hiện tại hẳn mỗi ngày đều lo lắng một chuyện, chính là làm sao để che giấu khuôn mặt mình, mới mấy ngày đầu còn có thể dấu người ngoài chính là đệ đệ bên cạnh đã có chút nghi hoặc, Lưu Ngọc có khổ mà không thể nói, hơn nữa không cầm hòn đá ấy cơ hồ tinh thần càng lúc càng sa sút, cả người đều không có khí lực, hẳn mỗi ngày đều mong đợi những người đó mau rời khỏi trấn, chính là không như mong muốn, người không những không giảm đi ngược lại đến càng lúc càng nhiều.

Bây giờ ở trong trấn khắp nơi đều là nhân sĩ giang hồ, nam nữ già trẻ, bọn họ đều nguy hiểm không dễ đụng vào. Những người này một khi chưa đạt mục đích cũng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, vậy mà mục đích khi tới đây của bọn họ giống nhau thì khó mà tránh khỏi một cuộc tranh đấu khốc liệt, Lưu Ngọc dĩ nhiên là càng thêm cẩn thận một chút, giấy không gói được lửa, hẳn cũng không biết mình có thể dấu vật đó trong bao lâu.

Mất thấy sắp đến ngày rằm, lúc đó là ngày vui tụ họp của cả Du Thụ trấn cùng một ít thôn dân vùng phụ cận, Lưu Ngọc lại nhớ tới tổn thất nhà mình trong cơn bão lần trước, cũng chỉ có thể bắt đầu dĩ thời dài. Hẳn đã sớm tính qua tổn thất lần này rất lớn gần như bằng phần nửa thu hoạch năm nay, tiền thuê ruộng còn chưa giao đủ, tình hình này thì chỉ còn cách bán chút đồ vật cầm cự qua cửa ải khó khăn này mà thôi.

Đụng phải loại chuyện tình này cũng không phải lần đầu tiên, hai năm trước khi hai huynh đệ mới vừa chuyển về tổ trạch, gần như đã phải bán hết gia tài, đồ đạc tư trang chỉ còn lại bốn vách tường lâm vào cảnh vô cùng quẫn bách, có muốn giữ cũng không giữ được. Lưu Ngọc cắn răng một cái, đưa mắt nhìn về phía đỉnh đầu còn sót lại mấy quyển cổ tịch. Những thứ này đều là bản gốc, nhà họ Lưu mấy đời người khổ cực sưu tầm mới có được, nếu như đặt ở trước kia tuyệt đối ngàn vàng cũng không bán. Lưu Ngọc cảm giác mình bây giờ chính là một tên phá gia chi tử.

Nhưng dù mình có khổ hơn nữa cũng không muốn tiêu đệ đang ở thời khắc tu luyện mấu chốt bị ngưng lại. Tiểu đệ Lưu Kỳ tu luyện rất gian khổ không ai ngoài Lưu Ngọc rõ ràng hơn, nhưng là coi như chịu đựng giới thể nào thì cũng không thể dùng cái bụng rỗng để mà chống đỡ, nếu nói người tập võ muốn có một thân thể lực lưỡng rắn chắc ngoài rèn luyện ra dĩ nhiên là cần hấp thu rất nhiều dưỡng chất. Có câu nói là thiên chi đạo tồn có thừa mà bỏ chưa đủ, chỉ biết khổ luyện lại không để ý giới hạn chịu đựng của thân thể, thường thường cũng sẽ thất bại.

Lưu Ngọc vừa đau lòng vì đệ đệ ngày đêm khổ luyện không nghỉ, lại lo lắng thân thể nó không chịu nổi mà chính mình lại không thể giúp gì được, nghĩ đến đây trong lòng nảy sinh oán độc, Lưu Ngọc thầm nghĩ: “Chỉ cần đệ đệ có khả năng thành tài, đừng nói là những bản cổ tịch gốc này, coi như ta bán mình làm nô, có cái gì mà không được?”

.....

Cổ tịch tổng cộng chỉ có bảy bản, bốn bản ghi chép võ công, hai bản nói cách trị nước, quyền còn lại là bản đồ địa lý cùng kinh nghiệm lịch duyệt. Lưu Ngọc bắt đầu cẩn thận lật chúng lên lật qua lật lại xem xét, võ công có bốn loại: loại thứ nhất 《 Lam điền kiếm pháp 》, đây là một loại kiếm pháp tốc độ cực nhanh, hơn một ngàn năm trước chỉ có Lam gia tộc mới có, uy lực cũng không tầm thường chút nào. Tổ tiên Lưu gia lấy được nhưng đáng tiếc đệ tu luyện kiếm pháp này hao tổn rất nhiều tiền bạc, khi bắt đầu tập luyện cần dùng rất nhiều lam điền oán ngọc xoa bóp cơ thể, mà loại ngọc này dùng qua mấy lần sẽ hoàn toàn mất đi công hiệu, nhất định phải đổi toàn bộ số ngọc mới, tăng kiếm pháp tăng lên thì phải sử dụng lam điền oán ngọc phẩm chất cũng tốt hơn. Loại kiếm pháp như vậy dù là một đại gia tộc cũng chỉ có thể toàn lực bồi dưỡng một hai người đệ tử có thiên phú tốt nhất mà thôi, nếu như những đệ tử kế thừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tương lai Lam gia nhất tộc sẽ suy yếu đến thảm hại, cho nên gia tộc họ Lam luôn bảo hộ người thừa kế hết sức nghiêm mật, dù là tuyệt thế cao thủ cũng chẳng tài nào hạ độc thủ. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, người thừa kế đời thứ chín của Lam gia trong lúc tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, mà sau khi gia chủ chết đi Lam gia không lâu liền bị vây công, trong chớp mắt đã bị diệt môn.

Loại thứ hai 《 Long tượng bàn nhược công 》, đây là một quyển nội công tâm pháp, nó đòi hỏi người luyện dù là nam hay nữ đều không được thất thân, nếu thất thân mà vẫn muốn tu luyện công pháp này thì hiệu quả cũng sẽ giảm đi nhiều, chỗ tốt của việc tu luyện công pháp này chính là khí lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể cùng một ít dã thú so sánh. Đáng tiếc nhược điểm cũng rất lớn, môn nội công này không đủ linh hoạt, người luyện tuy có được thể chất cường tráng nhưng thân pháp lại cực kị không chịu nổi, trừ khi có khả năng tu luyện tới tầng thứ mười, đạt được thập long thân lực mới có thể

mượn lực đã lực, nhất pháp thông vạn pháp thông, bất quá trên thực tế tầng thứ mười trở lên căn bản chỉ là truyền thuyết, năm đó đệ nhất cao tăng cuối cùng của Vạn Long Tự cũng chỉ mới tu luyện tới tầng thứ tám thì Vạn Long Tự bị hủy diệt, người phó thác công pháp này cho một tiểu hòa thượng sống chết cũng phải đưa đến tay bạn tốt của ông cũng chính là tổ tiên đời thứ hai của Lưu gia, tiếc thay ít có đệ tử Lưu gia tu luyện tâm pháp này chỉ có đệ tử chi tộc là muốn học, chỉ mới học đến tầng ba thôi mà đã có khí lực cường đại, bất quá bọn hắn không có được pháp môn tầng tiếp theo, học cũng chỉ uổng công vô ích.

Loại thứ ba là loại kiếm pháp mà phần lớn người Lưu gia luyện tập: 《 Thanh liên kiếm thuật 》, loại kiếm thuật này coi trọng thăng bằng, vô luận là công hay thủ cũng không có gì đặc sắc, nhưng nếu nhiều người kết hợp sẽ có kiếm thế vô cùng mạnh mẽ. 《 Thanh liên kiếm thuật 》 tổng cộng có chín tầng, theo thứ tự từ thấp đến cao lấy kiếm ảnh xuất ra bao nhiêu cánh hoa sen mà phân biệt, luyện đến tầng cao nhất kiếm ảnh sẽ thành hư vô thanh liên lấy một đóa hóa vạn đóa, coi như so với những kiếm thuật cao minh nhất cũng không kém là bao. Nhưng từ khi Lưu gia lấy được kỹ thuật này chưa từng có người nào đạt đến cảnh giới cao thâm nhất, chỉ có duy nhất một người luyện được đến tầng thứ sáu mà thôi, bất quá chỉ với uy lực tầng thứ sáu thôi mà năm đó ở Lôi Quang Thành này cũng không có người có thể chống đỡ được. Nếu không phải sau đó vị tiên bối Lưu gia này tại vì thăm dò một mặt cảnh trong lúc vô ý rơi xuống vực sâu thì chủ nhân Lôi Quang Thành đã sớm thay tên đổi họ.

Về cuốn cuối cùng cũng là một quyển nội công tâm pháp, nói đến môn công pháp có chút cổ quái này, ánh mắt Lưu Ngọc dời đến 《 Nguyệt quang quyết 》 thượng, không nhìn được dừng lại trầm ngâm hồi lâu. 《 Nguyệt quang quyết 》 uy lực khó lường, chỉ biết người tu luyện pháp quyết sẽ có khả năng thần thông. Dĩ nhiên phải tu luyện tới cảnh giới cao thâm nhất mới có thể hiểu được chỗ thần kỳ. Trăm năm lịch sử của Lưu gia chưa từng có người nào luyện thành mà người muốn học lại đếm trên đầu ngón tay. Lưu Ngọc lại là một người trong số đó. Đáng tiếc hắn tư chất kém cỏi, hao hết khí lực cũng chỉ dừng lại ở tầng thứ nhất. Không luyện được tâm pháp nội công, Thanh Liên Kiếm Thuật tự nhiên cũng không khá hơn là mấy. Thật ra khi mới bắt đầu Lưu Ngọc chọn luyện kiếm, sau đó nếu không lãng phí quá nhiều thời gian cho quyển thượng Nguyệt Quang Quyết, không chừng hắn đã sớm có chút thành tựu. Dĩ nhiên nếu như thế thì hắn cũng tuyệt đối không sống được tới hôm nay, thành chủ nhất định không để hắn bình yên tồn tại ở trên cõi đời này.

Trừ bốn bản bí tịch võ công đã đem ra, hai bản văn thư lai lịch cũng có chút bất phàm, nội dung bác đại tinh thâm, còn giảng giải nêu điển tích rất hay, có rất nhiều chuyện cũng không đơn giản tẻ già trị quốc bình thiên hạ.

Trong hai quyển này một quyển là 《 Từ hậu thần toán 》, Từ Hậu chính là Cổ Thi Hậu một vị tể tướng hiền lương, phụ tá Đại Chu mở mang bờ cõi giang sơn thêm tám ngàn dặm đồng thời xử lý cả nội chính và quân đội, lại chưa từng tính sai chuyện gì. Ông trị quốc mười năm biến đất đai khô cằn ngàn dặm của Đại Chu trở thành non sông phì nhiêu nhất trăm quốc, đáng sợ hơn chính là Từ Hậu đích thân luyện binh được đặt tên là từ hậu quân cùng ngự lâm quân hoàng thất Đại Chu cùng nhau bảo vệ kinh thành, sau khi Từ Hậu biến mất một cách thần bí, họ vẫn như cũ trung thành với trách nhiệm bảo vệ kinh thành đến hơn trăm năm, trong lúc đó giúp Đại Chu bình loạn chín lần mà không một lần thất bại. Một tuyệt đại thiên tài như thế tự tay sáng tác chi thư, giá trị tất nhiên là không rẻ.

Quan trọng hơn bên trong sách này còn ghi chép từ hậu thần toán phương pháp, nếu việc đoán trước tiên cơ, khấy đảo cần khôn sẽ làm giảm thọ của người vận dụng, nhưng từ hậu thần toán có thể làm được như thế mà vẫn không làm giảm tuổi thọ người dùng thuật, sau khi Lưu gia lấy được sách này như nhặt được chỉ bảo, mỗi đời đều từng có trường lão nghiên cứu tránh khỏi mấy lần tai họa, đáng tiếc kiếp nạn năm năm trước vẫn là không thể đoán trước. Trong tâm Lưu Ngọc cũng không vì vậy mà đối với thuật toán sinh ra nửa điểm kinh thường, dù sao người tính không bằng trời tính, thần toán cho dù thần kỳ như thế nào đi nữa cũng không thể giúp con người né tránh hết toàn bộ tai kiếp, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Mà cuốn sách thứ hai cực kỳ trân quý ở chỗ nó xếp trên cả 《 Từ hậu thần toán 》! 《 Kỳ thượng thuật 》 không rõ tên tác giả, chỉ biết là vị cổ nhân nào đó đã thống nhất giang sơn rồi xưng đế tự tay viết ra. Vị đế vương kia vốn định truyền cho con cháu nhưng không ngờ trời xui đất khiến lại lưu lạc đến Lưu gia, nhà họ Lưu cũng không dám tiết lộ nửa điểm phong thanh, bởi vì kỳ thượng thuật ghi chép một loại thủ đoạn khó tin, chính là làm như thế nào cướp vận may của người khác thành của mình, vận may của mỗi người lại rất ít, nếu hấp thu hết vận khí của vạn vật trong thiên hạ có thể né tránh tam tai lục ách trở thành cát nhân thiên tướng. Dĩ nhiên để thi triển loại thủ đoạn này cần cái giá rất đắt, dù sao trên đời này làm gì có bữa trưa nào miễn phí. Ngay cả một điều kiện nhỏ trong đó Lưu gia cũng không đáp ứng nổi, dù vậy lần này Lưu Ngọc cũng không có ý nghĩ chọn cuốn sách này đem bán, bởi vì hắn không ngờ loại đồ vật này nếu để cho người khác biết chỉ sợ dẫn đến hậu họa khôn cùng.

Còn có một bộ sách ghi chép địa lý lịch pháp, Lưu Ngọc liếc mắt nhìn một cái sau đó lắc đầu, lần này cũng không nên bán nó đi.

《 Giang sơn địa lý chí 》, một quyển nói về địa hình sông núi cùng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, quyển sách là do một vị quan viết sử sách hơn ngàn năm trước dùng cả đời mình ghi chép lại, nhưng trong đó không ý nội dung phi thường kỳ lạ. Những quyển sách cùng loại đều đơn giản căn cứ theo tài liệu của tiền nhân, đem một vài chuyện tình mà mọi người đều biết ghi chép lại, rồi đem địa hình sông núi các khu vực miêu tả đơn giản qua khiến người có kiến thức nông cạn cũng hiểu rõ. Nhưng 《 Giang sơn địa lý chí 》 lại hoàn toàn bất đồng. Vị sử quan vô danh kia giống như đã đặt chân lên khắp mọi nơi trên đời, mỗi một gốc cây, ngọn cỏ, tác đất cũng xới tung lên xem xét, toàn bộ địa hình sông núi và tất cả mọi chuyện xảy ra đều có ở trong sách lại miêu tả hết sức tường tận chi ly.

Mà thật ra thì 《 Giang sơn địa lý chí 》 còn ghi chép một địa phương khiến cho Lưu Ngọc kinh ngạc, chính là trong địa phương đó có nhắc đến rất nhiều truyền thuyết hay sự tích mà chính vị sử quan kia mắt thấy tai nghe ghi lại được, không nói đến thần tiên thì cũng nhắc đến yêu ma quỷ quái, còn có rất nhiều lối vào những cung điện kỳ lạ khác nhau, hoặc là những dị tượng thiên nhiên mấy trăm năm cũng khó gặp. Những chuyện không tầm thường tại nơi đó coi như nói ba ngày ba đêm cũng chưa xong. Lưu Ngọc đọc quyển sách này mấy lần cũng chưa nắm hết nội dung. Một kỳ thư như vậy Lưu Ngọc tự nhiên không thể nào đem bán dễ dàng như thế, bất kể nội dung trong sách này là thật hay giả Lưu Ngọc đều cảm thấy rất phấn khích, tựa hồ như đang chứng kiến tất cả mọi chuyện trong trời đất, đem đến cảm giác giống như mình chính là một lão sư vậy. Huống gì trên người mình lại xảy ra chuyện thay đổi khuôn mặt hết sức quý dị lại càng làm Lưu Ngọc thêm tin tưởng những chuyện trong 《 Giang sơn địa lý chí 》 e rằng đều là sự thật, đã như vậy sách này lại càng không nên bán.

Nhìn tới nhìn lui cuối cùng ánh mắt Lưu Ngọc dừng lại ở hai quyển 《 Lam điền kiếm pháp 》 cùng 《 Long tượng bàn nhược công 》 thượng.

Cân nhắc một hồi, Lưu Ngọc mỉm cười thầm nghĩ, lam điền kiếm pháp tuy có uy lực cùng tốc độ không tệ nhưng muốn tu luyện nó phải hao tổn lượng

tiền tài rất lớn, nếu là lúc trước còn có thể cân nhắc nhưng bây giờ thì sao? Hay là thôi đi, coi như thật sự bỏ ra được khoản tiền lớn để tu luyện thành công, cũng không thể nào mang đến hiệu quả kinh tế hải tặc; so sánh mà nói 《Long tượng bán nhục công》 mặc dù đối với chính mình không có chút hiệu quả nào, có thể truyền thuyết kia là thật nói không chừng có người đủ sức luyện thành tầng thứ mười, nếu như tương lai gặp được người đó thì giá trị của công pháp này sẽ lên gấp mấy lần! Bây giờ bán đi không khỏi có chút thua thiệt, lòng đã định Lưu Ngọc rất cục đem 《Lam điền kiếm pháp》 bán đi.

Dĩ nhiên trước khi đem bán, Lưu Ngọc vẫn dồn hết tâm trí đem quyển sách này sao chép mấy bản, bắt quá trong đó đủ loại tư thế tập luyện công pháp này, tự nhiên chứa đựng võ số tinh hoa võ học mà biết bao thế hệ dày công nghiên cứu, những đồ phổ khác in công pháp hay từng chiêu thức uyên thâm này Lưu Ngọc cũng chỉ có thể than thở, với võ công kém cỏi của hắn bây giờ so với nó cơ hồ cách xa vạn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tranh đấu

Nước Đại Yên có mười lăm châu quận, diện tích lãnh thổ hơn ba ngàn dặm, đôi mắt toàn bộ lục địa cũng là đại quốc số một số hai, cho dù Huyền Vũ châu chỉ là thuộc địa nhưng diện tích lại lên đến sáu trăm dặm, dân số hơn ngàn vạn. Cho dù với kích thước to lớn của Lôi Quang Thành cũng chỉ có thể tính là một thành lớn của Huyền Vũ châu mà thôi, Du Thụ trấn lại nằm ở trong đó, bất quá thị trấn này cũng không tầm thường chút nào.

Du Thụ trấn có ba con đường lớn, trong đó con đường rộng lớn nhất chính là huyết mạch của cả trấn. Hết thấy từ quán, học viện, thanh lâu, tiệm cầm đồ, vũ quán chen chúc nhau mọc như rừng trúc, tính ra cũng có chút không khí phồn hoa nơi đô thị.

Lưu Ngọc như là đã quyết định muốn đem cuốn 《Lam điền kiếm pháp》 đến tiệm cầm đồ đổi tiền, trong lòng cũng không có chút hối hận nào hòa vào giọng người tấp nập, thẳng một đường lớn đi tới Du Thụ trấn.

Đến đầu trấn, ở ngoài phải có đến mười vệ binh thân mặc khôi giáp, tay cầm đao canh giữ lối vào trấn, người dân muốn đi qua cũng phải nộp chút lệ phí để vào thành.

“Năm văn tiền một người!” Lúc đến phiên Lưu Ngọc tất nhiên cũng không có ngoại lệ. Giọng quan binh khàn khàn trầm thấp mang theo chút sát khí, lại ẩn hàm một ý vị không cho trách vấn, dĩ nhiên những người có quyền lực đều có đáng về uy nghiêm, Lưu Ngọc lúc này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đem tiền nộp.

Nhắc tới chuyện cản đường thu tiền này phần lớn mọi người đều không có ý kiến gì, vì mấu chốt trong đó là vệ binh bắt mọi người nộp chút của cải, tự nhiên cũng chịu trách nhiệm bảo vệ bọn họ ở trong trấn buôn bán và sinh sống, dĩ nhiên nếu ở ngoài thành không may bị cướp thì chuyện này vệ binh cũng lười quản. Cũng bởi vì chi phí đi lại mà gia cảnh lại đang khó khăn, cho dù ở cách trấn không xa Lưu Ngọc cũng rất ít khi lui tới nơi này. Hắn thoáng nhìn xung quanh lại hết sức cẩn thận sờ bảo vật giấu trong áo rồi mới đi vào thành.

Các loại sách võ công này bình thường chỉ có thể đem đến tiệm cầm đồ hoặc vũ quán để bán, mà trong vũ quán lại nhiều người kiêu căng tự phụ không muốn mua hoặc nhìn trúng mà không muốn trả tiền âm thầm theo dõi mình rồi cướp đi, vì vậy coi như khả năng tại vũ quán tìm một cái giá tốt rất thấp, Lưu Ngọc đành lựa chọn tiệm cầm đồ, dù sao Lưu gia trước kia chính là làm loại nghề này, mà đại chương quỹ của Thông Bảo Đương hiện tại cùng Lưu gia có mấy phần tình cũ, mặc dù không biết người này còn niệm hay không niệm tình cũ, Lưu Ngọc càng không có biện pháp nào tốt hơn chỉ có thể đến chỗ này xem một chút.

Được một đoạn Lưu Ngọc chợt phát hiện phía trước một đám người tụ tập đông nghịt, đi một bước cũng khó khăn chần chừ không khỏi nhú lại, Du Thụ trấn từ lúc nào lại có nhiều người đến vậy không biết có xảy ra chuyện gì không?

Đang suy nghĩ chợt bên tai truyền đến tiếng của bảo kiếm va chạm nhau đinh đinh đang đang, Lưu Ngọc dùng hết sức chen vào đám người thật vất vả mới có được một chỗ tốt, không ngờ hắn chưa xem được rốt cuộc là chuyện gì thì một đạo kiếm khí bén nhọn hướng hắn bay tới.

Lưu Ngọc nhất thời hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, không để ý hình tượng ngã bệch xuống đất lại thành ra né tránh được đạo kiếm khí này, mà người sau lưng hắn dĩ nhiên là lãnh đủ, chỉ muốn xem nào nhiệt lại bị đánh đến máu me đầm đìa, mà kiếm khí đồng thời bay ra lại không chỉ có một đạo, khắp bốn phương tám hướng đều có làm người xem cuống quýt lui về phía sau, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt, lập tức tất cả mọi người đều lui ra mười mấy bước.

Nơi này lại nhất thời trống trải một mảng lớn, Lưu Ngọc vốn định nhanh chân rời đi thì lúc này mới phát hiện ý muốn đơn giản của mình đã biến thành vọng tưởng.

Chỉ thấy đứng bên trong vòng vây của đám người cùng lắm chỉ có hai người, mà hai người này đều đeo kiếm bên mình, một người thân mặc trường bào màu xanh ngọc rất có khí phái nam tử, khỏe miệng nở một cười lạnh mang theo một tia khinh miệt nhàn nhạt, đang cùng đứng bất động với một cô gái trẻ tuổi cách hắn chừng năm trượng ở phía đối diện.

Mà cô gái mới chính là nơi thu hút ánh mắt của mọi người, dáng người đầy vẻ quyền rũ khuôn mặt kiều diễm như hoa, mặc dù khí thế bức người không so được với nam tử kia nhưng cũng đủ để người khác kính trọng mấy phần.

Hai người kia vừa nhìn là đã biết không tầm thường, Lưu Ngọc thầm nghĩ: “Sợ rằng hai người này là đám nhân sĩ giang hồ gần đây mới đến trấn này, nhưng mà không biết bọn họ tới nơi này rốt cuộc là có ý định gì.”

Mới vừa rồi đạo kiếm khí bén nhọn kia hẳn là do vị nữ hiệp này phát ra, vì vị nam tử kia vẫn như cũ ung dung chưa từng rút kiếm, bộ dáng nhàn nhả không thèm để ý đối thủ càng làm cho người ta cảm thấy hắn cao thâm khó lường.

Biết tạm thời không qua được con đường này, đi đường vòng lại rất mất thời gian, cho nên Lưu Ngọc không còn biện pháp nào khác chỉ có thể đợi chuyện này kết thúc, mà lúc này những người đến xem náo nhiệt cùng hắn cũng không có thiếu.

“Ha ha.” Thấy người đến xem càng đông hơn, cô gái khẽ vuốt tóc đen quăn rũ, dùng thanh âm mềm mại lại mang mấy phần lạnh lẽo cười nói: “Mặc dù Hạo Nhiên Tông các ngươi là thế lực kiếm môn mạnh nhất tại Huyền Vũ châu, nhưng tốt xấu gì Nhu Thủy Các của chúng ta cũng là kiếm phái đứng đầu một phương, tại Lôi Quang Thành thế lực Như Thủy Các chúng ta cũng rất lớn, chẳng lẽ người của Hạo Nhiên Tông luôn mồm nói mình là danh môn chính phái lại nhịn không được đi làm những việc dơ tiện thế này sao?”

Nói đến câu cuối, cô gái vừa cười duyên quăn rũ nhưng trên nét mặt lại dần dần hiện lộ ra vẻ sắc nhọn.

Nam tử nghe vậy lại chỉ cười, chấp tay một cái nói: “Giân sư muội nói đùa, Lâm mỗ chẳng qua là một đệ tử bình thường, sư môn có nhiệm vụ Lâm mỗ tự nhiên muốn cẩn thận tỉ mỉ thi hành. Huống gì Lâm mỗ hôm nay tới, cũng không phải là vì tư lợi, Lôi Quang Thành ngày trước đã phát sinh chuyện, cũng không phải là nhắc nhở, rất có thể quan hệ đến an nguy của toàn bộ Huyền Vũ châu. Lại nói giân sư muội người cũng không phải đối thủ của ta, khuyên sư muội hay là tự lo thân mình, tránh cùng ta tranh đấu.”

Dứt lời, ánh mắt nam tử không kiên nhẫn có chút nheo lại, dáng vẻ thoát nhìn có mấy phần nguy hiểm đúng như lời cô gái kia đã nói.

Nữ tử nghe vậy mặt ngọc khẽ run lên, nhớ tới Nhu Thủy Các những năm này đều bị thế lực Hạo Nhiên Tông đè ép tại trung châu chật vật sinh tồn, liền cá giận nói: “Lâm huynh xem ra muốn làm khách mà lại lấn át cả chủ. Hừ, mặc dù Nhu Thủy Các chúng ta không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng hôm nay ta nhất định phải dùng nhu thủy kiếm pháp đến lĩnh giáo tru tà kiếm pháp!”

Dứt lời, thân thể mềm mại cong lại, như một con báo xông vào tên đệ tử Hạo Nhiên Tông, nhìn đường kiếm mềm mại như lụa lại quyết liệt như muốn phân thắng bại.

Mà lúc này Lưu Ngọc đứng một bên quan sát lại chẳng biết tại sao trong lòng này sinh cảm giác bất an giống như sắp có chuyện gì không hay xảy ra, hắn khẽ cau mày thầm nghĩ: “Nhiều người trong võ lâm đều xuất hiện ở nơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao đệ tử của Hạo Nhiên Tông nói việc này có quan hệ đến an nguy của Huyền Vũ châu?”

Hạo Nhiên Tông danh tiếng cực kỳ vang dội khắp toàn bộ Huyền Vũ châu ngay cả mấy châu phụ cận cũng biết đến, trước kia khi còn ở trong gia tộc Lưu Ngọc cũng từng nghe qua danh tiếng của môn phái này, tự nhiên biết nếu Hạo Nhiên Tông cũng nhúng tay vào thì sự tình lần này không hề nhỏ chút nào.

Trong lúc Lưu Ngọc còn đang suy nghĩ lung tung đồng thời trong sân hai người kia đã bắt đầu tranh đấu hết sức gay cấn, vị nữ hiệp quăn rũ kia có chút kiêng kỵ đệ tử Hạo Nhiên Tông nhưng cũng không phải là không có chút thủ đoạn riêng. Vì vậy vừa ra tay liền đem các chiêu số cực kỳ bén nhọn xuất ra hết, nhuyễn kiếm tất nhiên không thể cùng trường kiếm trong tay nam tử kia cứng đối cứng, chỉ có thể dùng góc độ hiểm hóc cùng linh hoạt mà chiếm lấy ưu thế, chỉ thấy trong nháy mắt vô số đạo kiếm quang mù mịt bao phủ vị đệ tử Hạo Nhiên Tông, cuối cùng cũng bức được vị nam tử rút thanh kiếm như dải lụa màu trắng bạc kia ra.

“keng keng keng!” Thật giống như cuồng phong bạo vũ, vô số hoa lửa tóe ra khi hai thanh kiếm chạm nhau, chỉ ngắn ngủi trong chớp lát hai người đã giao thủ không dưới hai mươi chiêu. Chân khí cùng kinh khí hùng hậu của hai người phát ra một con lại tiếp một con nhất thời làm cả đám người xem náo nhiệt thối lui vài bước.

Lưu Ngọc trong lòng cả kinh, đây không phải là thực lực bình thường có thể làm được, ít nhất cũng phải là thực lực nhân cảnh cao thủ trở lên mới có thể sinh ra động tĩnh lớn như vậy khi chiến đấu, hắn cũng bất động thanh sắc lui lại mấy bước.

Ngay sau đó, nữ tử xuất ra một kích thật mạnh làm hai người chấn động lui về phía sau, nữ tử đã có chút thờ dốc sắc mặt giận dữ không nghĩ tới mới vừa rồi tung hết những chiêu thức hiểm ác nhất lại chỉ làm tên kia phải rút kiếm, nhìn bộ dạng hắn vẫn như không có gì, nữ tử liền hận không được một kiếm chém chết tên nam tử kia nhưng mới rồi giao thủ, cũng đủ để hiểu thực lực hai người chênh lệch đến thế nào, vì vậy bộ dáng nữ tử lúc này vạn phần xấu hổ cũng không có ý định đánh tiếp nữa.

Lưu Ngọc buồn bã than thở một tiếng, trước kia gia gia khi còn tại thế thực lực chỉ sợ cao hơn nữ tử này một chút, còn không bằng một góc của đệ tử Hạo Nhiên Tông, khó trách trên đời này trừ hoàng đế ra thì cường đại nhất chính là những thế lực tông phái này.

Mới vừa rồi giao thủ một phen cũng không khiến hai bên phân thắng bại, vì vậy nữ đệ tử Nhu Thủy Các cũng không chịu từ bỏ dễ dàng, mà vệ binh của Du Thụ trấn chỉ có thể ngăn cản một ít cuộc tranh đấu của hương dân bình thường, những người này lại là cao thủ giang hồ cũng chỉ có quân lính mới có thể trấn áp, vì vậy nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tranh đấu sẽ còn tiếp tục.

Bất quá ngay sau đó nữ đệ tử của Nhu Thủy Các về mặt liền biến đổi, có chút kinh sợ nhìn về phía sau lưng của nam đệ tử Hạo Nhiên Tông, cười mắng: “Lâm sư huynh à, người Hạo Nhiên Tông các ngươi quả thật là mặt dày, đánh không lại một nữ nhân như ta liền gọi tiếp viện sao?”

Lúc hai người còn đang nói chuyện, nơi xa vọt tới một đoàn người mặc áo đệ tử màu xanh của Hạo Nhiên Tông, số lượng không dưới hai mươi người,

đám người xem náo nhiệt thấy vậy liền tản ra nhường đường cho bọn họ, cảm đầu đám đệ tử Hạo Nhiên Tông là một vị sắc mặt nhợt nhạt, nhìn qua đã biết người này bệnh tật đầy người nhưng cũng xem là một vị cao thủ, bất quá người này Lư Ngọc cũng biết, hẳn chính là cháu trai của tam trưởng lão Hạo Nhiên Tông, lúc này không biết tại sao cũng đi theo tên đệ tử họ Lâm kia tới nơi này.

Chỉ thấy vẻ mặt dâm tà của hắn không chút kiêng kỵ lướt qua lướt lại trên người vị nữ đệ tử Nhu Thủy Các, cười đăm đăm nói: “Giần sư tỷ, tiểu đệ Tôn Tú ở nơi này sư tỷ đã từng gặp qua, chính là sư tỷ lại biến mất a.”

Nữ đệ tử Nhu Thủy Các thấy vậy, lại chỉ có thể đem tức giận trong lòng ngực âm thầm ngấm xuống cười lạnh nói: “Thì ra bọn người Hạo Nhiên Tông tất cả đều là đồ tiểu nhân bỉ ổi. Mười mấy nam nhân hợp lại để chêu chọc một nữ tử yếu đuối!” Dứt lời sòng mắt lại uyển chuyển ném ra một cái nhìn khiêu khích: “Hẹn sau này gặp lại!” Sau đó chân ngọc liền nhẹ nhàng điểm một cái phi thân lên nóc nhà rồi đi.

Mà tên họ Lâm thấy vậy cũng chỉ khẽ cau mày nhìn về phía Tôn Tú đang có bộ dáng nhỉnh hót vui vẻ liền có chút không vui, bất quá cũng không tiện nói thêm cái gì vì dù sao người này cũng là cháu trai của tam trưởng lão.

Đội đến khi đệ tử Hạo Nhiên Tông rời đi hết thì đám người xem náo nhiệt mới bắt đầu giải tán, Lư Ngọc thấy vậy liền tiếp tục đi đến tiệm cầm đồ, một khắc sau cuối cùng cũng đã đến nơi.

Nhắc tới Thông Bảo Đương tại Lôi Quang Thành cũng không được tính là một thế lực lớn, chỉ có bảy chi nhánh mà một chi nhánh trong đó thiết lập tại Du Thụ trấn, bất quá Lư Ngọc chọn Thông Bảo Đương là vì bọn họ cùng thành chủ không có quan hệ, nếu có bán đồ gì cũng không bị ép giá.

Đi vào cửa tiệm mới phát hiện chương quỹ cũng không ở phía trước quầy, chỉ có ba tiểu nhị chưa từng thấy qua đang bận rộn. Căn phòng không lớn hai mặt vách tường bày đầy những đồ vật cầm cố mà đây đều là những vật chủ nhân của nó không chuộc lại, nói cách khác tiệm cầm đồ đang cần bán chúng đi. Bất quá những vật bày tùy ý trên kệ tự nhiên sẽ không có hàng gì tốt, những món đồ có giá trị thì đã được cửa tiệm đem đi bán đấu giá.

Thường thì ở một địa phương nhỏ như Du Thụ trấn cũng không thu được món đồ gì tốt, cho nên an bài mấy tiểu nhị xử lý những món đồ nhỏ nhỏ hằng ngày cũng là đủ rồi.

Quần áo Lư Ngọc đang mặc rất phổ thông tự nhiên cũng bị coi như khách thương mà đối đãi, một tiểu nhị tiến lên nghênh đón nói: “Vị bằng hữu này chính là tới cầm đồ hay là mua hàng?”

Lư Ngọc nghe vậy gật đầu nói: “Cầm đồ, hơn nữa còn là vật có giá trị, cho nên mời chương quỹ các người đi ra đi!”

“Này...” Tiểu nhị vừa nghe cũng có chút mất hứng, hắn cũng không nhận ra người trẻ tuổi này thật có thể cầm món đồ gì tốt, nhất thời lộ ra vẻ khinh thường nhưng nếu đã mở cửa làm ăn tự nhiên cũng phải giữ thái độ ôn hòa, cho nên ngoài mặt hắn vẫn như cũ gật đầu một cái đi vào bên trong gọi chương quỹ, nhưng trong lòng lại âm thầm chửi rủa: “tiểu tử này chờ chút nhất định phải cho hắn mất mặt.”

Diêm Đặc trông coi chi nhánh tại Du Thụ trấn, thứ nhất là để dưỡng lão thứ hai cũng không sợ bỏ lỡ qua món hàng tốt gì, cho nên nghe tiểu nhị nói có người muốn bán bảo vật vẫn là có mấy phần coi trọng, nói trắng ra là ông ta đang phần khích.

Năm nay ông ta sáu mươi hai tuổi, người không mập cũng chẳng gầy, bởi vì thương nhân địa vị không cao cho nên ông ta cũng chỉ mặc thường bào, dĩ nhiên chất liệu cũng không tệ chính là dùng da thủy yêu chế thành. Thủy yêu cũng không phải thật sự là yêu quái, mà là một loại cá rất khó gặp sống ở trong sông lớn, một bộ da thủy yêu cũng chỉ đủ làm một cái áo da, giá trị không dưới năm mươi lượng bạc trắng, Diêm chương quỹ có khả năng mặc loại quần áo này tại Du Thụ trấn có mấy người có thể sánh bằng. Cho nên hắn nghe nói có người bán bảo bối mặc dù coi trọng nhưng cũng chưa chắc lọt vào mắt hắn.

Nhưng khi nhìn thấy người tới là Lư Ngọc thái độ ông ta liền thay đổi, không hề có ý khinh thị ngược lại cười hí hóp nói: “Nguyên lai là tiểu hữu, có gì khốn khó trực tiếp cùng diêm bá nói chuyện cũng được, cần gì phải đem bán bảo vật?”

Người ta nói gừng càng già càng cay, Lư gia bị diệt môn khả năng món đồ Lư Ngọc nói là bảo vật chỉ e thật sự là vật không tầm thường. Lư Ngọc tự nhiên sẽ không tin tưởng những lời khách sáo của Diêm chương quỹ vẫn cười nói: “Đa tạ hảo ý của Diêm bá, những năm nay may nhờ có ngài chiếu cố, hai huynh đệ chúng ta mới sống tốt hôm nay chính là có ý muốn lấy một kiện đồ vật cho ngài xem qua một chút, nếu đôi bên đều thuận ý sẽ không ngại bán ra.”

Lư Ngọc nửa thật nửa giả cảm tạ Diêm Đặc cũng có chút dễ nghe, nhắc tới mấy năm trước Lư Ngọc tới đây bán không ít đồ, ông ta cho giá tiền coi như cũng sòng phẳng quả thật cũng đã chiếu cố hắn rồi. Diêm Đặc nghe vậy gật gật đầu nói: “Lấy đồ ra xem một chút đi, nếu thích hợp ta có thể làm chủ nhận lấy.”

Lư Ngọc nghe vậy, liền từ trong ngực cẩn thận lấy ra 《Lam điển kiếm pháp》, hai tay bung lên cho Diêm Đặc. Diêm Đặc thấy vậy ánh mắt toát ra vẻ chán nản: “lại là sách võ công, có phải hay không là 《Thanh liên kiếm thuật》! Suy nghĩ một chút lại không có khả năng, dù sao Lư gia mặc dù suy vong nhưng Lư Ngọc còn chưa tới mức phải bán đi vật này.”

Nhưng khi ông ta nhìn kỹ lại thấy 《Lam điển kiếm pháp》, con người như bất động rồi lại xoáy vào thật sâu, kiếm pháp này danh tiếng rất lớn tuyệt đối không xếp dưới 《Thanh liên kiếm thuật》! Vì vậy ông ta trịnh trọng từ trong tay Lư Ngọc nhận lấy, các ngón tay khẽ run không nhìn được mà bật thốt lên mấy tiếng xuyết xoa, Lư Ngọc thấy vậy cười thầm một tiếng.

Diêm Đặc cầm quyền kiếm pháp lên nhẹ nhàng lật từng tờ từng tờ một, qua một thời gian liền từ trạng thái vui mừng kích động nổi lên vài tia hồ nghi, cuối cùng về mặt âm lãnh có chút đen tối nói: “Lư hiền chất, sách này đúng là 《Lam điển kiếm pháp》 nhưng mà ở chỗ này phải có ấn tích của cổ nhân, cái này không có phải chăng là bản sao?”

Diêm Đạc lắc đầu một cái lại nói: “Nếu không phải chân tích mà chỉ là bản sao chép cơ hồ không có chút thần khí nào lưu lại, bốn điểm thì không thu!”

Lưu Ngọc nghe vậy hơi mỉm cười nói: “Diêm Bá Bá ánh mắt vẫn rất sắc bén, bất quá tiểu chất vốn cũng không có ý giấu giếm lừa gạt, chân tích tiểu chất thật sự đang giữ, lấy ra bản sao chỉ là để đề phòng vạn nhất có chuyện gì không hay...” Lúc này trong lòng hắn lại có điểm hối hận, chỉ sợ rằng Diêm chương quý tức giận mà thay đổi ý định.

Cũng may Diêm Đạc nghe vậy gật đầu nói: “Cũng được, tin tưởng hiền chất ngươi không đến nỗi phải đi gạt ta, ta cũng lấy lương tâm ra thề tuyệt đối không ý mạnh mà cưỡng đoạt.” Thật sự ông ta cũng là cao thủ có danh tiếng, vẫn là có mấy phần đáng tin. Lưu Ngọc nghe vậy mới cười nói: “Đã như vậy, tiểu chất cũng không che giấu nữa.”

Vì vậy hắn đem 《Lam điền kiếm pháp》 bản gốc ra, nhưng cũng chỉ cầm trong tay không có lập tức đưa cho Diêm Đạc.

Diêm Đạc thấy thế liền quay sang tiểu nhị nói: “Chiếu cố tốt Lưu tiểu ca, ta đi vào thủ kho lấy tiền tới đây.” Rồi hướng Lưu Ngọc đưa ra ba ngón tay nói: “Ba ngàn lượng bạc trắng, Lưu tiểu ca ngươi cũng hiểu nghề này, đây cũng là đã xem giao tình không tệ của ta và tiểu hữu.”

Lưu Ngọc gật đầu một cái bày tỏ không có vấn đề gì. Mắt thấy việc bán sắp thành thì “phanh” một tiếng, cửa lại bị một người nào đó dùng sức đánh vỡ.

“Oa!” Ngay sau đó bọn họ một câu cảnh báo cũng không thốt ra liền có một tiểu nhị bị một chương đánh bay vào nội đường, miệng phun ra một ngụm máu tươi ngã xuống đất xem ra không sống nổi nữa.

Diêm Đạc thấy vậy mí mắt nhất thời giật giật, cước bộ cũng dừng lại. Một giọng nói mà Lưu Ngọc có chút quen thuộc lại hết sức bi ối vang lên: “Lớn mặt, đồ không biết sống chết, biết bốn thiếu hiệp là ai không? Lại dùng hàng giả tới lừa gạt ta! Mau mau gọi chương quý của các ngươi ra đối chấp với ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mầm tai họa

Hàng giả? Diêm Đạc nghe vậy trong lòng cũng có chút kinh ngạc, ngay sau đó tâm tình bất an quét mắt nhìn đối phương một cái.

Nếu như Thông Bảo Đương quả thật có bán hàng giả vậy chính tay Diêm Đạc sẽ viết ngược lại tên bảng hiệu, mấy năm gần đây chưa bao giờ có tình huống như thế phát sinh, hơn nữa người tới lại ngạo mạn như thế cũng làm cho người ta trong lòng kim nén một bụng lửa giận.

Bất quá làm ăn cần nhất là hòa khí sanh tài cho nên dù tức giận Diêm Đạc cũng chỉ chấp tay nói: “Vị khách quan này nói gì cũng phải có chứng cứ, huống chi coi như bốn điểm có vô tình bán hàng giả ra ngoài, cũng không cần phải giết người như vậy chứ?”

Người tiểu nhị bị một chương đánh chết kia đã theo Diêm Đạc nhiều năm, cũng xem như có chút tình nghĩa, bất quá với hơn mười người khí thế hùng hổ phía sau hắn, Diêm Đạc biết không dễ chọc vào hắn cũng chỉ có thể nghiêng răng oán hận, xử lý việc an táng càng là phiền toái không nhỏ.

Những tên đột ngột xông vào Thông Bảo Đương làm loạn chính là nhóm người Tôn Tú của Hạo Nhiên Tông tại trung châu bài danh đệ nhất mà Lưu Ngọc đã gặp trước đó, đem bọn họ so sánh cùng Thông Bảo Đương chênh lệch giống như một trời một vực vậy.

Sắc mặt tái nhợt của Tôn Tú cho thấy sức khỏe hắn không tốt, hơn nữa Diêm Đạc cũng nhìn ra thực lực hắn cũng chưa đột phá nhân cảnh, nếu không phải vì hắn người đông thể mạnh thật muốn dùng vũ lực giải quyết chuyện này, tuy chỉ là chi nhánh nhỏ của Thông Bảo Đương nhưng cũng không thể để người khác nói hủy là hủy.

Âm thầm thở dài một tiếng, Diêm Đạc bắt đầu nhìn Lưu Ngọc cười khổ nói: “Hiền chất mời ngồi chờ chốc lát, ta phải đi xử lý chuyện của vị khách quan này trước rồi chúng ta trở lại nói chuyện sau.”

Lưu Ngọc gật đầu nói: “Diêm bá khách khí rồi, tiểu chất tự có chừng mực.” Ở thời điểm này thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cũng không làm xấu mặt mũi.

Tôn Tú liếc mắt nhìn Lưu Ngọc đang ở một góc bỗng ngáp dài một tiếng. Cái mặt thì đen đúa, tóc dài che khuôn mặt căn bản không thể nhìn rõ, nghĩ đến một tên quê mùa xấu xí trong lòng không khỏi hận mình không thể đập chết hắn giống như đập chết một con kiến vậy.

Đi tới gian nhà chính Tôn Tú vung tay lên, đoàn người phía sau liền tránh ra, Diêm Đạc liếc mắt nhìn ra ngoài nhất thời lửa giận trong lòng tăng thêm ba phần, thì ra bọn khốn kiếp kia còn đập nát cả biển hiệu làm một đám người tụ tập đến xem náo nhiệt, đây quả thực tương đương với việc giáng một bạt tai vào mặt lão, nhất thời mặt ông ta đen lại, nói chuyện cũng không khách khí nữa: “Khách quan, bốn điểm tuy nhỏ nhưng tại Lôi Quanh Thành cũng đã mấy chục năm, chẳng lẽ khách quan hôm nay tới chính là muốn phá chuyện làm ăn của bốn điểm?”

Tôn Tú nghe vậy lại cười ha ha: “Lão già xấu xí kia, bản thiếu hiệp đã cho ngươi mặt mũi ngươi lại không muốn!” Hắn vỗ vỗ tay, một người hầu lập tức

bê một cái gương đồng tiến lên, Tôn Tú cầm gương đồng trong tay giờ lên nói: “Ta muốn mua cái gương nát này người trong điểm của ngươi lại dám hướng ta đòi năm ngàn lượng! Hừ, lại vẫn còn gât ta nói cái gì mà giám linh kính có thể xem phong thủy thật là đê tiện, Bản thiếu hiệp cũng xem như kiến thức rộng rãi, thế nào lại chưa từng nghe nói qua có món đồ thần kỳ như thế, rõ ràng là muốn lừa tiền ta, ta đánh chết hán cũng không có gì quá đáng!”

Diêm Đạc nghe vậy liền hiểu đầu đuôi câu chuyện nhất thời cả giận, ngoài miệng mặc dù không nói nhưng trong lòng lại đang cười lạnh: “Khách quan lời ấy sai rồi, giám linh kính này đã được Linh Bảo Các giám định thật sự xem phong thủy hiệu quả, hơn nữa phía trên còn lưu lại ấn tín của bốn điểm cũng coi là một món trấn điểm chi bảo! Chớ nói năm ngàn lượng bạc, coi như giá có lớn hơn chút nữa cũng sẽ có người muốn mua.”

Tôn Tú nghe vậy lại cười hắc hắc nói: “Lão già đừng tỏ không biết xấu hổ như vậy, ta sẽ mua vật này với giá năm trăm lượng bạc nhưng với điều kiện ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta, nếu không ta sẽ đập nát chỗ này để ngươi cả tiền lẫn vật đều không còn!”

Diêm Đạc nghe vậy lắc lắc đầu nói: “Lão hủ tuổi đã lớn cũng không sợ chết nữa, khách quan nếu là dám ý mạnh đoạt bảo thì đừng nghĩ có thể rời cửa điểm nữa bước!”

“Lão già kia, ngươi dám uy hiếp ta!” Tôn Tú nghe vậy trên mặt chợt lóe lên vẻ hung lệ, ngay sau đó hấn phát tay một cái khiến đám người Hạo Nhiên Tông liền chặn cửa lại, cuối cùng hán nở một nụ cười tàn nhẫn nói: “Cho ngươi một cơ hội cuối cùng nếu như không đáp ứng, không chỉ mình ngươi chết mà cả cái tên Thông Bảo Đương từ nay cũng sẽ không còn tồn tại ở Lôi Quanh Thành nữa!”

Diêm Đạc lại lắc đầu nói: “Lão hủ vốn tưởng rằng tới trấn nhỏ này có thể an dưỡng mấy năm còn lại, không nghĩ tới hơn sáu mươi tuổi lại còn phải động thủ với người khác, cũng được, ta bắt kê sau lưng ngươi là thế lực cường đại nào, muốn huyết tẩy Thông Bảo Đương ta trước hết hãy bước qua xác lão hủ!” Người hiền lương thì sẽ bị đè ép, ngựa hiền liền bị người thuần phục, Diêm Đạc biết coi như hôm nay mình có nhượng bộ thì chỉ sợ Tôn Tú càng thêm được voi đòi tiên, ngay lúc đầu tỏ ra quá mức mềm yếu kết quả càng thêm hồng bét.

Nói xong ông ta bày ra bộ pháp, khí tức hùng hực phát ra chính là chánh tông nội lực chân nguyên mà cao thủ mới có được, mặc dù công pháp không cao thâm lắm nhưng với hơn năm mươi năm công lực, thanh thế cũng hết sức kinh người đủ để bức Tôn Tú lùi hai bước.

Tên bệnh hoạn Tôn Tú thấy vậy liền vùng tay lên, lập tức mười mấy thủ hạ hô đáp ứng một tiếng rồi bao vây Diêm Đạc quát: “Lão già kia, dám cùng Hạo Nhiên Tông chúng ta đối nghịch kết quả chỉ có con đường chết!”

Dứt lời đám đệ tử Hạo Nhiên Tông cũng tự nhiên tiến lên từng bước, đồng thời Diêm Đạc cũng lui về phía sau từng bước, đúng là cảnh tượng đám sói nuốt hổ, mặc dù Diêm Đạc đã sớm đột phá nhân cảnh không phải năm ba tên nhãi nhép ở phạm cảnh đỉnh có thể đánh bại dễ dàng, nhưng là Tôn Tú mang tới không phải là năm ba người mà là mười mấy người. Hơn nữa những người này đều đệ tử của Hạo Nhiên Tông trải qua rèn luyện, may là Diêm Đạc ngay lập tức dùng khí thế như mãnh hổ bức lui hai người, nếu không thì trận pháp của đám đệ tử Hạo Nhiên Tông như rồng cuốn lại thành một đoàn, cho dù thực lực Diêm Đạc có cường hãn hơn cũng chưa chắc có biện pháp phá vỡ.

Nếu như không thể đem những tên này đánh bại ngay lập tức mà phải đánh bại từng người một, chỉ sợ hao hết chân nguyên nội lực mà chết tại nơi này! Dần dần sắc mặt Diêm Đạc không khỏi có vẻ khó nhìn mà Tôn Tú lại lộ ra tươi cười, chưa từng có người nào dám xem thường Hạo Nhiên Tông bọn họ, cho dù có thì cũng rất nhanh sẽ biến thành một cái xác chết giống như xú lão đầu này!

Càng lúc nội lực càng mạnh, thần hành hợp nhất, kinh khí phóng ra ngoài.

Diêm Đạc chợt phát hiện khí tức những đệ tử Hạo Nhiên Tông này không những nổi thành một mảnh, hơn nữa còn có thể từ từ lớn mạnh, lúc này lại cơ hồ vượt qua khí thế của mình, lão không khỏi cả kinh! Thầm than một tiếng tà môn, biết mình không thể đợi lâu hơn được.

Ông ta đề khí cất bước liền như quỷ mỵ di động đến trước mặt một thanh y đệ tử Hạo Nhiên Tông.

Không tốt! Tất cả mọi người còn đang vì tốc độ của Diêm Đạc mà trong lòng âm thầm cảm thấy khiếp sợ, chệnh lếch giữa nhân cảnh và phạm cảnh quả nhiên rất lớn, nhất thời có năm tên đệ tử Hạo Nhiên Tông muốn xông tới cứu viện, có điều Diêm Đạc đánh chính là một kích lập uy, như thế nào để cho bọn họ được như ý!

“Hồng!” Thanh âm già nua giận dữ vừa hô lên thì lập tức có ba tiếng “Rầm rầm rầm!” phát ra. Chỉ nghe giống như pháo nổ vang, năm tên thanh y đệ tử Hạo Nhiên Tông vừa nhảy đến đối mặt với Diêm Đạc, liền bị một chưởng như bài sơn đảo hải của lão đánh bay ra ngoài, bọn chúng cuống quýt lùi lại mười mấy bước khó khăn lắm ổn định lại thân người.

Diêm Đạc trên mặt cũng dâng lên một cổ nhiệt lưu, rõ ràng cho thấy mới vừa rồi vận lực quá độ, nhưng dồn hết khí lực tung một chưởng này, mục đích của lão cũng đạt thành, mà đám Hạo Nhiên Tông đệ tử còn lại tạm thời không ai dám chạy đến cứu viện nữa.

Bất cứ giá nào Diêm Đạc cũng không muốn nương tay, trực tiếp tung một chưởng đánh vào sau ót người này.

“Chết đi!” Ngay sau đó truyền tới thanh âm xương cốt vỡ nát không chút trở ngại, Diêm Đạc liền đem người này đánh chết trong nháy mắt rồi phi thân lui về phía sau thoát khỏi hợp vây của bọn người Hạo Nhiên Tông.

Tôn Tú nhìn một màn này khóe miệng hơi giật giật liền hét lớn: “Lão bất tử, ngươi lại dám giết hại Hạo Nhiên Tông đệ tử! Ngươi sẽ chết không chỗ chôn cất!” Lần này hán dẫn đệ tử ngoại môn đi lại để chết oan không khỏi có chút kinh hoàng, mặc dù là đệ tử ngoại môn nhưng tương lai biết đâu rất có thể đạt tới nhân cảnh là lực lượng trụ cột của môn phái, cho dù thân phận hán có cao bây giờ trở về sợ rằng cũng sẽ bị sư huynh chửi mắng một trận!

Diêm Đạc trong lòng lại nhẹ nhõm hơn, vốn là mười mấy người này khí lực liên kết với nhau làm lão căn bản không cách nào đột phá, mới vừa xuất ra một kích lại đắc thủ làm bọn chúng lộ ra sơ hở, mặc dù tiêu hao không ít nội lực nhưng cũng là đáng giá.

“Ai giết được hắn ta sẽ trọng thưởng!” Tôn Tú then quá thành giận nhìn chăm chăm Diêm Đặc hét lớn. Mà đám thanh y đệ tử Hạo Nhiên Tông vừa nghe có thưởng, mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng cũng lần nữa lấy dũng khí vượt tới.

Lần này bọn họ lại không dám đơn độc hành động, đều là một nhóm ba đến năm người hợp lại, làm cho Diêm Đặc không cách nào hạ độc thủ như vừa rồi, chỉ có thể lấy thực lực bản thân ngăn cản.

Nhân cảnh cao thủ thực lực quả nhiên không thể khinh thường, coi như nơi này có mười mấy đệ tử phạm cảnh đình của Hạo Nhiên Tông muốn trong khoảnh khắc có thể đánh bại lão đúng là người say nói mộng, ngược lại bị Diêm Đặc nắm lấy cơ hội đánh ngã thêm mấy người. Một đệ tử cánh tay bị gãy đoạn, máu me đầm đìa, thể thảm không nổi nhìn!

Dĩ nhiên bản thân Diêm Đặc dưới loạn công đã kích cũng liên tiếp thụ thương, trong đó một lần bị bảo kiếm chém trúng nếu không phải lão dùng chân nguyên kịp thời cầm máu, thì đã mất mạng rồi!

Thời gian kéo dài Diêm Đặc từ từ trở nên khốn đốn, lão tựa như một đầu mãnh hổ bị vây trong lòng bầy sói đói, mặc dù một con sói cũng không đáng sợ, nhưng mười mấy con vây công lại đủ để đem lão giết chết. Nhưng lão không thể chết ở chỗ này được! Diêm Đặc chém giết đồ cả hai mắt rồi, bây giờ lão muốn dùng chút hơi tàn chạy đến cửa hàng chính báo tin! Chợt hai mắt lão trừng trừng nhìn Tôn Tú đang đứng ở một bên xem cuộc chiến, lão ôm một đồng lửa hận không thể đem dâng về kiều ngạo của hắn đốt ra tro, hai quả đấm nắm chặt, mà bên người Tôn Tú bây giờ chỉ có hai hộ vệ bất giác lâm vào hiểm cảnh mà không biết.

Diêm Đặc trong lòng đã có chủ ý lập tức xuất ra hư chiêu, ngay sau đó dưới chân đề lực nhảy lên một cái. Giống như chim ưng từ trên không lao xuống vô mồi.

Hạo Nhiên Tông đệ tử lập tức phát hiện mục tiêu của lão chính là Tôn Tú liền đồng loạt thốt lên, Không tốt! Chúng đệ tử đều kinh hãi, nếu Tôn Tú có chuyện gì vậy bọn họ ai cũng không tránh khỏi liên lụy. Nhất thời ngay cả trập pháp hợp vây lơ là mấy phần lộ ra sơ hở.

Mà Tôn Tú phát hiện mục tiêu của Diêm Đặc chợt đổi thành mình cũng thất hồn lạc phách, mới vừa rồi một đệ tử thực lực so với hắn còn mạnh hơn bị lão quái vật này một chiêu vỗ chết, cảnh tượng ấy hắn rành rành trong mắt, nhất thời cước bộ lùi lại cùng hai đệ tử chạy ra ngoài.

Diêm Đặc mừng rỡ, hắn muốn chính là giây phút này, nhất thời bất kể Tôn Tú, chợt phương hướng chuyển một cái, chân nguyên bộc phát, chấn khai những đệ tử áo xanh phía trước, rồi đột nhiên gia tốc phi thân nhảy ra ngoài cửa. Mà cho tới giờ khắc này đám đệ tử Hạo Nhiên Tông mới phát hiện không ổn, lập tức lại đuổi ra phía cửa.

Đã không còn thấy bóng dáng lão làm sao mà đuổi kịp, Tôn Tú mặt mày dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Phế vật, tất cả các ngươi đều là phế vật!”

Chết một người mà vẫn để xú lão đầu chạy mất, không khác nào thả hổ về rừng. Càng nghe tiếng mắng to phía sau nhạt dần sự ưu phiền của Diêm Đặc cũng nhảy ra khỏi lồng ngực, cười ha ha hô: “Hạo Nhiên Tông thẳng ôn con, rửa sạch cổ mà chờ diêm vương gia gia của ngươi đến hậu báo!”

Nghe lời ấy sắc mặt Tôn Tú cũng thay đổi có chút khó coi, mặc dù Hạo Nhiên Tông tại Huyền Vũ châu thế lớn, nhưng ở đây dù sao cũng là địa bàn Nhu Thủy Các, người bọn họ tới cũng không tính nhiều, nếu như Thông Bảo Đương thật đúng có nhiều người võ nghệ giống như Diêm Đặc chỉ sợ sẽ có phiền toái không nhỏ!

Sắc mặt âm trầm giống như đưa tang, việc này đã nằm ngoài khả năng của hắn rồi bất quá có Lâm sư huynh tại đây, Tôn Tú cũng an tâm coi như Thông Bảo Đương có huy động toàn lực, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo thành một chút phiền toái cho bọn hắn, còn muốn nói chém tận giết tuyệt xa xa còn chưa đủ tư cách.

“Công Tử, ngài xem nơi này?” Đợi sau khi sắc mặt Tôn Tú tốt hơn một chút, một đệ tử mới thận trọng hỏi.

“Phong tỏa đại môn, một người cũng không cho đi!” Tôn Tú trầm hận nói, ngay sau đó lại ngẩng đầu, lộ ra một tia cười lạnh.

Lưu Ngọc chỉ có phạm cảnh trung kỳ thực lực, mới đầu lúc Diêm Đặc vẫn còn giao thủ cùng đệ tử Hạo Nhiên Tông, hắn cũng biết không ổn, chính là thực lực mình quá yếu, căn bản không phải đối thủ, cho nên chỉ có thể ở lại chỗ cũ chờ đợi. Đáng tiếc Diêm Đặc tuy mạnh nhưng cũng không thể lấy một địch hai, vì vậy hắn và một số người khác không thể rời khỏi liền bị đệ tử Hạo Nhiên Tông bắt lại dẫn tới trước mặt Tôn Tú.

Lần thứ hai gặp người này, Lưu Ngọc nhìn ra thực lực hắn không mạnh nhưng hắn có thể lực cường đại làm chỗ dựa, cho nên chỉ cần không bị đưa đến quý môn quan đạo chơi Lưu Ngọc cũng sẽ không liều mạng chạy trốn, hiện giờ là đang hoảng đứng ở một bên cùng mọi người.

“Công Tử, tất cả người đều đã dẫn tới.” Một đệ tử áo xanh tiến lên bẩm báo với Tôn Tú sau đó lui về một bên.

Tôn Tú gật đầu một cái, sau đó hướng về phía đám người Lưu Ngọc cười lạnh nói: “Ta bất kể các ngươi có lai lịch gì, lại cùng ở chung một chỗ giao dịch với bọn cầu tặc thì cũng là cùng một loại người như chúng thôi, nhất định phải bồi thường thiệt hại cho ta, nếu không thì chết hết đi!”

“Bịch, Bịch!” Tôn Tú vừa dứt lời mọi người đều quỳ đầy đất, bọn họ đều tự biết không cách nào bồi thường cho người này, lại cũng không muốn tự dưng mất mạng, đa số tiểu nhị Thông Bảo Đương cùng những người phụ nữ lớn tuổi chỉ có thể hô to tha mạng hy vọng không bị giết. Nhưng Tôn Tú lại không có biểu hiện gì là muốn tha cho bọn họ cả, từ nhỏ hắn đã cao cao tại thượng chưa từng có người nào dám đối với hắn không vâng lời, mà hôm nay lại ăn không ít thiệt thòi, không tìm chỗ phát tiết thì làm sao tiêu mối hận trong lòng!

Tên khốn bệnh hoạn Tôn Tú quyết định như thế ngay cả đám đệ tử Hạo Nhiên Tông cũng không nhìn nổi muốn khuyên can, lại bị hắn hung hăng nhìn

chăm chăm, cho nên đến nửa câu bọn họ cũng không dám nói nữa, bọn họ quyết định làm như không nghe không thấy là được. Lư Ngọc khé mắt co gập nhìn một màn này, cũng năm đó khi Lư gia bị diệt môn lại giống như vậy? Cái thế giới này quả nhiên lãnh khốc vô tình, sát phạt quá quyết, mạng người bị xem như cỏ rác.

Giết mười tám người trong không khí nồng nặc mùi máu tánh cơ hồ không thể tản đi, một ít người may mắn chạy ra được cuối cùng cũng không thể thoát khỏi đồ đao, Tôn Tú lẳng lặng mà tàn nhẫn nhìn cảnh thảm sát, trong lòng lại mang một cảm giác hưng phấn nhẹ nhẹ, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lư Ngọc, trước mắt mọi người đều không có vật gì có thể mang ra thể mạng mà bị một đao giết chết.

Hít sâu một hơi.

Lúc này tất cả ánh mắt đều đặt ở trên người mình, Lư Ngọc cũng không có cách nào chỉ có thể cắn môi đem bảo vật vốn để đi cầm đồ lấy ra, một người nhận lấy nó hai tay trình lên cho Tôn Tú, hắn nhìn thấy tên của cuốn sách cũng hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, cười lạnh nói: “Hảo kiếm pháp, tiểu tử thú nhà người dùng cái này đúng mạng cũng đủ rồi!”

Lư Ngọc nghe vậy, từng dòng mồ hôi lạnh chảy ra lúc này mới hít thở trở lại, cả người cơ hồ xụi lơ trầm nghĩ: “không nghĩ tới thật lại có thể sống.”

“Bất quá...”

Nghe vậy tim Lư Ngọc nhất thời lại nhảy thót lên tận cổ họng, Tôn Tú mắt sáng như điều hâu quét qua người Lư Ngọc, giọng điệu buồn bã nói: “Người cùng tên chương quỹ hồi này thoát nhìn giao tình không kém, hừ hừ, chỉ bằng điểm này, dù là người dùng thứ quý giá hơn gấp mười lần quyền kiếm pháp này, tiểu gia ta cũng không thu!”

Bộp! hắn rất nhanh đem 《Lam điền kiếm pháp》mà Lư Ngọc coi như trân bảo ném xuống đất, hung hăng đập mấy cái cười lạnh nói: “Muốn trách thì trách mệnh người không tốt, xuống hoàng tuyền đòi bằng hữu mới đi!”

Lư Ngọc nghe vậy, làm sao không biết mình bị lừa bịp! Trong lòng ngực nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận, uống công hắn cầu khẩn nhiều lần, chỉ muốn cầu một con đường sống, lại như cũ bị dồn đến tử lộ!

Nếu đã phải chết Lư Ngọc cũng không có kỵ nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực không mặt xinh đẹp bị bôi đen toát ra mấy phần khinh bỉ nói: “Coi mạng người như cỏ rác táng tận lương tâm, trên thế gian lại có người ác độc như ngươi, không sợ chết đi sẽ rơi xuống âm tào địa phủ, mãi mãi không được siêu sinh sao?!”

Tôn Tú không nghĩ tới chính mình lại bị một tên quê mùa chinh cho mất mặt đến vậy, nhất thời sắc mặt càng thêm dữ tợn cười nói: “Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!” Sau đó đến bên cạnh một đệ tử áo xanh nói: “Vũ Lôi, giết hắn! Tránh cho miệng chó lại xuất cuồng ngôn.”

Vũ Lôi nghe vậy lên tiếng: “Vâng, Công Tử!”

Thật ra thì ngay từ lúc cầu Tôn Tú tha mạng Lư Ngọc đã biết trước sau gì cũng chết liền có ý muốn liều mạng, trước kia Lư gia từng xuất hiện địa cảnh cao thủ, mà vị này tiền bối này trước khi chết từng lưu lại ba đạo kiếm khí, mỗi đạo kiếm khí đều tương đương với cao thủ địa cảnh toàn lực xuất ra một kích! Toàn bộ ẩn dấu trong một cái hộ phù kỳ dị, mà bây giờ tám bùa này liền bị Lư Ngọc cầm ở trong tay thúc giục. Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, ba đạo kiếm khí bén nhọn này vẫn giữ được sát khí ở mức độ nhân cảnh hậu kỳ cao thủ!

Lư Ngọc dùng tiểu đao đâm rách lòng bàn tay, để máu mình chảy lên tám hộ phù, nhất thời lá bùa liền lóe lên linh quang cuối cùng cũng bị thúc động. Tôn Tú thấy vậy nhất thời cả kinh thất sắc, vội vàng đẩy hai người đệ tử áo xanh lên quát: “Không tốt, mau ngăn cản hắn!”

Hạo Nhiên Tông ngoại môn đệ tử tuy không hiểu nhưng cũng không muốn trái ý hắn liền xông lên ngăn cản, mà cái tên Vũ Lôi càng nhanh nhẹn đã xông lên đầu tiên, quý đầu đại đao mang theo ánh kim lạnh lẽo, trong nháy mắt kinh phong liên quét đến Lư Ngọc mạnh đến nỗi mở mắt cũng khó khăn.

Lư Ngọc lại cười lạnh một tiếng, lắc lắc đầu nói: “Chậm rồi...” Dứt lời tay vung lên, một đạo kiếm khí như dải lụa lớn nhất thời ào ra, tiên huyết văng khắp nơi, tên Vũ Lôi cùng bốn gã Hạo Nhiên Tông ngoại môn đệ tử phía sau hắn vọt tới đã bị chém thành hai đoạn.

Thật ra thì mới vừa rồi khi còn đang nói chuyện, Lư Ngọc cũng đã âm thầm phát động lá bùa này, tốc độ của con người nhanh hơn nữa cũng không thể nào nhanh hơn pháp thuật. Kiếm khí của cao thủ nhân cảnh hậu kỳ, dùng để giết phạm cảnh cao thủ cũng đơn giản như cắt đậu hủ, sau khi giết chết mấy người vũ lôi, kiếm khí vẫn còn dư lực hướng thẳng Tôn Tú lao nhanh đến.

Bất quá Tôn Tú về mặt mặc dù hốt hoảng lại không có phần nào tuyệt vọng, quả nhiên lúc kiếm khí gần chạm vào được hắn, từ hộ phù treo ở trước ngực hắn toát ra một luồng cương khí hộ thân thay Tôn Tú đỡ được một kích này.

“Oanh” một tiếng, nện đủ kiếm khí đem hắn nổ long trời lở đất, trên thực tế lại chẳng bị thương tích gì.

Quả nhiên là thiên chi kiêu tử! Lư Ngọc thấy vậy con ngươi co rụt lại, cũng không muốn lãng phí hai đạo kiếm khí hộ thân còn dư lại nữa, mà là thừa dịp đệ tử Hạo Nhiên Tông hoảng loạn để lộ sơ hở liền nhanh chân xông ra ngoài.

Tôn Tú mắt thấy Lư Ngọc chạy thoát, nhất thời giận dữ quát: “Nhất định phải bắt tên khốn này lại! Ta muốn đem hắn đốt thành tro!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Phó thác

Tôn Tú tức giận dị thường, hấn xuất thân cao quý, mặc dù thực lực không mạnh nhưng luôn được hết mực cung chiều, cho tới bây giờ muốn gió có gió muốn mưa có mưa. Cũng vì vậy đường thành tính tình kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất.

Không nghĩ tới hôm nay liên tiếp bị người khác làm phật ý hai lần, Diêm Đạc cũng còn thôi, tốt xấu gì cũng là nhân cảnh cao thủ muốn liều mạng trốn thoát cũng không có gì đáng nói đằng này cái tên Lưu Ngọc tính cái gì? Chính là một tên phàm cảnh trung kỳ, so với thực lực yếu nhất trong bọn là mình tính ra còn kém mà cư nhiên lại cũng có thể chạy thoát, sau này bị người ta biết được tuyệt đối là chuyện đáng mất mặt nhất.

Vì vậy hấn hạ lệnh thanh y đệ tử Hạo Nhiên Tông còn lại đuổi giết Lưu Ngọc, hơn nữa nếu không giết được thì không làm người!

Dĩ nhiên đây là Tôn Tú tính toán, đám Hạo Nhiên Tông thanh y đệ tử còn lại cũng không phải kẻ ngốc, Lưu Ngọc quả thật thực lực không mạnh nhưng trong tay hấn lại có đạo bùa giấy kia lại khiến bọn họ kiêng kỵ dị thường, Vũ lôi khi còn ở trong môn phái cũng không tính là yếu, lại hợp lực cùng bốn người khác mà cũng bị giết chết. Đạo kiếm khí quả thật kinh khủng, sợ rằng đã đạt đến thực lực nhân cảnh đỉnh!

Bất không được Lưu Ngọc tất nhiên sẽ bị chửi rủa, cũng không phải bị tội chết nhiều nhất cũng chỉ là đắc tội với Tôn Tú, vì dù sao Tôn Tú cũng không muốn mang trên lưng tội danh sát hại đồng môn. Những đệ tử này đều không có lòng tin ngăn nôi đạo kiếm khí quái dị kia, cho nên mặc dù đúng là đuổi giết Lưu Ngọc, trong tâm mọi người lại âm thầm tính toán, xuất công không xuất lực chỉ bám theo sau, đợi người khác xuất thủ trước sau đó mới chiếm tiện nghi.

Trong tay Lưu Ngọc mặc dù có lá bùa lợi hại nhưng thực lực bản thân lại rất kém, cho dù dốc hết toàn lực cũng không thể cắt đuôi những người này, hiện tại tâm tình hấn dị thường buồn bực, không nghĩ tới ra ngoài bán ít đồ lại thiếu chút nữa mất mạng, hơn nữa phiền toái còn chưa dừng lại ở đó, phải nghĩ biện pháp thoát khỏi mấy tên như giò bám xương này, nếu không chờ đến khi thể lực của mình tiêu hao sạch sẽ thì tuyệt không thể thoát khỏi.

Mà Tôn Tú lúc này cũng hận không thể tự tay làm thịt Lưu Ngọc, buồn bã đi theo đám thanh y đệ tử, cắn răng nghiêng lợi thầm nghĩ: “Thằng ôn! Vốn là hôm nay mang đám đệ tử đi theo thị uy, không nghĩ tới lại chết thảm sáu người, những tên này đều là đệ tử có tiền đồ, trước mắt ta cũng chỉ có thể đem người bắt lại mới dễ bề ăn nói trước mặt sư huynh.”

.....

Du Thụ trấn không lớn, Lưu Ngọc cùng đám đệ tử người chạy người đuổi rất nhanh đã được một vòng quanh trấn, đợi đến lúc những người này quen thuộc địa hình Lưu Ngọc càng khó thoát khỏi, như vậy không được, vốn là Lưu Ngọc định nhờ cậy thủ vệ của trấn ra tay can thiệp, nhưng xem ra thủ vệ cũng không muốn xen vào chuyện nhỏ này mà đắc tội với bọn chúng. Nếu như chạy ra khỏi thành càng không phải nói bọn chúng sẽ chẳng kiêng kỵ gì, hơn nữa bên ngoài thành lại trống trải sợ rằng càng thêm nguy hiểm.

Thật sự Lưu Ngọc sớm đã bị bao vây, cho nên muốn ẩn nấp cũng sẽ mau chóng bị phát hiện rồi giết chết. Bất đắc dĩ, chân mày vừa động, trong lòng thầm nói: “Xem ra chỉ có đem chuyện này làm âm mưu mới có thể bức thủ vệ can thiệp!”

Trong trấn lúc này đã có rất nhiều người phát hiện một màn rượt đuổi này, Lưu Ngọc thấy vậy ngược lại không tỏ ra sợ hãi, trực tiếp xông lên đường cái chạy tới trước phủ trấn chủ, ánh mắt ngạo lạnh chờ đợi đám người đuổi giết mình xuất hiện.

Không đầy chốc lát, Tôn Tú đã mang theo một đám Hạo Nhiên Tông đệ tử đuổi theo tới đây, song phương trong tư thế giương cung bạt kiếm, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào nhau chém giết.

Cho đến lúc này, thủ vệ trước phủ trấn chủ rốt cuộc không dám lại khoanh tay đứng nhìn, nổi giận gầm lên một tiếng: “To gan!”

Lưu Ngọc nghe tiếng hô đầy thống giận này lại như người chết đuối vớ được cọc có cửa mạng, nhất thời thở dài một cái, lập tức hướng về phía thủ vệ chấp tay thi lễ nói: “Quan gia, những người này vô cớ tại Thông Bảo Đường công khai giết hơn mười mấy người lại đã thương chương quỹ, chỉ có tiểu nhân may mắn trốn thoát, xin quan gia làm chủ, bắt những người này về quy án!”

Đám thủ vệ vừa nghe, cũng như đám mây nhìn về phía đám người Tôn Tú mặt lộ ra vẻ bất thiện, mặc dù những giang hồ hiệp khách lai lịch không nhỏ, nhưng trên đời này quyền lực lớn nhất vẫn là triều đình. Tại trấn ngang nhiên giết người chính là coi thường vương pháp. Nếu như Lưu Ngọc không nói ra thì thôi bây giờ hấn gào rít cả cổ họng, rất nhanh người trong trấn đều sẽ biết nên bọn họ không cách nào khoanh tay đứng nhìn được nữa.

Người vây xem dần dần càng nhiều, Tôn Tú khuôn mặt tái nhợt cũng dần đổi thành xanh, năm ngón tay nắm lại thành quyền thầm mắng: “Hồn Trương!” Đám thủ vệ này không đáng sợ, điều hấn e ngại là quan phủ cùng vương pháp phía sau bọn chúng kia, coi như Hạo Nhiên Tông thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể chống lại triều đình, xem ra hôm nay thật không giết được tên tiểu tử này.

“Hừ!” Thở dài một hơi, sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch, Tôn Tú trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, cũng đi tới thủ vệ chấp tay nói: “Vị bằng hữu này, chuyện hôm nay nếu có thể hành thiện mà bỏ qua, ngày sau nhất định sẽ có hậu báo!”

Thủ vệ nghe vậy, trên mặt lại toát ra vẻ trào phúng, lắc lắc đầu nói: “Việc này ta không làm chủ được, bên trong trấn nghiêm cấm giết người, người phải đi hỏi trấn phủ đại nhân!”

Trước mắt quả thật không có cách nào ở trong trần mà động thủ được, Tôn Tú chỉ có thể tạm thời buông tha cho Lư Ngọc. Hắn xoay người lại, nhìn về phía Lư Ngọc cười lạnh nói: “Tiểu tử, coi như mạng ngươi lớn, bất quá đắc tội với Hạo Nhiên Tông ta ngươi trốn được mừng một, cũng không thể tránh ngày mười lăm. Cái mạng nhỏ này của ngươi, bản thiếu gia ta nhất định sẽ thu!”

Dứt lời, nhin không được lựa giận, hắn quay sang đám đệ tử Hạo Nhiên Tông quát: “Chúng ta đi!”

Đợi đến khi đám người Hạo Nhiên Tông rút đi hết, mọi người cũng dần tản đi, lúc này Lư Ngọc mới phát giác toàn thân mình đã sớm ướt đầm mồ hôi, mấy phen suýt chết đến lúc được mấy vị thủ vệ chịu ra tay tương trợ hắn cũng hết sức cảm kích, vì vậy Lư Ngọc thành khẩn chấp tay nói: “Đa tạ chư vị quan gia cứu giúp, đại ân đại đức, tiểu nhân suốt đời không quên.”

Thủ vệ cười nói: “Không cần như thế, cũng là chính người cơ trí, đám người Hạo Nhiên Tông này cũng không dễ chọc vào, nếu không phải là người chạy đến trước cửa phù thì chúng ta cũng sẽ không đi quản, sau này cần thận hơn tránh gặp phiền toái đi.”

Lư Ngọc nghe vậy gật đầu một cái, chính là trong lòng cũng càng thêm nặng nề, tuy hôm nay thoát khỏi cái tên Tôn Tú ngu ngốc, nhưng vị Lâm sư huynh hắn nhìn thấy trên đường cái lúc giao đầu kia lại mới thật sự là kinh khủng, coi như mình còn hai đạo kiếm khí của tổ tiên, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của người này, bất quá việc đã đến nước này cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, cùng lắm thì cá chết lưới rách. Trong tâm Lư Ngọc thầm oán hận, chỗ đến đường cùng còn có thể cần người, đến lúc đó cũng phải mang tên khôn bệnh hoạn Tôn Tú chôn cùng!

Nghĩ xong liền ra khỏi thành đi, Lư Ngọc có thể cảm nhận được khí tức của đám người Tôn Tú sau khi đi đều đã biến mất, cái loại áp lực chèn ép hắn không thở nổi rốt cục tản đi, hắn vẫn chưa hết hoang mang chỉ có thể nhắm mắt chạy về nhà. Một đường đều vô cùng cẩn thận, bởi vì Lư Ngọc không biết đám người Tôn Tú có phải hay không lập tức lại xông tới giết hắn, thật may một đường cư nhiên hết sức bình an, Lư Ngọc cũng thuận lợi trở về nhà.

“Ca ca trở lại!” Thấy Lư Ngọc, Lư kỳ tung tăng chạy đến, đáng vẻ hết sức cao hứng, Lư Ngọc cũng cố nặn ra vẻ tươi cười, có thể lại càng thêm lo âu nếu chính mình chết đi ai sẽ chăm sóc cho đệ đệ mình đây, nhưng bọn người Tôn Tú đó lòng dạ độc ác đến lúc đó nhất định sẽ nhỏ cỏ tận gốc. Nghĩ tới làm liên lụy tiểu đệ, Lư Ngọc liền trở nên im lặng, âm thầm cầu khẩn: “Tổ tiên phù hộ, chỉ cần có một tia hy vọng bảo tồn huyết mạch của Lư gia, ta cũng sẽ không bỏ cuộc!”

Lư kỳ mặc dù không biết Lư Ngọc đang lo lắng chuyện gì, nhưng cũng có thể nhận thấy tâm tình ca ca sau khi về nhà hết sức ủ rũ, Lư kỳ chưa từng thấy lần nào Lư Ngọc lo âu như lần này, cho nên hắn chỉ có thể tận lực tươi cười hoạt bát để cho ca ca bớt lo nghĩ. Hai huynh đệ sau khi ăn tối xong, Lư Ngọc liền dẫn Lư kỳ đi tới hồ nước bên ngoài nhà mình, hướng dẫn đệ đệ luyện công.

Lư kỳ hết sức chăm chỉ, mỗi ngày nếu không luyện đến chân tay tê buốt, tuyệt đối không đi nghỉ ngơi, Lư Ngọc thấy vậy cũng âm thầm gật đầu. Đang muốn bảo hôm nay chỉ luyện tới đây thôi, chợt trong lòng khẽ động, hắn quay đầu nhìn về chỗ rừng cây bên hồ, vừa vận thấy một cái bóng trắng trên cành cây khẽ lay động, đảo mắt một cái lại không thấy đâu nữa.

Là người của Hạo Nhiên Tông! Lư Ngọc thấy vậy trong lòng cả kinh, lại lại không dám xác định, bởi vì xem bóng trắng này rất giống nữ tử mà ban ngày đoàn người Hạo Nhiên Tông kia cũng không nữ nhân. Đối với người không rõ lai lịch này, Lư Ngọc cũng không dám khinh thường, có khả năng đứng trên đầu cành nhỏ lại vô thanh vô thức quan sát bọn họ lúc rời đi mới tạo chút tiếng động, võ công so với chính mình tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều. Vì vậy Lư Ngọc dặn dò Lư kỳ mấy câu, khiến nó về nhà trước, một thân một mình men theo phương hướng của bóng trắng vừa mới biến mất kia, hắn thật muốn xem người này theo dõi bọn họ là có ý gì.

Nhà của Lư Ngọc nằm tại một thôn trang, người dân lại cư ngụ ở đây đã rất lâu tự nhiên trong rừng cây bên cạnh cũng sẽ không mảnh thú gì, men theo vào rừng một đoạn khá sâu, Lư Ngọc rất nhanh đã nhìn thấy chính bóng trắng lúc này lại đang đứng trên đầu cành cây nhỏ, an tĩnh đợi chờ mình.

Hơi thở của bóng trắng kia cực kỳ nhẹ, nếu như không phải Lư Ngọc vừa lúc nhìn thấy, cơ hồ không thể phát hiện nơi này có người. Nhất thời trong lòng ý kinh ngạc càng đậm, một vị cao thủ như vậy ban đêm đến tìm mình vì chuyện gì?

Lư Ngọc vì vậy rất khách khí chấp tay cười nói: “Bằng hữu ban đêm tới chơi, lại không kịp tiếp đãi, thật là xin lỗi.”

Bóng trắng nghe vậy, rốt cuộc cũng nói chuyện, lại quả nhiên là thanh âm của nữ tử, nàng cười nói: “Vị tiểu ca này, lúc ban ngày chúng ta còn gặp qua một lần đây, thế nào nhanh như vậy liền quên mất?”

Cười khan một tiếng, thanh âm nữ tử nhu mì động lòng người làm cho tâm Lư Ngọc cũng có chút nóng rang, âm thầm khinh bỉ định lực của mình, cười nói: “Nguyên lai là Giản cô nương của Nhu Thủy Các, quả nhiên bản lĩnh bất phàm, cũng không biết Giản cô nương tới đây là có chuyện gì?”

Giản Lam nghe vậy, lại cười lắc lắc đầu nói: “Lư công tử cần gì khiêm tốn, có khả năng từ trong tay của hơn mười đệ tử Hạo Nhiên Tông thoát ra mà vẫn lành lặn, Giản Lam tự nhận cũng không có bản lĩnh như thế, lúc này tới chính là muốn mời công tử giúp một tay!”

Lư Ngọc nghe vậy liền sửng sốt, ban ngày trừ đám đệ tử Hạo Nhiên Tông thì trong đám người bị bắt chỉ còn mình hắn sống, Diêm Đặc không tính là bởi vì ông ta đã sớm chạy mất. Mà Tôn Tú đối với chuyện này vẫn lấy làm nhục nhã cùng hổ thẹn tự nhiên không muốn nói nhiều, cho nên Giản Lam này mới cho rằng mình chính là cao nhân thâm tàng bất lộ.

Bất quá chuyện như vậy rất dễ dàng bị vạch trần, cho nên Lư Ngọc cũng không tính giấu giếm, cười khổ một tiếng nói: “Đó cũng không phải bản lĩnh của ta, chẳng qua là bằng vào đạo phù này thôi!”

“Nha? Đạo phù sao?” Giản Lam nghe vậy mồm liền chóp chóp, cũng đã hiểu rõ, cười nói: “Nói vậy tổ thượng của Lư công tử xem ra cũng có chút

lai lịch.”

Lưu Ngọc gật đầu một cái, rất dứt khoát thừa nhận, hắn cũng không sợ nữ tử này tới cướp hộ phù, bởi vì những gia tộc hộ phù dùng để bảo vệ tính mạng này đều cần huyết mạch chi lực mới có thể khởi động, người khác có cướp được cũng không thể sử dụng.

Vốn là Lưu Ngọc cho rằng nói đến đây nữ tử này sẽ cáo từ, không nghĩ tới nàng lại tiếp tục lưu lại, cười nói: “Mặc dù chuyện này so với tương tượng của Giản Lam hơi chênh lệch một chút, nhưng mà công tử có thể dẫn động kiếm khí thực lực nhân cảnh hậu kỳ không phải giả. Cho nên Giản Lam như cũ kính xin tương trợ! Chuyện thành nhất định sẽ có trọng tạ.”

Nếu là trước kia Lưu Ngọc nhất định sẽ không đáp ứng, nhưng bây giờ đại nạn lâm đầu nếu như có một con đường sống, Lưu Ngọc tất nhiên sẽ không bỏ lỡ, cho nên hắn nghe vậy, đầu tiên là trầm mặc sau đó nói: “Tổ thượng còn để lại kiếm khí hết sức khó được...”

Giản Lam nghe vậy liền hiểu ý, gật đầu nói: “Quả thật như thế, bất quá ta chỉ cần mượn công tử một đạo kiếm khí là đủ rồi!”

Lưu Ngọc cười khổ, chính mình tổng cộng chỉ có ba đạo kiếm khí, dùng hết một đạo, còn dư lại chỉ có hai đạo, Giản Lam ngược lại dùng công phu sư tử ngọam, bất quá Lưu Ngọc quả thật có tâm giao dịch, liền gật đầu nói: “Giản cô nương không nên trách ta nói nhiều, không biết cô nương rốt cuộc là vì muốn đổi phó ai?”

Nghe vậy, Giản Lam không khỏi trầm mặc hồi lâu, hít một hơi thật sâu nói: “Là dùng để đổi phó tên họ Lâm của Hạo Nhiên Tông! Người này công lực thực chất cũng chỉ ngang ngửa ta, nhưng một chân hắn đã đặt vào ngưỡng cửa nhân cảnh hậu kỳ, nên mới tới đây hỏi mượn công tử kiếm khí thực lực nhân cảnh hậu kỳ! Ta không có hộ thân chi bảo, sợ rằng mạnh mẽ đối đầu sẽ bị thua thiệt, cho nên công tử nếu như có thể tương trợ, ân đức viện thủ tất không dám quên!”

Lại là đổi phó Hạo Nhiên Tông! Lưu Ngọc có chút hiểu vì sao ban ngày khi chính mình rời khỏi trấn, đám Tôn Tú lại không có tới tiếp tục gây phiền toái cho mình, nghĩ lại xem ra chính mình có thể bình an trở về chắc cũng là do Giản Lam âm thầm động thủ. Vì vậy về mặt cũng thay đổi ôn hòa không ít, gật đầu nói: “Lưu Ngọc vô năng, đa tạ cô nương đã coi trọng, chuyện này quả thật ta có thể làm được bất quá ta cũng chỉ có một yêu cầu nếu cô nương đáp ứng, chớ nói một đạo kiếm khí, nhiều hơn Lưu Ngọc cũng có thể bỏ ra!” Dùng một chút, thấy Giản Lam vẻ mặt vẫn bình tĩnh không biểu lộ chút gợn sóng, hắn mới lại cười nói: “Nếu như không đáp ứng yêu cầu này, những điều kiện khác liền cũng được, kiếm khí này hết sức trân quý, ta sẽ không loạn dùng hết.”

Giản Lam nghe vậy, trong con ngươi xinh đẹp dị quang cũng là chột lóe, nói: “Điều kiện gì? công tử không ngại nói nghe một chút, sau khi nghe xong tiểu nữ sẽ tự có quyết định.”

“Có thể.” Lưu Ngọc gật đầu một cái, âm trầm nói: “Kiếm khí là do tổ tiên lưu lại để phòng thân, bất quá ta cũng rõ ràng, thứ này cũng khó mà bảo vệ hai huynh đệ ta, nhiều nhất cùng Hạo Nhiên Tông kia cá chết lưới rách!” Thấy Giản Lam gật đầu, hắn lại nói: “Cho nên ta muốn nhờ Nhu Thủy Các các người nhất mực che chở đệ đệ ta, để cho nó không đến nỗi phải rơi vào độc thủ của Hạo Nhiên Tông!”

“Này...” Giản Lam nghe vậy, vẻ mặt vốn đang rất tự nhiên không khỏi lộ ra một chút vẻ phức tạp, cười khổ nói: “Nếu nói là che chở một hai, lẽ ra nên vậy nhưng chính là...” Giản Lam suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: “Không phải là không được, chỉ có gia vào nội môn, mới có thể có sự che chở tốt nhất, chỉ là bên trong Nhu Thủy Các chúng ta toàn bộ đều là nữ nhân.”

Giản Lam lại thở dài nói: “Đệ đệ ngươi là nam tử, theo lý coi như có vào môn phái chúng ta cũng chỉ có thể ở lại ngoại môn, ngoại môn nam tử đều là thân nô bộc. Lấy năng lực ta cho dù che chở cũng là có hạn, mà ta lại sợ sư tôn bọn họ sẽ không thật dụng tâm đi che chở một cá ngoại môn đệ tử, cho nên...”

Lưu Ngọc nghe vậy cũng là buồn bã nói: “Nói như thế, cái yêu cầu này ngươi không thể đồng ý sao?”

Giản Lam thấy dáng vẻ Lưu Ngọc thất vọng không khỏi có chút ngạc nhiên, không có trực tiếp trả lời mà lại hỏi: “Vậy còn ngươi? Không có lo lắng cho bản thân về chuyện này sao?”

Lưu Ngọc cũng như Giản Lam không có trực tiếp trả lời, chỉ thần thò nói: “Nếu như một trong hai huynh đệ chúng ta chỉ một người được sống, ta hy vọng đệ đệ ta sống tốt!” Ngay sau đó ánh mắt lại như có tinh quang hờn giận nhìn thẳng Giản Lam: “Ngươi chỉ cần nói cho ta biết có thể hay không thể che chở cho tiểu đệ của ta, nếu có thể! Ta có chết cũng nhắm mắt.”

“Ngươi!” Giản Lam chưa bao giờ bị nam tử nào bức ép đến như thế, mặt ngọc không khỏi toát ra chút biểu tình giận dữ, bất quá lại uyển chuyển cười nói: “Chỉ cần ngươi tin ta, ta nhất định sẽ cố hết sức!” (Lưu Ngọc cao một thước Giản Lam cao một trượng, thật ăn ý a~ 囧)

Lưu Ngọc thấy vậy, cũng gật đầu một cái nói: “Hy vọng ngươi nói được làm được, ta đáp ứng ngươi, bất quá nếu là ngươi sau đó không làm hết sức như ngươi nói, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Một đạo kiếm khí nhỏ nhoi có khả năng đưa ra yêu cầu với một cao thủ tới mức như thế, Lưu Ngọc biết mình cũng đến cực hạn, thậm chí còn có chút vận khí may mắn nữa, vì vậy hai người tại dưới ánh trăng thề độc. Phó thác an nguy đệ đệ xong, Lưu Ngọc thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một tảng đá lớn ở trong lòng. Giản Lam lại cảm thấy kỳ quái, trên thân người này có một loại khí chất thần bí mà nàng chưa từng thấy qua, thật là phải nói loại khí chất này đến tột cùng là dạng gì nàng lại không hình dung ra được, điều này không khỏi làm nàng đối với Lưu Ngọc sinh ra nồng hậu hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Thái thanh chân giám

Sau khi Giản Lam đi, Lưu Ngọc ngồi một mình an tĩnh, để hóa giải hết mọi áp lực nặng nề trong lòng, nghĩ thoáng đi thì ít nhất không cần phải lo lắng cho sự an toàn của đệ đệ nữa, đây cũng là việc cực hạn mà bây giờ hắn có thể làm được.

Nói cho cùng, là do thực lực của mình quá yếu kém, sâu trong tâm khảm Lưu Ngọc biết rất rõ điều này, nếu như ta có thực lực địa cảnh giống như vị tổ tiên kia, không nói đến tiểu ngạo giang hồ, ít nhất ở Huyền Vũ châu này không mấy thế lực có thể dễ dàng xúc phạm.

Lưu Ngọc âm thầm suy nghĩ, đáng tiếc thay thực lực đều là do dày công luyện tập, coi như những đệ tử đại gia tộc thiên phú cực tốt và trừ một số ít yêu nghiệt ở ngoài, phần lớn những người trước hai mươi tuổi cũng cơ hồ không thể nào đạt tới địa cảnh, rất nhiều người bị vây khốn tại nhân cảnh đỉnh thậm chí cả đời cũng không thể đột phá. Về phần tại sao lại như vậy, là bởi vì trong truyền thuyết, nhân cảnh đột phá tới địa cảnh phải vượt qua một thiên đạo cực kỳ khó khăn trắc trở, trừ khi là thiên tài nếu không phần lớn người lúc chạm đến thiên đạo này, đều như gặp phải vực sâu giữa đường, khó có thể hiểu được sự huyền diệu của nó.

Chỉ khi đối với thiên địa nắm rõ sâu sắc, hơn nữa phải thành công đem dung hợp với tâm cảnh bên trong chính mình, mới có thể tiếp tục tại con đường võ học tiến xa hơn, tiếc là loại linh ngộ này một nửa là nhờ cơ duyên, một nửa là do tuệ căn, lại không thể nhờ ngoại lực hỗ trợ, nếu không địa cảnh cao thủ cũng sẽ không thừa thớt như vậy.

Nếu như nói mười phạm cảnh cao thủ bên trong có một người có thể đột phá đến nhân cảnh, như vậy một trăm nhân cảnh cao thủ mới có thể có một người đột phá địa cảnh, nhưng mà cái này còn chẳng qua tính là khả năng mà thôi, thực tế khốc liệt hơn gấp mười lần! Vị tiên bối Lưu gia kia mặc dù đã từng vượt qua thiên đạo đạt tới địa cảnh, chính là như cũ không cách nào nói rõ ràng lúc ấy chính mình đột phá cảnh giới như thế nào, sau đó vẫn dừng lại ở địa cảnh sơ kỳ không tiến thêm được bước nào, cho nên Lưu gia ghi chép lại quá trình đột phá, cũng chỉ là đôi câu ngắn ngủi ý tứ lại kỳ ảo mơ hồ.

Nghĩ tới đây Lưu Ngọc không khỏi cười khổ một tiếng, thầm nói: “Ta như thế nào lại nghĩ đến những vấn đề xa xôi này? Bây giờ ngay cả nhân cảnh ta còn chưa đột phá được, địa cảnh căn bản là hoa trong gương trắng dưới nước, trước mắt có thể từ trong đại nạn lần này sống sót trở ra hay không rồi hãy nói.

Lúc này Lưu Ngọc lại nhớ tới hòn đá mà chính mình nhặt được mười ngày trước, mặc dù trông nó rất bình thường nhưng Lưu Ngọc biết, chỉ dựa vào việc nó có thể hấp thu máu hơn nữa dễ dàng chữa trị vết thương, cũng biết thứ này tuyệt đối không phải phạm vật. Nếu như có thể khám phá ảo diệu trong đó thì có thể chiếm được không ít chỗ tốt.

Dĩ nhiên điều này cũng chỉ là suy nghĩ linh tinh một chút mà thôi, lại không nói chính hắn lại chẳng biết lai lịch của vật này, cũng không rõ công hiệu thật sự của nó, thậm chí ngay cả tên gọi của nó là gì, Lưu Ngọc lại càng không biết gì cả.

Hít sâu một hơi, trở lại trong phòng nhìn đệ đệ vẫn ngủ say, Lưu Ngọc khẽ mấp máy môi giống như đang lầm bầm lâu lâu, cuối cùng hạ quyết tâm mỉm cười nói: “Cũng được, dù sao nếu không qua được cửa ải khó khăn lần này chính là đường chết. Bây giờ không lấy ra xem một chút sợ là không còn cơ hội nào nữa.

Nghĩ vậy Lưu Ngọc liền lấy hòn đá ra nhờ ánh trăng trong trẻo như nước hắt vào nó hé lộ một vẻ kỳ ảo, cái khối này tựa như đá cuội lại có một cái sừng nhọn, lấy hòn đá ra cẩn thận cầm trong lòng bàn tay, nhất thời từ hòn đá truyền tới một luồng cảm giác thân thiết hết như máu thịt tương liên, sau đó lại có cảm giác mát mẻ thư thái truyền vào tận đáy lòng, khiến tâm tình Lưu Ngọc đang có chút phiền não cũng nhanh chóng tan biến.

Quả nhiên là đồ tốt a! Nếu không có làm đổi mặt mình thì càng tốt hơn. Lưu Ngọc có chút buồn bực suy nghĩ, đáng tiếc đá thì không nghe được.

Bất quá đã vào thời khắc sinh tử du quan, có bị đổi mặt hay không thiết nghĩ cũng không còn trọng yếu nữa, Lưu Ngọc đã quyết định tốt hơn là tìm hiểu kỹ hòn đá kia một phen, nếu như cơ duyên xảo hợp thật có thể nhìn thấu tác dụng của món đồ vật, có lẽ nó chính là cọng cỏ cứu mạng. Nếu không chỉ dựa vào sức chính mình luyện công mà nói, chỉ sợ có luyện thêm mười năm nữa cũng không có cách nào đột phá đến nhân cảnh kỳ, càng không cần phải nói đến địa cảnh như giấc mộng xa vời.

.....

Nếu đã quyết định tốt hơn hết tìm nên hiểu sự ảo diệu của hòn đá này, tâm tình Lưu Ngọc tự nhiên cũng yên lặng xuống, mặc dù luyện công nhiều năm như vậy thực lực vẫn không tiến bộ, nhưng về mặt luyện tâm cảnh của Lưu Ngọc thì ngay cả những gia tộc tiền bối năm đó cũng than thở không dứt, luôn mồm khen ngợi hắn là chân chánh băng thanh ngọc khiết* tâm, cũng chính là cốt lõi cực kỳ thuần chất tinh khiết, tương truyền võ giả có băng thanh ngọc khiết tâm vĩnh viễn không thể nào bị tâm ma dính, sau khi chết cũng không rơi xuống sông Nại Hà. Dĩ nhiên chuyện này đơn thuần là khoa trương lên, bất quá Lưu Ngọc mỗi lần tu luyện cũng có thể kéo dài thời gian rất lâu, hơn nữa tu luyện tiến triển mặc dù chậm chạp, căn cơ lại hết sức vững chắc, cơ hồ có thể đạt tới vị trí đứng đầu trong đám hậu bối cũng không phải là nói đùa.

Cho nên Lưu Ngọc một khi nhập định tìm hiểu, chỉ cần một lát sau liền tiến vào cảnh giới xuất thần, mọi cảnh vật bên ngoài đều quên đi hết chỉ tập trung lên hòn đá kỳ quái trước mắt. (nguyên văn là không linh xuất trần, vật ngã lưỡng vong*)

Cổ nhân nói: “Trong thạch có tranh, trong tranh có thạch.” Lưu Ngọc cầm hòn đá kia hạ ngọn đèn dầu xuống dò xét thật cẩn thận.

Nhìn sơ qua hòn đá này cả màu sắc cũng bình thường không có khác biệt, góc cạnh thô tháo trên mặt đá lại có một cái vết lõm khá sâu, nếu như cái sừng hơi dài thêm một chút cũng có mấy phần tựa như cái muối, bất quá nếu để lên bàn lại có thể cân bằng mà không nghiêng ngã, nếu như có thêm một cái đế cũng rất giống la bàn sử dụng lúc xuất hành, như vậy hình thù hòn đá này có vẻ hơi kỳ lạ, nếu như đem bán đấu giá kỳ trấn dị bảo có lẽ sẽ được một cái giá trên trời, nhưng Luru Ngọc lại luôn cảm thấy, bên dưới đáng vẻ hết sức bình thường này ẩn giấu một cái gì đó thâm thúy mà mắt hần không nhìn thấu, có lẽ phải rất lâu sau này chờ mình đạt tới một cảnh giới nhất định, lúc đó mới có thể nhìn ra một ít đạo lý. Luru Ngọc có chút im lặng trầm nghĩ.

Tiếp tục lại cười nhạt hướng về phía hòn đá, giọng phảng phất lẩm nhẩm nói: “Nếu người thần bí như vậy, vậy thì gọi là “Vân Thạch” đi, giống như hình dáng của mây trên trời, thần bí mà khó đoán bất vừa đúng phù hợp với tên của người.”

Luru Ngọc đặt tên cũng không có khiến Vân Thạch dù là một chút mây may biến hóa gì, nó phảng phất như mang hơi thở cổ đại mà trường tồn theo năm tháng, an tĩnh mà không một tiếng động. Luru Ngọc thờ dài trầm nói: “Có lẽ là ta đa tâm đi?” Chẳng qua tảng đá kia có thể là tinh cở lấy dính một chút linh khí thôi, lần trước trị liệu sợ rằng đã đem toàn bộ linh khí của nó tiêu hao sạch sẽ.

Cho dù không có chút nào thu hoạch nào, Luru Ngọc cũng không thất vọng, băng thanh ngọc khiết tâm có thể để cho hần bất luận là hi nộ ai nhạc đều không chọc bụi trần, cho dù tâm tư có bị khuấy động cũng có thể rất nhanh an tĩnh lại.

Cầm Vân Thạch để ở một bên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu chênh chếch vào trong, cùng ba vầng sáng như dải lụa trắng mỏng manh tựa nước hồ, bóng cây thật sâu vĩnh viễn yên lặng, trong lòng không khỏi dâng lên một thứ cảm giác khó tả. Đi tới dưới bóng trăng, viên Vân Thạch cũng thuận tay mang theo ra ngoài, ánh trăng trải ra trên hòn đá, những vân đá như lưu thủy uyển chuyển rạo rực, Luru Ngọc trong tâm cả kinh, hần trong giây lát có thể cảm giác được linh khí trời đất phảng phất hóa thành từng giọt từng giọt hòa thành dòng năng lượng nhỏ mịn, rồi giống như trăm sông đổ cả ra biển cuộn cuộn tràn vào bên trong Vân Thạch.

Người thường nhìn thấy hiện tượng như vậy có lẽ sẽ hết sức kinh ngạc, nhưng với Luru Ngọc chỉ thoáng ngạc nhiên, hần sớm cảm nhận được Vân Thạch có chỗ bất phạm, chẳng qua là không đoán ra là điểm gì bất phạm, nhưng bây giờ thấy dị tượng như thế hần vội thu hòn đá vào tay áo, đem sự liên kết của Vân Thạch cùng ánh trăng gián đoạn, khẽ nói: “Thì ra là vậy, bất quá trong mắt của ta sợ rằng người còn không đơn giản chỉ như thế thôi?”

Vân Thạch dĩ nhiên sẽ không có bất kỳ phản ứng đáp lại nào, mà Luru Ngọc vốn cũng không cần ai trả lời, hần liền trở về phòng kéo ra một cái bàn đá, đặt Vân Thạch lên trên bàn, động tác phi thường nhẹ nhàng cẩn thận, trong mắt người khác động tác của hần có lẽ rất ngu xuẩn, có thể Luru Ngọc cũng cho là thế nhưng chẳng qua là trong lòng hần vừa động, đã cảm thấy muốn làm như vậy, hơn nữa cũng chẳng phải chuyện gì xấu hổ.

Luru Ngọc loay hoay ở trên mặt bàn an trí hòn đá lại một lúc, dưới ánh trăng căng đầy Vân Thạch lại chợt phát sáng. Không gian xung quanh mấy thước bên trong phòng vẩn vơ, ánh trăng bị một cỗ hấp lực hút vào bên trong Vân Thạch, ngay sau đó mặt ngoài Vân Thạch toát ra ánh sáng ôn hòa màu như noãn ngọc, lấp lánh vô số ánh sao xinh đẹp dị thường làm người ta hít thở không thông.

Lại có chuyện như vậy, Luru Ngọc thấy vậy gật đầu cười nói: “Như thế chính là người muốn nói cho ta biết, người cũng có ý thức của mình, cũng có chút linh tính của con người! Bất quá không biết tại sao người muốn ở bên cạnh ta.”

Chính lúc hần mới vừa nói xong những lời này, Vân Thạch lại ọng ọng rung động, thật giống như run sợ chuyện gì rất khủng khiếp. Luru Ngọc thấy vậy sững sờ, suy nghĩ một lát lại cười nói: “Người là đang sợ những giang hồ hiệp khách từ bên ngoài tới sao?”

Không nghĩ tới hần vừa mới hỏi như vậy, Vân Thạch lại an tĩnh trở lại. Luru Ngọc gật gật đầu nói: “Tốt lắm, ta bất kể người nghe có hiểu hay không, ta muốn nói, nếu người lựa chọn ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ không để người bị bọn họ tổn thương, bất quá thực lực ta bây giờ rất yếu lại đang gặp phiền toái lớn, kẻ địch của ta có võ công rất cao cường, hần tùy thời đều muốn lấy tính mạng của ta. Nếu như có thể, hy vọng người sẽ giúp đỡ ta.”

Đợi qua một lúc, Luru Ngọc có cảm tưởng như dùng đàn gảy tai trâu, vẻ mặt không khỏi có chút cười khổ, mình đang đứng cùng Vân Thạch giảng giải đạo lý tuy chuyện này có chút hoang đường nhưng chẳng có nửa điểm khoa trương hoặc dối trá.

Thật ra thì Luru Ngọc cũng không cần biết Vân Thạch có thật hay không sẽ vì thế trợ giúp mình, nói ra những điều ấy cũng chỉ là tìm đến một chút an ủi mà thôi. Có thể làm hần hoàn toàn không có nghĩ tới chính là Vân Thạch khi nghe hần nói xong vẫn an tĩnh, không nhúc nhích một lúc lâu sau, từ bản thân nó lại chợt phát ra ánh sáng thần bí lóe lên rồi biến mất, ánh sáng Vân Thạch lại âm thầm đi rất nhiều phảng phất tiêu hao một lượng khí lực cực lớn, chính là ngay sau đó một mảnh kỳ thư làm bằng ngọc trúc lại từ không gian trống rỗng xuất hiện ngay trước mắt Luru Ngọc rơi ở trên bàn đá.

Luru Ngọc thấy vậy trong mắt cũng không nhìn được xuất hiện vài tia sáng kỳ dị, hần rốt cuộc cũng minh bạch chính mình đã lấy được một bảo vật kinh người đến bậc nào, ngay cả băng thanh ngọc khiết tâm cũng cơ hồ thất thổ. Trong con người thoáng qua ý mừng rỡ, cầm sách thẻ tre vẫn còn cuộn lại lên, sau khi mở ra nhìn thấy tên lại từ từ đọc: “《 Thái thanh chân giám 》, tầng thứ nhất.”

Thầm nói: 《 Thái thanh chân giám 》? Ta thế nào chưa từng nghe qua tên công pháp kỳ quái nào như thế? Thôi mặc kệ đi, dù sao cũng đang nhàn rồi xem qua một chút công pháp này cũng tốt.

---

*Băng thanh ngọc khiết: trong như giá, sạch như ngọc ý nói phẩm hạnh cao khiết.

*Vật ngã lưỡng vong: cả bản thân và sự vật với ta đều quên hết.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Công chúa xuất cung

Thế nhân thường nói: huyễn diệt đều tồn bản ý, nhân duyên là tùy tâm sinh.

Lưu Ngọc chuyên chú tìm hiểu 《 Thái thanh chân giám 》 này chớp mắt đã qua mười ngày, đối với những chuyện bên ngoài không nghe, không thấy, không hỏi, tạm thời không đề cập tới.

Lại nói Đại Yến quốc trị an rất tốt, lãnh thổ lại thanh bình không có khói lửa chiến tranh, kể từ khi thái tổ triều Thánh Sơn tế thiên lập quốc tới nay đã có tám đời.

Hiện nay hoàng đế chính là Yến thái tử, tước vị mười tám năm trước, niên hiệu thuận đức, có bốn thái tử và một vị công chúa.

Trong đó thái tử cùng nhị, tam hoàng tử là do hoàng hậu Ngọc Châu sinh hạ, mà tứ hoàng tử cùng tiểu công chúa Thân Nhiên là do Minh phi được hoàng đế nhất mực sủng ái sinh hạ.

Vì tứ hoàng tử còn trẻ nên hoàng hậu cùng Minh phi vẫn chưa có tranh đấu gì lớn, nhưng đối với người có chút hiểu biết về chuyện này thì hiểu đây chẳng qua là dòng nước ngầm ẩn nấp đầy vực, trước mắt tiểu công chúa chỉ mới mười sáu tuổi cũng bị liên lụy.

“Hừ, lớn mật!”

Mặc dù còn nhỏ tuổi, tiểu công chúa hồn nhiên lại đã sớm có nhan sắc động lòng người. Bởi vì khả ái lớn lên lại giống Minh phi lúc còn trẻ cho nên hoàng đế hết sức cưng chiều.

Chính là từ trước đến giờ công chúa tại trước mặt phụ hoàng lúc nào cũng ăn nói dịu dàng, hôm nay cư nhiên gặp tên quan tam phẩm trường thủy giáo úy trước mắt này lại dùng giọng nói giận.

Người quỳ gối dưới điện, sâu mi khóa mục không giận tự uy, lại chính là Mục Thuận tên quan tam phẩm đã chọc giận công chúa, bởi vì hắn lớn lên uy nghiêm gặp chuyện lại luôn là cẩn thận tỉ mỉ, cho nên được một cái ngoại hiệu thiết diện vô tư, hôm nay đúng là hắn ngẫu nhiên đuổi kịp công chúa đang muốn mang tùy tùng chạy ra khỏi Kinh Thành du ngoạn, cho nên mới xảy ra tình huống đối chấp dưới đại điện này.

“Mục Thuận to gan, đừng tưởng rằng ngươi được phụ hoàng khen ngợi, nói ngươi thiết diện vô tư liền dám đối với bốn công chúa bất kính!”

Tiểu công chúa Thân Nhiên thật là thiếu chút nữa bị chọc tức, chính mình chỉ bất quá mang theo hai cá cung nhân muốn tự mình xuất cung du ngoạn, ai ngờ mới vừa xuất cung lại xui xẻo bị cái tên thiết diện vô tư này đem binh lính đuổi theo chặn lại, nếu như là hắn bảm báo phụ hoàng trước, nói không chừng chính mình còn phải nếm chút khổ sở.

Dù hoàng tử hay công chúa khẳng khái mà nói, nếu không được phụ hoàng cho phép thì không thể tự mình xuất cung du ngoạn, coi như mình được cưng chiều cũng không có ngoại lệ.

Nhắc tới địa vị tên Mục Thuận này, thật ra thì cũng có chút không thấp. Đại Yến khai quốc tới nay, thái tổ lập ra tước vị quan phẩm xưa nay vẫn không thay đổi, chia bá quan văn võ công hầu làm ngũ phẩm mỗi phẩm lại có tam phẩm. Mục Thuận có tước vị quan tam phẩm, lại được sắc phong làm trường thủy giáo úy, là đội trưởng đội thị vệ trong cung trọng trách bảo vệ hoàng đế cũng là đạo phòng tuyến cuối cùng của người, cho nên coi như có là tiểu công chúa hắn cũng không nhất thiết phải nghe lời.

Sau khi dập đầu liền mấy cái, Mục Thuận vẫn tiếp tục quỳ sát đất, Tiểu công chúa chưa nguôi cơn tức giận bắt quả cũng biết phân biệt nặng nhẹ, vì vậy sắc mặt không tốt nói: “Tứ ngài!”

Mục Thuận tạ ơn sau đó liền ngồi xuống, bởi vì tính tình hắn ngay thẳng, cho nên coi như đắc tội công chúa thì vẫn muốn nói hết lời, cho nên cố chấp nói: “Công chúa bớt giận, tội thần biết công chúa không thích nghe nhưng tội thần lại không thể không nói. Công chúa là cành vàng lá ngọc không nên xông loạn ra ngoài cung, hơn nữa tùy thân còn chỉ mang theo hai cung nhân không có chút võ nghệ nào... Vạn nhất... Tội thần chỉ nói là vạn nhất... nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý liệu, hoàng thượng cùng nương nương sẽ lo lắng đến cỡ nào.”

Mặc dù lời nói hơi nặng nhưng là thật lòng thật dạ, hơn nữa việc mạo hiểm đến tính mạng chính là chức trách của Mục Thuận, cho nên hắn căn bản không có chút tí hiềm nào khi nói những lời này, bất quá tiểu công chúa vừa nghe Mục Thuận nói xong, vốn là bởi vì hắn dập đầu nhận tội sắc mặt vừa vặn có chút dịu bớt nay lại âm trầm đen kịt lại, ngữ khí lạnh như băng nói: “Quả nhiên lớn mật, ngươi lại dám lên tiếng dạy dỗ bốn công chúa! Hừ, bốn công chúa nếu là thật có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng nhất định phải bắt tên miệng thối nhà ngươi thích vắn!”

Mục Thuận vừa nghe liền biết công chúa không chỉ không có nghe lời của hắn, hơn nữa còn hoàn toàn bị chọc giận, vì vậy hắn cũng chỉ có thể im lặng, chính là hắn càng im như hũ nút, cơn giận của tiểu công chúa lại càng đại thịnh.

“Rầm!” Cuối cùng tiểu công chúa tức giận vỗ bàn một cái, cười lạnh nói: “Mục Thuận! Ngươi nói ngươi nhất mực trung thành ư, tốt lắm, quân muốn thần tử, thần bắt tử bất trung! Bây giờ ta liền ban cho ngươi một chén rượu độc, ngươi chỉ cần uống vào coi như mọi chuyện đã được giải quyết.”

Tiểu công chúa nói như thế rất là quá đáng, ngay cả bá quan cùng hạ nhân trong điện lúc này sắc mặt cũng liên tục biến đổi, có câu nói gần vua như gần cộc, tiểu công chúa mặc dù chỉ là nữ nhi của hoàng thượng, nhưng cũng coi như là một cái con cộc nhỏ, một khi nổi giận lại muốn quyết định sống chết của người khác, gặp phải chủ nhân như vậy quả thật không phải là chuyện tốt gì.

.....

Mục Thuận cả người run rẩy nhìn chén độc tửu trước mắt này...

Uống, sao còn không mau uống? Hắn căn bản không nghĩ tới công chúa xinh đẹp khả ái như vậy, là một bé gái hoạt bát đáng yêu, nhưng tâm địa ngoan độc như thế, quyết định lại sắc bén đến vậy. Chính mình chỉ bất quá nói vài lời can gián liền bị xử tội chết!

Chính là nói thật hay, quân muốn thần chết, thần không thể không chết! Mục Thuận trong lòng bi thương, trong nháy mắt lại giống như hạ quyết tâm hướng tiểu công chúa quý xuống nói: “Đa tạ công chúa ban rượu, thần chết không hối hận, chỉ hy vọng sau khi thần chết hoàng thượng cùng công chúa niệm tình tội thần không có công lao cũng có khổ lao chiếu cố vợ con thần một chút.”

Dứt lời lại thật sự bùng chén độc tửu lên, đến nhìn cũng không nhìn một cái, liền uống một hơi cạn sạch!

Nhìn thấy cảnh tượng thống khổ này, rất nhiều cung nhân cũng không khỏi lộ ra lòng trắc ẩn quay đầu đi không dám nhìn. Chỉ có tiểu công chúa trên mặt dần hiện ra một nét kỳ quái, phảng phất như đang cố hết sức nhịn cười.

“A, rượu ngon!” Mặc dù biết đây là một chén rượu độc, chính mình uống xong sẽ chết. Thế mà Mục Thuận lại không nhịn được tán thưởng một câu, bởi vì loại rượu ngon này quả thật rất ngon, đúng là trên đời ít thấy, nhân gian khó tìm! Coi như độc phát thì chết, nhưng mà trước khi chết lại có thể uống được chén rượu ngon xem như chết cũng không tiếc!

Khoanh chân ngồi xuống, vốn là lặng lẽ đợi độc phát, nhưng không ngờ Tiểu Công chúa chợt lên tiếng hỏi: “Mục tướng quân, rượu này tốt không?”

Mục Thuận không nghĩ quá nhiều, gật gật đầu nói: “Hồi công chúa, rượu này rất tốt!”

Tiểu công chúa thấy vậy cười càng lớn hơn, nói: “Không tệ, không tệ, chờ chút Mục tướng quân sẽ còn thưởng thức đến tư vị tốt hơn, bất quá ta cũng không bồi người!”

Nói xong trên khuôn mặt đẹp như tiên nữ lại nở một nụ cười giảo hoạt như hồ ly tinh, sau đó nàng đứng dậy vui vẻ rời khỏi cung điện.

“A...”

Mục Thuận nhìn thấy tiểu công chúa rời đi, vốn là muốn đứng dậy ngăn cản nhưng ngay sau đó đã cảm thấy đất trời như chao đảo, trong đôi mắt hắn bóng lưng xinh đẹp của tiểu công chúa từ một cái biến thành hai cái, hai cái lại biến thành bốn...

Mục Thuận giờ mới biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Công chúa cho mình uống không phải là độc tửu, bên trong lại hạ độc...

Mà tiểu công chúa Thần Nhiên đi thật nhanh, chính là muốn mau chóng rời khỏi đại điện này, phía sau trong đại điện rốt cục truyền tới tiếng thân người ngã xuống đất, nguyên lai là Mục Thuận không thắng được được lực, tứ chi không còn sức liền ngã trên mặt đất.

Cung nữ Tử Nhi luôn đi theo hầu hạ Thần Nhiên rốt cục không nhịn được thương cảm, trong đôi mắt to ngân ngấn nước giống như sắp òa khóc.

Có lẽ hiểu mình làm thật sự hơi quá đáng, tiểu công chúa Thần Nhiên lại ho nhẹ một tiếng nói: “Không cần gấp gáp, đó không phải là độc tửu, chẳng qua là một loại rượu tên nhất liên u mộng mà thôi, trong cung ban thưởng rượu ngon mà bốn công chúa cũng không có uống qua mấy lần, Mục tướng quân chỉ là đang nằm ngủ mà thôi.”

Mọi người lúc này mới ngạc nhiên, cảm tình này đường đường là quan tam phẩm trường thủy giáo úy Mục tướng quân lại bị một chén rượu chuốc cho say khướt, thật không biết là loại rượu tốt gì.

Dĩ nhiên, Mục Thuận ngủ say ước chừng ba canh giờ mới chậm rãi tỉnh lại, mọi chuyện cũng coi như giải quyết êm đẹp.

.....

Ngự thư phòng.

Mặc dù tháng bảy khô hạn không khí hết sức nóng bức, mà trong cung lại có chút mát mẻ, tất nhiên phải dùng rất nhiều hàn băng để xung quanh, coi như mặc Long Bào dày cộp cũng không thấy nóng bức.

Yến An đề tuổi cũng đã ngoài tứ tuần, bởi vì giang sơn thanh bình, nhiều năm liên tục mưa thuận gió hòa, cho nên long thể vẫn tràn đầy sinh lực. Chính là hôm nay chẳng biết tại sao, mí mắt luôn giật giật làm hắn cũng có chút không yên lòng.

Ăn ăn tối xong rồi đang muốn đi tới chỗ Tàn phi một chút, chợt một cung nữ bước nhanh tới, thấy hắn liền lập tức thờ hớn hớn quý xuống nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ... nô tỳ có chuyện bẩm báo!”

Yến An để nhìn thấy cung nữ một này liền cảm thấy nhìn rất quen mắt, nghĩ một lát lại nhớ ra đích thị là Như Ý, cung nữ hầu hạ bên cạnh nữ nhi của

mình, nhất thời có chút kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì? Chẳng lẽ là Thần Nhiên cái tiểu nha đầu kia lại rước lấy phiền phức cho trầm sao?”

Tuy ngoài miệng tức giận nhưng khóe mắt ngược lại mang ý cười, mặc dù công chúa rất thích gây một ít phiền toái nhỏ, có thể hẳn thấy những phiền toái nhỏ này lại mang lại cho cuộc sống nhàm chán bên trong cung thêm chút sắc màu vậy.

Mà những lời kể tiếp, lại khiến hoàng đế không cười được.

Nguyên lai lại thờ dòn dập, rất nhanh nói: “Công chúa... nó lại chạy ra khỏi cung!”

Mỗi lần công chúa tự mình xuất cung cũng phải làm cho Yến đế một trận khổ não, lần này sợ rằng cũng không ngoại lệ, huống gì nữ chốn mất thì Minh phi lại chẳng giáo huấn hẳn một phen, đành cười khổ một tiếng. Yến đế chỉ có thể dùng bước quay lại đi an bài nhân thủ tìm kiếm, không nghĩ tới còn đi chưa được mấy bước, Mục Thuận cư nhiên lại về mặt đau khổ chạy tới, những chuyện đã xảy ra đều kể tường tận cho hoàng đế biết.

“Đứa nhỏ này... Nha đầu như thế lại nghịch như một tiểu tử, thật đúng là không thể để cho trầm tĩnh tâm a!” Yến đế nghe xong thật không có ý tứ trách tội Mục Thuận, ngược lại có chút tán thưởng nhìn hắn, mặc dù buộc phải uống độc tửu lại chỉ nói vài câu bi tráng có thể thấy được vị này quả đúng là trung thần, cho nên hẳn lời nói mặc dù nghiêm nghị, lại không có chút nào tức giận gât gât đầu nói: “Trẫm biết, Thần Nhiên năm nay tuổi cũng thật không nhỏ, mặc dù không thể giống ca ca của nàng sẽ kế thừa ngôi vị của trẫm, nhưng cũng muốn chịu trách nhiệm đối những chuyện mình làm.”

Dừng một chút lại thở dài nói: “Cũng được, trẫm lần này ngầm cho phép nó đi! Mục Thuận, trẫm bây giờ liền hạ chỉ cho người phụ trách mang thủ hạ tự mình đi tìm công chúa, bất quá sau khi tìm được không cần hiện thân, âm thầm bảo vệ nó, cho đến thời hạn một năm sau khiến nó hồi cung, hoặc là đợi chính nó muốn hồi cung liền hộ tống trở về.”

Mục Thuận nghe vậy liền sùng sốt, dĩ nhiên là không nghĩ tới hoàng đế sau khi nghe hắn bẩm báo lại đưa ra chỉ ý như vậy, bất quá thân là thần tử chỉ biết phụng mệnh hành sự, lần này tự nhiên không có chút phản bác nào cung kính quỳ xuống, trịnh trọng nói: “Hoàng thượng thánh minh, thần xin lĩnh chỉ!”

.....

Những chuyện tình phát sinh ở trong cung hiện tại cùng Lưu Ngọc không có chút liên quan.

Lại nói Lưu Ngọc sau khi đã phân phó đệ đệ, thời gian còn lại vẫn là bế quan tu luyện 《Thái thanh chân giám》cao thâm khó lường kia, Lưu Ngọc lật xem nội dung trong đó, liền nhất thời rung động thật sâu vì phương pháp tu luyện trong đó có chỗ nói rất khó hiểu, mà phương pháp tu luyện nào mà hẳn lại chưa ném thử qua, bất quá đối với công pháp cổ quái này mà nói, chính là Lưu Ngọc hoàn toàn chưa bao giờ nghe.

Ở bên trong 《Thái thanh chân giám》có nói, việc tu luyện cảnh giới chia làm lý khí; trúc cơ; hóa đan; luyện anh; ngưng thần; nắm đại cảnh giới, hơn nữa cũng có nói rõ cảnh giới ngưng thần cũng không phải là cảnh giới cuối cùng, chẳng qua là quyền trục này chỉ có thể tu luyện tới cảnh giới đó mà thôi.

Mà cảnh giới lý khí lại đối ứng với võ học bao gồm: phạm cảnh; nhân cảnh; địa cảnh; thiên cảnh; thánh cảnh; năm giai đoạn lớn!

Cảnh giới trúc cơ về sau, tại 《Thái thanh chân giám》không có chút miêu tả nào, bởi vì nó đã vượt qua tầm hiểu biết của người phạm, mà 《Thái thanh chân giám》tầng thứ nhất ghi lại phương pháp tu luyện bắt đầu từ phạm cảnh cho đến địa cảnh đỉnh, nội dung nghiêm cẩn chi li, đơn giản vì chân nhân giảng thuật tất nhiên là phải rõ ràng, Lưu Ngọc một khi đắm chìm vào tu luyện lại hoàn toàn quên mất chuyện bên ngoài, ngay cả hai ngày trước, vốn là Giản Lam muốn cùng hắn thương lượng một chút việc hợp tác sớm tới, cũng bởi vì hắn đang bế quan nên cũng đành rời đi trước.

Lưu Ngọc tu luyện như vậy đã qua mười ngày, mà chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi lại có thành quả của hơn trăm ngày tu luyện, thật giống như có cao nhân đích thân truyền thụ, đã thông kinh mạch vậy

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lựa chọn cùng lên đường

Không phải ai cũng chọn duy nhất một con đường tu luyện, có rất nhiều dạng tu luyện khác nhau cũng không lấy làm kỳ quái.

Cuối cùng không phải là vì muốn công lực của mình càng thêm cường đại sao!

Trước trúc cơ, công lực tăng trưởng chủ yếu thể hiện ở trên thân thể. Nếu nói khí công thì thật ra chính là vận khí để gia tăng sức mạnh cho cơ thể, vô luận là phạm cảnh; nhân cảnh; hay cường đại hơn là địa cảnh; thiên cảnh; thánh cảnh, đều phải nhờ thân thể để phát huy sức mạnh, chỉ có không ngừng rèn luyện thân thể, cân bằng âm dương, mới có thể tạo được căn cơ vững trắc để tiến vào cảnh giới trúc cơ.

Mà nói đến trúc cơ cảnh giới, phải là thân thể cùng tinh thần hòa hợp tu luyện, kì thực người phạm tục phải có tư chất hoàn mỹ thì mới có thể tiếp tục truy cầu tu tiên, đây là đây công trừ phi có cơ duyên thật lớn, nếu không chỉ có thể dựa vào thành quả tích lũy hàng trăm ngàn năm thủy chung không ngừng nghỉ tu luyện mới đạt được.

Tuy nhiên ngoại trừ chài qua năm tháng chậm rãi tích lũy kinh nghiệm ra, cũng có thể thông qua việc tự bản thân hiểu được đạo lý bên trong mà nhanh chóng nhảy vọt, bình thường chỉ cần một lần lĩnh ngộ là có thể mang đến tiến bộ cực lớn. Dĩ nhiên loại lĩnh ngộ này khó mà gặp được, rất nhiều người tu đạo cả đời cũng không gặp được, hơn nữa loại lĩnh ngộ này nói trắng ra cũng phải tích lũy dần dần khi đến thời điểm thích hợp tự nhiên sẽ đến.

Nói tóm lại dù con đường tu luyện thể nào đi chăng nữa, thì chỉ có tu vi của mình mới là thật, nên phải gắng sức hơn để nâng cao thực lực tiến thêm một bước.

Mà 《 Thái thanh chân giám 》, rõ ràng cũng không phải công pháp phạm tục, thậm chí Lư Ngọc còn nhận thấy tuy không phải đích thân mình lựa chọn mà nó lại giống như rất phù hợp với mình, so với《 Nguyệt quang quyết 》tu luyện dễ hơn rất nhiều.

Bây giờ Lư Ngọc cũng biết, thật ra thì 《 Nguyệt quang quyết 》 và 《 Thái thanh chân giám 》cùng một loại, đều là tu luyện tiên thuật công pháp, loại vật này nếu đặt ở trong giang hồ đều là truyền thuyết cả, bây giờ hẳn cũng không phải là lần trước kia nghe đến thân tiên lại lắc đầu cười. Nói như vậy thì ra trong chuyện xưa những người đắc đạo thành tiên mà phi thăng, cũng thọ ngang trời đất cũng không phải tất cả đều là giả. Lư Ngọc lẩm bẩm nói: 《 Nguyệt quang quyết 》 chỉ có thể giúp người tu luyện tới tấc cơ sơ kỳ, chính là loại phương pháp tu luyện cấp thấp nhất, mà 《 Thái thanh chân giám 》so ra lại cao hơn vài bậc, sau một lúc cân nhắc, Lư Ngọc quyết định bỏ qua 《 Nguyệt quang quyết 》 mà bản thân đã có chút hiểu biết, ngược lại muốn tu luyện quyền cao cấp công pháp này, nếu như tu luyện thành công đừng nói là báo thù rửa hận, thậm chí còn có thể đem Lư gia lần nữa phát dương quang đại, mà không chỉ giới hạn tại một cái Lôi Quang Thành nhỏ nhỏ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lư Ngọc như có một ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt.

.....

Sau đó Lư Ngọc tiếp tục xem tiếp mới phát hiện 《 Thái thanh chân giám 》này, thì ra là có bốn loại phương pháp tu luyện, phân làm thượng; trung; hạ; và cực.

Hạ đẳng phương pháp, dẫn âm khí vào cơ thể, tập luyện nhiều lần cho đến khi bị thân thể hấp thu, tích lũy năng lượng nhật nguyệt là có sở thành. Lư Ngọc chỉ vừa nhìn liền lập tức lắc đầu bỏ qua phương pháp này, bởi vì nó thật sự là phí phạm, tu luyện như thế cơ hồ cùng phương pháp của yêu thú tu luyện không khác biệt, thậm chí còn có chút không bằng, chỉ có dã thú u mê không có linh tính mới dùng, thật không thể tu luyện như vậy được.

Trung đẳng phương pháp, dẫn ánh trăng vào cơ thể, dùng linh vật tinh khiết hỗ trợ thân thể tu luyện, ngoài ra ở trên đan điền mở ra một huyết đạo hấp thu nguyệt chi tinh hoa, cũng nhất định phải miệt mài tập luyện nhiều lần, cuối cùng đem linh khí thụ được ở đan điền hòa vào biển nguyên khí, cho đến khi khí hải chậm rãi biến mất hóa thành chân nguyên. Phương pháp này tốt ở chỗ linh khí trong cơ thể tinh khiết hơn phương pháp hạ đẳng, hóa đan chân nguyên kích thước cũng lớn hơn nhiều, lúc cùng người đấu pháp hơi thở kéo dài, khả năng chiến thắng cũng cao hơn. Công pháp như vậy đã coi như là không tệ, nhưng mà Lư Ngọc vẫn cảm thấy không đủ, mở huyết đan điền hòa biến nguyên khí thì thời gian tu luyện tất nhiên rất lâu, chỉ thích hợp dùng cho người có thiên phú, hoặc là hạng người có nhiều tài vật, nếu không sẽ như việc muốn vẽ hổ không thành lại ra vẽ chó, trở thành phế vật.

Còn có thượng đẳng phương pháp, điều kiện dĩ nhiên là càng thêm hà khắc, lấy Thuần Linh Thủy làm vật vi dẫn, mỗi ngày lúc ngắm trăng sẽ hấp thu nguyệt chi tinh hoa một canh giờ, sau đó tại ngày thứ hai ép xú khí ra ngoài cơ thể trước rồi vào ban đêm lại hấp thu nguyệt chi tinh hoa, toàn bộ chuyển hóa thành năng lượng bản thân dùng để rèn luyện thân thể. Kiên trì như vậy một năm sẽ đạt được Không Linh Thân! Sau đó tiến vào tấc cơ cảnh giới nhất định phải thành công, nếu không trong cơ thể lưu lại tạp chất, đưa đến ngày sau tốc độ tu luyện sẽ bị hạn chế rất lớn, nếu như thành công còn tại lúc hóa đan nhất định phải chịu đựng nỗi khổ trăm quý phê hồn, vượt qua thì có thể tiếp tục tu luyện, không qua được đương nhiên là bỏ mạng! Mà sau này mỗi lần độ kiếp như thế chắc chắn cũng bị hành hạ khổ sở không ít, chỉ bất quá quyền thứ nhất này không có liệt kê mà thôi.

Mà nếu nói Thuần Linh Thủy, chính là nguồn nước không có bị bất kỳ trọc vật ô nhiễm nào trôi qua, thuần âm, đã hấp thu các loại năng lượng thuộc tính âm tốt nhất tại môi trường xung quanh nó, nguồn nước hiếm này chỉ tình cờ xuất hiện ở một ít chỗ sâu, không có bất kỳ quy luật nào. Thượng đẳng phương pháp tu luyện 《 Thái thanh chân giám 》 nếu cùng giai tranh đấu sẽ không có địch thủ. Dĩ nhiên nếu chịu đựng thống khổ cùng cái giá bỏ ra cực lớn mà không đổi được ưu thế gì, thì loại phương pháp này tự nhiên cũng không có người muốn luyện.

Còn có cực phẩm phương pháp! Lại không phải nói phương pháp này trội hơn thượng đẳng phương pháp, Lư Ngọc đem loại phương pháp này toàn bộ xem lại lần nữa, chân mày liền không khỏi nhíu lại, cực phẩm phương pháp này nhắc tới cũng thật là cực phẩm, thành rồng hay thành trùng cũng không thể biết trước. Cực phẩm phương pháp này hấp thu không chỉ là nguyệt chi tinh hoa, còn có một loại hàn khí cực kỳ khó tìm, mà bất kể sử dụng loại hàn khí này tu luyện hay là chiến đấu uy lực cũng cực lớn, nhưng mà lại rất dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, cho dù là người sáng tạo ra môn công pháp này cũng không có biện pháp tốt để giải quyết nan đề này. Nguyệt chi tinh hoa trong phương pháp này chẳng qua là năng lượng căn cơ dùng để tu luyện, mà khắp cả người trên dưới tản mát ra lãnh khí băng sơn vạn năm làm người khác không dám đến gần. Hơn nữa việc tu luyện phương pháp cực phẩm này, bản thân cần thiết hàn khí cũng không dễ tìm, Lư Ngọc cũng đành bỏ qua loại phương pháp này.

.....

Sau đó giữa trung đẳng và thượng đẳng Lư Ngọc vẫn do dự liên tục, hay là lựa chọn thượng đẳng công pháp. Đối với lần này hẳn cũng có cân nhắc: “Thuần Linh Thủy mặc dù khó tìm được nhưng vẫn có thể tìm ra chỉ cần là thời gian thôi, lại chưa chắc bị lãng phí thời gian ở thời khắc mở đan điền hòa vào biển nguyên khí, ít nhất Lư Ngọc cũng biết chỗ nguy hiểm khả năng thành công sẽ cao hơn. Ngoài ra trung đẳng phương pháp tu luyện tất nhiên hấp khí kéo dài, chiến lực mạnh mẽ, căn cơ lại không vững bền, mà dùng thượng đẳng phương pháp một khi tu luyện ra Không Linh Thân căn cơ lại rất vững chắc. Còn không Linh Thân tốt ra sao cho dù công pháp chưa nói ti mỉ, Lư Ngọc lại hết sức mong đợi, huống gì nghe thấy tên liền biết thượng đẳng tự nhiên so với trung đẳng tốt hơn.

Về phần thượng đẳng phương pháp có nói trong tu luyện bị đủ loại hành hạ, mặc dù trong tâm Lư Ngọc có cổ kị nhưng cũng sẽ không lâm trận lùi bước, hơn nữa hẳn có băng thanh ngọc khiết tâm, cũng sẽ không bị tâm ma làm khổ sở quá mức thiết nghĩ có thể chịu đựng được.

Quan trọng nhất bây giờ là địch nhân tùy thời đều có khả năng lấy tính mạng hắn. Lưu Ngọc không có quá nhiều thời gian chờ đợi, trung đẳng cùng hạ đẳng phương pháp lãng phí thời gian đều quá nhiều, hắn chỉ có lựa chọn thượng đẳng phương pháp, liều chết đánh một trận.

.....

Ở lâu trong phòng tất nhiên rất muốn ra ngoài, Lưu Ngọc như vậy thì tiểu công chúa Thân Nhiên cũng như thế.

Sau khi khiến Mục Thuận uống tiên rượu say mềm, nàng rất cực nhân cơ hội chạy ra khỏi cung, tiểu công chúa thân thủ nhảy bén cùng vũ kỹ một loại, nhưng mấy cung nhân cũng không phải có khả năng đuổi kịp, cho nên đến cuối cùng còn có thể theo ở bên người nàng cũng chỉ có nữ hộ vệ Nhữ Lan tâm phúc trung thành nhất, từ nhỏ đã cùng nàng như hình với bóng.

Nhữ Lan tính tình lạnh như băng, nổi danh là băng sơn mỹ nhân, vóc người cao gầy, trong cung rất nhiều thị vệ đối với nàng đều có chút tư tâm. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, hơn nữa nếu lúc công chúa xuất giá, cũng không có bất ngờ gì xảy ra nếu Nhữ Lan làm a hoàn hồi môn đi theo nàng, cho nên đại đa số nam thị vệ cũng chỉ là để tâm tư chôn giấu trong lòng, không dám có ý khác.

Tiểu công chúa thân thủ có mau hơn nữa như thế nào lại có thể thoát khỏi nữ hộ vệ như hình với bóng này, chỉ có thể bắt đắc dĩ bữu môi, linh tính vừa động nói: “Chúng ta đi bên trái.”

Nhữ Lan sẽ không phản đối công chúa, nàng chỉ phụ trách bảo vệ tốt công chúa, vì vậy hai nàng chẳng qua là hơi suy nghĩ một chút liền bắt đầu đi bên trái, mà bên này chính là đường ra khỏi thành, tiểu công chúa cũng không phải lần đầu tiên xuất cung, tự nhiên rất thông thuộc đường xá, rất nhanh đã xuyên qua giò người nhộn nhịp đi vào đường hẻm nhỏ, đi tới Huyền Vũ môn phụ cận, mà nơi này là đại môn ra vào kinh thành, tự nhiên có trọng binh canh giữ.

Không có lệnh bài của phụ hoàng thân làm công chúa của một nước thì Thân Nhiên không thể ra khỏi thành, bất quá nàng làm một bộ dáng đáng thương nhìn Nhữ Lan, đôi mắt mở to long lanh nước. Băng sơn nữ hộ vệ trong lòng nuốt cuộc mềm nhũn, ôm lấy nàng đề khí tung người bay qua thành tường thẳng tắp cao vài chục trượng! Đến khi hai người găm lên mặt đất mềm nhũn của bờ sông hộ thành bên ngoài, hộ vệ cổng thành mới phát giác giống như có cái gì đó bay ra khỏi thành, nhưng khi bọn hắn nhìn chung quanh không có phát hiện cái gì dị thường liền cho đó chỉ là ảo giác không để ý tới nữa.

Thân Nhiên đuổi cái lưng mệt mỏi nhìn về phía một mảnh trời đất rộng lớn bên ngoài thành, lòng rạo rực vui vẻ nói: “Ha ha thật sự là quá tốt, suốt ngày bị nhốt ở trong cung người buồn bức tới phát bệnh luôn rồi, cuối cùng trốn ra được cần phải vui đùa thật vui vẻ mới được.”

Nhữ Lan đối với lần này từ chối cho ý kiến, bất quá cho tới lúc này bộ mặt băng lạnh kia cũng có chút sáng ngời không che dấu được vẻ vui mừng, kỳ thật nàng cũng không phải loại người thích an phận tích mệnh.

Mặc dù trước khi xuất cung đã đổi qua xiêm y, nhưng quần áo hiện tại so với bá tánh bình dân mà nói vẫn còn có chút nổi bật, tiểu công chúa không muốn mới ra khỏi cung liền bị bắt trở lại, cho nên sau khi nàng nhận ra điểm này liền quay sang Nhữ Lan nói: “Ta muốn đổi mấy bộ trang phục bình thường.”

Nhưng lần này hộ vệ của nàng rất cuộc cũng lộ ra ý chán chờ nói: “Công chúa là cành vàng lá ngọc, không thích hợp mặc quần áo của phàm phu tục tử.”

Thân Nhiên nghe vậy có chút khó chịu, nhưng mà suy nghĩ liền chuyển một chút Nhữ Lan đi theo mình chạy đến, đã là rất nguy hiểm nếu bây giờ bị phát hiện thì mình thân là công chúa không có việc gì, còn nàng lại có khả năng mang họa sát thân. Nghĩ đến liền thở dài, bắt đắc dĩ nói: “Ta là công chúa nhưng vì cái gì muốn có được một chút tự do lại khó khăn đến vậy?”

Nhữ Lan nghe vậy cũng không nói thêm gì, trong lòng mặc dù đồng tình nhưng muốn nói đến tự do chẳng phải nàng so với công chúa càng không có?

Thấy Nhữ Lan không đáp, Thân Nhiên lại hỏi: “Vậy người nói, dưới gầm trời này, tự do nhất là người thế nào?”

Nhữ Lan thấy Công Chúa chỉ đích danh mình hỏi, không dám không nghe theo suy nghĩ một chút lại khê hê đôi môi hồng có chút không dám chắc nói: “Nếu như công chúa muốn biết như thế, có lẽ là chỉ có những người tu đạo sống ẩn dật trong thâm sơn cùng cốc. Bất quá theo Nhữ Lan thì coi như là bọn họ cũng chưa hoàn toàn có tự do, thật ra thì... thật ra thì tự do cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

“Được tự do chưa chắc là chuyện tốt?!” Thân Nhiên nghe vậy liền sững sờ, không nghĩ tới Nhữ Lan đối với chuyện này cũng có chút hiểu biết, mặc dù không hiểu mà nàng lại mơ hồ cảm thấy có chút đạo lý, vì vậy không vui nói: “Thôi đi, không thảo luận những chuyện mất hứng như vậy, chúng ta bây giờ đến bàn xem một chút, rốt cuộc đi nơi nào chơi vui nhất đây?”

Nhữ Lan nghe vậy trong lòng cả kinh, lúc này mới ý thức được công chúa lại muốn rời xa kinh thành! Chính mình lại không có thân phận như Mục tướng quân, nếu như mạnh mẽ đem công chúa mang về, sợ rằng kết quả là đắc tội công chúa lại cũng không khiến hoàng thượng vui mừng. Hơn nữa chính mình thấp cổ bé họng, chuyện công chúa đã quyết định nàng cũng không ngăn cản được, đành cười khổ biết mình lại đang cỡi trên lưng hổ khó mà xuống được.

Thân Nhiên trong mắt lóe lên một tia vui vẻ giảo hoạt, dĩ nhiên không để cho Nhữ Lan thấy thật ra thì ý định đi xa khỏi kinh thành một phen, là nàng đã sớm lên kế hoạch, nhất thời cười híp mắt vỗ vai Nhữ Lan nói: “Yên tâm đi bọn công chúa mang theo rất nhiều bạc nha, huống gì có người ở đây cũng sẽ không có nguy hiểm gì, đúng không?”

Nhữ Lan thấy dáng vẻ lưu manh của tiểu công chúa cũng có chút dở khóc dở cười, bất quá suy nghĩ một chút nếu trừ những chân nhân tu tiên cùng một ít tuyệt thế cao thủ trên giang hồ giống như truyền thuyết ra, thực lực của mình chắc cũng đủ để đối phó nguy hiểm rồi, năm nay nàng hai mươi hai tuổi là thiên cảnh đỉnh võ giả được hoàng thất bồi dưỡng. Vì vậy suy nghĩ một chút mới có hơi chán chờ nói: “Được rồi, công chúa nói làm như thế nào thì

sẽ làm như thế đó đi, bất quá thần cũng mong công chúa không nên đi chơi quá lâu, du sơn ngoạn thủy chán thì liền quay trở về thôi.”

Thần Nhiên nghe vậy cũng gật đầu một cái, lời Nhược Lan nói nàng cũng không phản đối, dù sao rời nhà quá lâu phụ hoàng cùng mẫu phi cũng sẽ lo lắng cho mình.

Vì vậy hai người cùng đi càng cách xa cửa thành, liền bắt đầu dọc theo con đường rộng lớn nhất đi tới, mà đường này đúng là hướng về Huyền Vũ châu.

.....

Lưu Ngọc nhất định phải mau chóng tăng thực lực lên, như thế mới có thể ứng phó nguy cơ lớn trước mắt, hiện giờ trong tay hắn cũng không có Thuần Linh Thủy, hơn nữa lấy thực lực của hắn bây giờ cũng khó mà lấy được vật này, cho nên hắn suy đi nghĩ lại quyết định trước dùng trung đẳng phương pháp tu luyện mấy ngày, đợi đến khi thực lực đủ mạnh lại đi tìm Thuần Linh Thủy. Theo như tính toán của Lưu Ngọc, muốn đạt được Thuần Linh Thủy thì chỉ cần có phạm cảnh đỉnh thực lực là đủ rồi. Trước kia hắn muốn tu luyện đến phạm cảnh đỉnh sợ rằng luyện mấy năm chưa chắc đã được. Nhưng bây giờ Lưu Ngọc có lòng tin nội trong mười ngày liền có thể đạt tới cảnh giới này, đây chính là một quyền hao công pháp mang tới ưu thế cực lớn, mặc dù chẳng qua là trung đẳng phương pháp trong đó, lại so với công pháp tốt nhất của phạm phủ tước tử tu luyện mạnh hơn đâu chỉ gấp trăm ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Thống khổ tu luyện

Con đường tu tiên cho tới bây giờ thì không phải là một sớm một chiều, chẳng qua nếu như đặt quyền công pháp này tại tu chân giới cũng có thể tính là một công pháp vô cùng tốt, mà hắn lại dùng phạm cảnh để tiến hành tu luyện, như vậy tốc độ tu luyện có nhanh cũng chẳng có gì lạ.

Mặc dù hai năm gần đây Lưu Ngọc cũng bởi vì chuyện mưu sinh mà tu luyện có chút buông lỏng, bất quá từ nhỏ đã chăm chỉ luyện võ nên căn cơ trụ cột vẫn còn đó, cho nên sau khi tiếp xúc được 《Thái thanh chân giám》, hắn cũng không có cảm giác bối rối.

Trên thực tế, phạm cảnh trong lúc 《Thái thanh chân giám》tu luyện trung đẳng phương pháp cùng 《Nguyệt quang quyết》 khác biệt lớn nhất chính là phải mở ra một cái khí hải.

Đan điền thì mỗi người khi sinh ra đều có, muốn tu luyện cần phải đem nó không ngừng mở rộng, cuối cùng mới thành công hội tụ được chân khí vào đan điền. Mà khí hải lại hoàn toàn do người tu tiên mở ra, nơi này là biển nguyên khí, có lực chứa đựng cực kỳ cường đại nếu như ngày một ngày hai muốn lấp đầy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thật may là Lưu Ngọc có Vân Thạch, hiện tại hắn mơ hồ có thể cảm giác được viên đá trông có vẻ tầm thường cũ kỹ này lại là ngọc thạch thần kỳ.

Lưu Ngọc vừa mới tiếp xúc được với con đường tu tiên, một ngày nữa là có thể hấp thu linh khí của đất trời, nhiều nhất cũng chỉ bằng phân lượng của một sợi tóc tia, bởi vì mạch máu trong thân thể còn hết sức yếu ớt, linh khí này là loại năng lượng hỗn loạn, có thể trong nháy mắt cuồng bạo trong cơ thể làm người tu luyện vong mệnh, cho nên loại sơ thiệp tiểu đạo sĩ như Lưu Ngọc càng không có chỗ nào mà không phải cẩn thận.

Nhưng Vân Thạch có thể tự chủ hấp thu năng lượng tinh hoa đến từ ánh trăng, sau đó tinh chế ra chân chính nguyệt chi tinh hoa đem cho Lưu Ngọc hấp thu. Hơn nữa loại hấp thu và chuyển hóa này tốc độ so với lúc Lưu Ngọc tự mình tu luyện phải nhanh hơn gấp mấy lần, tựa hồ phóng phát một loại ảo làm cho hắn nghĩ cho dù không có Thuần Linh Thủy mà chỉ tu luyện như vậy cũng có thể đạt tới hiệu quả của phương pháp tu luyện thượng đẳng.

Dĩ nhiên điều đó chỉ là ảo giác mà thôi, mặc dù tốc độ tu luyện hiện tại rất nhanh nhưng Lưu Ngọc cũng biết tu luyện nhanh như vậy cũng không phải điều tốt, thậm chí có thể nói nền tảng căn cơ không bền vững, bất quá đây cũng là do tình thế ép buộc, thật may là hắn chỉ là muốn tăng công lực lên tới phạm cảnh đỉnh, sau này còn có biện pháp đem thực lực một lần nữa ổn định lại. Nếu không một khi đột phá đến Trúc Cơ kỳ chỉ có thể hối hận không kịp.

Đan điền là phần bụng ở phía dưới rốn khoảng một tấc rưỡi đến ba tấc rất trọng yếu, nơi này quan hệ đến nội phủ cùng chân khí của cơ thể con người. Bất kỳ con đường tu luyện nào cũng phải tu luyện đan điền lớn mạnh, bởi vì thật ra đan điền giống như tướng trấn thủ biên giới quan ải, quan ải càng mạnh như vậy thân thể con người đối với tác động bên ngoài càng ít bị ảnh hưởng. Đan điền của người thường bị một cơn gió thổi qua cũng có thể mang đến cảm giác lạnh lẽo, hơi không chú ý sẽ lập tức ngã bệnh hư hại căn cơ, mà đan điền của đạo sĩ khi hóa đan kỳ giống như quan ải trấn thủ bằng kim loại, cho dù là thần binh lợi khí cũng không nhất định đâm xuyên được, chênh lệch đến mức này tựa như đáy vực sâu không lường được.

Hơn nữa trong 《Thái thanh chân giám》cũng có nói rõ, chỉ khi tu luyện đan điền tới mức cường đại mới có thể mở ra khí hải. Nếu không khí hải được mở chẳng qua là cây không có rễ nước không có nguồn. Đồng thời trong khí hải ngưng tụ ra chân khí tinh hoa hơn phân nửa cũng sẽ chảy ngược trở về đan điền tồn trữ, có hơi thở trùng điệp trấn áp tâm thần sẽ có hiệu quả kéo dài tuổi thọ.

Chưa từng có trải nghiệm qua cảm giác hấp thu năng lượng tinh thuần nào sung sướng như vậy, còn vui sướng hơn cảm giác Lưu gia năm đó giàu có tài vật đầy đủ sung túc. Dưới sự phụ trợ của Vân Thạch, Lưu Ngọc phát hiện linh khí yếu ớt rải rác khắp bốn phía trong thiên địa cùng năng lượng ánh trăng lúc này giống như bị kích động, điên cuồng rơi vào trong Vân Thạch, thậm chí tạo thành mấy chục dòng nước xoáy linh khí chiếu lấp lánh, hơn nữa những dòng nước xoáy linh khí này còn đang không ngừng lớn mạnh, mỗi một tia linh khí bên trong dòng nước xoáy đều ẩn chứa vô cùng lớn năng lượng tinh thuần của ánh trăng.

Chỉ một lát sau, ánh trắng tinh hoa liền từ trạng thái khí mỏng lung ngưng kết thành linh dịch nồng nặc. Hơn nữa còn ngưng kết thành dịch châu tinh thuần năng lượng, toàn thân tản mát ra màu thủy lục. Tổng cộng có mười hai viên dịch châu mà mỗi một viên đều có thể xem là bảo vật vô giá, có thể nói là kinh khủng.

Cùng lúc đó phảng phất như thể độ dày linh khí trong nhà cũng đang phát sinh một sự biến đổi, bất quá loại biến đổi này rất nhỏ, nếu không chú ý kỹ sẽ không phát hiện được. Nhưng chuyện phát sinh trước mắt đã làm Lư Ngọc quá kinh hãi, hạnh phúc tới quá đột ngột khiến Lư Ngọc nhận mình có tâm cảnh bằng thanh ngọc khiết, lúc này cũng không khỏi xao động, cánh tay mới vừa vươn ra lại lập tức buông xuống, tâm thần rung động mạnh hẳn đánh hưng hăng căn đầu lưỡi, ép buộc chính mình an định lại đồng thời âm thầm kinh hãi: “Vân Thạch này rốt cuộc là vật gì? Tại sao chỉ là hấp thu linh khí ánh trắng thôi cũng sẽ sinh ra dị tượng như thế?”

.....

Không dám ở lại trong sân lâu sợ Vân Thạch đưa tới sự chú ý của người khác, Lư Ngọc vội vàng cầm nó lên mang về phòng, trong sân dị tượng kinh người mới dần dần tàn đi. Bất quá Lư Ngọc cảm Vân Thạch rất thận trọng, không dám chạm vào dịch châu trên Vân Thạch đang tản mát ra năng lượng khủng khiếp, hẳn rõ ràng cảm giác được năng lượng của dịch châu mặc dù tinh thuần và ổn định, lại không phải là thân thể yếu ớt của mình có thể trực tiếp hấp thu. Dù là một viên cũng không được, nếu như không nhận được cảm dỗ mà nuốt dịch châu, như vậy lập tức khí hải sẽ bị năng lượng cuồng bạo phá vỡ, đem mình nổ thành từng mảnh vụn.

Lư Ngọc thở dài, trong tâm không khỏi có chút buồn bã, đây chính là cảm giác đau khổ khi thân ở bảo sơn nhưng không cách nào đoạt bảo. Tính người vốn chính là tham lam hẳn cũng không ngoại lệ, chẳng qua là khả năng khống chế lại dục vọng của mình tốt hơn người khác, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến nó nữa cũng rất khó, nếu như có một loại biện pháp có thể đem năng lượng của dịch châu phục dụng mà lại không tạo thành tổn hại cho bản thân đó là tốt nhất, đáng tiếc trên đời này chuyện vẹn cả đôi đường chính là khó khăn nhất. Lư Ngọc rất muốn dùng một viên dịch châu thử một chút, nhưng mỗi lần vươn tay ra một nửa rồi lại lập tức rút trở về, nội tâm đang kịch liệt giãy giụa, lấy dũng khí rồi lại lập tức buông xuôi. Hẳn còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết nên mau chóng tăng thực lực lên tất nhiên là rất tốt, nhưng bởi vì vậy mà chết đi thì lời không bằng lỗ.

Cứ như vậy mấy lần sau đó Lư Ngọc quyết định nghĩ một chút biện pháp.

.....

Thu hồi mười một viên dịch châu chỉ để lại một viên, Lư Ngọc thận trọng quan sát nó, mới vừa rồi lúc đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dịch châu, từng trận cảm giác chết lặng lúc này còn quanh quẩn trong đầu, chỉ là dùng một cái hậu quả đã nghiêm trọng như thế, Lư Ngọc mừng thầm: “May mắn là mình không nhất thời nóng ruột mà nuốt ngay một viên”. Cho dù đem nó hòa vào trong nước nhấp một ngụm nhỏ cũng quá mức mạo hiểm. Trong đầu chợt nảy lên một ý nghĩ, phảng phất xuất hiện một chút xú linh cảm: “Là thứ gì?” – Hẳn vừa cần thận suy nghĩ một chút: “Đúng rồi, là nước!”

Lư Ngọc biết tại sao mình sẽ nghĩ đến nước, bởi vì nước là thứ không hề thiếu lại rất dễ tìm, Lư Ngọc suy nghĩ một chút thầm nói: “Nếu hiệu quả một chén nước ta vẫn không thể yên tâm, như vậy dùng một thùng nước đi?”

Một chén nước có thể uống, một thùng nước mặc dù không uống được, bất quá liền có thể dùng để tắm!

Không dám dùng hoàn toàn một giọt dịch châu, vì lý do an toàn Lư Ngọc quyết định dùng phân nửa giọt dịch châu thử nghiệm một lần. Nhát gan là một chuyện, nhìn trước ngó sau lại là một chuyện khác, Lư Ngọc không phải là nhát gan, chẳng qua là không muốn mình vô cớ bị nguy hiểm, chính là nếu như tương đối nắm chắc thì tất nhiên sẽ thử một phen.

Lôi Quang Thành cách bờ biển chỉ khoảng trăm dặm, lúc trước có điều kiện Lư Ngọc mỗi ngày đều thích đến đó tắm. Nghĩ đến liền làm, Lư Ngọc đun nước nóng hòa với nước lạnh ước chừng một thùng, sau đó thận trọng cho nửa giọt thủy lục sắc linh dịch vào trong nước. Không ngoài dự đoán, quả nhiên dịch châu mới vừa nhỏ vào trong nước lập tức nước nóng trong thùng bị nhuộm thành màu thủy lục nhàn nhạt. Lư Ngọc vội y phục xuống đi vào trong thùng nước, dĩ nhiên cảm giác run run vừa có một ít mong đợi lại cũng vừa là sợ hãi.

Cái thùng gỗ này là bởi vì Lư Ngọc hoài niệm cuộc sống trước kia, tự mình đi vào trong thâm sơn đồn cũi về tạo nên, không nghĩ tới bây giờ lại có tác dụng.

Thật may là nỗi thống khổ như trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, ngâm mình trong làn nước ấm áp, Lư Ngọc chỉ cảm thấy lười biếng, cả người trên dưới đều hoàn toàn buông lỏng, mọi phiền muộn đều không nhớ tới nữa. Lư Ngọc nhắm mắt dưỡng thần chỉ lộ ra một cái đầu, hưởng thụ chút thời gian thư thái này nhưng sau một lúc về mặt hẳn lại lần nữa ngưng trọng, hơn nữa càng lúc càng đen lại, thậm chí cuối cùng muốn lập tức từ trong nước đứng lên.

Chính là Lư Ngọc rất nhanh kinh hãi không khỏi phát hiện bản thân đã hoàn toàn mất đi khí lực, căn bản không cách nào từ trong nước đứng dậy. Nước nóng ấm áp này làm tiêu hao khí lực của toàn thân, lại như đang vô thức nấu chín hẳn. Loại biến hóa này rất chậm chạp cho nên rất khó phát hiện, nhưng khi Lư Ngọc phát hiện thì cũng đã quá muộn.

Đã tới bước này Lư Ngọc có hối hận cũng không kịp, lại không nghĩ tới ngàn vạn lần cẩn thận cuối cùng vẫn là thất bại thảm, nước ấm dần dần sôi trào lên càng ngày càng nóng tựa hồ muốn nấu sôi máu của mình một loại, đây không phải là ý nghĩa nóng bỏng đơn thuần mà thật sự là muốn đem hẳn nấu chín. Lư Ngọc không cam lòng chết một cách hồ thẹn như vậy, cho nên hẳn bắt đầu điên cuồng giãy giụa làm bọt nước từ trong thùng văng lên cao, nhưng hẳn càng giãy dựa thì nhiệt độ lại càng tăng lên, Lư Ngọc dần dần cảm thấy trong cơ thể bắt đầu nhộn nhạo, trong miệng xông ra từng dòng tiên huyết, mà làn nước màu thủy lục vẫn gấp rút xoay tròn không ngừng hướng thân thể của hắn chui vọt vào.

Mặc dù thân thể không cách nào nhúc nhích, nhưng tinh thần vẫn rất tỉnh táo lại bởi vì thể mà bị hành hạ thống khổ không dứt. Giống như có người cầm

thiết thương hường lòng bàn chân để trần của người không ngừng dẫm vào, nhưng bây giờ Lưu Ngọc chính là cả người trên dưới đều phải chịu loại cảm giác đau đớn vô tận này, cuối cùng cũng không chịu nổi, Lưu Ngọc bắt đầu tức miệng mắng to, các câu chửi thề thô tục không ngừng từ trong miệng hắn phun ra, nếu nói sống không bằng chết đại khái cũng không hơn gì cái này.

Loại động tĩnh lớn như thế này cũng đã đánh thức Lưu Kỳ từ trong giấc mộng tỉnh lại, khuôn mặt của nó liền trắng bệch khi nhìn ca ca đang trải qua thứ đau đớn giống như luyện ngục vạc dầu vậy, đúng lúc này Lưu Ngọc đột nhiên phát giác, lập tức quát Lưu Kỳ: “Không cho phép tới đây! Tới đây ta liền đánh chết người, ta không sao, không có sao!”

Quát lớn như vậy quả thật đã dọa Lưu Kỳ sợ hãi, không dám tiến lại gần, nó tuổi còn nhỏ có một ít chuyện sẽ không hiểu được chính là Lưu Ngọc thật sợ đệ đệ nếu lại gần rất có thể bị thương.

Một mực từ nửa đêm đến khi sắc trời bên ngoài sáng dần lên, Lưu Ngọc cứ như vậy ở trong một cái thùng nước sôi suốt cả đêm, cảm giác như chết đi sống lại qua mấy kiếp. Trên đời này quả nhiên không có cái gì miễn phí, Lưu Ngọc cảm giác được sinh mạng của mình đang trôi qua, mặc dù không biết nguyên nhân gì nhưng nó lại chưa từng hoàn toàn biến mất. Lông tóc trên người toàn bộ rơi rụng, da lại trắng nõn như ngọc, còn tản mát ra sự sáng bóng kỳ dị, làn da thô ráp bởi vì lao động nặng nhọc nhiều năm cũng đã bị tróc ra hết.

Hiện tại hắn cả người trên dưới giống như vừa mới lột xác, da trắng mịn lại xốp mềm phẳng phất da trẻ con. Có thể chịu đựng một đêm bị nấu chín mà không có chết đi, ngược lại biến thành như vậy, cũng coi là một loại kỳ tích. (Oa ~ mọi người còn nhớ chuyện 《Tâm cảm》không? Nước sôi thật sự có thể làm trắng da nga!)

Bất quá Lưu Ngọc tạm thời còn không có phát hiện thay đổi của mình, bởi vì qua cả đêm nhiệt độ dần dần yếu bớt, trong thùng nước vốn là làn nước xanh biếc mang đầy linh khí nguyệt chi tinh hoa, cũng dần dần bị tạp chất dơ bẩn nồng nặc mùi hôi thối từ trong thân thể hắn toát ra thay thế, nhưng lúc này Lưu Ngọc đã ngủ say, thân thể hắn đã có sự biến đổi mà tại hắn chưa từng phát giác ra tình huống này.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Lưu Ngọc cũng đã tỉnh lại, hắn thề sẽ không đụng vào những viên dịch châu đáng chết kia nữa. Trong lòng nguyên rửa lại vỗ vào thùng nước, đem mình rửa sạch, Lưu Ngọc mặc dù đã phát hiện hắn trải qua một đêm qua hành hạ như vậy mà lúc này người lại nhẹ như yến, tinh thần cũng tốt hơn, bất quá hắn tự nhiên sẽ không thừa nhận những thứ đáng xấu hổ này.

Lại làm chút điểm tâm sáng, không biết tại sao Lưu Ngọc phát hiện khẩu vị của mình ít đi rất nhiều, muốn ăn thật nhiều rồi cuộc lại ăn không được bao nhiêu đồ, hơn nữa xem ánh mắt đệ đệ của mình cũng hết sức kỳ quái, nhất thời khiến hắn nhướng mày hỏi: “Chuyện gì vậy? Trên mặt ca có vết bẩn sao?”

Lưu Kỳ lại tránh tránh né né, cuối cùng bị Lưu Ngọc không ngừng thúc dục hỏi, gương mặt nó đỏ lên có chút ngượng ngùng nói: “Ca ca, người càng ngày càng xinh đẹp! Ngay cả tỷ tỷ xinh đẹp nhất trong thôn cũng so ra kém người.”

“Người cái tiểu hài tử thì biết cái gì!” Lưu Ngọc nghe vậy, phảng phất khinh thường nói một câu, bất quá trong lòng lại âm thầm kinh hãi: “Đáng chết, này có thể như thế nào cho phải?” Com nước xong Lưu Ngọc vội vàng trở về phòng cầm gương lên coi qua một chút, trong gương kia người mặc dù không có tóc nhưng khuôn mặt thiếu nữ càng ngày càng đẹp hơn, càng làm hắn không khỏi cau mày, mang khuôn mặt đẹp như vậy sau này rồi cuộc không biết là tốt hay xấu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiền đặt cược lớn nhất

Ngày đầu tiên tu luyện cứ như vậy trôi qua. Nhìn như bình thường nhưng cũng chỉ có bản thân Lưu Ngọc mới biết mình đã trải qua một phen sóng to gió lớn như thế nào, những thứ biến hóa này đều phát sinh ở bên trong thân thể hắn.

Sau khi cầm gương trả về chỗ cũ, Lưu Ngọc bắt đầu nghiêm túc tự đánh giá lại sự tình.

Ta làm như vậy, rồi cuộc có đáng giá hay không đây?

Không sai, mặc dù tới hôm qua đã trải qua khổ nạn to lớn, chính là thân thể theo một ý nghĩa khác mà nói, quả thật đã trở nên cường đại hơn nhiều, hoặc nói cách khác là cách sự hoàn mỹ lại càng gần.

Trên thực tế phạm cảnh đỉnh đã là gần với sự hoàn mỹ rồi, mà trúc cơ sau này mỗi lần cường hóa, đều là đánh vỡ cực hạn của thân thể con người, không ngừng tiến xa hơn. Lưu Ngọc không phải người ngu, ngược lại hắn có trực giác hết sức bén nhạy, loáng thoáng nhận ra kết cuộc cuối cùng của sự biến hóa trên cơ thể mình là cái gì.

Nói trắng ra: “Ta cuối cùng sẽ biến thành một thứ quái vật bất nam bất nữ?”

Đối với loại kết quả trong tưởng tượng này, Lưu Ngọc quả thật không muốn tiếp nhận, bởi vì quan niệm thế tục rất sợ hãi những thứ quái dị, giống hắn

một thân yêu nghiệt như vậy không nên tồn tại ở trên thế gian này.

Cái thế giới này nam tử thuần dương, nữ tử thuần âm, âm dương tương sinh tương khắc tuần hoàn không ngừng. Nếu như một nam tử trên người âm khí qua thịnh thì gọi là đồng bóng, nữ tử dương khí quá độ bị gọi là nam nhân bà, bị gọi như thế đều không có gì tốt. Mà trên một người đồng thời có cả dương khí lẫn âm khí lại xưng là yêu nhân, chỉ cần nghe tên cũng biết ý tứ này hoàn toàn không phải tốt, không âm không dương bắt nam bắt nữ, bắt luân bắt loại. Chẳng lẽ mình tiếp tục tu luyện tiếp, sau này sẽ biến thành thứ người như thế?

Lưu Ngọc hết sức không cam lòng, thật vất vả mới tìm được một chân lý sống để phấn đấu, con đường đó lại yêu cầu bỏ ra một cái giá rất đắt, vốn là Lưu Ngọc còn hy vọng cho tiểu đệ tu luyện thứ này, bây giờ căn bản liền đoạn tuyệt tâm tư này, đây là oan nghiệt thật không nên tồn tại loại thuật tu luyện này ở trên đời. Thậm chí trong một lúc, Lưu Ngọc đã muốn đem nó phá hủy.

Chính là ta rất cần thực lực! Lưu Ngọc biết mình làm như vậy là đúng, chính là lập tức, trong ánh mắt hẩn lại lóe ra vẻ thống khổ cùng dần vất. Có lẽ... có lẽ đây chính là cơ hội duy nhất của Lưu gia, cũng là cơ hội cuối cùng! Nếu như mất đi cơ hội cuối cùng này, coi như huynh đệ bọn họ không thể tránh khỏi họa sát thân, cũng bắt quá bọn họ vẫn là một con chim tước* bị thành chủ Lôi Quang Thành Tà Mạc giam lỏng trong một cái lồng, vĩnh viễn không cách nào hóa thành hùng ưng bay cao lên bầu trời rộng lớn.

Chết cũng không đáng sợ, có một số thứ so với chết còn đáng sợ hơn.

Lưu Ngọc biết một khi đã lựa chọn con đường này thì cả đời hẩn coi như bị phá hủy hoàn toàn, bất luận là đi đến nơi nào thì cũng sẽ bị những lời đàm tiếu của mọi người làm đau đớn tâm can, giọng điệu đã kích như: “Nhìn xem, đây là một yêu nghiệt, một cái con quái vật bắt nam bắt nữ.”

Chỉ là suy nghĩ một chút như vậy mà Lưu Ngọc đã cảm thấy không rét mà run, cảm giác như tự vứt đi toàn bộ tôn nghiêm của bản thân, khinh bỉ chính mình, liền từ đó cùng tình yêu nam nữ đoạn tuyệt, chỉ một đời cô độc, thậm chí là tiểu đệ của hẩn cũng không có khả năng thông cảm cho hẩn, không chấp nhận một ca ca như vậy! Ta... thật muốn làm như vậy sao?

Suốt cả buổi sáng, Lưu Ngọc đều an tĩnh ở tại trong phòng, suy tính cái vấn đề ảnh hưởng nặng nề đến cả đời hẩn sau này, bất kỳ quyết định gì cũng thật khó khăn, có lẽ chờ đến khi đệ đệ lớn lên, sau khi chính mình hoàn thành tâm nguyện chấn hưng Lưu gia liền trốn vào rừng sâu núi thẳm, cũng sẽ không xuất hiện lần nữa tại trước mặt mọi người, tốt nhất là tự mình tìm một chỗ ẩn cư đi? Trong tâm Lưu Ngọc đang run rẩy, cái quyết định này nhìn như đơn giản, cũng không phải dễ dàng quyết định liền như vậy, bởi vì nếu đã bỏ qua mọi tham vọng, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không quay về.

Lưu kỳ phảng phất cũng cảm thấy được ca ca trong lòng đang có chuyện khó nghĩ, đáng tiếc hẩn bây giờ quá nhỏ, rất nhiều thứ sẽ không hiểu được, hẩn chẳng qua chỉ biết phải nghe lời ca ca nói, muốn mình tu luyện thật tốt, muốn mình cố gắng hơn, bởi vì hẩn chính là người kế thừa toàn bộ kỳ vọng phục hưng của Lưu gia.

Cho nên hẩn so với trước kia càng thêm chuyên tâm tập luyện, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Lưu Ngọc đứng ở trong phòng, ánh mắt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, đệ đệ của hẩn đang phải cố gắng hết sức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt thậm chí bởi vì tu luyện quá sức mà toát ra nét thống khổ, trong lòng Lưu Ngọc lúc này lại như phảng phất có cây roi da, hung hăng quất vào tim hẩn.

Nó là đệ đệ của ta, là thân nhân duy nhất của ta, ta thương nó, ta hy vọng nó trải qua tuổi thơ êm ả, nó hẩn không nên chịu đựng hành hạ như vậy. Lưu Ngọc trong mắt chảy ra dòng lệ, giờ khắc này thủy chung như có một thanh cự chùy vạn cân chọt từ không trung hung hăng nện xuống, đem bất kỳ do dự nào nghiền nát hoàn toàn, hẩn đã quyết định bỏ qua hoàn toàn tương lai và tất cả tiền đồ của mình, toàn bộ đều dùng để đặt cược hết vào lần này, thậm chí cả bản thân cũng đem làm tiền đặt cược, hơn nữa coi như thắng cũng không cách nào lấy lại tiền cược.

.....

Đã quyết định, Lưu Ngọc liền không do dự nữa.

Ban đêm ánh trăng lại rọi xuống, Lưu Ngọc tiếp tục lấy ra viên dịch châu còn dư lại một nửa kia phục dụng.

Có lẽ do đêm hôm qua đã chịu đựng qua sự thống khổ cực lớn, Lưu Ngọc phát hiện hôm nay cơ thể chịu đựng của mình đã tốt hơn một chút, mặc dù vẫn đau đến không muốn sống, nhưng hẩn vẫn gắt gao đè nén sự đau đớn trong cổ họng không cho phát ra thành tiếng, trong đan điền bỗng nhiên xuất hiện đại lượng lớn khí màu thủy lục linh động, hơn nữa lại không hề gián đoạn mà nhanh chóng tăng lên, Lưu Ngọc biết những thứ này chính là linh khí.

Linh khí sẽ không trống rỗng sinh ra, tựa như Thuần Linh Thủy nó cũng là linh khí tinh hoa. Đan điền vốn là yếu ớt lần này lại được linh khí thần kỳ cải tạo liền trở nên ôn nhuận, hơn nữa lại hết sức tràn đầy. Loại này cảm giác tràn đầy linh khí này rất nhanh làm cho Lưu Ngọc cảm nhận được một loại phản kích mà trước nay chưa từng có.

Năng lượng của tinh hoa của anh trăng ngưng tụ thành dịch châu cực kỳ cường đại, cũng chỉ có nửa viên liền tương đương với một năm khổ luyện của Lưu Ngọc trước đó. Hơn nữa đan điền lại không chỉ căng tràn năng lượng tinh thuần lại không có chút nào lãng phí, vẫn tham lam hút vào, rất nhanh liền xuất hiện nhẽ nhẹ căng đau.

Đại lượng dư thừa còn sót lại từ trong thân thể Lưu Ngọc bị trục ra, thân thể cũng đang không ngừng cải tạo lại, sự ưu hóa cùng cải tạo này vốn là chỉ xuất hiện tại lúc thăng tiến cảnh giới trúc cơ được trời ban phúc, bất quá bây giờ Lưu Ngọc đã có thể hưởng thụ, sau này tự nhiên có nhiều chỗ tốt.

Dĩ nhiên, hẩn bây giờ căn bản không rảnh đi hưởng thụ những thứ này, từng cổ một cảm giác như bị kim đâm đang không ngừng đánh vào đan điền hẩn, khiến hẩn cảm giác được bụng nhỏ bên dưới giống như lửa đốt, còn truyền tới từng trận cảm giác tê tê, càng lúc càng nhiều linh khí, tiếp tục như vậy sớm muộn gì đan điền hẩn cũng như khí cầu bị bơm căng mà nổ tung.

Mặc dù thân thể đang không ngừng tiếp nhận cải tạo, nhưng Lưu Ngọc biết tốc độ cải tạo này còn xa xa không bằng tốc độ tăng trưởng linh khí như nước lũ không cản nổi trong đản điền, chỉ có thể mở ra một chỗ so với đản điền lớn hơn gấp mười gấp trăm lần không gian mới có thể hoàn toàn tiếp nhận được cô linh khí cường đại này, tạp chất dư thừa trong cơ thể vẫn đang không ngừng xuất ra, Lưu Ngọc trở nên càng lúc càng xinh đẹp động lòng người, đối với một nam tử mà nói, xinh đẹp như vậy có thể nói đã là một sự ô nhục lớn, yết hầu ở cổ họng cũng đã biến mất chỉ là bởi vì trước ngực còn chưa có xuất hiện thứ đại biểu cho đặc thù của nữ nhân thành thực, cho nên trước mắt mọi người chưa thể khẳng định được đến tột cùng hẳn là mỹ nam hay mỹ nữ.

Nhưng vào lúc này, Lưu Ngọc chợt mờ mắt, trong cổ họng rên rỉ một tiếng, nó không khó nghe mà ngược lại còn mang một chút yêu mị dụ hoặc.

Nhất thời từ trong lòng Lưu Ngọc xuất hiện một cảm giác nhục nhã khó có thể chịu được, hắn đột nhiên nhảy ra khỏi bồn tắm, lao ra bên ngoài tung người nhảy vào hồ nước lạnh như băng trước nhà, cả người chui vào trong đáy hồ, ngấm mình hồi lâu rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, lửa dục kỳ quái trong bụng cũng từ từ biến mất. Đối với hành động hoang đường không chịu nổi vừa này, Lưu Ngọc lúc này tâm đã thanh tĩnh lại mới phát giác, hắn giống như đạo tặc lén lút nhìn quanh bốn phía hồ nước một chút, xác nhận không có ai mới từ trong nước ròn rén như mèo ra ngoài, nhanh chóng lúi về trong phòng lấy y phục mặc vào.

Trên bầu trời ánh trăng vẫn trong trẻo như vậy, tâm tình Lưu Ngọc lại thật lâu vẫn chưa hồi phục được, chuyện đã xảy ra tối hôm nay làm cho hắn hết sức kinh sợ. Bây giờ mà đã như thế, tương lai còn không biết sẽ biến thành cái hình dáng gì!? Nhưng mà... đã nhất quyết lựa chọn đi trên con đường này cũng sẽ không có gì mà phải hối hận.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Lưu Ngọc từ từ đi tới bên hồ. Bóng hình nhô ra phản chiếu trên mặt nước đầy những gợn sóng lăn tăn, hiển lộ ra dáng vẻ một nữ tử hết sức xinh đẹp, vừa có một loại khí chất thanh xuân kiều mị không màng thế sự, lại có mi thanh mục túc nhàn nhạt sâu tư, mắt ngọc mây ngài, xinh đẹp động lòng người. Không có ai có nghĩ ra được một mỹ nữ như vậy nhưng thật ra lại là một nam nhân.

Tóc cũng đang điên cuồng mọc dài ra, năng lượng dịch châu quả là vô cùng khổng lồ, hiện ở trong đản điền còn mơ hồ đau, quá nhiều năng lượng tinh thuần dĩ nhiên mang tới hiệu quả tạo nên sinh cơ, tự động đem những thiếu sót của thân thể bổ sung hoàn mỹ. Nhìn hình nữ tử xinh đẹp như hằng Nga tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian của mình, tâm Lưu Ngọc vốn đang rất loạn, lại trong vô thức liền an tĩnh lại. Ít nhất, cũng không khó nhìn...

Trong đản điền tích súc quá nhiều năng lượng, phải cần một khoảng thời gian tới hấp thu hóa giải, bất quá nhờ thủ đoạn mạnh mẽ như vậy mà đản điền quả thật đã ổn định trở lại, suốt ba ngày kế tiếp, Lưu Ngọc chuyện gì cũng không có làm, cũng không có thấy Giản Lam tới theo như ước định, mà hắn cũng không biết dùng dụng mạo bây giờ đi đối mặt với người chỉ mới gặp mấy ngày trước như thế nào nên cũng đành thôi.

Bất quá, chuyện nên đối mặt, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

.....

Từ lúc bắt đầu bế quan đến bây giờ đã qua năm ngày. Trong năm ngày này tất nhiên đã phát sinh rất nhiều chuyện.

Hà bắc danh kiếm Phương Hứng Đông tại lúc nghỉ đêm ở khách điểm gặp tập kích chết oan uổng. Thiên tri tử kiệt đắc tội hắc tâm lão nhân cùng xích huyết kiếm Hạ Tường cùng nhau liên thủ thể là khổ chiến một hồi, kết quả lại là tử kiệt hai người chết, hai người trọng thương, xích huyết kiếm vô công hoàn toàn bị phế. Còn có chuyện phát sinh ở ngoài trấn Du Thụ, giữa mấy chục thế lực lớn nhỏ xảy ra hỗn chiến người chết thảm trọng, cũng đủ để cho người người trong Du Thụ trấn nhất thời cảm thấy bất an. Mà tin tức làm người ta kinh ngạc nhất, chính là sự việc đại đệ tử họ Lâm của Hạo Nhiên Tông lần này cho phép đám đệ tử tấn công tổng bộ của Thông Bảo Đương thiết lập tại Lôi Quang Thành. Mặc dù không thể một lần tiêu diệt hoàn toàn Thông Bảo Đương, nhưng cũng khiến cho một thế lực trước nay chưa từng bị thương, trừ hai người hộ vệ che chở tiểu thiếu gia mới mười hai tuổi chốn thoát ra, những người khác đều không thể thoát khỏi.

Mọi người ý thức được chân tướng chuyện giang hồ chém giết tàn khốc, cũng đồng thời ý thức được thế lực ngoại lai Hạo Nhiên Tông này đến không có ý gì tốt, coi như thế lực mạnh nhất tại địa phương này là Nhu Thủy Các cũng không dám tỏ rõ địch ý, ngược lại tự thu hẹp phạm vi thế lực của mình trước đó, thoát nhìn giống như là có chút sợ hãi vậy. Mà thế lực lớn nhất đã không dám có động tĩnh gì, tự nhiên càng làm dân chúng thêm hoang mang bần thần.

Mà một thế lực khổng lồ khác là thành chủ phủ lần này tựa hồ cũng không có bất kỳ hành động nào, phảng phất như bọn họ là người ngoài cuộc vậy, bất quá những người biết chân tướng sự việc tự nhiên sẽ không có ý nghĩ buồn cười này, trên thực tế cho dù là lực lượng thì phủ thành chủ cũng không thua kém chút nào so với Hạo Nhiên Tông. Nếu không thì Tả Mạc kia như thế nào có thể an ổn ngồi tại vị trí này mấy chục năm đây?

Tuy nhiên những chuyện này cùng Lưu Ngọc tạm thời đều không có quan hệ. Hắn đã đi trên một con đường không thể quay đầu lại, như vậy cũng chỉ có thể tiếp tục kiên định bước đi không được dừng lại. Trải qua ba ngày tu dưỡng, đản điền trải qua cải tạo của hắn đã hoàn toàn ổn định lại, hoàn toàn đón nhận nửa viên dịch châu chứa đựng tất cả năng lượng, mà thân thể của hắn trừ phần ngực so với nam nhân vẫn chưa có khác biệt ra, những chỗ khác đã hoàn toàn giống nữ nhân, bàn tay cùng chân cơ nhiên cũng nhỏ một vòng, bày biện ra một loại vóc dáng tiêu kiều linh lung, đối với lần này hắn cũng không thể tránh được. Lưu Kỳ tuổi còn nhỏ, mặc dù cảm thấy trên người ca ca phát sinh biến hóa thật sự là khó có thể tin được, nhưng dù sao chính là ca ca của mình, thân nhân duy nhất của mình, bất luận có biến thành hình dáng gì, Lưu Kỳ đều có thể tiếp nhận.

Đệ đệ sau này lớn lên hình dung mình thế nào Lưu Ngọc cũng không rõ ràng lắm, ngay cả trong tưởng tượng cũng không muốn nghĩ đến, bất quá ít nhất bây giờ, thái độ của nó khiến Lưu Ngọc trong tâm hơi có chút an ủi. Sau khi đản điền dần ổn định, bước tu luyện kế tiếp không nghi ngờ chút nào, dĩ nhiên là mở ra khí hải.

Khí hải không giống với đản điền, đản điền chính là trời sinh, Lưu Ngọc chỉ cần tiến hành cải tạo lại là được, nhưng khí hải phải là sáng tỏ đạo trời mới mở ra được, loại hành vi này trong mắt người phạm đã là nghịch thiên. Bất quá những đạo sĩ chân chính tu luyện qua cái này đều sẽ biết, trên thực tế mở

ra khí hải không khó, bởi vì đan điền vững chắc thì khí hải có thể tự nhiên mở ra, ngược lại thì sau khi mở ra khí hải cần phải hấp thu một lượng linh khí rất khổng khiếp, đây mới chính là điều làm người ta khó giải quyết nhất. Tác dụng lớn nhất của khí hải, chính là chứa đựng linh khí, nếu như không có đủ linh khí cung đường, khí hải sẽ héo rút co lại rất nhỏ, như thế lại làm lãng phí không gian bên trong thân thể, tồn trữ tác dụng cũng không lớn.

Thật may là Lư Ngọc không cần vì vấn đề này mà lo lắng, mười một viên dịch châu thì chỉ cần ba viên đã đủ lấp đầy khí hải vừa mới mở ra của hắn. Mà linh khí đối với thân thể cũng có sự cải tạo, nhưng sự cải tạo này không phải là làm thân thể của hắn thay đổi, mà là chân chính cường hóa thân thể, Lư Ngọc có thể cảm giác được sau khi thân thể hoàn thành lần cường hóa này, chỉ là giờ tay nhấc chân đã có lực hơn trước đó rất nhiều. Hơn nữa tinh thần cũng hết sức dồi dào, đây quả thật chính là phạm cảnh đỉnh. Mặc dù loại thực lực này bởi vì dùng chút thủ đoạn mà có, cho nên căn cơ sẽ không ổn định, bất quá bây giờ Lư Ngọc nóng lòng nâng cao thực lực bản thân, cũng không quá để ý vấn đề này.

Dĩ nhiên, chỉ cần chưa tiến vào trúc cơ, tương lai cũng có cơ hội đem thực lực bình ổn lại một lần, chỉ cần có được Thuần Linh Thủy, hắn có thể dựa theo thượng đẳng phương pháp tu luyện đem thân thể tiếp tục cường hóa, cho đến khi hoàn toàn ổn định, mặc dù so ra còn kém việc chân chính tu luyện khổ cực hàng chục năm, có kết quả như vậy Lư Ngọc đã rất thỏa mãn, dù sao làm người không thể quá tham lam. (mấy vị chân nhân ngồi dưới thác nước bảy tám mươi năm nghe câu này chắc cần lưỡi tự sát quá:))

.....

Ước chừng mười ngày sau khi Lư Ngọc bế quan tu luyện, hắn mới quyết định đem lần bế quan dài nhất này kết thúc, rời khỏi phòng, trông mắt sâu hoắm nhìn về mảnh thiên địa quen thuộc này, cảnh và người đều còn đó, bất quá chính hắn lại đã hoàn toàn thay đổi. Giống như một hạt giống nảy mầm rồi khô héo, đã trải qua một quá trình luân hồi hoàn chỉnh, hắn đang đứng đây tựa như được sống lại một lần nữa, tràn trề nhựa sống. Khi Lư Ngọc vừa mới kết thúc bế quan, trong nhà cũng rất nhanh liền nghênh đón một vị khách không mời mà đến, cũng là người mà Lư Ngọc trước đó căn bản không muốn nghĩ đến.

---

*Chim tước: còn gọi là chim sẻ, giống chim nhỏ và rất đẹp

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mời

Du Thụ trấn Phong Nguyệt Lâu, bất quá Phong Nguyệt Lâu này cũng không phải nhà trọ bình dân mà chính là một khách điểm kiêm tửu lâu, hơn nữa còn là khách điểm lớn nhất Du Thụ trấn, một khách điểm có điều kiện tốt như vậy coi như so với khách điểm lớn ở Lôi Quang Thành cũng không kém là bao.

Lúc này chính là mùa hè, tiếng ve râm ran kêu bên tai không dứt, tại chỗ sâu nhất của Phong Nguyệt Lâu sắc xanh bao phủ một khu nhà, trong sân có hồ nước thăm thẳm màu xanh biếc, lại có chút tĩnh mịch và mát mẻ. Trên sân viện không phải ai khác chính là Lâm Duẩn lần này dẫn theo đám đệ tử Hạo Nhiên Tông tới đây.

Trong mắt mọi người, Lâm Duẩn đúng là thiên chi kiêu tử, phong thần tuấn lãng võ nghệ cao cường được môn phái coi trọng, tiền đồ vô lượng. Mà trên thực tế Lâm Duẩn rất rõ bản thân mình như thế nào, không sai, hắn quả thật có một tương lai sáng lạng, nhưng trên hết thầy cũng phải dễ như trở bàn tay, vì cho dù là ở trong hàng đệ tử cùng thế hệ của Hạo Nhiên Tông, hắn cũng không phải là đệ tử có thực lực mạnh nhất. Nếu không phải là nhiệm vụ lần này có chút đặc thù cũng không tới phiên hắn xuất lĩnh đám đệ tử, hơn nữa giữa các đệ tử có tư cách phụ hợp nhiệm vụ lần này, cũng đã nổ ra một cuộc cạnh tranh hết sức kịch liệt, cuối cùng bởi vì liều mình trong hiểm cảnh mới đạt được cơ hội này.

Cho nên, nhiệm vụ lần này, không cho phép có nửa điểm sơ suất.

Thông Báo Đương dám xúc phạm Hạo Nhiên Tông? Vậy thì tiêu diệt, chấm dứt hậu hoạn! Mặc dù trốn thoát mấy người, bất quá đã không tạo thành hậu hoạn nữa, cuối cùng chỉ có thể trở thành lũ tôm cá nhỏ nhoi. Ngược lại thì tại bên trong chuyện mà Tôn Tú kể, cái tên lấy phạm cảnh trung kỳ thực lực lại dùng một đạo kiếm khí giết chết năm đệ tử, cuối cùng lại từ trong một đám đệ tử Hạo Nhiên Tông chạy thoát, khiến Lâm Duẩn nghe tới, chân mày không khỏi nhíu lại.

Tôn Tú mặc dù là cháu trai trưởng lão, bất quá bởi vì bản thân hắn không có tiền đồ gì, cho nên chỉ có thể ra về ta đây với đám ngoại môn đệ, cũng không dám đứng trước mặt mình hồ ngôn loạn ngữ.

Hơn nữa nghe giọng hắn, cũng không giống nói láo.

Tôn Tú thận trọng đem chuyện đã xảy ra kể lại cho Lâm Duẩn, đối với chuyện trọng yếu như vậy thật không dám có chút giấu giếm, hắn mặc dù vô liêm sỉ, nhưng cũng biết phân rõ nặng nhẹ, lần này tổn thất sáu ngoại môn đệ tử mặc dù không tính là thương gân động cốt, thế nhưng đối với nhiệm vụ lần này của đám đệ tử Hạo Nhiên Tông mà nói, cũng coi là tổn thất thảm trọng. Hắn bây giờ sợ nhất chính là việc Lâm Duẩn sẽ truy cứu chuyện này, mặc dù biết mình không phạm tội chết, bất quá bị xử phạt nghiêm khắc một hồi, cũng rất khó tránh khỏi.

Lâm Duẩn rất chán ghét hạng người bắt tài vô dụng như tên Tôn Tú này, bất quá nó không phải là trọng điểm bây giờ, sau khi hắn nghe Tôn Tú kể lại sự việc đã qua, không khỏi nhướn mày hỏi: “Người này, thật sự từ đầu đến cuối một mực chỉ biểu hiện ra thực lực phạm cảnh trung kỳ sao?”

Tôn Tú nghe vậy rốt cục thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lâm Duẩn tạm thời không có truy cứu chuyện hắn làm sai, vì vậy nhanh nhẹn gật đầu nói: “Đúng là như vậy, tiểu tử này quả thật chỉ có thực lực phạm cảnh trung kỳ, nếu không tại sao bị chúng ta dễ dàng vây hãm mà rất khó thoát khỏi?”

Lâm Duẩn nghe vậy gật đầu một cái nói: “Đã như vậy thì không phải là vấn đề lớn, bây giờ là lúc chúng ta có nhiều việc cần giải quyết, sau này không được gây phiền toái cho ta nữa, lần này ngươi gây tai họa, ta cho phép ngươi lấy công chuộc tội.”

Nghe vậy Tôn Tú rốt cuộc mừng rỡ, hắn sợ nhất chính là bị trừng phạt nghiêm khắc, về phần cái gì mà lấy công chuộc tội, chờ khi trở lại môn phái vậy coi như là chẳng có vấn đề gì hết sao? Vì vậy hắn liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Lâm Duẩn thấy bộ dáng hắn như trút được gánh nặng cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, môn phong bại hoại quả nhiên là trên có kỷ hành, hạ tất hiệu chi. Trong nhà tên Tôn Tú này có vị tiền bối như vậy, con cháu bắt buộc học theo cũng không có gì kỳ quái.

Tạm thời không muốn để ý tới việc này, Lâm Duẩn gật đầu nói: “Vậy cứ như thế, nếu người này thực lực bản thân chỉ như vậy thôi, ta tính toán mời hắn tham gia vào hành động của chúng ta, sau đó lại đem trừ khử đi. Vừa đúng hôm nay không có việc gì, ta liền tự mình đi một chuyến được rồi.”

Tôn Tú nghe vậy cả kinh, hắn biết Lâm Duẩn nhất định nhìn trúng kiếm khí lợi hại của đối phương, nhưng không dám nhiều lời, chỉ có thể âm thầm rung mình sau đó yên lặng thôi lui. Lâm Duẩn thấy vậy cũng chỉ là đưa mắt nhìn, không nói lời nào, đối phương lấy thực lực nhân cảnh trung kỳ che mắt người khác mà kiếm khí lại là nhân cảnh hậu kỳ, cũng là một mối uy hiếp lớn, điều không phải nói nhiều giết được thì cứ giết. Chính mình tự đi gặp hắn trước, đối phương nếu đáp ứng thì thôi, không đáp ứng liền trực tiếp trừ đi là tốt rồi, tránh cho lưu lại một hậu hoạn.

Đối với việc này, Lâm Duẩn cũng không để nặng trong lòng, uy danh của đại tông phái không thể bị làm nhục, luôn luôn là như thế, nếu như đụng chuyện mà sợ hãi dẫn đến khắp nơi hoài nghi, thì uy danh kia ở chỗ nào?

.....

Cho nên Lưu Ngọc mới vừa xuất quan, lại gặp phải một bộ bạch y phiêu nhiên của Lâm Duẩn đi tới.

Lâm Duẩn không động đến cửa, chẳng qua là nhẹ nhàng nhìn lướt qua, liền đánh giá đây đúng là một ngôi nhà thôn dã mộc mạc đơn sơ, trên tường bám đầy rêu xanh, nếu không phải bởi vì còn lộ ra chút kích thước to lớn phồn hoa ngày trước mà nói, đã sớm trở thành mặt lưu.

Sau khi gõ cửa, một tiểu nam hài khỏe mạnh kháu khỉnh chạy tới mở cửa, nó thấy là người xa lạ cũng rất khẩn trương hỏi: “Đại ca tới nhà của ta có chuyện gì không?”

Thấy là một đứa bé, Lâm Duẩn cũng rất có khí độ ôn hòa cười nói: “Hạo Nhiên Tông Lâm Duẩn mạo muội viếng thăm Lưu hiền đệ, xin hỏi vị tiểu đệ này có thể đi thông báo đùm ta một tiếng có được hay không?”

Lâm Duẩn phong độ凛凛 chỉ đều rất có khí chất, đã nhanh chóng lấy được hảo cảm của Lưu Kỳ, bất quá hắn nhớ ca ca mấy ngày nay không muốn gặp khách, vì vậy chính là muốn cự tuyệt lại nghe thấy từ bên trong phòng truyền tới một giọng nữ* thanh âm lại rất nhu hòa dễ nghe nói: “Kỳ nhi, không nên ngăn cản để cho hắn vào đi.”

Nghe thanh âm khiến cho Lâm Duẩn không khỏi sùng sốt, bởi vì nó là giọng nữ nên căn bản không phân biệt được người nói là nam hay nữ, cho đến tận khi thấy Lưu Ngọc, thì hắn càng thêm mê hoặc, mặc dù Lưu Ngọc mặc một bộ nam trang, thể nhưng lại dịu dàng nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người, tựa như xuân chi nhược thủy, hóa vũ thanh phong, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, từ dung mạo xinh đẹp dõi đến cổ tuyệt trắng, đường cong duyên dáng như thiên nga. Lâm Duẩn khẽ mỉm cười, càng thêm chắc chắn Lưu Ngọc là nữ giả nam trang, thật ngốc nếu tưởng dùng vải lụa băng lại bộ ngực đang phát triển kia là có thể gạt được người khác.

Chưa từng bị ánh mắt như lang sói cùng vẻ tàn thương của nam tử nhìn mình như vậy, Lưu Ngọc nhất thời trong lòng sợ hãi, mặt mày biến thái. Bất quá hắn cũng biết chuyện này không thể trách người khác, dù sao với tướng mạo bây giờ của mình, không làm người khác hiểu lầm mới lạ. Nhưng bây giờ nó không phải là chuyện chính, cái tên Lâm Duẩn có thân phận không tầm thường này mới là chuyện mà Lưu Ngọc đáng phải quan tâm.

Lâm Duẩn là ai Lưu Ngọc cũng sớm đã biết hắn là người dẫn dắt tất cả đám đệ tử Hạo Nhiên Tông lần này. Thực lực cao cường đã chạm được đến ngưỡng cửa nhân cảnh hậu kỳ, coi như mình giết mấy ngoại môn đệ tử Hạo Nhiên Tông của hắn cũng không đến nỗi Lâm Duẩn này muốn đến tìm mình từ chiến đi? Kiếm khí chỉ còn lại hai đạo cuối cùng, mắt thấy Lâm Duẩn lại gần, Lưu Ngọc không tự chủ sờ vào hộ phù phía sau, chuẩn bị khi vừa nhìn thấy tình huống nguy hiểm có thể lập tức xuất kiếm khí ra, dù là không thể đem tên này đánh chết, cũng sẽ tranh thủ được chút thời gian cho hai huynh đệ bọn họ chạy trốn.

Lâm Duẩn thấy thế trong lòng cười thầm một tiếng, không nghĩ tới chính mình vừa cử động lại làm cho cô gái này một tâm ý đại loạn. Bất quá suy nghĩ một chút thì điều này cũng là bình thường, mình có thực lực nhân cảnh trung kỳ đỉnh, mà nàng ta xem ra đúng là thực lực phạm cảnh, giữa hai người chênh lệch như hồ với biển, Nếu đổi lại là chính mình ở tình thế của nàng chỉ sợ còn không bình tĩnh được như thế.

Lưu Ngọc thấy tên Lâm Duẩn này thủy chung nhìn mình mỉm cười không nói lời nào, biết trong lòng hắn lại tưởng mình là nữ tử đang vì hắn mà sợ hãi, nhất thời trong lòng không vui, coi như ta thật là nữ tử đi, người lại nhìn ta vô lễ như vậy, có hay không có quá phận đi? Vì vậy lạnh lùng nói: “Lâm công tử nếu là không có chuyện gì để nói, vậy ta cũng chỉ có thể tiễn khách!”

Đáng tiếc Lưu Ngọc không biết là mình càng tỏ vẻ hết sức khó chịu, bộ dáng lạnh lùng, Lâm Duẩn lại càng có hứng thú, hắn thầm nhủ: “Nữ tử này cũng

có chút ngang ngược, cùng với những nữ đệ tử luôn vâng vâng dạ dạ mà hấn gáp trước kia trong môn phái có mùi vị rất khác biệt, nhưng nòng xem ra cũng dễ thân cận không cách nào để cho người ta sinh ra ác cảm. Bất quá hai người lập trường bất đồng, Lâm Duẩn cũng sẽ không quên mục đích chính mình khi tới đây, vì vậy gật đầu nói: “Lưu hiền đệ xem ra còn có chuyện quan trọng, Lâm mỗ liền nói ngắn gọn vậy.”

Dừng một chút, thấy Lưu Ngọc vẫn như cũ dùng ánh mắt lạnh như băng chán ghét nhìn hấn, mới xấu hổ cười nói: “Thật ra thì Lâm mỗ hôm nay tới đây đúng là thành tâm muốn cùng Lưu hiền đệ kết minh, Lâm mỗ biết Lưu hiền đệ có kiếm khí thập phần cường đại, cho nên một lòng muốn mượn, sau khi chuyện thành công nhất định sẽ có hậu báo!”

“Hậu báo ư? Không lấy oán trả ơn thì đã là không tệ rồi!” Lưu Ngọc nghe vậy trong lòng cười lạnh, sau khi đã biết Tôn Tú là loại người vô liêm sỉ, hấn đối với thế lực Hạo Nhiên Tông không có bất kỳ hảo cảm nào, mặc dù lần này Lâm Duẩn đến tìm mình là có ý hợp tác, bất quá trong lòng hấn hiểu rõ tên này chẳng có ý gì tốt nên hoàn toàn không có nửa điểm cao hứng, ngược lại cảm thấy cả người trên dưới như bị hắt một chậu nước đá, từ đầu tới chân đều rét lạnh.

Chuyện lợi dụng cối xay để giết lừa này, Lưu Ngọc không phải là không có thấy qua, cái việc hợp tác này của Lâm Duẩn quả thực là bảo hổ lột da. Nếu như không có kiếm khí, bọn họ muốn giết mình dễ như trở bàn tay, cái này cùng việc hợp tác với Nhu Thủy Các là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mình cùng Giản Lam không có xung đột gì, mà mình lại giết năm tên đệ tử Hạo Nhiên Tông, mà thực lực bản thân mình lại không đáng để bọn họ thật lòng lôi kéo, nếu quả thật hợp tác với chúng, mới là dẽ vào miệng cọp có đi chứ không có về.

Vì vậy trong nháy mắt Lưu Ngọc quả quyết lắc đầu nói: “Đối với đề nghị của ngươi, ta cự tuyệt!”

Lâm Duẩn nghe vậy khẽ mỉm cười, tựa hồ đã biết trước đối phương sẽ trả lời như vậy, tiếp tục nói: “Lưu hiền đệ, chuyện này ngươi phải suy nghĩ thật kỹ, bất quá nếu ngươi thật sự không đáp ứng, ta ngược lại cũng không miễn cưỡng.”

Nghe vậy Lưu Ngọc trong tâm nhất thời buông lỏng, chính là chỉ trong chớp mắt liền nghe được trong miệng Lâm Duẩn vừa nói không miễn cưỡng, nhưng về mặt đã từ từ lạnh xuống nổi lên sát ý! Lưu Ngọc thấy vậy, chỉ có thể thở dài nói: “Xem ra chuyện này, ta thật là không có biện pháp cự tuyệt.”

Lâm Duẩn thấy hấn thối thòi, cũng cười nói: “Không tệ, Lưu hiền đệ nhận biết đại sự, biết tiến biết lùi, chỉ cần có thể thành tâm hợp tác thì thù hận kia liền có thể bỏ qua.” Dĩ nhiên, nếu là Lưu Ngọc không đáp ứng, vậy hôm nay cũng chỉ có thể thử xem nắm tay ai lớn hơn.

.....

Trải qua phen miệng lưỡi khẩu chiến này, Lưu Ngọc cũng cảm thấy tâm lực tiêu tụy, thâm hận thực lực chính mình chung quy quá yếu, bất quá trên mặt ngược lại càng thêm tươi cười rạng rỡ nói: “Nếu đã tính toán hợp tác, Lâm công tử cũng nên đem chuyện này nói cụ thể một chút đi.”

Lâm Duẩn nghe vậy cười nói: “Đây là tự nhiên, không biết ngươi đã nghe nói qua Tịch Diệt Hải cùng U Linh Thuyền chưa?”

“Cái gì Tịch Diệt Hải, U Linh Thuyền?” Lưu Ngọc vừa nghe, vốn đang miễn cưỡng duy trì nụ cười, lại nhất thời thay đổi trở nên nghiêm nghị, không dám tin tưởng hỏi: “U Linh Thuyền là cái gì? Ta chưa từng nghe qua, nhưng là Tịch Diệt Hải thì ta có biết đến! Thế nhưng Lâm công tử, chuyện ngươi nhờ ta hợp tác có liên quan đến Tịch Diệt Hải? Không phải nói giỡn, nơi đó ta chưa từng nghe nói qua có người đi vào mà còn sống! Công tử có cho ta mượn một trăm cái lá gan, ta cũng sẽ không xông vào trong đó!”

Mọi người đều là sợ chết, Lưu Ngọc cũng không ngoại lệ. Tịch diệt hải chính là toàn bộ hải cảnh tuyến ngoại của Đại Yến Quốc, là một hải vực quý dị nhất! Diện tích không lớn, phương viên hơn hai trăm dặm, quanh năm bị sương mù bao phủ, ánh mặt trời cũng không thể chiếu vào, từ khi trầm trầm! Bởi vì chưa từng có người từ bên trong sống sót trở ra, cho nên được gọi là Tịch Diệt Hải, bên trong cũng không có cá tôm, càng đừng nói đến chim, thật là một tử địa không hơn.

Lưu Ngọc như vậy quả quyết cự tuyệt, cũng không nằm ngoài dự kiến của Lâm Duẩn, trên thực tế nếu không phải được tông môn hỗ trợ phía sau, cộng thêm một ít tin tức bí mật mà hấn nắm được, thì khẳng định hấn cũng sẽ không muốn đi đến địa phương quái quỷ này. Lâm Duẩn lập tức cười khan hai tiếng, gật gật đầu nói: “Lưu hiền đệ nói không sai, nhưng chính là không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Huống chi nếu ta đã nói như vậy, tự nhiên có mấy phần nắm chắc.”

Lưu Ngọc nghe vậy rốt cục định thần lại, bắt luận nhìn Lâm Duẩn thế nào cũng không giống kẻ ngốc, hơn nữa Lưu Ngọc từ nhỏ ở trong Gia Tộc nghe nhiều cũng biết một ít truyền thuyết sợ rằng chỉ là phóng đại. Mặc dù Tịch Diệt Hải được đồn đãi rất là khủng khiếp, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn tin vào lời đồn. Theo lời Lâm Duẩn nói, bắt luận có tin hay là không đều phải đi, vì vậy chỉ có thể cam chịu gật đầu một cái.

Lâm Duẩn thấy vậy cười nói: “Tịch Diệt Hải quả thật có một số chỗ gần như tử địa, bất quá cũng không phải không có biện pháp sống sót trở ra, Hạo Nhiên Tông chúng ta có một vị tiên bối lúc còn trẻ đã đi vào trong đó một lần.”

Nghe đến đó, trong lòng Lưu Ngọc không khỏi chấn động, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói: “Nha, nói như vậy vị tiên bối này nhất định có chút kinh nghiệm.”

Lâm Duẩn không đáp, tiếp tục cười nói: “Có thể nói như vậy, trên thực tế ở chỗ sâu nhất của tịch diệt hải có một bảo tàng, mà U Linh Thuyền chính là bảo tàng đó! Chỉ bất quá cứ mỗi ba mươi năm sương mù trong Tịch Diệt Hải mới tan bớt mà lại chỉ trong thời gian ba tháng, mà trong ba tháng này là lúc thời tiết tốt nhất để có thể ra vào Tịch Diệt Hải, mặc dù mỗi lần số người sống sót trở ra chưa tới hai phần mười, nhưng chỉ cần người có thể sống trở ra ngoài gần như đều có thu hoạch không nhỏ. Hơn nữa người có thể đi vào Tịch Diệt Hải, võ công bất quá cũng chỉ bằng ta, nếu cao hơn khi đi vào sẽ bị từ khí giết chết ngay lập tức, Lưu hiền đệ ta biết ngươi muốn chấn hưng Lưu gia, thật ra chuyện đi này cũng có thể là một cơ hội tốt!” Nói xong lời cuối cùng Lâm Duẩn còn không quên dụ dỗ Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc nghe vậy, trong lòng cười lạnh, theo như lời Lâm Duẩn nói phần lớn đều là chỗ tốt, chính là hấn lại đoán được chính mình vì muốn chấn hưng gia tộc tất nhiên sẽ không màng đến nguy hiểm, thật là một tên đáng sợ. Nếu trước đó hấn nhất được Vân Thạch mà có được công pháp kia, không chừng còn vì những lời nói này mà sinh ra lòng căm kích.

Bất quá trong lòng Lưu Ngọc bây giờ chỉ có hấn ý sâu đậm, nếu Lâm Duẩn đã đem chuyện nói ra vậy mình cũng không thể nào cự tuyệt, chỉ có thể cười khổ một tiếng nói: “Ta hiểu, Lâm công tử mời trở về đi, khi đến lúc thì phái người tới thông báo cho ta một tiếng là được, không cần khách khí.”

.....

Sau khi Lâm Duẩn đi, Lưu Ngọc bảo Lưu Kỳ đóng cửa lại, hấn đã bế quan liên tục mười ngày lại vừa đấu khẩu một phen với Lâm Duẩn khiến hấn cảm thấy rất mệt, vì vậy liền đi nghỉ một đêm mới làm tinh thần đỡ hơn nhiều. Suy tính vấn đề thời gian một lúc, hấn cảm thấy một điểm rất kỳ quái, đến tột cùng là Hạo Nhiên Tông vì có mật báo mới quyết định đi Tịch Diệt Hải hay là toàn bộ các thế lực đều đã sớm dự định đi nơi này, Gian Lam cũng không có cùng mình nói rõ ràng. Hôm nào gặp lại nữ tử này nhất định phải hỏi cho rõ.

---

*Giọng nữ: giọng của trẻ con rất khó phân biệt là nam hay nữ

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Người quen cũ

Chuyện đã xảy ra hôm nay mặc dù tạm thời cứ như vậy trôi qua, nhưng là cấp cho Lưu Ngọc tiếng chuông cảnh tỉnh, sở dĩ phát sinh chuyện thân bất do kỷ này, xét đến cùng là vì thực lực bản thân chưa đủ, chỉ có thể mặc cho người định đoạt. Nếu như không nhanh chóng thoát khỏi hiện trạng bây giờ, thì trong tương lai việc phiền toái như thế chỉ sợ càng ngày càng nhiều, muốn tự mình chấn hưng Lưu gia cũng sẽ biến thành một câu nói suông.

Muốn nhanh chóng tăng thực lực lên thì không thể thiếu tài vật. Bất quá chuyện nhà mình mình biết, Lưu Ngọc nhìn gian nhà chỉ có bốn vách tường, bắt đầ dĩ cười khổ một tiếng, nghèo nàn đến cùng cực, không có tiền còn muốn tu luyện ư, cũng không phải là đang nói đùa sao?

Đương nhiên cũng không phải không có chút biện pháp nào, chỉ có thể làm theo 《Thái thanh chân giám》đi tìm Thuần Linh Thủy là có thể tiến hành tu luyện thượng đẳng phương pháp, đến lúc đó công lực tiến triển so với bây giờ sẽ nhanh hơn.

Bất quá Thuần Linh Thủy nếu là bảo vật, vậy khẳng định rất hiếm hoi, coi như không hiếm thấy, thì cũng sẽ bị con người tham lam chiếm đoạt hết làm nó trở nên vô cùng trân quý. Lưu Ngọc bây giờ chỉ có khả năng đoán được hai nơi có Thuần Linh Thủy, đầu tiên là chỗ sâu vài trăm thước dưới biển, thứ hai cũng chính là khe suối trên Ma Vân Lĩnh bên ngoài Lôi Quang Thành, Kinh Điều Giản!

Không cần suy nghĩ biện rộng và sâu như vậy, coi như Lưu Ngọc to gan lớn mật cũng không có bản lĩnh lặn xuống tìm, có đi thì cũng chỉ làm mồi cho thủy quái. Như vậy cũng chỉ còn lại lựa chọn thứ hai, chính là Ma Vân Lĩnh ngọn núi lớn nhất Huyền Vũ châu, chiều dài khoảng năm trăm dặm, đỉnh núi Thánh Hoàng Thai cao nhất với độ cao ba nghìn thước đâm vào tận trong biển mây. Đường lên đỉnh núi cổ thụ mọc um tùm, dã thú đi thành đàn, trong truyền thuyết nghe nói còn có yêu quái cư ngụ. Mà Kinh Điều Giản chính là một cái khe suối nằm sâu trong Ma Vân Lĩnh, nó do một vách đá dựng đứng chạy dọc theo Thánh Hoàng Thai tạo nên, có người nói đã lặn xuống đáy con suối hơn một trăm thước. Mặc dù trước kia Lưu Ngọc có đến Ma Vân Lĩnh, nhưng chỉ là đi loanh quanh phía bên ngoài bấy chút thú rừng đem về, chứ chưa bao giờ dám đi sâu vào bên trong, bất quá lần này vì Thuần Linh Thủy, không thể không mạo hiểm.

Hơn nữa coi như là Ma Vân Lĩnh cũng không nhất định có Thuần Linh Thủy, bất quá Lưu Ngọc tạm thời không muốn lo lắng đến chuyện này, tránh cho phá hỏng tâm tình.

Nếu đã quyết định như vậy bắt đầu tiến hành, Lưu Ngọc biết việc này không thành công thì cũng thành nhân, đã không còn đường lui, cho nên hấn trừ mây quyền điển tịch ra, quả quyết bán đi tổ trạch cùng điền sản, lại đi lên Du Thụ trấn một chuyến, đem tất cả tiền tài đều gửi ở Phúc Linh tiền trang trên trấn, tiêu đề thì tạm thời giao phó cho một hộ lân cận trong thôn mà hấn tin tưởng nhất trông nom.

.....

“Ca ca, thực sự muốn làm như vậy sao?” Lưu Kỳ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nó cũng đã rất hiểu chuyện, mà giờ lại không hiểu dụng ý của Lưu Ngọc, cho nên có chút lo lắng hỏi.

Mà Lưu Ngọc lại biết rõ lần này đi Ma Vân Lĩnh, nói không chừng sẽ chết ở trên đường, hấn không có nắm chắc chuyện gì sẽ chờ đợi mình ở phía trước. Bất quá hấn cũng không tính nói cho đệ đệ biết những điều này, chỉ khẽ nói: “Đúng vậy, Kỳ nhi chớ buồn, ca ca chỉ là phải đi xa nhà một chuyến, lâu thì một năm, chậm thì nửa năm, liền sẽ trở lại đón ngươi.”

Lưu Kỳ cái hiểu cái không, vẫn luôn cảm thấy ca ca còn che giấu chuyện gì đó, nhưng nó hiểu chuyện, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều như vậy, tiểu hài tử chỉ cần nghe lời là tốt rồi.

Mặc dù đã hạ quyết tâm, bất quá Lư Ngọc cũng không tính lập tức đi ngay. Hắn còn cần một thanh vũ khí vừa tay.

Cảnh nhà sa sút, số tiền còn dư lại trong tay Lư Ngọc quả thật không nhiều lắm, bất quá tổ trạch cùng điền sản vẫn còn có chút giá trị, vì vậy cũng đủ để hắn mua thêm một bộ trang phục tốt.

Lư Ngọc không muốn mua vũ khí làm sẵn mà thích đồ rèn trực tiếp hơn, thứ nhất càng vừa tay hơn, thứ hai cũng là giảm bớt phiền toái, bởi vì không ai biết chắc được có mua nhầm vũ khí cũ không.

Trong thôn thì thợ rèn Vương thường ngày chỉ có thể chế tạo một chút nông cụ đơn giản, nếu thật muốn mua vũ khí tốt, chỉ có đi Lôi Quang Thành hoặc Du Thụ trấn mới có thể mua được, mà giá cả tại Lôi Quang Thành quá đắt, cho nên Lư Ngọc giảm yêu cầu của mình xuống mà lựa chọn Du Thụ trấn.

Tiệm binh khí tốt nhất Du Thụ trấn chính là Linh Mẫn Bình Các, nó ở sát ngay bên cạnh khách điểm Duyệt Lai, tuy nhiên lại rất khuất bóng nên nếu không chú ý sẽ không nhận ra, bất quá Lư Ngọc lại biết bởi vì trước kia Lư gia có đặt mua một chút binh khí từ nơi này. Hiện tại Lư Ngọc cũng dự định từ nơi này mua một thanh vũ khí.

Trong tiệm, tiểu nhị cùng chủng quỹ đã sớm đổi, năm năm trôi qua những người đó không còn một ai ở lại, tự nhiên những người mới không thể nào biết hắn. Tiểu nhị thấy người tiến vào quần áo không sang trọng, lại là một thiếu nữ mặc nam trang cho nên cũng không có quá để ý tới. Những người khách giống như vậy mỗi ngày đều có rất nhiều, bọn họ chỉ muốn vào xem qua một chút, kì thực là không mua nổi, bởi vì bất kỳ một thanh binh khí tốt ở nơi này đều có giá trị bằng cả gia tài của bọn họ.

Ở đại Yến quốc, binh khí bị quản chế nghiêm ngặt, cho nên hết sức đắt giá. Mỗi một món binh khí đều phải đăng ký trong sổ, người cầm binh khí không rõ lai lịch sẽ bị xử trọng hình. Lư Ngọc ở trong điểm đi loanh quanh, tiểu nhị không đến chào hỏi hắn, hắn cũng không để ý. Nơi này trước kia hắn đã tới mấy lần, người mặc dù đã đổi nhưng cách bài trí lại không có thay đổi, hắn rất nhanh liền đi tìm vài dạng binh khí ưng ý, mặc dù không chuẩn bị mua, cũng muốn hỏi giá trước, xem khả năng nếu đặt rèn binh khí sẽ cần bao nhiêu tiền.

“Vị tiểu ca này, có thể hay không tôi đây một chút, giúp ta gỡ thanh kiếm này xuống, ta muốn nhìn kỹ một chút.” Trong điểm, tên tiểu nhị đang muốn ngủ gà ngủ gật, chợt nghe một cái giọng nói ôn nhu dễ nghe, mặc dù không phân biệt nam nữ, cũng sẽ không làm cho người ta chán ghét.

Vì vậy hắn chỉ có thể duỗi lưng một cái, đi tới lười biếng hỏi: “Nói nhanh một chút, cái binh khí gì?”

Mặc dù Lư Ngọc thoát nhìn là mỹ nữ, bất quá ăn mặc quê mùa nhìn là biết gia cảnh rất nghèo, tiểu nhị cũng không muốn lãng phí thời gian của mình tiếp đãi người như vậy, dù sao nữ nhân này cũng không phải là lão bà của mình.

Lư Ngọc thật không có đối với thái độ kém cỏi của hắn mà sinh ra cái gì oán trách, dù sao cũng đã ném qua rất nhiều vị đáng của thế nhân rồi, như thế này so với những nỗi nhục nhã trước kia vẫn chưa tính là gì.

Vì vậy hắn lần nữa đưa ngón tay ra chỉ vào chính giữa thanh kiếm làm bằng thép treo ở trên tường, cười nói: “Cái thanh này!” Sở dĩ nhìn trúng thanh kiếm này là vì Lư Ngọc chỉ vừa nhìn thấy nó, liền phát hiện nó được chế tạo rất tinh xảo, chắc chắn là phải dùng thép tinh luyện, hai bên lưỡi kiếm còn làm rất nhiều rãnh máu, lại không làm ảnh hưởng chút nào đến độ sắc bén. Bảo kiếm như vậy, tất nhiên rất có giá trị.

Quả nhiên, tiểu nhị chỉ vừa nghe liền không nhịn được lắc đầu nói: “Khách quan thật xin lỗi, thanh kiếm này chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đã lấy xuống nhìn thì nhất định phải mua!”

“Còn có thứ đạo lý này?” Lư Ngọc chỉ vừa nghe cũng biết là tiểu nhị sợ phiền phức, lý do hiển nhiên chính là mình, Linh Bình Các luôn mở cửa ra để làm ăn, những lời tiểu nhị vừa nói, nếu là truyền tới tai Tạ chủng quỹ của linh bình các, nhất định ông ta sẽ bị tức chết. Bất quá hắn cũng không muốn gây sự, vì vậy nhân nhợt cười hỏi: “Thật đúng là như thế sao?”

“Hừ! Thiên chân vạn xác*, vậy còn có thể giả sao?” Nghe vậy tiểu nhị lập tức không kiên nhẫn cười lạnh một tiếng, thúc giục: “Ngươi rút cuộc có mua hay không đây? Không mua, ta đi tiếp những người khác.”

Thấy vậy, Lư Ngọc không thể làm gì khác hơn là lắc đầu nói: “Thôi đi, ta tự đi xem một vòng nữa vậy.” Thái độ như vậy, Lư Ngọc cũng sẽ không tự rước lấy nhục, thực sự không được thì tới Lôi Quang Thành mua là xong, cũng bất quá đi nhiều thêm mấy bước thôi.

.....

Có điều Lư Ngọc vừa dứt lời, bên trong cửa tiệm lập tức đón thêm một vị khách ăn mặc toàn màu đen, Lư Ngọc chỉ xoay người nhìn thoáng qua, trong lòng nhất thời rét lạnh: “Cư nhiên là một nhân cảnh cao thủ! Thực lực hắn hiện tại so với trước đã tiến bộ hơn rất nhiều, mắt nhìn người cũng thập phần chính xác, hắn lập tức nhận ra được, võ công người này so với Diêm Đặc của Thông Bảo Đường, cao hơn một nửa!”

Nhưng người này rất lạ mắt, Lư Ngọc có thể xác định người này tuyệt đối chưa từng xuất hiện tại Lôi Quang Thành trước đó, hơn nữa cảnh giới hắn ổn định, bước chân kiên định, chính là đã bước vào nhân cảnh từ lâu. Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Lư Ngọc thầm nói: “Đúng rồi, xem ra người này có thể là một cao thủ quan ngoại mới đến, gần đây những người như vậy càng ngày càng nhiều, chính mình hành sự càng phải cẩn thận, tránh cho lại chọc phải phiền toái.” Trong lòng vừa nghĩ như vậy, cước bộ cũng cách xa một chút.

Tiểu nhị cũng lập tức phát hiện vị khách này khí độ bất phàm, so với Lư Ngọc ăn mặc nghèo hèn mà nói, người này vô luận từ thực lực hay là bộ dáng đều hơn không biết bao nhiêu lần, vì vậy tiểu nhị lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón, căn bản không cần gọi cũng tự mình lao tới, rất ân cần giới thiệu một lượt, hơn nữa giải thích hết sức cặn kẽ. Khách nhân vốn có chút sốt ruột mà nghe hắn khua môi múa mép, cũng liên tục gật đầu, lúc nghe

được tiểu nhị giới thiệu Luru Ngọc mới vừa rồi xem qua thanh kiếm kia, càng tươi cười nói: “Hảo kiếm! Nhanh lấy xuống cho ta nhìn một chút.”

Cùng một việc nhưng đối đãi với Luru Ngọc lúc này lại hoàn toàn là hai loại thái độ, lần này tiểu nhị căn bản tiết kiệm lời nói vậy, liền lập tức chính mình mang đến cái thang đem thanh bảo kiếm gỡ xuống đưa cho người này, thậm chí còn lấy xuống cả vỏ kiếm, sau đó lại thao thao bất tuyệt nói.

Khách nhân nhìn kiếm cũng hết sức hài lòng, nếu như quả không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc trao đổi này có thể sẽ lập tức giao dịch, nhưng vào lúc này, khách nhân bỗng nhiên lấy tay cân nhắc bảo kiếm, lắc lắc đầu nói: “Không được không được, quá nặng, thanh kiếm này, thật sự là quá nặng!”

Tiểu nhị vừa nghe, trong lòng liền giật thót một cái, đang muốn khuyên nhủ thì bỗng nhiên lại nghe người này nói: “Như vậy đi, ta nghĩ ta nên tìm người chế tạo một thanh là được rồi!”

Nói xong xoay người liền muốn rời khỏi, chính là tiểu nhị lại lập tức hô: “Khách quan chờ một chút!” Thấy khách nhân quay đầu lại, hắn mới vội vàng ân cần cười nói: “Khách quan muốn chế tạo binh khí, thật ra thì không cần đi chỗ khác, hôm nay vừa đúng lúc vũ khí đại sư của bản tiệm ở đây, ta sẽ lập tức mời hắn ra đây giúp ngài chế tạo một thanh binh khí thích hợp.”

Nghe thấy không cần phải đi chỗ khác nữa, người khách mặc hắc y dĩ nhiên là hết sức cao hứng, vì vậy gật gật đầu nói: “Cũng được, vậy người nhanh đi kêu hắn ra đây.”

Lúc này Luru Ngọc vẫn còn ở trong điểm quan sát các loại binh khí, nhưng ngay sau khi nhìn thấy người đại sư được tiểu nhị mời đi ra, hắn lại lần nữa kinh ngạc, thầm nghĩ: “Thật khéo trùng hợp, lại là hắn!”

Người tới tuổi tác không lớn, có lẽ chừng hai mươi, đại sư mà còn trẻ như vậy, hắc y khách nhìn nhất thời hừ lạnh một tiếng, cho là tiểu nhị đang đùa bỡn hắn, lộ ra vẻ không vui. Tiểu nhị coi sắc mặt đoán ý, vội vàng cười giải thích: “Khách quan bớt giận, thỉnh chờ có hoài nghi, vị này đúng là binh khí đại sư của bản tiệm, mặc dù trẻ tuổi thế nhưng kỹ thuật rèn đi khắp Lôi Quang Thành e là không ai bằng! Thật ra thì thanh bảo kiếm ngài mới vừa rồi cảm trong tay chính là do đại sư chế tạo.”

Nghe vậy, người khách mặc hắc y không nhìn được lộ ra vẻ hồ nghi, do dự nửa ngày sau, cuối cùng không quá tin tưởng lắc lắc đầu nói: “Không được, không được, thôi hay là quên đi, muốn rèn thanh binh khí này ta phải hao tổn rất nhiều tiền tài mới lấy được một ít nguyên liệu thượng hạng, luyện hư mất thì ta thật không kham nổi, chuyện hôm nay thật sự là xin lỗi!” Dứt lời, liền lắc đầu một cái rời khỏi cửa hàng. Vừa đi vừa trong lòng còn đang suy nghĩ: “Coi như tiểu tử này quả thật là có chút tài nghệ, nhưng người trẻ tuổi tính khí thường bộp chộp nóng nảy, ta thật vất vả mới gom đủ tài liệu, không thể để cho hắn mạo hiểm!”

.....

Vội tới tay mà cứ như vậy bay, bận rộn nửa ngày không thu hoạch được gì tiểu nhị nhất thời có chút nhụt chí, có lại không thể phát tiết lên người đại sư, chỉ có thể đem phiền muộn chôn vào trong lòng, ngược lại thì cái vị đại sư trẻ tuổi này thoạt nhìn cũng không có đáng về gì là không vui, chẳng qua chỉ là dòi chỗ, an vị tại gian phòng chính, cầm lên một khối khoáng thạch màu đen, tự mình xem xét.

Có điều nhìn được một lúc, chợt phát hiện phía trước tối sầm lại, ánh mặt trời tựa hồ bị người nào đó che khuất, vì vậy mới ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là một thiếu nữ ăn mặc thập phần giản dị, chẳng qua là không biết tại sao hắn có cảm giác thiếu nữ này dung mạo có chút quen mắt. Vì vậy ôn hòa cười: “Cô nương có che cản ánh sáng của tại hạ, nếu muốn xem binh khí, cửa hàng này khắp nơi đều có, chắc chắn cô nương có thể chọn một dạng mà mình thích mua.”

Luru Ngọc thấy hắn chuyên tâm nghiên cứu, thậm chí là có chút đáng về ngây ngô, trong lòng không khỏi âm thầm bật cười: “Quả nhiên là người này, tính khí vẫn là cứng nhắc như vậy, người cũng ngốc nghếch. Bất quá tâm địa cũng không phải xấu. Phụ thân năm đó nhìn hắn đáng thương liền trợ giúp hắn học được nghề thợ rèn, không nghĩ tới tên này bây giờ đã lẫn lộn trở thành một thợ rèn cấp bậc đại sư!

Chức danh đại sư này cũng không phải là nói chơi, nếu không có thực lực và danh tiếng cùng người nâng đỡ mà nói, tuyệt đối không thể trở thành đại sư. Mặc dù biết không có khả năng, bất quá Luru Ngọc vẫn cười hỏi: “Thích Cường, năm đó chúng ta cũng coi là quen thân, không biết bây giờ người còn nhớ ta không?”

Lời này của Luru Ngọc, rốt cục khiến vị đoán tạo đại sư trẻ tuổi kia một trận kinh ngạc, làm cắt đứt dòng suy nghĩ nghiên cứu, nhìn đi nhìn lại Luru Ngọc một chút lại cười khổ nói: “Để cho cô nương người chê cười, kỳ thực trước kho cô nương nói, mới vừa rồi ta đã cảm thấy chúng ta giống như đã từng quen biết, thế nhưng suy nghĩ hồi lâu mà ta thực sự không nhớ rõ đã gặp nhau ở nơi nào.”

Nghe vậy, Luru Ngọc thật vất vả và nín cười nửa ngày, làm cả khuôn mặt hồng lên, lắc lắc đầu nói: “Dĩ nhiên, người há mồm cô nương, ngậm miệng cô nương, coi ta là nữ nhân, tự nhiên cho là chúng ta chưa từng quen biết.”

Dứt lời còn đem một khối ngọc bội của phụ thân mang theo bên cạnh lấy ra cho Thích Cường nhìn một chút, quả nhiên Thích Cường nhìn thấy, ánh mắt càng thêm u mê, suy nghĩ hồi lâu lại cả kinh thất sắc hỏi: “Đây, đây là ngọc bội của ân nhân! Cô nương, người từ nơi nào lấy được?” Vừa nói lại như phảng phất gọi lên chuyện cũ bi thương, thờ dài nói: “Trong nhà ân nhân năm đó gặp phải tai họa bất ngờ, lúc Thích Cường học thành một thân bản lãnh, muốn báo ân lại mới phát hiện ra thì đã không thể nào quay lại. Trong lòng đối với chuyện này một mực khó có thể quên được! Cô nương đã có ngọc bội này, còn biết quan hệ giữa ta và ân nhân, chẳng lẽ... Chẳng lẽ cô nương là nha hoàn của Luru gia năm đó sao?!” Suy nghĩ hồi lâu, đều không tìm được một cái lý do thích hợp, rồi Thích Cường tựa hồ bừng tỉnh đại ngộ rốt cuộc vỗ đầu một cái, xác định thân phận Luru Ngọc chính là một tiểu nha hoàn.

Không nghĩ tới nói với nhau nửa ngày hắn cũng không có hiểu, Luru Ngọc nhất thời dờ khóc dờ cười, một người khờ như vậy, cư nhiên có thể trở thành một đoán tạo đại sư, có lẽ nào mọi người thường nói người ngốc có phúc sao?

Chỉ đành phải thờ dài, Lư Ngọc đứng thẳng người, nghiêm mặt nói: “Thích Cương, ta là Lư Ngọc, cũng chính là con trai của Lư Khiêm, cháu trai Lư Tuấn, khối ngọc bội này đích thị là di vật của phụ thân ta, bây giờ ngươi hiểu chưa?”

Nếu không nhận thấy sự cảm kích cùng bi thương của hắn đều không giống giả bộ, Lư Ngọc cũng định không để ý tới người này. Bây giờ giống như là muốn làm cho đối phương biết tới hắn, thực không phải ý định ban đầu của mình. Thật may là Thích Cương cũng không phải đàn thật, chẳng qua là nhất thời suy nghĩ lòng vòng, Lư Ngọc cường điệu nhắc nhở mình là thân nam nhi, Thích Cương có chậm hiểu cũng đã ý thức được. Nhất thời rất mừng: “Nguyên lai là nhi tử của ân nhân! Khó trách lớn lên giống ân nhân giống như vậy, tuy rằng thon nhỏ một ít, vẫn anh tuấn* bùng bùng. Trời thấy thương cảm, khiến người lương thiện như ân nhân lưu lại được huyết mạch, ta Thích Cương báo ân cũng đã có cơ hội rồi.”

Vì vậy lập tức cùng tiểu nhị phân phó mấy câu, lập tức về mặt tươi cười cùng Lư Ngọc nói: “Có lời gì, chúng ta tiến vào nội đường nói đi.” Mặt tiểu nhị lúc này mới choáng váng nhìn Lư Ngọc và Thích Cương cùng nhau vào nội đường, nhất thời hối hận không thôi, không nghĩ tới cô nương này lại là bạn thừa hân vi* của Thích đại sư, thật đúng là nhìn người không thể xem bề ngoài, mất toi một cơ hội kết thân với đại sư.

.....

Sau khi vào nội đường, Lư Ngọc mới phát hiện nơi này quả nhiên là động tiên, cây hoa thấp thoáng, nước chảy róc rách, hiển nhiên là tạo thành một thể vườn hoa nhỏ, trong lòng cười nói: “Không nghĩ tới cảnh còn người mất, người này cư nhiên cũng biết cách hưởng thụ cuộc sống.” So với bản thân mình hiện tại, địa vị hai người có thể nói là đã hoàn toàn cách xa nhau.

Chính là Thích Cương lúc này lại có chút ngượng ngùng, phảng phất nóng lòng giải thích nói: “Lão bản muốn làm thành như vậy, cũng không phải là, cũng không phải là bốn ý của ta.” Nói xong dừng một chút, lại nghĩ tới một chuyện nói: “Đáng tiếc nương tử không ở chỗ này chỗ, nếu không nhất định phải mang nặng tới bái tạ ân nhân nhi tử.”

Lư Ngọc nghe vậy, thờ dài nói: “Thích đại ca, ngươi không cần câu nệ như vậy, nhắc tới bây giờ ta chỉ là một thôn phu dân dã mà thôi. Mục đích ta tới đây là vì muốn tìm đại sư chế tạo một món binh khí vừa tay, hôm nay nếu gặp ngươi cũng là có duyên, nếu ngươi muốn cảm tạ xin dùng chút tâm tư rèn cho ta một món vũ khí tốt, bởi vì ta muốn dùng nó để làm chuyện rất trọng yếu, thậm chí có quan hệ đến tính mệnh!”

Lư Ngọc nói hết sức trịnh trọng, Thích Cương nghe vậy, về mặt cũng không khỏi ngưng trọng mấy phần, gật gật đầu nói: “Tiểu ân công yên tâm đi! Coi như ngươi không nói, trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ không chế tạo binh khí nào khác, đặc biệt chuyên tâm làm cho ngươi thanh bảo kiếm này.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Cũng không biết tiểu ân công ngươi dự định làm binh khí dạng gì?”

Lư Ngọc không nghĩ tới đối phương càng trượng nghĩa như thế, nhắc tới đầu năm nay hắn đã thấy rất nhiều chuyện lấy oán báo ân, Thích Cương có thể làm được như vậy, đã là đáng quý, bất quá hắn cũng chỉ là phàm cảnh võ giả, cần binh khí tốt gì cũng không làm khó được Thích Cương.

Vì vậy gật đầu một cái, Lư Ngọc đem kiểu dáng binh khí sớm đã cân nhắc ở trong lòng nói ra, vừa nói vừa vẽ lên giấy: “Ta cần một thanh kiếm nhẹ, có thể dễ dàng mang theo bên người, nhưng nhất định phải đủ sắc bén! Hơn nữa có phải có tính mềm dẻo, sẽ không dễ dàng bị bẻ gãy, chuôi kiếm không được quá to, thân kiếm không cần quá rộng, nửa đoạn thân kiếm trước có chứa rãnh máu.” Lại suy nghĩ một chút, cười nói: “Ta còn muốn một cây chùy thủ, càng nhỏ sắc càng tốt, tốt nhất là có thể đem giấu vào trong hài. Ân, tạm thời chỉ những thứ này thôi!”

Nói xong đồng thời đưa bản vẽ kiểu dáng giao cho Thích Cương, Thích Cương cầm lên xem, liền vỗ ngực cười nói: “Tiểu ân công, không phải là ta tự mãn khoe khoang, hai cây binh khí này đều không khó chế tạo, nhưng ta cũng nhất định sẽ hết sức dụng tâm! Ba ngày sau, ngươi liền có thể tới đây lấy chúng đi.”

Lư Ngọc cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt trên người Thích Cương, cũng rất tin tưởng, hai kiện binh khí mà mình muốn chế tạo, quả thật không làm khó được một vị đoan tạo đại sư, vì vậy gật đầu cười nói: “Đa tạ Thích huynh, gia phụ nếu như biết chút ân đức năm đó sau này có thể được người hết lòng báo đáp, dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng sẽ hết sức cảm tạ.”

Nghe vậy Thích Cương trên mặt cũng lộ ra vẻ hoài niệm, thờ dài nói: “Đúng vậy, nếu như ân công vẫn còn tại thế thì thật là tốt biết bao.”

Lư Ngọc im lặng.

.....

Lại cùng Thích Cương trò chuyện một lúc, Lư Ngọc cũng biết một ít sự tình của hắn những năm nay, thì ra là Thích Cương năm năm trước sau khi biết được Lư gia gặp nạn, đã từng tìm mọi cách tìm kiếm hai người Lư gia còn sống sót, bất quá hai huynh đệ Lư Ngọc đã trở lại tổ trạch, Thích Cương một mực tìm tại Lôi Quang Thành, khẳng định không tìm được, sau đó hắn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu việc rèn đúc, tâm ý tìm người mới dần phai nhạt. Tháng này mới đến Du Thụ trấn, bởi vì Linh Bình Các tính toán muốn mở rộng việc làm ăn ở đây. Lư Ngọc cũng nói đơn giản chuyện mấy năm trải qua, thì liền nói lời từ biệt. Chính là rời đi Linh Bình Các không bao lâu, thì ngoài ý muốn gặp được Giản Lam đang ở trên đường đi dạo.

---

*Thiên chân vạn xác: trăm vạn lần đều là sự thật

*Anh tu: tư thế oai hùng

*Hân vi: nghèo hèn, không có thân phận

Chương 14: Ma Vân Lĩnh

Giản Lam bản thân chính là một mỹ nữ dung mạo xuất chúng, hơn nữa trang phục lại tinh xảo, thân thể lại nảy nở hết sức sung mãn, làm cho ai nhìn qua nàng cũng hết sức chú ý, hai mỹ nữ đồng thời cùng dạo phố du ngoạn, làm ánh mắt của những người qua đường nhất thời nóng rực.

Vốn buồn chán nên một mình đi ra ngoài tản bộ, Giản Lam đã cảm thấy rất không vui, chợt phát hiện Lư Ngọc, nhất thời mừng rỡ cười nói: “Mau tới đây, chúng ta cùng đi thôi!”

Lư Ngọc thấy nàng thật bất ngờ, có điều cũng có chút vui mừng, vừa lúc có chuyện muốn hỏi cô gái này, nếu đã gặp thì cũng không cần phải đi tìm nữa.

Chờ Lư Ngọc đến gần, Giản Lam mới phát hiện trong khoảng thời gian này hân cư nhiên lại đẹp lên không ít, nhất thời thật giống như sinh ra ghen tỵ cười nói: “Đều nói nữ tử khi mười tám tuổi, càng lớn càng xinh đẹp, không nghĩ tới nam tử cũng sẽ như vậy nha, Lư Ngọc à Lư Ngọc, ngươi lại trở nên xinh đẹp như vậy, ngay cả ta cũng phải hâm mộ.”

Lời trêu chọc của Giản Lam khiến trên mặt Lư Ngọc lộ ra một tia đỏ ửng hiếm thấy, bị mỹ nữ trêu đùa vốn chính là chuyện bất đắc dĩ. Không thể bởi vì chút chuyện nhỏ như vậy mà đi trách tội nữ tử đáng yêu như vậy, nhắc tới thì đây cũng là một loại ưu thế của mỹ nữ đi.

Hai người vừa đi vừa nói, Giản Lam gặp thấy thứ mình thích sẽ dừng lại mặc cả cùng ông chủ, những lúc khác thì đều cùng Lư Ngọc trò chuyện trao đổi.

Rất nhanh Lư Ngọc cũng biết thật ra Giản Lam trong khoảng thời gian mình bế quan có tìm qua hân, nguyên lai muốn nói đến chuyện tình có liên quan đến Tịch Diệt Hải cùng U Linh Thuyền. Không biết là người nào tiết lộ ra, trước đó ít lâu trên trời giáng xuống cơn mưa bão hiếm thấy làm hơn phân nửa Huyền Vũ châu gặp tai họa nghiêm trọng, nhưng thật ra là dấu hiệu của bảo vật thủy hệ sắp sửa xuất thế!

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, mọi người ở Lôi Quang Thành phụ cận lung sục khắp nơi, chỉ thiếu chút nữa đào ba tấc đất lên, mà vẫn như cũ không thu hoạch được gì, cho nên phần lớn mọi người đều không có kiên nhẫn dần dần ngừng việc tìm kiếm. Vừa vặn không lâu sau chính là thời điểm sương mù dày đặc của Tịch Diệt Hải cứ cách ba mươi năm mới tàn đi một lần, cho nên rất nhiều người hoài nghi, thật ra thì nơi dị bảo xuất thế trong trận bão lần trước chính là Tịch Diệt Hải này! Dù sao trong phương viên vài trăm dặm của Huyền Vũ châu thì hải vực này là đặc biệt nhất, thời gian cũng vừa khớp.

Lúc nói như vậy, ngay cả Giản Lam, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt không xác định: “Tuy nói ba người thành hổ, lời đồn như vậy vốn là không nên tin tưởng. Bất quá dị bảo đã xuất thế làm sao không tìm thấy tung tích, bây giờ ngay cả Nhu Thủy Các chúng ta đều giống cảm thấy Tịch Diệt Hải này, chỉ sợ là không thể không đi!”

Nghe Giản Lam vừa nói, trên trán Lư Ngọc liền đổ đầy mồ hôi lạnh, kỳ thực hân đã rất rõ ràng dị bảo mà mọi người muốn tìm là cái gì. Bởi vì Vân Thạch bất luận từ góc độ nào mà nói, cũng đều hoàn toàn phù hợp với đặc thù của một món dị bảo, lại là mình nhặt được sau trận mưa bão kia, trên đời có thể có ngàn vạn loại chuyện trùng hợp, lại sẽ không vừa lúc có trùng hợp như thế, chẳng lẽ trong trận mưa bão kia lại rơi xuống hai món dị bảo đi?

Cũng thật may là có chuyện tình phát sinh từ Tịch Diệt Hải giúp mình hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người, nếu không nhiều giang hồ nhân sĩ như vậy mà nhất quyết tìm kiếm, sớm muộn gì cũng hoài nghi đến trên người của hân!

Giản Lam tự mình nói xong, mới phát hiện Lư Ngọc trên trán lấm tấm mồ hôi, có chút không hiểu vì vậy ân cần hỏi han: “Ngươi không sao chứ? Ngã bệnh sao? Về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Lư Ngọc biết mình thất thố, miễn cưỡng cười một tiếng lắc đầu nói: “Ta không sao, ngươi tiếp tục đi.” Bất quá Giản Lam nhìn thấy hân quả thật không sao, vì vậy cũng tinh thần cũng bình ổn lại, an ủi nói: “Thật ra thì ngươi cứ yên tâm đi, mặc dù giang hồ chém giết không ngừng, thế nhưng không có trực tiếp liên quan đến chúng ta, người khác cũng sẽ không vô duyên vô cớ hù dọa đánh hù giết. Bây giờ tại Huyền Vũ châu nhân sĩ giang hồ có nhiều hơn nữa, cũng sẽ không có việc gì mà đi tìm ngươi gây phiền phức, không cần thiết lo lắng như vậy.”

Giản Lam nói xong, tâm tình Lư Ngọc thoáng an tĩnh lại, cảm kích cười nói: “Đa tạ hảo ý của ngươi, đúng là tự ta lo lắng quá, nhưng thật ra là mấy ngày trước bế quan có hơi lâu, hôm nay vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục mà thôi!”

Giản Lam nghe vậy cười cười, khuyên Lư Ngọc chú ý thân mình một chút rồi nói: “Sở dĩ trước đó ta không có nói cho ngươi biết chuyện về Tịch Diệt Hải, cũng là bởi vì thực lực ngươi quá yếu không nên dính vào loại sự tình này, ta cũng không có nghĩ tới việc yêu cầu ngươi đi vào trong đó. Bất quá bây giờ nếu ngươi biết, nếu dự định đi thì ta chờ ngươi từ Ma Vân Lĩnh quay về, một tháng sau tại Lôi Quang Thành vừa lúc có một buổi đấu giá, chính là vì lần này đi Tịch Diệt Hải thăm dò nên bảo mọi người chuẩn bị, trao đổi vật dụng mà mình cần thiết, nghìn vạn lần đừng quên tham gia!”

Lư Ngọc biết là Giản Lam có thiện ý, nhất thời ôm quyền cảm kích nói: “Đa tạ Giản Lam tỷ, ngày sau còn dài hữu tình hậu bổ!”

Giản Lam cười gật đầu một cái: “Ha hả, ngươi có phần tâm ý này là tốt rồi, tương lai còn cần ngươi tới giúp ta đối phó tên Lâm Duẩn của Hạo Nhiên Tông.”

Lưu Ngọc gật đầu một cái, coi như đã hứa hẹn rồi xoay người rời đi.

.....

Thời gian trôi qua cực nhanh, chỉ chớp mắt lại qua ba ngày, Lưu Ngọc như cũ buổi tối thì tu luyện còn ban ngày ngủ một giấc, thời gian còn lại thì dạy dỗ đệ đệ.

Thông Bảo Đương bị Hạo Nhiên Tông tiêu diệt tin tức cũng rất nhanh truyền tới, Lưu Ngọc nghe xong lại là một trận hồ hững. Diêm Đạc và một gã hộ vệ khác che chở tiêu thiếu gia chạy thoát ra ngoài, bất quá đến nay không có chút tin tức, cũng không biết có phải là bị Hạo Nhiên Tông âm thầm bắt lại rồi lặng lẽ giết chết rồi không.

Mà Tịch Diệt Hải mỗi ba mươi năm lại mở ra một lần, thời gian chính là vào tháng sau, tin tức như thế cũng giống như có chân truyền đi thật nhanh, toàn bộ Lôi Quang Thành trên đường cái hẻm nhỏ khắp nơi đều biết việc này, rất nhiều thế lực lớn dĩ nhiên là nóng lòng muốn đi xem xét, mà thế lực nhỏ thì người người lại cảm thấy bất an, chỉ sợ một khi làm mất lòng thế lực lớn nào đó lại rước lấy kết cục bi thảm như Thông Bảo Đương.

Ngược lại thì bá tánh bình dân giống như Lưu Ngọc lại không có bị cái gì ảnh hưởng. Mà cùng lúc đó, rất nhiều thứ tốt bình thường khó gặp cũng được đem ra bán đấu giá, nhân sĩ giang hồ muốn tham gia thám hiểm Tịch Diệt Hải lần này như cá diếc sang sông đêm không xuể, lượng người đến lớn như vậy thì đương nhiên rượu thịt cung ứng cũng không ít, cũng dễ cho tất cả các thương nhân lớn nhỏ kiếm đầy chậu đầy bát, lũ quán khách sạn đầy áp người, ngay cả quán trọ nhỏ cũng đều có người ngủ lại. Lưu Ngọc không nghĩ tới chính là một món dị bảo hạ phẩm, cư nhiên đưa tới động tĩnh lớn như vậy, trong lòng càng khẩn trương.

Nếu như bị phát hiện, nhiều người như vậy chỉ cần mỗi người nhỏ một bãi nước miếng thôi cũng có thể chìm chết hẳn. Mà nhiều người như vậy cùng đi đến dò xét Tịch Diệt Hải thì độ nguy hiểm cũng sẽ tăng lên gấp bội, nhất định có nhiều người sẽ chủ ý thừa nước đục thả câu, đến lúc đó không chỉ đối phó với thủy quái đáng sợ, đám độc vụ vô hình, mà còn phải đề phòng tiểu nhân đánh lén! Lưu Ngọc thực sự không biết mình có thể sống sót qua mấy lần tai kiếp nữa, có nhiều lúc hắn thật muốn mang theo đệ đệ trốn khỏi nơi thị phi này.

Chính là Lưu Ngọc biết Tả Mạc sẽ không để cho mình có cơ hội chạy trốn, Hạo Nhiên Tông cũng sẽ không để hắn yên. Đây cũng là bởi vì thực lực mình quá yếu, cho nên cũng chỉ có thể mặc cho người nhào nặn. Nếu có ngày thực lực của ta vượt qua bọn họ, sẽ chứng tỏ rằng ta không phải trái hồng mềm sẽ không mang những uất khí chán ghét này nữa! Lưu Ngọc âm thầm thề, trong lòng này sinh suy nghĩ ác độc.

.....

Thích Cường quả nhiên không có nuốt lời, ba ngày sau lúc Lưu Ngọc đến tìm hắn, một thanh bảo kiếm sắc bén cùng một thanh chủy thủ ngắn dùng tới hàn tinh thiết được chế tạo hoàn toàn dựa theo yêu cầu Lưu Ngọc đã rèn xong, cùng với cặp vũ khí, còn có một bộ tinh hãn trụ giáp dùng lông sa da chế luyện, vừa vặn thích hợp với dáng người Lưu Ngọc.

Thích Cường cười nói: “Tiểu ân công, ngươi vạn lần chớ có từ chối, năm đó Lưu ân công cùng ta có đại ân, về tình về lý, con hắn tìm đến ta chế tạo khí vật, ta sao có thể nhận tiền chứ?” Thấy Lưu Ngọc nhất định muốn trả tiền, Thích Cường nhất thời sùng sộ lên nói: “Tiểu ân công, ngươi đây là muốn hãm ta vào bất nghĩa chi địa sao? Thích Cường ta nếu thu tiền của ngươi thì đó chính là không bằng heo chó!”

Nhìn thấy Thích Cường kiên trì như vậy, Lưu Ngọc chỉ đành phải bỏ qua dự định trả tiền, bất quá hắn không phải người ngu, trong lòng hiểu cho dù Thích Cường lấy tài sản của mình chế tạo bộ trang bị này, chỗ phí chỉ sợ cũng không phải là một số lượng nhỏ!

Lại không nói bảo kiếm toàn thân dùng thép tinh luyện chế tạo, chỉ tính riêng cây chủy thủ ngắn này, một khối hàn tinh thiết đã đáng giá đến mười lượng bạc, để làm ra cây chủy thủ này ít nhất phải tiêu tốn ba trăm lượng! Còn có lông sa da, nước lửa bất xâm hết sức bền bỉ, lưỡi dao tâm thường cần bán không cách nào đâm thủng, còn có vải dệt bên dưới tránh làm thân thể bị lực va đập tác động, đồng thời lại hết sức nhẹ nhàng, đúng là tài liệu thượng đẳng để chế tạo áo giáp! Phụ thân năm đó mặc dù là đưa thân vào âm trong ngày tuyết rơi giúp đỡ người này, chỗ phí lại cũng chỉ trăm lượng văn ngàn, bây giờ được hồi báo lại được gấp mười lần số tiền đó, chuyện trên đời quả thật là làm người ta khó liệu được trước.

.....

Sau khi rời khỏi Linh Bình Các, Lưu Ngọc đã đem lông sa da áo giáp mặc ở trên người mình, bộ áo giáp này bao gồm một cái áo, một cái quần da, một đôi giày da cùng hai cái hộ uyển, còn có một mũ nhỏ. Để cử động thuận tiện, quần da chỉ che chưa tới đầu gối tất cả nét đẹp lộ ra ở bên ngoài, trên cánh tay cũng là như thế, trừ cái đó ra, những bộ phận khác lại bảo vệ hết sức chặt chẽ, cạnh bên giày trái có thiết kế một cái túi ngầm để mang chủy thủ.

Lưu Ngọc lớn lên xinh xắn lạnh lợi, không phải là không muốn có bộ ngực đầy đặn nhưng bây giờ chỉ mới là thiếu nữ, mặc vào bộ áo giáp này thoát nhìn tựa như búp bê bằng sứ rất khả ái, ngay cả Thích Cường nhìn thấy Lưu Ngọc có bộ dáng như vậy cũng cảm thấy rất ngượng ngùng. Bất quá Lưu Ngọc chính mình ngược lại thì không có cảm giác gì, mấy ngày nay nhìn quen mắt đã sinh ra sức miễn dịch. Lại nói nam nhân lớn lên xinh đẹp thì có ích lợi gì? Có thực lực cường đại mới là trọng yếu nhất, đối với nam nhân có ngoại hình xinh đẹp cũng chỉ vô dụng.

.....

Hết thấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Ngọc lại dặn dò đệ đệ một phen, muốn nó tự chăm sóc tốt cho chính mình, sau đó liền chuẩn bị lên đường.

Bởi vì chuyến này xuất hành cũng không biết có thể hay không còn sống trở về, cho nên Lưu Ngọc trừ số ít tiền tài và thức ăn ra, cũng chỉ mang thêm

Vân Thạch ở bên người. Ma Vân Linh cao vút trong mây, đỉnh núi cao nhất Thánh Hoàng Thai phải đến ba nghìn thước! Tọa lạc tại chỗ cách Lôi Quang Thành tám mươi dặm về hướng bắc, cách Du Thụ trấn khoảng chừng một trăm dặm, dưới chân núi có một cái trấn nhỏ, cư dân không nhiều lắm, cũng chỉ một trăm người nhưng mà bọn họ cũng không quá nghèo khổ, bởi vì tất cả người tới Ma Vân Linh tầm bảo căn bản đều phải ghé qua trấn nhỏ này.

Dân cư trong trấn chủ yếu sinh sống bằng việc cho khách đến ở trọ và đi hái thuốc, người hái thuốc lại kiêm làm người dẫn đường. Người từ nơi khác lần đầu tiên đến đây đều phải mời một vị dẫn đường, nếu không khi tiến sâu vào trong núi mà chẳng may bị lạc đường, cơ hồ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Lưu Ngọc lên đường từ sáng sớm, một đường trèo non lội suối, rốt cuộc đến khi mặt trời lặn mới tới được trấn nhỏ, xem một chút sắc trời, liền biết hôm nay lên núi là vô vọng. Hơn nửa trước kia chỉ ở phía bên ngoài sơn thú, lần này hẳn nhất định phải tiến vào thâm sơn, cho nên nhất định phải tìm một người dẫn đường. Không có biện pháp nào khác, tối nay cũng chỉ có thể ngủ lại ở trong trấn. Vừa vận buổi tối có thể đi tìm một người dẫn đường, hơn nữa Lưu Ngọc cũng biết tiền tài mình cũng không sung túc, tìm người dẫn đường đại khái cũng nhất định phải có những người đồng hành, nếu không còn phải chờ đợi, bình thường mà nói, một đội ngũ tiến vào trong núi Ma Vân Linh đều có hơn mười người, người dẫn đường cũng sẽ có hai ba vị, căn cứ theo yêu cầu bất đồng của những khách nhân mà đi đến địa phương sâu hoặc cạn khác nhau. Đã biết mình muốn đi Kinh Diệu Giản khẳng định phải bỏ ra một khoản tiền không nhỏ.

Thật may là Lưu Ngọc vận khí không tệ, sau khi ăn cơm tối xong, chỉ tìm ba nhà đã gặp một đội ngũ chuẩn bị đi lên núi, có chừng năm mười người được bốn vị hướng đạo dẫn đường, bởi vì nhiều người nên giá cả cũng tương đối thấp, chỉ hao tổn mười lăm lượng bạc Lưu Ngọc liền được phép gia nhập vào, mọi người hẹn xong ngày thứ hai lúc tờ mờ sáng tại tiểu đình dưới chân núi Ma Vân Linh gặp mặt, người đến đông đủ liền lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Yêu quái uy hiếp

Đại khái là biết dung mạo mình có thể đưa tới nhiều phiền phức, ngày thứ hai Lưu Ngọc ngoại trừ mặc một bộ đồ y thông thường, ở bên trong lại mặc thêm lớp áo giáp lã sa vào, trên áo giáp lã sa da có cái mũ trùm đầu che thật thấp, vừa hay bởi vì vóc dáng không cao, người khác không cúi đầu xuống căn bản không thấy rõ dung mạo hắn.

Sớm đi tới thạch đình, trời chỉ mới vừa sáng, một tia nắng nhàn nhạt màu trắng bạc dâng lên, thưa thớt chỉ có mấy người đến đây sớm hơn so với hắn. Lưu Ngọc dùng ánh mắt quét nhìn một cái, rất nhanh đã tìm được phía dưới thạch đình có một góc an tĩnh ít thu hút ánh nhìn của mọi người, vì vậy liền bước nhanh tới, phúi bụi trên bề mặt tảng đá rồi ngồi xuống. Lúc an vị xong, lại quay đầu nhìn một chút mấy người tới đây sớm hơn, phát hiện bọn họ quả nhiên đều cách xa nhau thậm chí lộ ra một tia cảnh giác. Cũng không thể trách họ được, những người dám tiến vào thâm sơn giữa thời tiết mùa hè căn bản đều có võ nghệ trong người, hơn nữa nhất định có mục đích nào đó, tỷ như mục đích của hắn chính là Thuần Linh Thủy bên trong Kinh Diệu Giản!

Lúc lên núi thậm chí có khả năng phát sinh xung đột, tạm thời bây giờ muốn tìm người trợ giúp cũng căn bản không đáng tin, nói không chừng sẽ còn rước lấy phiền toái. Cho nên tốt nhất là giữ im lặng, thừa dịp sương mù còn chưa tan, ánh rạng đông còn đỏ tia quạ là khoảng thời gian tu luyện tốt, đem tinh thần nâng lên đến mức tốt nhất.

Lưu Ngọc hay tu luyện vào nửa đêm, tu luyện dưới ánh mặt trời không chỉ không có lợi đối với hắn, ngược lại còn rất có hại! Có lẽ là bởi vì do tới quá sớm nên mãi cho đến nửa canh giờ sau mới lục tục có người xuất hiện, thật sự tập hợp xong phải mất hơn một canh giờ nữa. Đã có người rất là bất mãn nói: “Nói là rạng sáng là thời điểm tập hợp, nhưng xem bây giờ là canh mấy hà, qua chút nữa là mặt trời đã chiếu đến mờ mờ rồi.”

Bởi vì căn bản đều là người có tập võ, bọn họ tự nhiên cũng có chút ngao khí, những người tới chậm lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: “Ai bảo người ngu như vậy, ngay cả điểm tâm cũng không ăn liền tranh nhau tới đây, nếu là chộc giận bọn ta, bọn ta tới trễ hơn nữa thì người có thể làm gì chúng ta nào?”

Thì ra bọn người tới trễ là cùng chung một nhóm, có khoảng bảy tám người, đều là hán tử cao lớn thô kệch, xem vũ khí của bọn họ cũng đều đã tắm qua máu người! Người trước đó mắng chửi nhất thời không lên tiếng, hắn đơn độc một mình tất nhiên không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, tránh voi chẳng xấu mặt nào. Bất quá nhìn ánh mắt hắn có chút u ám cũng biết người này chẳng qua là tạm thời nhẫn nhịn, sợ rằng vào được trong rừng sẽ còn tìm cơ hội ra tay trả thù.

Bất quá những việc này đều cùng Lưu Ngọc không có quan hệ nhiều lắm. Hắn chỉ dùng ánh mắt nhìn lướt qua, phát hiện lần này dẫn đoàn người lên núi có bốn người hái thuốc, là ba nam một nữ, cư nhiên đối với nữ nhân này cảm thấy kỳ quái không chỉ có Lưu Ngọc, những người khác cũng lấy làm lạ. Hơn nữa nữ tử này tuổi thoạt nhìn cũng không lớn, mà ba người đàn ông kia đều có một bộ mặt tang thương liền rõ ràng bọn họ có rất nhiều kinh nghiệm.

.....

Thật ra thì mọi người bao gồm cả Lưu Ngọc, cũng không biết trong nhóm người dẫn đường lần này lại có một nữ tử tuổi còn trẻ như vậy, Lưu Ngọc cũng không có gì bất mãn, dù sao tuổi còn cũng không có nghĩa là không có bản lĩnh, hơn nữa tối hôm qua hắn trong lúc thương lượng giá tiền đã biết lần này người có thể dẫn hắn đến chỗ sâu nhất Ma Vân Linh, chính là người trung niên lớn tuổi nhất trong bốn người, Từ lão hán.

Thế nhưng còn có những người khác lúc này đều rí rít nói: “Tử đại ca, ngài không vừa lòng số bạc đó sao? Chúng ta đã trả rất nhiều tiền để tiến vào thăm sơn cùng cốc còn chưa biết có bao nhiêu nguy hiểm, nói không chừng liền gặp phải phiền toái lớn thì một cô gái tuổi còn trẻ như vậy, có thể có bản lĩnh gì? Lại nói nếu thật xảy ra chuyện, chúng ta không chiếu cố được nàng, bị dã thú ăn thịt thì cũng không hay lắm đâu!”

Mặc dù không nghe lọt tai, nhưng Lưu Ngọc không thừa nhận cũng không được, ở nơi này tự lo cho an nguy của bản thân mới là vấn đề trên hết, những người này nói rất có đạo lý, đây không phải là đi chơi mà là thật sự có nguy hiểm đến tính mạng, nếu như người thiếu nữ này bởi vì kinh nghiệm chưa đủ mà xảy ra chuyện, rất có thể sẽ kéo theo rất nhiều mạng người!

Có điều rất kỳ quái chính là Tử lão hán cùng ba người kia sau khi nghe được những lời trách móc hết sức không khách khí như vậy, cũng không có lộ ra vẻ gì không vui, Tử lão hán ngược lại ha ha cười một tiếng lắc đầu nói: “Yên tâm đi, các người là cơm áo phụ mẫu của chúng ta, chúng ta có ngu dốt thế nào đi nữa cũng không thể nào hại khách nhân của mình a!” Dứt lời, đối với thiếu nữ phát tay một cái nói: “Cửu nhi, người qua đây một chút.”

Thiếu nữ nghe vậy gật đầu một cái, ngừng đầu uốn ngược đi tới trước mặt mọi người, duyên dáng yêu kiều.

Tử lão hán gật đầu một cái, cười nói: “Các vị không phải là lo lắng Cửu nhi không chịu nổi trọng trách này sao? Xin cứ yên tâm đi, không phải là Tử lão hán ta nói khoác, võ công của Cửu nhi so với chư vị tại đây đều cao hơn rất nhiều! Mặc dù năm nay nó mới mười bảy tuổi, cũng đã đơn độc một mình từ nơi này đến Ma Vân Lĩnh đi đi về về, thậm chí là Thánh Hoàng Thai hay Kinh Diệu Giản nàng cũng đều đã đi tới! Nếu như vẫn không tin, chư vị có thể phái một người ra cùng với Cửu nhi tỷ thí một chút!”

Nếu như không phải là Tử lão hán nói rất nghiêm túc, hơn nữa không có khả năng với trường hợp này lại đi nói giỡn, thì mọi người sẽ cho là hắn đang nói mộng. Nhưng coi như Tử lão hán thề thốt, thì cũng có người không quá tin tưởng. Vì vậy trong đám người lập tức có một thiếu niên thực lực không tệ đi tới cười nói: “Tiểu tử Triệu Thanh, phạm cảnh tầng tám thực lực! Đang muốn thử xem thân thủ của cô nương.”

Thấy Triệu Thanh đi ra, rất nhiều người âm thầm gật đầu, phạm cảnh tầng tám, thực lực hắn nói cao cũng không cao, nói thấp cũng không thấp, vừa vặn dùng để thử xem thực lực của thiếu nữ này ra sao, nếu như ngay cả ba chiêu của cái tên Triệu Thanh này đều không tiếp nổi, vậy khẳng định không có tư cách làm người dẫn đường cho đội ngũ lần này.

Mặc dù có Triệu Thanh khiêu chiến nhưng bốn người dẫn đường về mặt thoạt nhìn lại đều rất nhẹ nhàng, giống như chắc chắn thắng sẽ chắc vậy, bất quá bọn họ cũng biết chỉ có thực lực cường đại mới có thể phục chúng, Tử lão hán vì vậy cười nói: “Được rồi, Cửu nhi cùng vị thiếu hiệp kia thử tài xem, bất quá ta cũng nói trước, quyền cước không có mất, thiếu hiệp nếu chút nữa mà không địch lại Cửu nhi thì kịp thời nhận thua để tránh thương tổn hòa khí.”

Triệu Thanh vừa nghe, sắc mặt nhất thời trướng lên đỏ bừng, cảm thấy giống như là bị vũ nhục vậy, hắn căn bản không tin tưởng chính mình lại không phải đối thủ của thiếu nữ nhu nhược trước mắt này, gật đầu nói: “Bất đầu đi, ta sẽ không thua!”

Mà thiếu nữ gọi là Cửu nhi này thấy hắn đã bày xong tư thế, cũng lạnh lùng đi tới trước mặt Triệu Thanh nói: “Người không phải là đối thủ của ta! Chờ chút đánh nhau, ta cũng sẽ không lưu tình, người nếu như cảm thấy không ổn liền sớm nhận thua đi, tránh cho lãng phí thời gian!”

Triệu Thanh nghe vậy, rốt cuộc không kiềm được cơn giận, hét lớn một tiếng: “khinh thường ta, vậy thì ta thật sự không khách khí nữa!”

Nhất thời bày ra một thế mãnh hổ vồ mồi, không có chút ý tứ thương hương tiếc ngọc nào, liền hướng thiếu nữ phóng nhanh tới.

Trên thực tế, hắn lại quên nguyên nhân chuyện lần này chính là bắt đầu từ sự hoài nghi thực lực nữ tử này của bọn họ trước, bởi vì hai bên đều có bất mãn, cho nên mới chỉ có thể thông qua tỷ võ nhất định phải phân cao thấp để giải quyết chuyện này.

Vốn là mọi người còn tưởng rằng Triệu Thanh có thể rất nhanh thu phục cô gái kia, dù sao phạm cảnh tầng tám thực lực cũng thật không đơn giản, chính là rất nhanh mọi người liền phát hiện mình hoàn toàn sai lầm, nữ tử không chỉ không có nửa điểm yếu thế, hơn nữa chỉ dùng hai chiêu liền đem Triệu Thanh gắt gao áp chế, sau năm chiêu Triệu Thanh đã không còn lực hoàn thủ, chiêu thứ tám chỉ thấy nữ tử bay lên dùng một cước liền đem Triệu Thanh đá văng ra ngoài, trên miệng còn ứa ra một khối máu ứ đọng, trộn vào trong đám người sẽ không dám nửa câu nhiều lời.

Đứng một bên, Lưu Ngọc mắt thấy toàn bộ cảnh chiến đấu lúc này cũng có chút kinh ngạc. Cô gái này phương thức chiến đấu thật sự là dứt khoát, không có bất kỳ một động tác thừa nào, mỗi quyền mỗi cước đều tấn công vào chỗ hiểm của địch nhân, Triệu Thanh hoàn toàn là không thể thích ứng với tiết tấu chiến đấu kịch liệt như vậy, rất nhanh liền luống cuống tay chân trăm ngàn chỗ sơ hở, bị đánh bại nhanh chóng cũng không kỳ lạ chút nào.

Có điều với kết quả như thế, chính là nữ tử lập tức tạo nên uy tín của mình, cũng nhận được tất cả thừa nhận của mọi người, không ai dám chất vấn nàng không có tư cách dẫn đường nữa.

.....

Mặc dù có chút sự việc nhỏ, bất quá mọi người đã đến đông đủ vậy cũng không trễ nải việc lên đường nữa. Lần này vào núi mặc dù có bốn vị linh đội thế nhưng chung quy người dẫn đường chính vẫn là Tử lão hán, người có nhiều kiến thức và đã có hơn ba mươi năm kinh nghiệm dẫn đường.

Mà những người bên trong đoàn người lên núi, Lưu Ngọc phát hiện lại lịch mỗi người cũng hết sức phức tạp.

Nhân số nhiều nhất đến từ Chấn Xa tiêu cục, bọn họ đang hộ tống một thương đội đi qua Ma Vân Lĩnh này, đi đến Trần Quốc lân cận để buôn bán hàng hóa, đường trên Ma Vân Lĩnh hết sức hiểm trở nên có rất ít thương đội nguyên đi, bất quá nó lại là lối đi duy nhất giữa hai nước, nếu như có thể mang hàng hóa mà Trần Quốc khan hiếm tới buôn bán, có thể làm lợi nhuận tăng gấp ba lần! Vì vậy mặc dù nguy hiểm, cũng không có thiếu thương nhân bí quá hóa liều, lần này Chấn Xa tiêu cục hộ tống Mã lão bản chính là một thương nhân như vậy, cũng là người duy nhất trong cả đội ngũ không biết võ công. Bất quá bọn họ và Lưu Ngọc sở dĩ cũng không cùng đường nên chỉ đến nửa đường liền chia tay nhắm hướng tây mà đi.

Ngoại trừ đội ngũ của Chấn Xa tiêu cực ra, thì nhiều người nhất cũng chính là đám người buổi sáng tới trễ kia, có chừng bảy tám tên, đều là nguon cao mã đại* tráng hán, muốn đi dạo quán tọa lạc tại dưới lưng chừng núi Thánh Hoàng Thai, về phần rốt cuộc có mục đích gì thì không phải là đám người Lư Ngọc có thể biết.

Những vị khách đi riêng lẻ giống như Lư Ngọc cũng không có thiếu, thậm chí còn có hai cô gái trẻ tuổi, một người dường như là đi cùng trượng phu ở đám người bên cạnh không cùng người khác nói chuyện, nhưng nữ tử còn lại thì thật sự là một thân một mình tới đây, dáng dấp cũng thập phần xinh đẹp, hơn nữa mục đích địa cũng giống như Lư Ngọc, đều là chỗ sâu nhất của Ma Vân Lĩnh chính là Kinh Điều Giản! Thật giống như đem mình châu bỏ vào phòng tối, muốn không để cho người chú ý cũng khó khăn, rất nhanh liền có người muốn đến gần nữ tử này, có điều thiếu nữ này bất luận cho bọn họ có hỏi thế nào, đều căn bản không trả lời nửa chữ, giống như xem bọn họ chỉ là không khí vậy, tuy là giọng gạo, nhưng chiêu này cũng hữu hiệu, không lâu sau bên người thiếu nữ liền không còn có người đến quấy rầy nữa, phần lớn mọi người chỉ là cầm đầu đi trên đường không nói với nhau một lời.

Cùng Lư Ngọc muốn đi đến chỗ sâu nhất Ma Vân Lĩnh trừ thiếu nữ kỳ quái kia ra, cũng còn có vài người nữa, bất quá Lư Ngọc chỉ đơn giản nhìn quanh bốn phía một cái, chợt phát hiện ra mình đứng bên trong mấy người này lại có vô công thấp nhất, thiếu nữ đồng hành kia có nhân cảnh sơ kỳ thực lực cư nhiên cũng chỉ có thể xếp hạng trung lưu, bên trong bọn họ thoát nhìn cảnh giới cao nhất thì đã là nhân cảnh trung kỳ! Người đó lại có một khuôn mặt rất bình thường, thoát nhìn lẫn vào trong đám người cũng sẽ không tìm ra được trung niên nam tử áo xám này, nhưng mà Lư Ngọc cũng không dám coi khinh người này. Hắn cảm nhận được từ trên người trung niên nam tử này toát ra uy áp rất lớn, nếu như không có tình huống đặc biệt phát sinh mà nói, Lư Ngọc dám khẳng định mình chỉ có thể tiếp không quá năm chiêu ở trên tay người này, hơn nữa nam tử này sát khí rất nặng càng làm cho người ta hết sức kiêng kỵ!

Cũng không biết người này đi Kinh Điều Giản vì mục đích gì? Hy vọng là hắn không cùng mục đích với ta, Lư Ngọc có chút phiền muộn suy nghĩ.

Từ lão hán làm người hướng dẫn, một đường đều tận tâm tận lực vì mọi người giảng giải tình huống bên trong Ma Vân Lĩnh, Lư Ngọc lần đầu tiên tiến vào thâm sơn tự nhiên nghe hết sức cẩn thận. Mới biết Ma Vân Lĩnh phương viên năm trăm dặm, trừ phía hai mươi dặm ngoại bên mép ngoài, bên trong tất cả đều là mãnh thú sống ở rừng sâu núi thẳm! Tập tính dã thú giữa mùa hè và thời tiết mùa đông lại hoàn toàn bất đồng, mùa đông là lúc có nhiều mãnh thú đói bụng khi gặp người đều hết sức hung mãnh, mặc dù vậy nhưng cũng không tiếp cận công người cho nên không đáng ngại lắm. Giữa mùa hè lúc trong núi sâu có rất nhiều mãnh thú thậm chí kết thành bầy đoàn, bất quá bởi vì thực vật đầy đủ cho nên tính hung hãn cũng ít, nhưng đây chẳng qua là nguoi không có đi trêu chọc bọn chúng trước, nếu như nguoi có ý hạ thủ thì bọn mãnh thú kia cũng sẽ nổi điên! Lại có rất nhiều mãnh thú lựa chọn mùa hè này để sinh sản, nếu như lúc này sào huyệt của chúng nó bị người phát hiện, những con trưởng thành vì bảo vệ con non tuyệt đối sẽ lựa chọn liều mạng với nguoi một trận sống chết! Cho nên những khách nhân năm trước tới đây tầm bảo giữa mùa hè bị tổn thất bình thường đều là thảm trọng nhất!

Từ lão hán nói xong, Lư Ngọc mới biết thật ra thì Ma Vân Lĩnh này thậm chí so với trong suy nghĩ của hắn còn muốn hung hiểm hơn. Khó trách những người dám đi Kinh Điều Giản cơ hồ đều là nhân cảnh cao thủ! Bất quá nếu đã tới rồi thì không có lý do gì mà phải ảo não quay về, hơn nữa Lư Ngọc cũng không phải không nắm chắc, dù sao mình chỉ là tới tìm kiếm Thuần Linh Thủy, vận khí đủ tốt thì không cần đi trêu chọc những thứ mãnh thú kinh khủng kia. Dĩ nhiên muốn có biện pháp hoàn mỹ nhất cũng chỉ có lão thiên mới có thể biết.

Tuy nói Ma Vân Lĩnh phía mép ngoài hai mươi dặm tương đối an toàn, bất quá cũng chỉ là tương đối mà nói thôi, đoàn người một đường đi tới trừ cảnh lá đàn chen khó gỡ còn có cỏ mọc ngăn năm ngăn trở con đường đi tới, lại còn có trầm tích mục nát của thảo điệp năm xưa, mùi rất là khó ngửi. Mọi người khắp khà khắp khiêng đi đã hơn nửa ngày, khó khăn lắm mới đi hết hơn mười lý. Hơn nữa phiền toái nhất chính là dọc theo đường đi cư nhiên gặp ổ rắn ba lần, hơn nữa đều là ổ rắn độc! Thật may là mọi người căn bản đều có võ nghệ trong người mới không có bị thương.

Bất quá vận khí tốt xem ra dùng dần cũng hết. Ma Vân Lĩnh vào ban đêm, coi như Từ lão hán có nhiều năm kinh nghiệm hái thuốc như vậy cũng không dám đi loạn, cho nên mọi người nổi lửa dựng trại nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai tiếp tục đi, chính là đi không bao lâu Từ lão hán chợt nhướng mày, mang theo mọi người đi về phía trước hơn trăm bước thì liền dừng lại, ánh mắt mọi người khó hiểu nhìn đồng cây cỏ mục nát trên mặt đất lục lọi thận trọng.

Hồi lâu sau chợt từ trong bụi cỏ tìm ra một khối vải vóc dính máu màu lam!

Mùi máu còn hết sức mới mẻ, nhiều nhất chính là ngày hôm qua lưu lại. Mọi người thấy vậy sắc mặt cũng có chút khó coi, cần phải biết đây là bên ngoài Ma Vân Lĩnh, cư nhiên hành khách tiến vào trước đó cũng đã có người gặp bất trắc! Không lâu sau một cỏ thì thể được Từ lão Hán chỉ huy bị đám người từ trong đồng cỏ mục đào lên, rất nhanh lại là một cụ thi thể!

Lúc này mọi người sắc mặt cũng đã rất khó nhìn.

Thậm chí có người còn nhận ra trong những thi thể này có khách nhân mấy ngày trước lên núi! Ngay sau đó số lượng thi thể được kiểm lại, tổng cộng là mười chín cụ! Những thi thể này đều có rất nhiều dấu vết bị dã thú gặm qua, thậm chí có thi thể nửa người cũng không còn, đáng về thể thối không nổi nhìn, Từ lão Hán thờ dãi lại không nói được chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì mấy ngày trước có đội ngũ khách nhân này vào núi, tổng cộng vừa vặn là mười tám người cộng thêm người dẫn đường là mười chín người, nói cách khác bọn họ một người cũng không còn sống sót!

Mặc dù những thi thể này trên người đều có dấu răng dã thú, thế nhưng Từ lão hán vẫn là sắc mặt rất âm trầm chậm rãi nói: “Tình huống thoát nhìn rất là không ổn! Những thứ này không phải là dã thú bình thường, mà là yêu quái! Tiếp tục đi về phía trước, rất có thể gặp phải yêu quái thật sự!”

Yêu quái?! Nghe vậy mọi người liền giật nảy mình, bởi vì thứ này căn bản là quái vật trong truyền thuyết, lập tức có người hỏi: “Vậy bây giờ nên làm gì? Chúng ta đều phải móc hầu bao ra một khoản tiền lớn mới được gia nhập đội ngũ, không thể nào bỏ dở nửa chừng như vậy được!”

Nghe vậy Từ lão hán cũng trầm ngâm chốc lát, hắn biết mặc dù chỉ có một người hỏi như thế, bất quá ở đây nhất định không chỉ là một mình hắn có ý này mà cơ hồ là ý nghĩ chung của mọi người. Lư Ngọc lúc này cũng đang suy nghĩ cái vấn đề này, thậm chí có thể nói hắn thà mạo hiểm một lần dù là

táng thân trong miệng yêu, cũng còn hơn là nhục nhã cút trở về!

Từ lão hán dĩ nhiên minh bạch điều này, đi lên Ma Vân Lĩnh mấy chục năm trí nhớ như thất ở trên dây lưng quần, tình huống kì lạ nào mà hán chưa gặp qua, nhất thời suy nghĩ một chút liền kiên định nói: “Nếu chư vị không muốn trở về, ta còn biết một con đường khác, đi về phía đông hai mươi dặm, chính là một chỗ hiểm địa của Ma Vân Lĩnh, Nhất Tuyền Thiên! Nguy hiểm gặp giống nhau, bất quá so với gặp yêu quái tự nhiên là an toàn hơn rất nhiều, muốn tiến vào chỗ sâu nhất Ma Vân Lĩnh, chúng ta chỉ có thể đi Nhất Tuyền Thiên!”

“Hào, vậy thì đi Nhất Tuyền Thiên!” Từ lão hán đưa ra biện pháp, căn bản mọi người đều lập tức đáp ứng, dù sao đây cũng là biện pháp tốt nhất bây giờ, vì vậy nên bọn họ cũng chỉ có thể đi đường vòng, thế nhưng khi mọi người ly khai nơi đây, lưu ngọc lại luôn cảm thấy xa xa trong từng lâm tựa hồ như có một đôi mắt đỏ đang len lén dòm ngó bọn họ! Loại cảm giác này hết sức không ổn, thế nhưng hán thấy tất mọi người đều không có đáng vẻ khác lạ, cũng chỉ có thể tự mình âm thầm lặng lẽ đề phòng, hy vọng sẽ không vừa khéo xui xẻo như vậy, đi đường vòng lại đụng phải phiền toái mới.

---

*Ngưu cao mã đại: cao lớn như trâu như ngựa

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cạm bẫy

Yêu quái tồn tại trong nhân gian, chỉ là sinh vật trong truyền thuyết!

Chúng nó có thực lực cường đại vô cùng, biến hóa khôn lường xuất quỷ nhập thần, cần máu thịt để tồn tại thiết nghĩ thật đáng sợ mà cũng lại huyền ảo.

Mọi người thường thấy chúng xuất hiện trong kịch viện đóng vai trò giải trí, vui tai vui mắt, ở những nơi đó hình tượng của chúng bị bẻ cong trong mắt mọi người, rất nhiều yêu quái được miêu tả có máu có thịt, hoặc xinh đẹp có thể yêu, hoặc âm hiểm và dối trá.

Nhưng mà thật sự ở trong mắt người dân trên núi thường hay đi vào thâm sơn, yêu quái chính là sinh vật đáng sợ nhất thế gian!

So với số lượng dã thú phong phú thì ngược lại yêu quái có số lượng rất ít, nhưng thực lực mỗi con yêu quái đều phi thường cường đại, cho dù bảy tám võ giả bình thường cũng không phải là đối thủ của một con yêu quái nhỏ!

Đối với đội ngũ vào núi tầm bảo mà nói, gặp phải yêu quái thì chắc chắn là một trong những chuyện xui xẻo nhất.

Yêu quái rất thông minh mà chúng nó lại hết sức căm thù loài người! Bởi vì những đạo sĩ rất thích lột da rút máu của bọn chúng để tu luyện, cắt thịt mài cốt bọn chúng để cầm đi luyện đan. Cừu hận giữa yêu quái và nhân loại kéo dài đến mấy trăm vạn năm căn bản không có thể thỏa hiệp được nữa.

Trong thượng cổ truyền thuyết có nhắc đến hai con yêu quái, chính là Si Mị và Vồng Lợm, tổ tiên của tất cả yêu ma quỷ quái! Bọn chúng đắc đạo sớm nhất trăm vạn năm, đứng trên trời xanh ngạo thị tam yêu, thực lực vô cùng cường đại từ cổ chí kim cũng ít có địch thủ, lại có tính tàn ác thích ăn tươi nuốt sống loài người, con người số lượng thưa thớt căn bản không phải đối thủ yêu thú. Cho đến rất lâu sau này, nồng độ thiên địa linh khí từ từ ít đi, thực lực yêu quái cũng theo đó giảm xuống, nhân loại khéo tay lại học tập tiên bộ không ngừng, cuối cùng đem tất cả yêu quái đuổi vào rừng sâu núi thẳm, đến bây giờ đã không còn gặp chúng nữa.

Bất quá cho dù thực lực yêu quái không ngừng giảm xuống, nhưng vẫn còn rất mạnh. Yêu quái có mạnh có yếu lớn nhỏ khác nhau, lớn thì có thể thôn vãn thổ vụ* trong chớp mắt ăn vào dị giới tàng hình! Yêu quái rất coi trọng lãnh địa của mình sẽ không dễ dàng cho phép người khác mạo phạm, nếu xông vào lãnh địa yêu quái thì người đó cùng đồng bạn đều sẽ gặp phải công kích mãnh liệt của yêu quái! Đồng thời yêu quái cũng sẽ không dễ dàng rời bỏ lãnh địa của chúng, trừ tại bên trong lãnh địa đi săn ra thậm chí ít khi rời khỏi hang ổ, một lòng muốn dùng tốc độ nhanh nhất tu luyện thành hình người.

Bất quá đây cũng là địa phương dễ cho Từ lão hán lo lắng. Bọn họ ở bên ngoài Ma Vân Lĩnh thì đã gặp được yêu quái, bình thường chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất đây là một con yêu quái trong khi tranh đoạt lãnh địa mà thất bại lưu lạc, loại này yêu quái không có sào huyệt lang thang khắp nơi, tính công kích cực mạnh, khi gặp loài người thường thì lâm vào cục diện không chết không thôi! Loại thứ hai thì lại là một con yêu quái còn nhỏ mới vừa trưởng thành muốn tách khỏi lãnh địa của cha mẹ, một mình đi ra ngoài tìm kiếm hang ổ mới, loại yêu quái nhỏ này không có kinh nghiệm lại hay bị kích động nên không khó đối phó, nhưng mà đánh tiểu thì còn có lão, Từ lão hán thật ra thì càng sợ yêu quái nhỏ dễ mất tới bọn họ, nếu nói người không biết không sợ, coi như bọn họ có mấy chục người yêu quái nhỏ nhất định cũng sẽ tìm mọi cách đánh lên, nếu như nó phát giác mình không phải là đối thủ thì sẽ đi kêu gọi phụ mẫu sinh dưỡng đến, làm không tốt liền đưa tới cả một ồ yêu quái thì đến lúc đó thật là chết không có chỗ chôn.

Hiện tại hán liền hy vọng sau khi đội ngũ đổi đường vòng, yêu quái sẽ không đi theo nữa, nếu không cuộc hành trình lần này vào núi tầm bảo sẽ cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể biến thành cuộc hành trình tử vong!

.....

Nhất Tuyền Thiên là một trong những con đường bắt buộc phải đi qua nếu muốn tiến vào bên trong Ma Vân Lĩnh, dài năm dặm địa thế hết sức hiểm trở lại xiên xiên vẹo vẹo, đường nhỏ chưa đủ để ba người đang hàng ngang đi qua, hai bên đều là vách đá dựng đứng cao tới mấy trăm trượng, thỉnh thoảng có một ít đá vụn lớn nhỏ từ bên trên rơi xuống, nếu như rớt trúng vào đầu thì coi như có luyện thiết đầu công cũng phải bị lực va đập mạnh làm bể đầu chảy máu! Hơn nữa thường xuyên có độc chướng thổi qua, không chú ý hít vào một chút sẽ thần chí mơ hồ, mà nguy hiểm nhất là dù đang giữa trưa nhưng ánh mặt căn bản vẫn chiếu không tới, đưa đến một đường đều hết sức hôn ám, hơn nữa rêu xanh mọc thành bụi vô cùng dễ trượt chân.

Nếu như không phải chỉ có con đường này có thể đi, Từ lão hán nói gì cũng sẽ không đem đội ngũ mang tới đây, hẳn từng ở trên con đường này trải qua một cơn ác mộng, đó là do độc tính cực mạnh của Ngân Tuyền Hoa Xà mang đến, cho tới bây giờ Từ lão hán còn cảm thấy thị lực mắt trái có chút không nhìn rõ, đây cũng là do nọc độc của con rắn này lưu lại di chứng. Lãng phí một ngày trong rừng sâu núi thẳm, mọi người rốt cục phong trần mệt mỏi bước tới lối vào Nhất Tuyền Thiên, nhưng không tiến vào mà dừng lại một lần nữa hạ trại.

.....

Âm phong gào thét, thổi qua đồng lửa làm nó lúc sáng lúc tối, nhìn qua giống như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt. Những cơn gió lạnh này đều là từ Nhất Tuyền Thiên thổi tới, bởi vì Ma Vân Lĩnh cây cối vô cùng dày đặc, cho nên dù là ban ngày ánh mặt trời chiếu đến nơi đây cũng đã tàn tạ không lưu lại được bao nhiêu nhiệt lượng, đến buổi tối càng là rét lạnh. Ngoài Lư Ngọc ra còn có tám người khác được an bài gác đêm.

Canh gác đêm nay cũng không phải là một chuyện tồi tệ, bởi vì ngày mai sẽ phải tiến vào Nhất Tuyền Thiên ai cũng không biết được bên trong có nguy hiểm gì, có muốn hay không thì cũng phải dùng mười phần tinh thần để ứng phó. Chính là Lư Ngọc nhìn qua vóc người nhỏ gầy, hơn nữa thực lực cũng không tính là mạnh, trọng yếu nhất là vẫn khư khư mặc áo khoác ngoài làm cho người ta rất khó thấy tướng mạo hẳn, ngay cả nam hay nữ đều không phân biệt ra được, điều này vô hình trung khiến rất nhiều người đối với hắn có ấn tượng không tốt. Thế nhưng những người đó nào biết đâu rằng như vậy lại vừa đúng ý của Lư Ngọc, hắn đang phát rầu vì buổi tối không có biện pháp tu luyện 《Thái thanh chân giám》, bây giờ lấy có gác đêm chỉ cần ngồi cách xa đám người này một chút, coi như một chút động tĩnh do tu luyện làm ra cũng không dễ dàng bị phát hiện, mà bị phát hiện thì cũng dễ giải thích.

Tu luyện tới hết canh ba, Lư Ngọc rốt cục phát hiện toàn bộ người tầm bảo trong trại trừ mấy người gác đêm ở bốn phía còn lại, những người khác đều đã chìm vào mộng đẹp, cho dù động tĩnh lớn một chút cũng khó mà đánh thức bọn họ, vì vậy hắn đuổi lưng một cái ngẩng đầu nhìn về hướng rừng rậm âm u khó có thể nắm bắt, chỉ thấy phàm là lửa trại chiếu rọi đến chốn ấy chứ căn bản không nhìn thấy bất kỳ dã thú nào, thế nhưng lúc này ở chỗ xa hơn trong rừng cây, những thứ kia thật sự đang ẩn mình trong bóng tối, xung quanh đều tản mát ra một ngọn lửa lập lòe màu xanh hồng! Đó đều là ánh mắt của dã thú chỉ ở trong những chỗ tối đen mới phát sáng như vậy, ánh sáng càng mạnh thể hiện thực lực của chủ nhân đôi mắt đó càng cường đại!

Lư Ngọc phát hiện chỉ ở nơi hắn canh gác đã có không dưới hai mươi cặp mắt dã thú, chúng nó đều nằm phủ phục ở những góc khuất trong rừng, chờ đợi thời cơ đám người bên trong lều trại xuất hiện sơ hở, trên cái thế giới này không chỉ có yêu quái mà dã thú cũng có cừu hận với loài người, bất quá cừu hận đó phần nhiều xuất phát từ bản năng của bọn chúng. Nhưng đám người bên trong trại đều quá mạnh mẽ, lũ dã thú này không phải là đối thủ. Cho nên bọn nó không dám khinh cử vọng động, trừ phi loài người tự mình lộ ra sơ hở trước, nếu không lũ dã thú chỉ lại ở chỗ này quan sát một đêm, chờ đợi sáng ánh dương quang đầu tiên xuất hiện là lúc chúng tự động ly khai.

Lư Ngọc tự nhiên cũng biết những điều này, đêm tối đối với hành tung của lũ dã thú này đưa đến tác dụng yểm hộ rất lớn, còn đối với con người thì lại sinh ra nhiều bất lợi, Lư Ngọc tự tin mình có khả năng đối phó đồng thời bảy tám dã thú bình thường, nhưng nếu nhiều hơn cũng chỉ có thể đối mặt với số phận bị xé thành từng mảnh nhỏ!

Vốn là tối nay sau khi Lư Ngọc tu luyện xong liền định ngồi an tĩnh một chút, nhưng ngay khi lúc này hình như lão thiên cũng không để cho hắn thanh tĩnh, bỗng nhiên vân thạch giấu ở trong ngực trong giây lát đó truyền đến một tia khí tức mát mẻ như có như không. Hơi thở này hết sức yếu ớt nếu không phải lúc này là ban đêm thập phần an tĩnh thì khó có thể phát hiện, Lư Ngọc mới đầu còn tưởng là mình sinh ra ảo giác, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện không phải là mình nghĩ sai, mà là Vân Thạch thật sinh ra một dòng chảy trong suốt! Hơn nữa cỗ thanh lưu này mặc dù hết sức yếu ớt lại vô cùng quật cường, Lư Ngọc cẩn thận quan sát một hồi, cỗ thanh lưu này cư nhiên lại chưa có dấu hiệu mất đi, ngược lại một mực duy trì trạng thái tồn tại yếu ớt của mình, qua ước chừng một khắc thời gian cũng không có biến mất.

Lư Ngọc lúc này mới thật sự kinh ngạc, hắn suy nghĩ một chút sau đó tiến về phía trước từng bước, phát hiện cỗ thanh lưu yếu ớt này nhất thời lớn mạnh hơn, sau đó lui phía sau từng bước, cỗ thanh lưu đang lớn mạnh nhất thời lại thay đổi thành mỏng manh khó có thể phát hiện, lần nữa trở lại vị trí ban đầu bước sang bên trái vài bước, cỗ thanh lưu tốc độ phát triển thậm chí vượt qua việc đi về phía trước, mà hướng bên phải ba trượng lại làm cỗ thanh lưu liền trở nên yếu ớt.

Lư Ngọc suy nghĩ một chút rất nhanh liền tìm được đáp án: “Thoạt nhìn thì phía bên trái khu rừng có đồ vật gì đó xuất hiện làm kích phát ra cỗ thanh lưu này! Về tình về lý thì loại ý nghĩ này cũng rất có khả năng. Quay đầu lại nhìn lều trại một chút, phát hiện mọi người vẫn như cũ mê man trong giấc mộng, Lư Ngọc liền khẽ thở bước, từ từ hướng rừng cây đi nhanh tới.

Lúc đầu Lư Ngọc còn lo lắng cách trại quá xa sẽ đưa tới dã thú đang rình rập bên ngoài. May mà lộ trình kỳ thực cũng không xa, hắn chỉ lặng lẽ hướng phía ngoài đi khoảng hai mươi thước liền phát hiện một cái cây vô cùng cao lớn hơn nữa cành lá lại xum xuê. Bất quá đây cũng không phải là vấn đề mấu chốt, Lư Ngọc cũng không thể nào bởi vì phát hiện một cây đại thụ liền thật cao hứng như vậy, trên thực tế ở sâu trong Ma Vân Lĩnh có rất nhiều cây cối như thế này. Thật sự khiến Lư Ngọc cao hứng, là lúc này phát hiện bên dưới cái cây lớn nhất này có một huyết động, bên trong đen thui lui thoạt nhìn cảm thấy rất sâu. Bất quá cảm ứng lực từ Vân Thạch tản mát ra cũng ở động khẩu này khuếch đại không ít!

Xem tình hình này chẳng lẽ phía dưới động có bảo bối? Thấy vậy Lư Ngọc trong lòng cũng không khỏi toát ra một tia hồ nghi, theo lý thuyết bên ngoài Ma Vân Lĩnh có rất ít bảo vật đáng tiền xuất hiện. Có điều ý niệm Lư Ngọc vừa chuyển, dù sao ta cũng ngủ không được, đơn giản đi xuống nhìn xem một chút, theo trạng thái của cỗ thanh lưu này thì bảo vật nhất định ở sâu dưới đất!

Lư Ngọc mặc dù là đến tìm kiếm Thuận Linh Thủy, nhưng đối với chuyện tình nhất cử lưỡng tiện tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt. Cái huyết động này rất sâu mà cũng rất lớn giống như có sức người khai tạc vậy, nếu như đúng là tự nhiên mà có vậy đơn giản chính là điều luyện sắc sảo! Phía dưới động

một mảnh đen nhánh hoàn toàn không thể nhìn thấy gì cả, Lư Ngọc không dám sơ suất, thận trọng mò mẫm xuống phía dưới, đi rất lâu phòng chừng gần nửa canh giờ mới phát hiện mình đi tới một bãi đất bằng phẳng.

Chỗ đất bằng phẳng kích thước không nhỏ, giống như là một cái mô hình quảng trường thu nhỏ, Lư Ngọc xuyên qua quảng trường này, lại lần nữa phát hiện một cánh cửa dẫn xuống phía dưới, có điều lần này lại có từ quang kỳ dị nhàn nhạt từ bên trong hắt ra, hơn nữa dòng thanh lưu mát mẻ toát ra từ Vân Thạch trong ngực đột nhiên lại tăng cường gấp mấy lần! Loại biến hóa này đầu tiên là khiến Lư Ngọc sửng sốt, song trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mục đích rất nhanh sẽ đạt được.

Đoạn đường này coi như an toàn, cũng không gặp nguy hiểm gì, tâm tình Lư Ngọc vốn hết sức khẩn trương cũng từ từ thanh tĩnh lại, hơn nữa bởi vì sắp tìm được bảo vật nên còn có chút vui mừng. Đi xuống phía dưới động khẩu, quẹo qua mấy ngã rẽ quả nhiên không làm cho Lư Ngọc thất vọng, tại địa phương này khí lạnh rất đậm, Lư Ngọc phát hiện điểm cuối hầm ngầm chính là mật thất! Trong mật thất có một đóa hoa hình người nhỏ nhắn, hơn nữa đóa hoa này phát triển thập phần diễm lệ xinh đẹp! Chỉ nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, Lư Ngọc liền cảm giác ánh mắt mình lại có một chút không rõ ràng, thật sự là bởi vì đóa hoa tươi quá xinh đẹp đáng yêu, đối với người bình thường yếu thích về đẹp thì nó quả có lực hấp dẫn trí mạng!

Huống chi đóa hoa lúc này còn tỏa mát ra mùi thơm mê người, khiến hần chi cần nhẹ nhàng hít một cái đã cảm thấy tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng, thứ tốt như vậy không phải là bảo vật thì là cái gì?

Coi như Lư Ngọc tâm tính luôn bình thản, lúc này cũng không nhận được sự vui mừng hoan hỷ, theo bản năng liền đem tay hướng tới thân hoa cố gắng đem hái xuống.

Nhưng vào lúc này, bên tai chợt vang lên một tiếng hô như sấm rền: “Không nên đụng!”

Cảm tưởng như mặt đất bằng phẳng bị tiếng sấm làm rung lên, Lư Ngọc chỉ cảm thấy trong lỗ tai nhất thời ơ ơ, hơn nữa ngày mới khôi phục như cũ. Bất quá trong khoảnh khắc trên mặt hần vừa thu lại sắc mặt vui mừng, giống như chợt từ trạng thái thất hồn tỉnh táo lại.

Sống sót sau kiếp nạn, thấm mồ hôi lạnh trên trán, đối với người đi tới cảm kích nói: “Đa tạ nhắc nhở, nếu không cái tính mạng Lư mỗ này, hôm nay coi như là giao lại ở chỗ này!”

Hoa này thật sự là quá kinh khủng! Lư Ngọc mới vừa rồi lại đang hồn nhiên chưa phát giác ra mình bắt giết đã hoàn toàn rơi vào bẫy, nếu là không có người này đột nhiên gầm lên giận dữ, kết quả nhất định sẽ cực kỳ thảm hại! Lúc này Lư Ngọc mới phát hiện này trong mật thất không lớn, thì đã chất đồng tầng tầng hài cốt, lại có mấy chục cụ thi thể! Không chỉ có có nhân loại mà còn có dã thú.

Thì ra đây là một đóa hoa ăn thịt người! Ai cũng chưa từng ngờ tới dưới vẻ bề ngoài kiều diễm, ân núp chân tướng kinh khủng như thế! Lư Ngọc có chút xấu hổ, nửa ngày mới ngẩng đầu lên thì phát hiện người to tiếng quát mình ban nãy lại là Từ lão hán.

.....

Xem ra lão đầu này cũng không đơn giản a! Lư Ngọc trong tâm âm thầm cảm khái một câu, lần nữa nói cảm tạ: “Tiếng rống giận của từ đại ca này, giống như một tiếng sấm mùa xuân tại đồng trống, lại làm cho tiểu đệ giống như thể hồ quán đỉnh* chợt bừng tỉnh từ trong mộng, vô cùng cảm kích.”

Từ lão hán đối với lời khen ngợi của Lư Ngọc cũng tựa hồ không thêm để ý, vẻ mặt trịnh trọng khoát tay một cái nói: “Không cần cảm ơn ta, ta chỉ là vừa vận gặp được thôi! Loại hoa mật ngoài diễm lệ này thường thường hết sức nguy hiểm, sau này ngươi gặp lại nhất định phải hết sức cẩn thận!”

“Đa tạ Lư đại ca, tiểu đệ thụ giáo!” Lư Ngọc nghe vậy cảm kích chấp tay, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy không biết Từ đại ca có thể hay không lại khẳng khái một lần nói cho tiểu đệ biết lai lịch của thứ hoa này chứ?”

Từ lão hán nghe vậy không khỏi nhìn Lư Ngọc một cái, mới gật gật đầu nói: “Có thể, đây cũng không phải là bí mật gì. Hoa này hết sức nguy hiểm, bởi vì nó chuyên lấy người và thú làm thức ăn! Sinh trưởng lên rất kiều diễm, chính là tựa giống như nữ tử bề ngoài xinh đẹp tâm địa lại ác độc, giết người vô số! Nó lại có một cái tên, gọi là xà hạt mỹ nhân!” Thấy Lư Ngọc nghe lời này cũng không nhìn được lo lắng nhú mày, lúc này mới suy nghĩ một chút, giống như tâm tính thoải mái vậy, lại an ủi nói một câu: “Thật ra thì ngươi cũng không cần lo lắng quá mức, hoa này hết sức hiếm hoi, toàn bộ Ma Vân Lĩnh cũng không nhất định vượt qua mười đóa! Hơn nữa nhắc tới thật đúng là một loại dược liệu tốt, nếu là theo biện pháp chính xác đem hái xuống, cũng có trị giá không ít bạc!”

---

*Thê hồ quán đỉnh: xối nước lên đầu

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Động tâm cùng cố chấp

“Thực sự là như vậy sao?” Lư Ngọc nghe vậy sắc mặt cũng chợt vui mừng, ngay cả người hái thuốc thường tiến vào thăm sơn cũng nói không tỵ, kia

hơn phân nửa không sai được, đúng là một món tiền lớn.

Từ lão hán nghe vậy lại cười nói: “Lừa ngươi ta cũng không có lợi, bắt quá nói đi nói lại thì ta cũng không có nói cho không ngươi.”

Lưu Ngọc nghe vậy đôi mi thanh tú khẽ động, bởi vì hắn cũng không phải là không nghe ra ý tứ của Từ lão hán, chỉ có thể thử dò xét cười hỏi: “Từ đại ca thật là một người tốt có lòng dạ chính trực, xin yên tâm đi! Lưu mỗ cũng hiểu đạo lý tri ân báo đáp sẽ không có ý đồ xấu gì. Nếu như Từ đại ca muốn đóa hoa này, kìa Lưu mỗ xin chấp tay dâng lên!” Dứt lời Lưu Ngọc liền từ phía trước xả hạt mỹ nhân lùi qua một bên, để lộ ra đóa hoa kiều diễm ướt át giờ phút này đang e lệ không ngừng nhả ra từng đợt hương thơm mát làm say đắm lòng người, hắn đã lại có điểm không không chế được tâm trí, lúc này vừa dịp có cái thang để leo xuống.

Từ lão hán nghe vậy lại khoát tay một cái nói: “Cũng không cần phải vậy, hoa này dù sao cũng là do ngươi phát hiện trước, ta là người hái thuốc sẽ không vì chút lợi ích mà phá hư quy củ! Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, hoa này nếu như không hiểu đệ luyện tinh hoa như thế nào, được tính của thuốc sẽ hỏng mất hơn phân nửa nhất định là lời không bằng lỗ.”

Lưu Ngọc nghe vậy gật đầu một cái, có một số ít được thảo quả thực như vậy, nhất là được thảo quý hiếm, hơi có sai lầm đều chỉ có thể lãng phí không công. Trong lòng thờ dài, thầm nói: “Xem ra lão đầu từ này khó tránh khỏi vẫn là muốn dùng công phu sư tử ngoạm, hơn nữa còn là để ta chủ động nói ra.” Vì vậy cười khổ một tiếng hỏi: “Phương pháp tinh luyện ta quả thật muốn mua, Từ đại ca mời ra giá đi!”

Thấy Lưu Ngọc rất nhanh hiểu được dụng ý của mình, Từ lão hán trong lòng cũng âm thầm nhô ra một câu đùa bé lạnh lợi. Trên mặt cũng không có nét bối rối thật bình thản nói: “Được rồi, bắt quá trước đó ta còn muốn cùng ngươi nói một chút về loại hoa này.”

Lưu Ngọc gật gù đầu nói: “Nguyện nghe tường tận.”

Từ lão hán nghe vậy nói: “Xả hạt mỹ nhân này là đóa hoa kiều diễm mê người hết sức xinh đẹp, nếu như đợi đến ngày nó hoàn toàn thành thực, có thể biến hóa thành người mà còn là loại thân nữ tử, khi đó coi như Phật tổ thấy cũng muốn động tâm!” Dừng một chút, thấy Lưu Ngọc chẳng qua là khẽ vuốt cằm, lại liền nói: “Bắt quá hoa này bây giờ vẫn là còn nhỏ, bằng không ngươi và ta gặp được thì đã chết rồi! Gặp được nó xuất hiện ở nơi này khẳng định không phải là chuyện trùng hợp, ngươi xem thấy nơi này có phải rất nhiều hài cốt không?”

Lưu Ngọc gật gù đầu nói: “Không sai, những hài cốt này tuy rằng mặt ngoài thoạt nhìn không có chỗ đặc thù gì, nhưng trên thực tế không có chỗ nào mà không phải là trúng cực độc mà chết! Có một cỗ hài cốt trong đó, thậm chí sau khi chết tinh thần lực lưu lại vẫn cường đại như cũ, cho thấy thực lực người này khi còn sống cường đại đến dường nào.”

Từ lão hán nghe vậy nghiêm nghị nói: “Ngươi quan sát rất cẩn thận, hài cốt này ngay tại bên cạnh xả hạt mỹ nhân, có lẽ chính là người đã từng đem nó mang tới chỗ này. Nhưng mà hắn không biết phương pháp hái hoa, một lúc sơ sẩy liền bị độc dịch của hoa này đánh lén, việc không thành trái lại còn bỏ mình!” Lại thờ dài rồi nói: “Kỳ thực ta đem phương pháp hái và chế thuốc này truyền thụ mà đổi chút tiền tài, cũng là chuyện bất đắc dĩ! Chúng ta chỉ là người hái thuốc tính mạng luôn gặp nguy hiểm, cũng đã từng muốn có một cuộc sống tốt hơn nhưng không có tiền nửa bước cũng khó đi.”

Lưu Ngọc nghe vậy mỉm cười, đem bạc tùy thân chứa ở trong túi âm thầm phân ra một nửa rồi đưa cho hắn nói: “Cầm lấy phần này đi, ta còn dư lại một chút rồi núi cũng muốn dùng đến.” Từ lão hán không đáp, cẩn thận lui về phía sau mấy bước đem túi mở ra, liếc mắt nhìn qua liền hơi có sắc mặt vui mừng cười nói: “Thiếu hiệp xuất thủ thật đúng là rộng rãi! Như vậy cũng tốt, lão phu cũng không làm những thứ chuyện tình quanh co lòng vòng kia, này liền đem đồ vật cho ngươi.”

Dứt lời từ trong ngực móc ra hai vật, đều là quyển sách nhỏ đem đặt ở trước người, sau đó hướng Lưu Ngọc nói: “Hay là cẩn thận một chút thì tốt hơn, chúng ta trước tiên tạm lui ra khỏi nơi đây, chờ thiếu hiệp nắm giữ hai phương pháp sau đó đi vào lần nữa lấy đóa hoa này.”

Lưu Ngọc gật đầu một cái, hai người tức thì thối lui ra khỏi mật thất, Lưu Ngọc cầm quyển sách nhỏ giảng giải phương pháp hái xả hạt mỹ nhân trong tay xem trước một chút, phát hiện nó không phải là quá khó, vì vậy đem gần nửa tâm thần dùng vào trong đó, còn lại hơn phân nửa tinh lực thì vẫn cẩn thận đề phòng bốn phía. Tin chắc quyển sách không giống như tạo làm giả mới lặng yên ghi nhớ nội dung vào trong lòng. Phương pháp hái hoa này hình như hắn đã gặp trong quyển 《Giang sơn địa lý chí》cũng là dùng để hái độc thảo, chỉ bất quá Lưu Ngọc trước kia xem qua rất nhiều thứ hỗn tạp nhất thời nửa khắc cũng khó mà nhớ lại, đọc qua quyển sách Từ lão Hán đưa thì cũng dần nhớ lại.

Hồi lâu sau Lưu Ngọc cười nói: “Ta đã nhớ kỹ.” Vì vậy một thân một mình đi vào mật thất, Từ lão hán lần lại không theo vào, hắn cứu người sau lại có thù đoạn muốn thu lấy tiền tài khiến Lưu Ngọc không thể không nghi ngờ khơi dậy một tia cảnh giác, đối với lần này Từ lão hán cũng chỉ có thể âm thầm cười khổ, hắn cũng không phải chỉ đơn giản là người hái thuốc, không nói hàng năm điều chế hòa được phẩm cần rất nhiều tiền mua vật liệu trung hòa được tính, riêng đưa cháu nhỏ được đưa đến đại tông môn bồi dưỡng đã phải hao phí cả gia tài lớn! Tự nhiên nghĩ hết biện pháp kiếm tiền, có câu nói rất hay: “Có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước khó đi; có tiền thì có thể sai khiến quỷ thần, một văn tiền thì làm khó anh hùng hào hán.” Rất nhiều người coi tiền còn quan trọng hơn mạng sống cũng không phải không có đạo lý.

.....

Phương pháp hái cũng không khó được đặt tên là 《Chiết hoa tay》, cái tên trái lại rất hay bất quá Lưu Ngọc sợ Từ lão hán còn có tâm tư khác, vì vậy trên thực tế sử dụng lại chính là phương pháp trên 《Giang sơn địa lý chí》 quyển trung, loại phương pháp này nói chính là phải nhanh tay lẹ mắt, có thể nói nhanh như sét đánh! Xả hạt mỹ nhân nhả độc dịch ra có mau hơn nữa cũng phải qua một chuỗi động tác, nếu như có thể trước lúc này đem thân nó cắt đứt thì mọi việc sẽ hết sức thuận lợi. Nói đến đơn giản nhưng có thể tưởng tượng muốn thuận lợi hoàn thành hết thảy, mấy kỹ xảo nhỏ ắt không thể thiếu!

Thật may là Lưu Ngọc năng lực lĩnh ngộ không kém, vừa nhìn liền hoàn toàn hiểu. Nhưng lúc thực sự hái còn là gặp một ít phiền toái không nhỏ! Chẳng qua là bởi vì xả hạt mỹ nhân này sắp nở, bên trong cánh hoa che lấp chỗ nhụy hoa lại là một cái tiểu nữ tử phong tình vạn chủng, vô hạn thẹn thùng!

Muốn một tay lấy đem đóa hoa giống như nữ tử yếu ớt này ngắt xuống không khác nào lạt thủ tòi hoa, cũng cần có nghị lực cực lớn! Đóa xà hạt mỹ nhân kia đại khái là hiểu được ngày hôm nay là ngày cuối cùng, nhất thời khốc lóc nhìn thật thương cảm, vạn phần buồn bã, khiến Luru Ngọc thiếu chút nữa không nhận được nổi lên ý thương tiếc! Nếu không phải là Vân Thạch trong ngực chột chày qua một tia hàn khí, chỉ sợ hẳn lại mắc bẫy!

Một ngày hai lần thiếu chút nữa táng mệnh dưới tay đóa hoa này, Luru Ngọc trong lòng cũng bùng lên một cỗ tức giận, không quan tâm đóa hoa này gãy dựa thân thể mềm mại cầu khẩn như thế nào nữa, liền dùng một tay ngắt xuống! Cuối cùng cũng hoàn toàn đem thân hoa hành ngắt đứt, trong giây lát đó từ trong nhụy hoa lại truyền tới một thứ cơ hồ như hỗn phách phi tán thanh âm ai oán khốc lóc thảm thiết! Luru Ngọc nghe thanh âm này ngón tay đều sùi lơ tê dại! Dựa vào tinh hoa của ánh trăng cải tạo thân thể mới mới đưa ra được ý chí cực lớn, mới hạ lòng ngoan độc quyết tâm đi trên con đường này. Chờ đến lúc nắm nhánh hoa trong tay hẳn đã thờ hồn hên, cả người mồ hôi đầm đìa.

Bây giờ đóa hoa xà hạt mỹ nhân phong tình vạn chủng này đã thực sự chết, vốn là màu sắc rực rỡ từng cánh hoa găt gao ôm lấy nhụy hoa mềm yếu, lúc này cũng vô lực thả lỏng, khoe môi mỹ nhân nhếch lên một chuỗi giọt máu, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đóng chặt thật không còn nửa hơi thở! Nhìn thấy tình cảnh này trên mặt Luru Ngọc lại lộ ra một tia cười nhạt, dù người khi còn sống đẹp như thiên tiên phú khả địch quốc, sau khi chết đều không còn ý nghĩa gì nữa. Minh cũng phải cẩn thận hơn, để tránh sau này rơi vào kết cục giống như đóa hoa này.

Sải bước ra khỏi mật thất, mà Từ lão thấy Luru Ngọc từ mật thất đi ra, trên mặt của hắn như chợt hiện lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất, chỉ là biến mất rất nhanh, Luru Ngọc hình như cũng không có thấy.

Hắn vội vàng đi lên trước chấp tay một cái, chúc mừng cười nói: “Tiểu huynh đệ thật là có phúc duyên, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ rất lớn!” Thật ra thì giờ phút này Từ lão hẳn đối với Luru Ngọc đã sinh ra lòng kiêng kỵ rất nặng, vốn là hắn cũng không tin Luru Ngọc có thể thuận lợi hái xà hạt mỹ nhân như vậy, coi như thật sự thành công sợ rằng cũng phải người bị thương nặng! Thế nhưng Luru Ngọc vẫn khỏe mạnh như rồng như hổ bình an đi ra, khiến cho hắn căn bản không nhìn ra được thực lực người này sâu cạn ra sao.

Luru Ngọc lúc này bề ngoài vẫn một mực ôn hòa nhưng kì thực đối tâm cơ lão đầu âm thầm cắn răng nghiền lợi, nếu như không phải là Vân Thạch vừa lúc chảy ra một cỗ thanh khí mát lạnh, chính mình hôm nay rất có thể đã bỏ mạng! Lão đầu này khẳng định biết lại không nói ra, chẳng qua là muốn lợi dụng mình! Vốn đang cho là gặp được người tốt, không nghĩ tới lòng dạ cũng quá ác độc, hơn nữa sau đó còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, không khỏi làm lòng Luru Ngọc càng lạnh lẽo!

Bây giờ Luru Ngọc cuối cùng hiểu khi còn bé nghe gia gia đã nói, hành tẩu trong giang hồ, ba loại người không thể trêu chọc: “lão nhân, đứa trẻ, nữ nhân” hơi sơ xuất liền sẽ gặp tai họa.

Bất quá Luru Ngọc biết bây giờ cùng Từ lão hẳn trở mặt không có lợi, cho nên trong lòng chỉ âm thầm bắt đầu đề phòng, ngoài mặt vẫn là hòa hợp nói lời cảm tạ, hai người một trước một sau cách nhau bảy tám trượng rồi khỏi thụ động này. Có điều khi trở lại trại, không nghĩ tới gặp một người ngoài dự liệu của mình.

.....

Đồng lửa trại vẫn như cũ hừng hực thiêu đốt còn là cháy rất đượm, Luru Ngọc từ lúc rời đi cho đến khi quay về chưa tới một canh giờ, trời còn chưa sáng, mọi người vẫn còn chưa tỉnh lại. Có điều tại vị trí lúc trước hẳn canh gác, giờ phút này lại là một cô gái trẻ tuổi môi hồng răng trắng, mỹ lệ động lòng người.

Luru Ngọc mới vừa rời huyết mật mạng ở trong tay xà hạt mỹ nhân, lại gặp được một nữ nhân xinh đẹp nữa, trong lòng nhất thời liền rối loạn phải một lát sau mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện nữ tử này phải ai khác chính là nữ tử đơn độc một mình cũng muốn đi đến Kinh Diệu Giới. Không nghĩ tới nhận thay việc gác đêm của mình lại là nàng!

Thấy Luru Ngọc trở lại nữ tử tự nhiên sẽ không để cho hắn tươi cười, vút đến một cái liếc mắt thật to, khiến trong lòng Luru Ngọc sinh ra một trận lúng túng, chỉ nghe nữ tử dùng thanh âm lạnh lạnh để nghe, tựa như tiếng suối nước đình đông nhưng giọng điệu rất là mát hứng hỏi: “Thật là một người không đáng tin cậy!” Luru Ngọc im lặng không lên tiếng, không có giải thích cái gì, bởi vì sự thật quả là như thế, chính mình gác đêm lại không làm tròn trách nhiệm, từ góc độ này mà nói phi thường không đáng tin cậy, vì vậy hai người ngồi cách xa nhau bên đồng lửa lặng yên không nói tiếng nào.

Từ hướng này nhìn lại, Luru Ngọc mới phát hiện nữ tử này dị thường xinh đẹp, nhất là trong một khoảnh khắc lại lộ ra chút vẻ nhõng nhẽo, tính tình càng hoạt bát đáng yêu, chính là không biết tại sao Luru Ngọc nhìn nhiều mấy lần lại phát hiện khuôn mặt nữ tử này trông có vẻ hơi quen, giống như mình đã gặp qua ở đâu đó. Dĩ nhiên, Luru Ngọc ngẫm nghĩ một chút liền cảm thấy buồn cười, mình làm sao có khả năng thấy qua nữ tử này? Mỹ nữ như vậy, dù cho cả đời chỉ gặp qua một lần cũng không thể nào quên mất a! Nhất định là do ngủ chưa đủ mới xuất hiện ảo giác, Luru Ngọc miên man suy nghĩ.

Ngồi một lúc sau, Luru Ngọc phát hiện nữ tử này không chỉ có vẻ mặt lạnh lùng, hơn nữa thật là có chút u buồn, tựa hồ có nút thắt trong lòng không thể tháo gỡ, bất quá hẳn ngay sau đó tự giễu mình cười thầm nói: “Ta hôm nay thật đúng là mơ màng lần thứ ba mươi mốt! Ta cùng nữ tử này chỉ là tình cờ gặp nhau, trước đó vốn không quen biết thì chuyện của nàng cùng ta có quan hệ gì chứ?”

Nghĩ như vậy tâm tình hắn liền bình thường trở lại, đang chuẩn bị nhắm mắt giả vờ ngủ say chợt nữ tử đối diện lại lần đầu tiên lên tiếng, hướng hỏi hắn: “Người tại sao muốn đem mình che đậy kín như thế? Người đang sợ cái gì sao?”

Luru Ngọc nghe vậy cười trộm, cũng thuận miệng bịa chuyện nói: “Bởi vì ta là giang dương đại đạo, đem mình che lại là sợ bị người ta phát hiện bắt đi.”

Nữ tử nghe vậy chợt thổi phù một tiếng bật cười, mắt to long lanh nước chớp chớp, Luru Ngọc nhìn thấy liền giật mình giống như băng tuyết tan chảy, phẳng phất như cảnh tượng mùa xuân hoa nở ầm ập, trong lòng dịu mát không khỏi bị xúc động một chút. Chỉ nghe nữ tử cười nói: “Không nghĩ tới người như vậy một mực đem mình bọc kín cách biệt với bên ngoài, cư nhiên cũng biết nói giỡn.”

Luru Ngọc có chút lúng túng, bất quá nữ tử nếu chủ động phá vỡ không khí tĩnh lặng giữa hai người, hẳn tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục im lặng nhàm chán như vậy nữa, hai người liền bắt đầu trò chuyện một ít sự tình không quan trọng, lại cảm thấy rất hứng thú, không nghĩ tới bọn họ hết sức hợp ý, người một câu ta một câu nhỏ giọng trò chuyện như vậy mãi cho đến khi bầu trời nổi lên một tia nắng sớm, mới hồi phục lại tinh thần.

Trời đã sáng, nữ tử ôn nhu nhẹ nhàng xoa bóp đôi chân ngọc, có chút ý chưa thỏa nguyện, đùa cợt nói: “Ngày mai trò chuyện tiếp đi, hôm nay phải đi qua Nhất Tuyến Thiên, nên lên tinh thần mới phải!” Dứt lời đứng lên, lúc này mặt trời đỏ hồng từ từ dâng lên vừa vặn tản mát ra ánh sáng ấm áp, một luồng ánh dương hiền hòa giờ phút này cũng vừa vặn chiếu lên thân thể uyển chuyển của nữ tử, gương mặt thanh lệ thoát tục càng lộ ra vẻ ra khí thể đo lường khả ái, Luru Ngọc trong lúc nhất thời nhìn nàng đến si ngốc, giống như toàn bộ thế giới cũng bị quên mất sạch.

Tiền nữ trên trời, giờ phút này chỉ sợ cũng không bằng thiếu nữ mê người trước mắt, trong tâm Luru Ngọc dường như rất bối rối, hẳn đời này từ khi sinh ra đến bây giờ chưa từng động lòng trước bất kỳ thiếu nữ nào, không nghĩ tới cuối cùng vẫn còn chạy trời không khỏi nắng rơi vào lưới tình, mặc dù loại tình yêu nhất kiến chung tình* ở trong mắt người từng trải có chút nông cạn nực cười, nhưng trong một đời người ai lại chưa từng có tình yêu ngây thơ ban đầu như vậy? Luru Ngọc thậm chí cảm giác mình thích nữ tử xinh đẹp động lòng người như vậy cũng là một loại tội lỗi.

Dù như thế nào đi nữa trên phương diện tình cảm nam nữ Luru Ngọc vẫn như một tờ giấy trắng, tất nhiên lời thể chán hưng gia tộc lại không thể quên, bất quá tình yêu là thứ tình cảm gốc rễ nguyên thủy nhất của loài người, Luru Ngọc cũng bắt đầu sinh ra một tia ảo tưởng. Nữ tử giống như phát hiện trong lòng hắn đang có tâm tư nhưng cũng không phải là đặc biệt đề ý, thần nhiên cười một tiếng muốn đi ra.

Luru Ngọc chợt hít thật sâu một hơi, lấy dũng khí hỏi: “Ta tên là Luru Ngọc, cô nương có thể cho ta biết quý tính của người không?”

Hỏi ra những lời này, trong tâm Luru Ngọc giống như trắng sễ phải lập tức lao tới chiến trường khốc liệt vậy, tim đập thành thịch liên hồi. Thiếu nữ lúc này mới phát hiện Luru Ngọc đúng là rất nghiêm túc, mặc dù lời biểu lộ này hết sức hàm súc mà nàng lại không ngờ nên lập tức liền cảm giác được, thế nhưng không biết vì sao vốn là đang cười rạo rờ khi nghe được lời này, chợt vẻ mặt lần nữa trầm mặc xuống, mặc dù đối với Luru Ngọc không cảm thấy tức giận nhưng tâm tình liền ảm đạm, khiến Luru Ngọc không biết mình phạm phải sai lầm gì, trong lòng cảm thấy bất an.

Cũng may thiếu nữ lập tức nói: “Mặc dù ta và người nói chuyện rất hợp, có điều về tên của ta thì tạm thời người không biết thì tốt hơn!” Dừng một chút, thấy trên mặt Luru Ngọc toát ra biểu tình thất vọng, lại tựa hồ như có chút không đành lòng vì vậy thờ dãi nói: “Như vậy đi, nếu như ta và người lần này đều có thể còn sống trở về thì hãy nói, liền gặp lại ở chỗ này! Đến lúc đó ta nhất định sẽ nói cho người biết.”

Dứt lời không đợi Luru Ngọc trả lời tựa như một làn khói chạy đi, giống như đang chốn tránh hắn vậy.

Đối với lần này Luru Ngọc cũng không biết làm sao, trong lòng buồn bã vô cớ tự nhiên thờ dãi, giống như trong lòng có thứ gì trọng yếu bị thiếu nữ kia cầm đi mất, chỉ còn lại cảm giác trống rỗng.

.....

Kế tiếp cả canh giờ, Luru Ngọc từ từ điều chỉnh tâm tình, cuối cùng cũng khôi phục lại như cũ, chuyện trọng yếu nhất trước mắt, chính là từ Ma Vân Linh lấy được Thuần Linh Thủy, trước khi báo được thù, hẳn không có tư cách đi nói chuyện gì tư tình nhi nữ!

Luru Ngọc tự nhủ mình như vậy, dù sao trước khi tới Kinh Điều Giải, ngày ngày đều có cơ hội nhìn nữ tử trong mộng của mình, cùng nàng đồng hành như vậy cũng đã đủ rồi. Sau khi ăn điểm tâm xong, đội ngũ đang chuẩn bị lên đường thì Luru Ngọc chợt phát hiện một người trong số mấy đại hán lúc trước đi trễ đang lặng lẽ tiến lại, nhất thời sinh lòng cảnh giác.

Thế nhưng đại hán này thoạt nhìn không có ý tứ làm hại hắn, chẳng qua là vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Luru Ngọc, giống như ác lang một loại nhỏ giọng nói: “Tiểu tử thú! Không nên mưu toan tiếp cận tiểu thư, bởi vì người không với tới nổi đâu!” Nói xong thấy Luru Ngọc không có lộ ra biểu tình gì, lại càng thêm ác độc nói: “Nếu như lại để cho ta phát hiện người đối với tiểu thư có cử chỉ nào vượt quá khuôn phép, lão tử trực tiếp đem người giết chết, thi thể ném xuống vách đá cho sói ăn!”

Nói xong cũng quay đầu lại đi, chính là Luru Ngọc lại lắc đầu một cái, phảng phất làm bầm lâu bầu nhỏ giọng nói: “Loại uy hiếp này, cũng quá là trẻ con! Nếu như sợ chết ta cũng sẽ không tới đây, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta làm sai chỗ nào?” Dứt lời liền tạm thời không nghĩ chuyện này nữa, ngẩng đầu nhìn về phía con đường Nhất Tuyến Thiên xa xa ở phía trước, ở chỗ đó chắc cũng không được yên ổn! Huống chi đội ngũ này cũng không đồng lòng, Luru Ngọc hiện tại thật không có nắm chắc mình nhất định có thể còn sống mà ra ngoài, bất quá hẳn cũng sẽ không bởi vì điều này làm cho sợ hãi chùn bước, ngược lại trong lòng càng kiên định hơn, coi như cuối cùng phải phơi thầy nơi hoang dã cũng tốt hơn là làm một tên hèn nhát!

---

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Nhất Tuyến Thiên

Nhắc đến Ma Vân Linh thì nó là một địa phương hết sức nguy hiểm, còn Nhất Tuyền Thiên vẫn chưa có xếp hạng danh hiệu, có điều nếu như nói Ma Vân Linh có chỗ nào địa hình kỳ lạ nhất, thì Nhất Tuyền Thiên lại tuyệt đối là một trong những nơi đứng đầu bảng.

Nhất Tuyền Thiên tên như ý nghĩa, loại đường quanh co giống như rắn bò, xiên xiên vẹo vẹo mà lại vừa dài vừa hẹp, trải dài có thể đạt tới năm dặm rất hiếm thấy, tại quốc đô đại Yến lại càng là có một không hai! Trái phải hai bên đều là vách đá dựng đứng cùng sơn cốc nhỏ dài, đường nhỏ hẹp quanh co chỉ có thể chứa nạp ba người cùng đi chung. Trong cốc chướng khí tràn ngập, không có bất kỳ thực vật nào có thể sinh tồn, ánh mặt trời chỉ có vào lúc giữa trưa mới có thể từ trong khe hở vách đá tới mười mấy trượng trên cao xuyên xuống một chút ít, có rất nhiều đá vụn lớn nhỏ không ngừng từ trên vách đá dựng đứng lăn xuống, nếu rơi ở gần đó thì trong lỗ tai nhất thời đều là một mảnh ù ù đau nhức, nếu như đầu bị đập trúng một khối thì dù có làm bằng sắt cũng bị chấn thương không chết cũng bị thương! Hơn nữa một ít khe hở u tối trong cốc còn có các loại độc vật đáng sợ sinh sống! Những độc vật này lấy chướng khí làm thức ăn, đối với máu thịt còn tươi mới của con người cũng dị thường thèm khát, nếu không phải là đội ngũ tâm bảo lân này nhân số đông đảo, thoát nhìn rất là lớn mạnh, thì Từ lão hán cũng sẽ không đưa bọn họ mang tới đây.

Lưu Ngọc nắm thật chặt áo choàng trên người, sắc mặt xem ra cũng không tốt lắm. Kể từ khi đội ngũ tâm bảo tiến vào Nhất Tuyền Thiên này, bọn họ đã bị độc vật tập kích ba lần, hai lần đá vụn rơi dày đặc như mưa, còn có một khu vực chướng khí đặc biệt nồng đậm. Những độc vật này thường đi thành đoàn mấy chục con, cái dạng quái thú gì cũng đều có, sinh sống ở nơi tối tăm không ánh mặt trời lâu dài cũng làm chúng nó xảy ra rất nhiều biến dị. Cụ thể có một con hắc hoàn nặng to lớn dị thường lại có kích độc, nhỏ thì phải kể đến từ văn hạt một loài bò cạp có càng rất cứng, thể nhưng một con cũng không nên coi thường! Lưu Ngọc chính mắt nhìn thấy bên cạnh có một kiếm khách phàm cảnh tăng bảy chỉ bị càng của từ văn hạt kẹp nhẹ một cái, thất khiếu lập tức liền chảy máu, cả người biến thành màu đen chết đi!

Địa phương nguy hiểm như vậy thật sự là khiến người ta nổi da gà, hiện tại rất nhiều người đã âm thầm chửi bới, lên tiếng đòi thôi lui, nhưng mà đã đi hết gần một nửa đường nếu một thân một mình trở về mới chính là đi tìm chết. Cho nên hiện tại mặc kệ tâm tình ra sao, mọi người cũng chỉ có thể một bên không ngừng đề phòng đủ loại nguy hiểm từ trong cốc đột ngột nhô ra, một bên thận trọng đi tới. Đi được thêm một lúc vì né tránh một mảnh chướng khí to lớn, không ngờ đội ngũ lại bị một trận mưa đá vụn dày đặc đá kích, chỉ thấy trong bóng tối bỗng nhiên phía trên chợt phát ra tiếng nổ ừng ừng liên miên, mọi người nhất thời hoảng hốt, lại bất chấp cái gì mà đội hình, từng người một liều mạng xông về phía trước, bất quá cách làm như thế đưa đến bị kích lớn hơn, sau khi mất đi đội hình liền người đẩy ta xô hơn nữa căn bản không thấy rõ đường ngay vật mấp mô trên đường. Lưu Ngọc cũng tự lo không xong, ý vào khả năng giác quan nhạy bén hơn so với những người khác một chút, tránh thoát nhiều lần cự thạch từ trên trời rơi xuống nhưng cũng bị một ít khối đá nhỏ làm cho dính đầy bụi đất, ngoại bào càng bị hủy hoại đến không chịu nổi, cũng không còn hiệu quả ngăn che tầm mắt của người khác đưa đến nữa.

Cũng may trận mưa đá này mặc dù dày đặc nhưng phạm vi còn không tính quá lớn, phần lớn mọi người đều may mắn trốn thoát, không may mắn thì huyết nhục đã văng tung tóe từ sớm. Kiểm lại nhân số một chút, phát hiện còn có bốn mươi hai người còn sống, lại có một nửa số đó thân mang trọng thương, hơn nữa nhìn dáng vẻ bọn họ, đã có rất nhiều người đối với hành trình kế tiếp hoàn toàn tuyệt vọng. Lưu Ngọc có chút lo lắng dùng ánh mắt tìm kiếm hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh người kia trong đám người còn sống sót, thật may là hắn rất nhanh liền phát hiện mục tiêu, thiếu nữ rõ ràng không có bị bất cứ thương tổn gì, thậm chí ngay cả trên y phục cũng không bị lay dính bụi bặm, dáng vẻ vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người, thấy Lưu Ngọc nhìn về phía mình, nàng đầu tiên là hơi sững sờ, thể nhưng lát sau lại giống như chợt phát hiện ra đại lục mới, lại phảng phất như bừng tỉnh đại ngộ hướng hắn cười một tiếng. Lưu Ngọc đầu tiên là không hiểu cho là trên mặt có dính nhọ nhưng là sờ soạng một chút, sau đó phát hiện chỉ có da thịt trắng mịn mềm mại mới nhớ áo choàng dùng để che dấu thân phận đã bị tổn hại đến không chịu nổi, vì vậy tướng mạo mình đã lộ rõ trước mặt người khác.

Không nghi ngờ chút nào, hắn lập tức cũng bị quy vào hạng nữ nhân yếu đuối, ngay sau đó trong ánh mắt những nam nhân bên cạnh chỉ còn vẻ tham lam cùng hòa nhiệt như thể muốn đem quần áo Lưu Ngọc lột sạch ra, càng làm cho Lưu Ngọc lúng túng một trận. Thiếu nữ thấy dáng vẻ Lưu Ngọc có chút tiến thoái lưỡng nan, ngược lại giao hoạt cười, đi tới nói: “Thì ra người cũng là nữ tử, có thể lừa cả ta đúng là hay nhỉ!”

Nữ tử xinh đẹp như vậy lại đơn độc một mình đi ra bên ngoài, lựa chọn dùng áo choàng che giấu bản thân để tránh bị người xấu để ý tới cũng sẽ không khó hiểu. Chuyện đến nước này Lưu Ngọc cũng chỉ có thể tạm thời cam chịu thân phận nữ tử, nếu như bị người phát hiện hắn kỳ thực là nam nhân còn không biết có thể hay không có ý nghĩ và ánh mắt càng lộ vẻ kỳ quái.

Lúc này Từ lão hán ánh mắt cũng có chút dụ dằng nhìn Lưu Ngọc mới như có điều suy nghĩ gập đầu một cái, hiện tại hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Lưu Ngọc không có táng mệnh dưới tay của xà hạt mỹ nhân, nguyên lai cũng là nữ nhân, sắc đẹp xà hạt mỹ nhân đối với nam nhân mà nói quả thật là độc được xuyên thấu tâm gan, mà đối với nữ nhân hiệu quả cũng tương tự nhưng vẫn chưa tới mức làm mê muội, trừ khi hoàn toàn thành thực mới có thể mê hoặc được cả nam lẫn nữ, gần như hoàn mỹ.

.....

Lưu Ngọc không nghĩ tới chỉ là mình mất đi áo choàng ngoài ý muốn liền đem tới nhiều suy nghĩ lung tung như vậy, hiện tại hắn kiên kỵ nhất là đám người đi theo bên cạnh thiếu nữ, cũng chính là tám tráng hán buổi sáng tới trễ, còn uy hiếp qua chính mình không cho phép đến gần tiểu thư của bọn họ.

Chỉ bất quá, lúc đầu bọn họ là dùng mười hai phần lòng cảnh giác tới đề phòng mình, hiện tại đã thay đổi lại ở trong đó tăng thêm vài phần vẻ tham lam! Nhưng không biết xuất phát từ mục đích suy tính gì, bọn họ rốt cuộc không có đem Lưu Ngọc đánh đuổi, ngược lại giống như ngầm cho phép Lưu Ngọc đứng ở bên cạnh tiểu thư.

Đối với lần này trong lòng Lưu Ngọc vừa vui vẻ lại cũng vừa khổ sở. Tuy rằng rất nhanh đã chiếm được sự ngưỡng mộ trong lòng nàng, bất quá lúc này nàng cũng xem hắn như thân phận một nữ nhân. Có điều bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ đến những thứ tư tình nhi nữ này, mọi người ổn định lại tinh thần, bất luận như thế nào một khi đến tận đây cũng chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục đi tới đích.

Lại đi tới trăm thước Từ lão hán lần nữa dừng bước lại, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Tạm thời dừng lại, phía trước là hang ổ của hắc biên bức*, nơi này là chỗ nguy hiểm nhất Nhất Tuyền Thiên!”

Nghe đến ba chữ hắc biên bức, trong đám người nhất thời lại phát ra tiếng hít thở thật mạnh, người nhất gan bắt chân đã bắt đầu run rẩy: “Không phải

chứ, hung danh của loài dơi đen này rất đáng sợ, truyền thuyết nói chúng chỉ sống ở nơi tối tăm trần ngập độc khí, bây giờ Nhất Tuyền Thiên vừa đúng phù hợp điều kiện như vậy mà hắc biên bức với loài dơi bình thường có khác biệt rất lớn, chúng nó có thể hút máu người. Hắc biên bức bình thường có thể hút cạn máu của một đứa bé, mà một số ít hắc biên bức to lớn thậm chí có khả năng hút cạn máu của một nam tử trưởng thành. Mà những những thứ này còn chưa phải điều đáng sợ nhất, điều đáng sợ nhất thật ra chính là hắc biên bức vương! Cái thứ đó vô cùng xấu xí, thanh âm cũng cực kỳ khó nghe, là một thứ còn đáng sợ hơn cả địa ngục, nó chỉ lớn bằng bàn tay nhưng có thể một lần hút cạn tất cả não tủy của một đám đông người còn sống, hơn nữa còn có yêu pháp có thể mê hoặc thần trí con người, chỉ cần bị nó nhìn thấy thì không có khả năng còn sống mà chạy thoát.”

Có thể nói, hắc biên bức vương đã coi như là dã thú đứng trên đỉnh cao của cường giả, có đặc thù nhất định của yêu thú!

.....

“Ta... Chúng ta, hay là quay về đi!”

Người nhất gan hiện tại đã lui về sau mấy bước, trong đó có người nói mấy câu lúc này, chính là một gã nam tử trung niên gầy yếu chỉ có thực lực phạm cảnh tầng sáu, nhìn qua hết sức bình thường lại có thể may mắn còn sống đến tận bây giờ. Hắn thả quay lại bị cự thạch đè chết cũng không muốn bị hắc biên bức vương hút khô não tủy.

Lúc này bốn người hái thuốc dẫn đường trong đó có Cửu nhi lại khinh bỉ trợn mắt nhìn người này một cái, xem thường nói: “Đồ vô dụng, lại còn vọng tưởng tiến sâu vào bên trong Ma Vân Lĩnh sao!” Người như thế coi như đi qua Nhất Tuyền Thiên tiến vào sâu bên trong Ma Vân Lĩnh hơn phân nửa cũng chỉ là pháo hôi chịu chết, bị Cửu nhi tuổi còn trẻ như vậy lại là một thiếu nữ có thân thủ bất phàm mắng chửi, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc khó xử lại cũng không dám phản bác nữa câu.

Thật may là Từ lão hán lúc này đứng dậy mới khiến cho không khí ngột ngạt căng thẳng của đội ngũ tan biến, chỉ thấy hắn biểu lộ nét mặt lãnh đạm quét mắt nhìn mọi người một cái rồi chậm rãi nói: “Muốn quay về ta không miễn cưỡng.” Dùng một chút thấy mọi người vẫn im lặng mới tiếp tục nói: “Thật ra thì ta cũng chưa có nói hết, chỗ này thật ra cũng không nguy hiểm như vậy, lão phu đi tới chỗ này mười mấy lần rồi đều không phải vẫn còn sống sờ sờ đây sao?! Hôm nay mặc dù tiến thoái lưỡng nan, cũng chỉ là bởi vì một con hắc biên bức vương, người của chúng ta ở đây không ít chẳng lẽ phải sợ thứ này?!”

Mặc dù nội tâm Từ lão hán kỳ thực cũng không như hắn nói, nhưng bề ngoài quang minh lỗi lạc như vậy, coi như là Lư Ngọc có chút thành kiến khi nghe lời hắn nói xong không thừa nhận cũng không được, lão đầu tử này nói rất có đạo lý. Hơn nữa mọi người lúc này mới cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy không tệ: “Quả thật nếu như nhân số ít thì bọn họ quả thật không phải là đối thủ hắc biên bức vương, bất quá nơi này hiện tại có chừng bốn mươi mấy võ giả, hơn nữa không thiếu cao thủ. Coi như là hắc biên bức vương thật sự xuất hiện, chỉ sợ cũng chiếm không được tiện nghi rồi!”

Nghĩ như vậy, lòng sợ hãi trong mọi người cũng đã tiêu giải hơn phân nửa. Ngay sau đó Từ lão hán giống như rèn sắt khi còn nóng nói: “Huống gì hắc biên bức vương có thói quen ngủ, ta nhiều năm đi qua Nhất Tuyền Thiên này mười mấy lần trước sau gì cũng chỉ thấy nó hai lần mà thôi, cho nên mọi người chỉ cần cẩn thận một chút, rất có khả năng hoàn toàn không bị hao tổn gì mà thông qua.”

Hắn vừa nói như thế trong lòng mọi người cuối cùng không còn cảm thấy sợ hãi gì nữa, dĩ nhiên Lư Ngọc là một ngoại lệ. Tối ngày hôm qua hắn chính là bị đánh về đạo mạo trang nghiêm như vậy của Từ lão hán che mất một lần, tự nhiên sẽ không tái phạm sai lầm cũ lần thứ hai. Bất quá hắn cũng không bởi vì trong lòng có chút điểm kiêng kỵ mà liền rút đi, dù sao có nhiều người như vậy cùng một chỗ chung quy so với một mình đơn độc đi lại thì an toàn hơn một ít, đương nhiên một ít thủ đoạn phòng bị cần thiết cũng không thể thiếu.

.....

Có lẽ bởi vì gần tới sào huyệt của hắc biên bức, toàn bộ tiếng đá vụn rơi ừ ừ vang dội dần dần nhỏ đi rất nhiều, lũ dơi vốn thích ngủ, tự nhiên sẽ lựa chọn một nơi an tĩnh.

Bất quá điều này vô hình trung làm cho đội ngũ lúc đi qua hang dơi lại xuất hiện một chút phiền toái, không có âm thanh ừ ừ che chở, nhiều người như vậy đồng thời sải bước không thể nghi ngờ lại tạo thành một cái mục tiêu thật lớn, thật may là đã thông qua hơn phân nửa đường mà vẫn chưa xuất hiện bất kỳ bóng dáng con dơi nào, lúc này rất nhiều người mới len lén thở phào nhẹ nhõm, mặc dù được Từ lão hán khích lệ làm mọi người cuối cùng cũng có dũng khí đánh một trận, nhưng mà có thể không đánh dĩ nhiên vẫn là tốt nhất.

Ngay cả Lư Ngọc cũng cảm thấy vận khí của đội ngũ ngày hôm nay đã dần chuyển biến tốt, nếu như đụng phải hắc biên bức vương thì không nói có thể còn sống hay không nhưng chí ít bị tổn thất thảm trọng là điều không thể nghi ngờ.

Hơn nữa bởi vì đường đi rất chật hẹp nên bây giờ Lư Ngọc đi sát theo bên cạnh thiếu nữ thông qua nơi đây. Bị xem như là một nữ nhân giống như nàng, cũng không khiến cho đối phương sinh lòng phòng bị đối với mình. Trái lại từng trận hương thơm mê người từ cơ thể nàng thông qua không khí cùng với chân tay vô tình tiếp xúc truyền dẫn đến trong cơ thể hắn, không ngừng kích thích tâm nam nhi của Lư Ngọc chộn rộn một hồi. Thiếu nữ da thịt non mềm trắng mịn cùng vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, giờ phút này càng làm tâm tình ái mộ trong Lư Ngọc hóa thành được lực, không ngừng làm mềm y chí kiên định của hắn. Nếu không phải là đang ở dưới tình cảnh ác liệt như vậy, Lư Ngọc cũng cho rằng mình sẽ hóa thành sắc lang mất. (thật! ta muốn ăn thịt, đến rau xào thịt cũng không có ~oa)

Đi được một lúc, ngay cả thiếu nữ cũng phát hiện Lư Ngọc hô hấp có chút nặng nề, liền nhẹ nhàng kéo hắn ra một chút, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Người không bị gì đấy chứ?”

Vốn là thân thể cùng tứ chi liên tiếp đụng chạm cũng đã khiến Lư Ngọc có chút không chịu nổi, lúc này lại bị nữ tử nhẹ nhàng ôm lấy, đôi môi càng thêm khô khốc, để không bị phát hiện sự khác thường, Lư Ngọc chỉ có thể mở to mắt lắc đầu một cái, cắn răng nói: “Ta không sao! Người cứ đi lên phía trước đi, nghỉ một lát ta sẽ theo sau.”

Có lẽ không muốn làm trái với ý Lư Ngọc, thiếu nữ quay người lại liếc mắt nhìn hán một lúc lâu liền im lặng không nói tiếng nào đi về phía trước hai bước, Lư Ngọc nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của nàng trong lòng chợt cảm thấy vô vị. Thật ra thì thiếu nữ đồng ý rời khỏi Lư Ngọc đi lên phía trước cũng là bởi vì lúc lóe kéo Lư Ngọc trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, loại cảm giác này làm cho nàng đang tươi cười bỗng hơi đỏ mặt, bối rối vô cùng, lại giống cảm giác như khi còn bé thích ăn vụng sợ bị người lớn phát hiện.

Thiếu nữ không nghĩ ra tại sao mình lại xuất hiện loại ý nghĩ này trong đầu, vì vậy chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân vì đêm qua giữa hai người trò chuyện khá lâu, ở trong mắt nàng Lư Ngọc thực sự càng lúc càng thần bí, nàng cũng càng ngày càng hiếu kỳ.

.....

Ngay tại lúc hai người đều miễn man suy nghĩ thì chuyện ngoài ý muốn rốt cục cũng đã xảy ra!

Vốn là mọi người một mực thận trọng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên đi rất chậm giống như đã trải qua mấy năm vậy, cuối cùng ở trước mắt xuất hiện lối ra sào huyết hắc biên bức, trong lòng mọi người lập tức vui mừng, biết rất nhanh có thể thoát khỏi hiểm cảnh cuộc bộ cũng đã gấp rút hơn rất nhiều.

Cũng không ngờ tới một con bò cạp lớn chừng ngón cái vừa lúc ẩn thân phía dưới một tảng đá ven đường. Trong đội ngũ đi ở phía sau có một nam tử đi không cẩn thận làm động tảng đá kia làm con bò cạp thức tỉnh, nó lập tức toàn lực đốt hán một cái.

“A!” Nam tử lúc này phát ra một tiếng đau đớn thảm thiết tận tâm can, cả người biến thành màu đen chỉ chớp lát sau đã không còn thở nữa.

Thế nhưng cái chết của hán mới chỉ là khúc nhạc dạo nho nhỏ mở đầu, trong nháy mắt có đến hàng ngàn hàng vạn con hắc biên bức từ trên nóc động bị đánh thức rồi rít vô cánh bay ra. Khí thế kia cực kỳ kinh người, đơn giản có thể dùng cảnh tượng che khuất bầu trời để hình dung.

Cái này ngay cả Từ lão hán vừa mới quay đầu lại nhìn thấy cũng đã biến sắc. Trước đây hán cũng đã từng gặp qua nhiều nhất là hơn ngàn con hắc biên bức, thời điểm ít thì chỉ có mấy trăm nhưng chính lần này số lượng hắc biên bức bay ra cực kỳ khủng, thật giống như đại dương vậy, làm sao chỉ mấy vạn?!

Ngay sau đó cái gì cũng không để ý tới, hô to một tiếng: “Chạy!”

Hô xong hán liền là người đầu tiên hướng lối ra Nhất Tuyến Thiên phía trước liều mạng chạy như điên, mà trong đám người đi ở cuối cùng không ngừng truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết tựa như quỷ khóc, sói tru. Mọi người chỉ hận cha mẹ sao sinh mình ra chỉ có mỗi hai cái chân, cũng không quản phía trước có nguy hiểm gì đều gạt sang hai bên nhanh chóng xông về phía trước, nhưng mà hai chân có chạy mau hơn nữa lại so thế nào được với cánh bay trên không?

Kết quả thật đúng như vậy, số người còn sống mà chạy thoát còn chưa đủ đến phân nửa!

Lư Ngọc cũng bị đám người chạy trốn chết này tách ra khỏi đám người thiếu nữ không thể liên lạc được nữa.

Hán cũng không am hiểu việc chạy trốn nên tốc độ cũng không phải quá nhanh, lập tức lọt vào giữa vòng vây công của vài chục con hắc biên bức.

Trường kiếm vung lên, đem 《Thanh liên kiếm thuật》gia truyền phát huy đến cực hạn, khó khăn lắm Lư Ngọc mới tạo thành một đạo lá chắn ngăn trở mấy cái răng nanh phía trước người, lúc này tác dụng phòng ngự của lăng sa áo giáp liền phát huy tác dụng cực lớn.

Mới đầu luồng cuồng tay chân một trận, sau đó Lư Ngọc rất nhanh phát hiện công kích của hắc biên bức cũng không thể xé rách lăng sa áo giáp, vì vậy liền chủ yếu bảo vệ mấy bộ vị không được trang bị bị giáp đồng thời rút ra thanh chủy thủ giấu ở dưới hải, từng chút một đột phá vòng vây, đem từng con hắc biên bức có ý đồ cản bộ vị mỏng manh của mình giết chết!

Trường kiếm trong tay có nhiều rãnh máu lúc này cũng phát huy tác dụng rất trọng yếu, dùng để đâm bổ dọc hay chém ngang đều dễ dàng rút ra được, vì vậy Lư Ngọc không ngừng dùng trường kiếm trong tay cho từng con hắc biên bức đổ máu như mưa, rất nhanh bên cạnh hán liền chất đồng từng tảng một thi thể hắc biên bức. Khắp người dính đầy tiên huyết, lại không phân rõ rốt cuộc là máu dơ máu mình hay là máu của đám tằm bảo khách còn lại.

Mặc dù Lư Ngọc chiến đấu hết sức dũng mãnh, nhưng mà với thân thể mới và thực lực mới đề cao vẫn chưa nắm giữ độ thuần thực, đã là khó khăn lắm mới duy trì thể công thủ như hiện tại, nhưng tình huống của bọn họ bên trong Nhất Tuyến Thiên ngày càng hồng bết. Hắc biên bức số lượng thực sự quá nhiều, giết xong đám này đám khác lại tới, nhưng mà con người bất luận là số lượng hay là khí lực đều có giới hạn, càng lúc càng có nhiều người vì bị tiêu hao khí lực dẫn đến không chống đỡ nổi mà liền bị giết chết, gần nhất là một nhân cảnh cao thủ dưới sự vây công của hơn ngàn con hắc biên bức liền kiệt lực mà chết.

Bây giờ trong Nhất Tuyến Thiên số người còn sống chưa đến mười người. Lư Ngọc nhìn tình huống nơi này lần nữa chuyển biến xấu. Vốn chỉ có vài chục con hắc biên bức vây công thì hán còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng bây giờ số lượng hắc biên bức vây công đã tăng lên đến mấy trăm, chỉ chít bốn phía xung quanh thân thể giống như một bức tường hắc biên bức vây hán vào bên trong, khí lực cũng dần cạn kiệt. Nếu không phải là còn có lăng sa áo giáp giúp một tay ngăn trở công kích thì Lư Ngọc đã sớm mất mạng.

Không còn cách nào, Lư Ngọc chỉ có thể vừa đánh vừa lui ý định muốn mở một đường máu, nhưng nếu muốn chạy ra khỏi Nhất Tuyến Thiên bây giờ cũng không khả thi, bởi vì phía trước cửa động là nơi tập chung nhiều hắc biên bức nhất, rất rõ ràng chúng nó muốn một lưới bắt hết tất cả, đem mọi người vây lại một móng cũng không lọt. Ngược lại thì bên trong sào huyết nơi hắc biên bức bay ra lúc này lại chỉ có mấy con ít ỏi. Lư Ngọc liền đưa ra

quyết định, dứt khoát hướng bên này vọt tới.

“Lịch bịch!” Mấy con hắc biên bức chúng kiểm liền rơi xuống, hấn lập tức tung người nhảy vào sâu bên trong sào huyết tối tăm u ám

Luru Ngọc nhảy vào sào huyết hắc biên bức, đồng thời nỗ lực khống chế thân thể sao cho không bị lực va đập lớn mà tổn thương, thật vất vả mới đứng vững vàng lại được, lúc này mới phát hiện bên trong sào huyết quả thật không có lấy một con hắc biên bức. Nhưng điều này cũng làm cho hắn có nửa điểm vui mừng, bởi vì đảo mắt nơi hắn đứng đã bị bao vây bởi mùi hôi thối tanh tưởi, suýt nữa muốn thối chết. (udm, chứ chết thì thật cầu huyết >.<)

“Ta kháo!” Luru Ngọc không nhịn được chửi tục, không nghĩ tới chính mình lại rơi vào hố phân! Hiện tại dưới chân hắn khắp nơi đều là những viên phân trầm tích lâu năm của lũ hắc biên bức, càng đi về phía trước nói không chừng còn có nhiều hơn.

Luru Ngọc sắc mặt tái xanh, chịu đựng mùi hôi thối tìm được một vách đá coi như sạch sẽ trèo lên để đi tiếp, thật vất vả mới đứng vững vàng gót chân liền bắt chấp mùi hôi thối lập tức hướng chỗ sâu hơn của sào huyết đi tới, tính toán thời gian thì hắn đoán hắc biên bức ở bên ngoài rất nhanh đã giải quyết xong việc chiến đấu, sau khi trở lại phát hiện còn có Luru Ngọc sống sót thì nhất định sẽ không chút do dự đem hắn hút cạn máu. Kết cục này chỉ nghĩ đến một chút liền khiến Luru Ngọc không rét mà run, cho nên bây giờ chỉ có thể tiếp tục đi vào bên trong ngược lại mới có thể tìm được đường ra.

.....

Nhưng Luru Ngọc rất nhanh liền phát hiện sai lầm của mình quá lớn. Tiếp tục đi sâu vào huyết động còn có rất nhiều hắc biên bức, vói lại những con này còn có hình thể lớn hơn, đáng vẻ nhìn qua cũng càng thêm đáng sợ. Chỉ bất quá bọn chúng đều ngủ say không có bị động tĩnh bên ngoài làm thức tỉnh. Luru Ngọc thấy thể da đầu cũng chỉ tê dại lại tiếp tục đi vào bên trong, nhưng mà càng đi lại càng cảm thấy khó có thể tin được. Cái huyết động này sâu khoảng chừng ba bốn dặm, số lượng hắc biên bức bên trong chỉ sơ cũng không dưới mười vạn con. Trên mặt đất rải rác tán loạn hài cốt của con người và dã thú, cùng với một ít trang bị tài vật có phẩm chất rất tốt.

Có điều Luru Ngọc cũng không dám đi nhặt, bởi vì hắn sợ gây ra tiếng động làm đánh thức hắc biên bức kia thức tỉnh, nên chỉ có thể nhìn lòng tham lam mãnh liệt xuống tiếp tục đi về phía trước. Mỗi lúc tiến sâu vào hơn thì thứ tốt cũng xuất hiện càng lúc càng nhiều, trong đó có một đôi giày da thú kiểu dáng nữ tử lại là dùng da thủy xà cực kỳ chân quý để may. Đẹp mắt nhưng thật ra chỉ là thứ yếu, mấu chốt chính là vừa nhẹ lại vừa mềm mại, sức phòng ngự cũng hơn gấp mấy lần lãng sa giày mà Luru Ngọc đang mang. Mặc dù là kiểu dáng nữ tử, lại hết sức vừa chân, Luru Ngọc do dự trong chốc lát nghĩ hay là nhặt lên đôi lại, lãng sa giày của mình dính đầy phân dơi và nước tiểu lại không có chỗ để cất, Luru Ngọc chỉ có thể nuối tiếc đem vứt bỏ. Tiếp tục thâm nhập vào khoảng nửa canh giờ, từ một thể giới tối tăm khôn cùng cũng dần dần hiện ra nhờ một ánh quang mang mờ nhạt, Luru Ngọc thấy vậy liền cả kinh rồi lại hy vọng đó chính là lối ra, vì vậy thận trọng đến gần, thế nhưng chờ đến khi hắn đi qua khúc quanh vừa vào trong nhìn thấy thì lại thất vọng thì ra là một cái huyết động vô cùng to lớn khác chứ không phải là lối ra. Ánh sáng hồi nãy chính là quang mang tỏa ra từ dịch thể trong suốt trông rất giống hồ phách, mà dịch thể bên dưới chông chất như núi đã rắn lại tạo thành một cái hồ phách đài to lớn.

Mà trên mặt đài không có gì khác ngoài một con vật to lớn mềm nhũn đang nằm, hình dạng đúng là một con dơi to lớn cực kỳ xấu xí. Tập trung nhìn kỹ Luru Ngọc liền phát hiện con dơi này tuy rằng vẫn là màu đen nhưng rất khác với những con hắc biên bức lớn bên ngoài, mà bây giờ bên dưới hạ thân phần bụng con dơi này lại có một đạo vết thương thật lớn, từ vết thương đang không ngừng chảy ra nùng huyết màu hồ phách. Rất hiển nhiên, đây hơn phân nửa chính là hắc biên bức vương, mà nó sở dĩ nằm phủ phục tại đây là bởi vì trên người bị thương nặng. Bây giờ nó hết sức yếu ớt thậm chí so với Luru Ngọc mới tới xem ra còn kém hơn một chút, bất quá Luru Ngọc giờ phút này cũng vẫn như cũ không dám buông lỏng cảnh giác, thận trọng đi vào huyết động sau đó vẫn không nhúc nhích, cũng không lập tức tiến lên đem hắc biên bức vương không hề có phòng bị gì giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nữ thần

Thương thể trên người hắc biên bức vương rất nặng, lúc Luru Ngọc tiến vào son động, nó chỉ ngẩng đầu có sức nhìn thoáng qua liền vô lực rũ xuống lần nữa, hai con mắt kia trông như hai cái chuông đồng lớn nhỏ xấu xí nhưng lại không nhìn ra bất kỳ vẻ cừu hận cùng giãy giụa.

Ánh mắt hờ hững này trái lại khiến cho Luru Ngọc không dám đến gần nó, dù sao nó cũng đã từng là một con dã thú cường đại, thậm chí đã gần tiến hóa thành yêu thú. Luru Ngọc chẳng qua chỉ là một cái võ giả phàm cảnh nho nhỏ, nếu như gặp hắc biên bức vương trong thời điểm thực lực còn hoàn hảo, thì Luru Ngọc có khả năng bị nó phun một ngụm độc dịch liền mất mạng.

Có điều hắc biên bức vương này khi còn sống thật phần cường đại, sau khi chết khẳng định cả người cũng chính là bảo vật, bảo Luru Ngọc dễ dàng buông tha cho lợi ích trước mắt như vậy thật đúng là không thể.

Bên trong huyết động của hắc biên bức vương ngoài trăm trượng cũng không có một con dơi khác ở, Luru Ngọc nghĩ chỉ cần trong lúc mình cấp cho con nghiệt súc này một kích cuối cùng mà không gây ra động tĩnh quá lớn, chắc chắn có thể không kinh động đến lũ hắc biên bức còn lại bên ngoài. Cân nhắc lợi hại một lúc, Luru Ngọc quyết định mạo hiểm thử một lần, nếu như giết được hắc biên bức vương sẽ chờ những con hắc biên bức bên ngoài lần nữa an tĩnh lại thì nghĩ biện pháp lên ra ngoài, còn nếu như bị hắc biên bức vương giết vậy mọi sự đều không cần nghĩ nữa. Dù sao chôn chân ở chỗ này cũng không phải biện pháp hay, hơn nữa hắc biên bức vương cũng đã phát hiện ra mình, chờ chút nữa mà nó triệu tập mấy con dơi khác lại đây, khẳng định mình cũng sẽ không còn nơi nào để trốn.

.....

Sau khi nghĩ thông suốt, Luru Ngọc nhẹ nhàng rút thanh chủy thủ sắc bén lên nhưng cũng không định ngay lập tức tới gần hắc biên bức vương, chỉ ít đợi đến lúc nó hoàn toàn suy yếu mới dùng chủy thủ kết liễu. Hắc biên bức là một loại kỳ sinh vật lạ, bộ phận trọng yếu nhất của chúng nó không phải là đầu cũng không trái tim mà là lỗ tai. Chỉ cần đầu không bị nát bấy thì rất nhanh là có thể khôi phục lại nguyên vẹn, trái tim bị đâm thủng cũng có thể sống lại. Chỉ có hủy đi lỗ tai mới khiến chúng nó trở thành tàn phế, dĩ nhiên còn có một cách nữa là rút sạch máu của chúng cũng có thể khiến chúng chết đi, Luru Ngọc sẽ dùng biện pháp như thế đối phó với những con hắc biên bức thông thường, bất quá con hắc biên bức vương này thật sự là rất lớn, làm cho nó cạn máu cũng không phải chuyện đơn giản, hơn nữa khó tránh khỏi đối phương sẽ để mặc mình hành động mà không có phương pháp tự vệ nào.

Cho nên suy đi nghĩ lại, Luru Ngọc vẫn cảm thấy trực tiếp công kích vào hai lỗ tai yếu lộ ở bên ngoài của đối phương là thủ đoạn đơn giản và hữu hiệu nhất.

Suy tính trước Luru Ngọc liền chuẩn bị xuất thủ, đúng lúc này hắc biên bức vương tựa hồ biết được ý đồ của hắn, thân thể cũng không tự chủ được run rẩy kịch liệt lên giống như hết sức sợ hãi, có lẽ biết mình sẽ chết trong đôi mắt nó cũng toát ra vẻ tuyệt vọng cùng phiến muộn, Luru Ngọc cũng không vì cử chỉ đáng thương đó mà làm cho tinh thần xao động, vẫn cố chấp nâng hai tay lên cao, dùng hết tất cả sức lực bình sinh cầm chủy thủ hướng về phía lỗ tai trái của hắc biên bức vương chém xuống.

Nếu như không có ngoài ý muốn, một kích chứa đầy nội lực của Luru Ngọc này đủ để cắt đứt hoàn toàn lỗ tai trái to lớn của hắc biên bức vương. Thế nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện mình tính toán không chu toàn.

Công kích lần này không những không có đánh trúng hắc biên bức vương, ngược lại còn khiến nó nổi giận. Thì ra sự run rẩy vừa rồi không phải là sợ mà là đang vô cùng phần nộ, đã thủ cường giả cao cao tại thượng sao có thể để một con người yếu ớt vũ nhục? Hắc biên bức vương cả người bắt thịt không ngừng chấn động đồng thời bắt đầu kịch liệt co rút lại, khó khăn lắm mới tránh khỏi thanh chủy thủ nhanh như tên bắn của Luru Ngọc, cùng lúc đó thân thể của nó cũng đột nhiên thu nhỏ lại vẹn vẹn chỉ bằng một con hắc biên bức bình thường, thế nhưng sự nguy hiểm cơ hồ lại đột nhiên tăng lên gấp mười lần. Luru Ngọc thấy vậy trong lòng cả kinh, mặc kệ đây có phải là do hắc biên bức vương này hồi quang phản chiếu* hay không, tình cảnh mình bây giờ đã lại đột ngột thay đổi hết sức nguy hiểm.

Ngay lúc Luru Ngọc bởi vì biến cố chợt xuất hiện mà có chút hoảng hốt thì hắc biên bức vương chợt trùng hai mắt, ngay lập tức một cỗ tinh thần mạnh mẽ ba động liền trực tiếp đánh vào trên mặt Luru Ngọc, đồng thời lập tức từ trong ánh mắt tiến vào đại não.

“A! đau quá!” Mặc dù Luru Ngọc biết hắc biên bức vương có thể công kích tinh thần, nhưng mà đối phương đột nhiên phát động tấn công nên không tránh khỏi việc trúng chiêu, trong đầu giống như bị rất nhiều kim nhọn châm vào hết sức thống khổ. Ngay sau đó, hắc biên bức vương liền thừa dịp Luru Ngọc đang thụ thương mà không cách nào hành động, liền giống như trâu điên “Oanh” một tiếng, đánh vào trên ngực Luru Ngọc.

“Uỳnh!” Luru Ngọc lần này bị đánh bay cơ hồ đau gần chết. Toàn bộ phần lưng đều đập vào thạch bích trên huyết động, huyết nhục mơ hồ. Miễn cưỡng đứng lên, sờ vào trước ngực thì phát hiện lồng sa áo giáp cư nhiên cũng đã bị rách ra mấy lỗ, tuy rằng bảo trụ cho mình được một mạng nhưng cái bì giáp xa xỉ này căn bản cũng đã hỏng mất.

Thấy Luru Ngọc bị va đập mạnh mà vẫn chưa chết, hắc biên bức vương trong ánh mắt đột nhiên bộc phát ra một cỗ quang mang màu đỏ, thân thể lại vẫn bất động, làm cho Luru Ngọc cảm giác càng thêm nguy hiểm. Bất quá lúc này Luru Ngọc ngược lại cười hắc hắc, cũng không quan hắc biên bức vương nghe có hiểu hay không, cười lạnh nói: “Người quả nhiên bị thương rất nặng, nếu không sẽ không dốc hết toàn lực tấn công như vậy, song thực lực người tổn hao quá nhiều, trong chớp lát sẽ không thể công kích ta được nữa, ta cũng không tin người có thể công kích được mấy lần như vậy nữa!”

Trong lúc Luru Ngọc cùng với hắc biên bức vương giao thủ kịch liệt mấy lần, phát hiện công kích của nó mặc dù càng lúc càng mạnh nhưng đồng thời sinh cơ trên người cũng trở nên yếu ớt hơn. Nếu như đoán không lầm thì chỉ cần nó công kích vài lần như vậy, mặc dù bản thân sẽ bị trọng thương nhưng chưa tới mức táng mạng, trước đó con thú này sẽ tự làm mình kiệt sức mà chết. Vừa nghĩ tới hắc biên bức vương vô cùng cường đại sẽ chết trong tay mình, Luru Ngọc tự nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nhưng động tác trên tay lại không chậm chút nào, không có lồng sa áo giáp bảo vệ nếu bị công kích mãnh liệt của hắc biên bức vương đánh trúng, tuy rằng không chết cũng sẽ mang đến thương thế cực kỳ đáng sợ.

Bây giờ thứ duy nhất có thể trợ giúp Luru Ngọc ngăn trở công kích của hắc biên bức vương, cũng chỉ còn lại đôi giày làm bằng da ám thủy xà đang mang trên chân. Hiện tại Luru Ngọc đã không hồi hận chút nào khi thay đôi giày này, nó thoạt nhìn như rất mềm mại nhưng lại dị thường cứng cỏi. Đủ để bảo vệ hai chân yếu ớt non mềm của Luru Ngọc tránh khỏi việc bị thương nặng.

Hắc biên bức Vương đại khái cũng biết mình đã đến thời khắc cuối cùng, trừ phi có khả năng một đòn giết chết người trước mắt này, nếu không nó chắc chắn sẽ vì sinh cơ đứt đoạn mà chết. Nó hít một hơi thật sâu, ngay sau đó tích trữ lực toàn thân lại tựa như một trái quang đạn khi phát ra có thể phá hủy hết thảy mọi trở ngại, công kích này cực kỳ kinh khủng, Luru Ngọc căn bản không cách nào né tránh được lực công kích quang đạn đang hướng thân thể hắn đánh tới.

Luru Ngọc thấy vậy cũng hít một hơi thật sâu, không nghi ngờ chút nào đây mới thực là một kích cuối cùng, chỉ cần mình có khả năng đỡ được cũng liền có thể trở thành người thắng sau cùng. Hiện tại hắn đã không lo lắng bất kỳ những chuyện khác, chỉ muốn chuyên tâm nghiêm túc đón lấy một kích này.

“Bành!” Ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ phảng phất như thiên băng địa liệt một loại, Luru Ngọc lẳng không nhảy một cái, hai chân chụm lại cùng với thân thể hắc biên bức vương lao như tên bắn tới rồi cục đụng một cái.

“Aaa!” Mới vừa đụng vào, Luru Ngọc liền cảm giác cả người mình trên dưới giống như bình gốm rơi xuống đất bể nát. Nội tạng cũng theo đó mà không chịu nổi áp lực vô cùng đáng sợ như muốn vỡ tan ra. “Ầm!” Luru Ngọc chỉ cảm thấy lúc va chạm huyết dịch cả người giống như sôi trào, giày làm bằng da ám thủy xà cũng tự nhiên nổ tan tác bay ra, ngay cả hai chân ngọc vốn là lá lướt hoàn mỹ lúc này cũng trầy da sứt thịt không còn vẻ xinh đẹp trước đó.

“Oa” một tiếng, trên khuôn mặt hiện ra sắc hồng ngay sau đó trong miệng Lư Ngọc đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết cùng những mảnh nội tạng, bị tạc nổ văng thẳng vào trong ao nước hồ phách rơi xuống, nhưng thân thể căn bản không hề mất đi ý thức mà cả người thực sự đã biến thành mây khói, nhưng cho dù Lư Ngọc đã đau đớn thống khổ như vậy lại không cách nào ngắt đi, bởi vì cơ thể này vốn được ánh trăng tinh hoa tâm bồ đề đã gần tiếp cận với thân thể phạm cảnh hoàn mỹ, mặc dù bị đòn công kích mang tính hủy diệt làm tan vỡ cả thân thể nhưng vẫn như cũ duy trì năng lực nhận biết một cách hoàn hảo.

Về phần kết cục của hắc biên bức vương, càng không cần nhiều lời cái gì, sinh cơ trực tiếp liền tiêu thất, hóa thành nguyên hình ngã xuống đất không có nữa điểm hơi thở, trận này vốn là đánh nhau người chết ta sống song lại không có người chiến thắng cuối cùng.

Lư Ngọc vừa ngã vào trong ao hồ phách liền phát hiện mình mơ màng buồn ngủ, tinh thần căn bản không cách nào nữa duy trì trạng thái thanh tỉnh, trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Hồn phách phảng phất ở trong không gian hư vô phiêu đảng, mơ hồ như vô cùng vô tận.

Cuối cùng kết thúc ư? Đây là cảm giác trước lúc chết sao? Lư Ngọc thầm nghĩ. Trước khi chết cũng không có cái ý niệm gì đặc biệt trong đầu, hay tiếc nuối mình còn có thật nhiều chuyện vẫn chưa kịp làm, nếu như ông trời cho... một cơ hội sống lần nữa, ta nhất định sẽ càng thêm quý trọng.

Đáng tiếc, cơ hội như vậy thì không bao giờ... có nữa.

Lư Ngọc nhắm mắt lại, suy nghĩ lọt vào một mảnh bóng tối đen kịt.

.....

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Vốn có một ít hắc biên bức bị trận chiến của Lư Ngọc kinh động tiến vào chỗ này, nhưng khi nhìn thấy đại vương của chúng nó đã chết lại rồi rít bay đi, tiếp tục vui mình trong giấc ngủ, vì vậy Lư Ngọc lúc này biến thành một người bị bỏ trong thế giới hồ phách trong suốt, vĩnh viễn sẽ không có bất kỳ thay đổi nào nữa, nếu như không có cái gì ngoài ý muốn có lẽ rất nhiều năm tháng sau, biển xanh thành nương dâu, thế sự xoay vần, lần nữa lại được người ta từ lòng đất đào lên, biến thành thứ đồ cổ hiếm thấy được đối đãi như trân bảo.

Dĩ nhiên, đây là dưới tình huống không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, sự tình vốn là biến chuyển theo quỹ đạo này, trên thực tế bởi vì một ít sự kiện tình cờ làm thay đổi cục diện hoàn toàn, thậm chí là đi ngược lại phương hướng ban đầu.

Năm ngày sau, hồ phách trì vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì, nếu như có người nhìn thấy Lư Ngọc trong ao lúc này, nhất định sẽ kêu lên làm thế nào lại có mỹ nữ bị phong bế ở bên trong? Nhưng Lư Ngọc đã sớm trở thành người thực vật, căn bản không tồn tại chút ý thức nào bên trong, lại lần nữa từ từ sống lại.

“Ân?” Mang theo nghi hoặc cực lớn cùng vẻ mặt mê man không hiểu nhìn chung quanh, phát hiện đều là một mảnh hỗn độn hình như cái gì cũng không tồn tại, vì vậy thần thờ tự như: “Thì ra đây chính là âm phủ sao, thoạt nhìn cũng không có gì đáng sợ?”

“Bình!” Ngay sau đó lại cảm thấy một cỗ lực lượng tinh thần cường đại đánh tới, nhưng không phải là lực công kích cũng không có ẩn chứa ác ý, trái lại đụng phải đầu Lư Ngọc một cái, làm cho hắn vốn đang có chút cảm giác hồ đồ rốt cục thanh tỉnh lại.

Ngay sau đó một thanh âm nữ tử trong trẻo từ phía sau hắn truyền tới: “Ha, cuối cùng đã tỉnh lại, xem đáng về xấu xí bản thiêu này thế nào cũng không giống truyền nhân ta lựa chọn a?” Nói xong lại gõ đầu Lư Ngọc một cái.

“Đừng đánh đầu ta!” Lư Ngọc có chút tức giận mắng, tuy rằng còn không rõ ràng lai lịch nữ nhân này, thậm chí người này có thể chính là ân nhân cứu mạng hắn. Thế nhưng chờ hắn quay đầu lại nhìn thấy dung mạo nữ tử nói chuyện lúc này, trong nháy mắt liền hoàn toàn ngây dại!

Thật xinh đẹp! Thật sự rất xinh đẹp!

Thanh thuần mà không mất đi sự e thẹn, thành thực lại như kín đáo đưa tình, khuôn mặt, vóc người, làn da, không có chỗ nào mà không phải thứ tốt nhất, tuyệt nhiên là nữ nhân sẽ chỉ xuất hiện ở trong giấc mộng mỗi người. Hơn nữa vô luận từ góc độ nào trên người cô gái này đều mỹ lệ thoát tục, Lư Ngọc phảng phất nhìn ra một loại vẻ đẹp uy nghiêm cao quý bất khả xâm phạm, vốn có giữa hai người có chút mâu thuẫn, lại bị khí chất cùng dáng vẻ kết hợp quá hoàn mỹ của cô gái này làm cho kinh ngạc thất thần.

Lư Ngọc lúc này chỉ có thể nhớ tới hai từ “tiên nữ” để hình dung. Trừ hai chữ tiên nữ ra căn bản không còn ngôn từ nào để hình dung mỹ mạo của giai nhân trước mắt này, Lư Ngọc đột nhiên cảm giác được các mỹ nữ mà mình đã gặp từ trước đến nay, bao gồm cả dung mạo tuyệt sắc của mình khi bị ánh trăng tinh hoa cải tạo qua cùng với nữ nhân này so sánh thì đều phải tự ti mặc cảm.

Nữ tử này đã đẹp đến độ Lư Ngọc tuyệt nhiên không dám dùng từ thích hay từ ái mộ bởi vì hắn cảm giác hai từ đó không xứng, hắn chỉ có thể dùng ánh mắt si mê tôn sùng để thưởng thức vẻ đẹp này, chính là thượng đẳng! Lư Ngọc cố sức chống cự dần dần phản ứng lại, như phát giác ra có chỗ không đúng không khỏi giật mình kinh ngạc hỏi: “Chờ một chút, người vừa nãy đang nói cái gì? Là muốn chọn ta làm người truyền thụ?”

Nữ tử thấy dáng vẻ ngây ngô của hắn, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Người tưởng ta đang nói giỡn sao? Chẳng qua là ta đang cần tìm một

truyền nhân, bất quá xem người đàn như vậy nếu không phải là không có biện pháp khác, thì ta tuyệt đối sẽ không lựa chọn người!”

Lưu Ngọc vừa nghe, nhất thời lòng tự trọng cùng bùng binh dâng lên, khó chịu nói: “Hừ, người nếu coi thường ta như vậy, ta đây cũng không muốn đứng ở nơi này gây ô nhiễm con mắt của người, ân cứu mạng ngày sau tất sẽ báo đáp, ngày hôm nay tạm thời cáo từ!” Nói xong liền vừa hơi chấp tay, làm ra bộ dáng sẽ lập tức rời đi.

Không ngờ nữ tử nghe xong, lại che miệng cười khanh khách không ngừng, lắc đầu nói: “Cái này không thể được, tuy rằng xem ra người không có tố chất khó mà đào tạo, có điều ta lập tức phải chết đã không còn thời gian tìm một người khác truyền thụ, sở dĩ người có ngọc hơn đi chăng nữa, ta cũng chỉ có thể cố mà truyền thụ cho người.”

“A?” Lưu Ngọc nghe xong cũng không có tin tưởng hừ một tiếng nói: “Nghe lạ nhỉ? Hơn nữa người nói mình sắp chết như thế nào lại còn cười nói vui vẻ như vậy? Có quý mới tin người ấy!”

Vốn Lưu Ngọc cho rằng mấy lời chế nhạo của mình có thể vứt đi cái bao lớn đại phiến toái này. Không ngờ nữ tử nghe vậy thần sắc chợt tỉnh mạch xuống, hai mắt bỗng nhiên rơi lệ buồn bã nói: “Nhân gia đã không còn thời gian nữa có cần phải đi lừa gạt người sao? Không tin thì bỏ đi, trên thực tế ta đã sớm chết rồi! Hiện tại cái người thấy cũng chỉ là một luồng tàn hồn mà ta lưu lại ở trong bảo vật thần cách này thôi, nếu không bởi vì cứu người mà tiêu hao hết pháp lực, lâu thì trên trăm năm ngắn thì vài chục năm, sớm muộn gì cũng sẽ tự động tiêu tán giữa thiên địa này.”

Lưu Ngọc vốn đang cho rằng nữ nhân là không đáng tin, càng xinh đẹp sẽ càng hay gạt người. Nhưng ngay khi nhận ra được nữ tử cư nhiên vì cứu mình mới mới hao hết pháp lực mà chết đi, nhất thời cũng sinh lòng hổ thẹn, nghiêm mặt lại nói: “Vị tỷ tỷ này, người tội tình gì phải làm như vậy? Tuy rằng ta quả thật rất muốn sống, nhưng nếu phải dùng sinh mạng người khác đánh đổi thì ta quả thật không muốn nhận. Tuy ta chẳng là gì nhưng cũng có cốt khí của mình, biết việc gì nên làm đương nhiên cũng biết việc gì không nên làm!”

Linh hồn thì vẫn tính là sống hưởng hồ còn có thể sống đến trăm năm, nếu đối phương hy sinh tính mạng tới cứu vẫn mình, Lưu Ngọc cảm thấy coi như sống cũng rất vô sỉ, thay vì như thế chỉ bằng chết đi thì chỉ ít trong lòng còn có chút thanh thản.

Đối với lời nói theo cảm tình của Lưu Ngọc, nữ tử vẫn chưa từng động dung, chỉ là sau khi nghe xong ánh mắt cũng chất chứa sự nhu hòa, sắc mặt bình thản cười nói: “Không cần, người là người ta lựa chọn truyền thụ thần cách, tuy rằng ta cũng không biết người rốt cuộc có gì đặc biệt, bất quá người có đem pháp lực trả lại toàn bộ cho ta, ta cũng không sống được bao lâu, kỳ thực đợi chờ trong vô vọng mà có thể tìm được một người truyền thụ như người vậy, ta cũng đã rất mãn nguyện rồi.”

Trên đời ai rồi cũng sẽ chết, nhưng nữ tử trước mắt thật sự là không sợ chết, vì vậy Lưu Ngọc cũng chỉ thờ dài, chớp mắt liền phát hiện thân thể của nàng dần hư ảo, cũng không phải là thật thể hơn nữa đáng vẻ giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể tan đi, nhất thời cả kinh nói: “Thì ra người là quỷ! Nhưng mà còn thần cách người nhiều lần đề cập đến rốt cuộc là vật gì?”

Nữ tử nghe vậy cũng là sửng sốt, không nghĩ tới Lưu Ngọc đem mình xem thành quỷ, bất quá ý niệm vừa chuyển cũng cảm thấy bình thường, ở nhân giới cấp thấp nhất là cô hồn dã quỷ, không phải là bộ dáng của nàng bây giờ sao? Nữ tử lộ vẻ sâu thâm cười nói: “A, người nói là quỷ thì là quỷ đi, bộ dáng của ta bây giờ so với quỷ cũng không kém nhiều lắm, không phải sao? Ta đã vượt qua cuộc sống cô hồn dã quỷ mấy nghìn năm. Đương nhiên nói ra người cũng không tin, đừng nhìn ta hiện tại thể thâm như vậy, trước kia ta cũng đã từng là một vị thần, hơn nữa còn có danh hào là nguyệt thần được trăm triệu tín chúng thờ phụng. Cho dù ở toàn bộ Thiên Lang giới cũng có danh khí.” Dừng một chút, phảng phất như nhớ lại chuyện cũ nữ tử lại thờ dài nói: “Bất quá cái này đều đã là chuyện năm xưa, bây giờ ta quả thực chỉ còn lại một luồng tàn hồn, hơn nữa tùy thời cũng có thể tiêu tán, đến lúc đó ta thực sự chẳng còn là gì cả.”

Nữ tử mặc dù giống như nói một chuyện rất bình thản, lại đã hoàn toàn phá vỡ quan niệm nhận thức thế giới của Lưu Ngọc, hẳn chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn nữ tử, hồi lâu sau khó có thể tin hỏi: “Ý của người là muốn nói, người đã từng là một vị tiên nhân?!”

“Nhảm! Là nữ thần.” Lưu Ngọc nói xong, nữ tử cũng rất trịnh trọng cái chính nói: “Người phải nhớ kỹ, tiên và thần là hoàn toàn khác nhau, nói đúng ra là có sự đối lập.”

Lưu Ngọc nghe lại càng thêm kinh ngạc, trong quan niệm từ nhỏ của hắn tiên chính là thần, thần chính là tiên, thần tiên vốn đều là truyền thuyết. Nào biết sẽ có một ngày, thật sẽ đụng phải một giai nhân tuyệt mỹ chạy đến trước mặt người đoan trang cùng người nói thần không phải là tiên, tiên không phải là thần, hơn nữa Lưu Ngọc còn cảm thấy đối phương nói có mấy phần đạo lý. Điều này làm cho trong lòng hắn không khỏi có chút rối rắm, vì vậy gãi đầu một cái nói: “Người còn chưa nói cho ta biết thần cách là cái gì chứ!”

Không ngờ nữ tử nghe vậy, lại che miệng cười khúc khích nói: “Người cũng thú vị thật, thoát nhìn thật đúng là không sợ trời không sợ đất, không có lòng kính sợ gì cả, được rồi thần cách chính là linh lực của thần, cũng là mệnh hồn của thần. Giống như nguyên anh của tiên nhân vậy, mất đi thần cách thì thần cũng liền mất toàn bộ pháp lực cùng thọ mệnh bởi vậy mà chết đi, cũng chẳng phải điều ngạc nhiên gì.” (thần cách chính là cục đá Vân Thạch đó hiii)

“Nga, thì ra là như vậy.” Lưu Ngọc nửa hiểu nửa không gật đầu một cái, lại thấy trên mặt nữ tử không có vẻ sốt ruột hay bức bối liền lớn mật hỏi: “Vay người tên gọi là gì vậy? Có thể nói cho ta biết vì sao người lại chết được không? Trong truyền thuyết không phải nói thần tiên đều vĩnh viễn trường tồn trường sinh bất lão sao?”

Lưu Ngọc vốn cũng chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ nữ tử nghe vậy thì bỗng nhiên ngốc trệ một lúc, ngay sau trên gương mặt tái nhợt phảng phất toát ra vẻ bi ai sầu đậm, giống như nhớ lại hồi ức xa xưa chậm rãi nói: “Chuyện này ta vốn đã chôn giấu tận đáy lòng từ rất lâu, thật muốn đem kẻ đó quên đi nhưng càng muốn quên lại càng nhớ, chỉ bằng trước khi chết có thể nói ra nỗi lòng này ta cũng cảm thấy thanh thản. Tên của ta... gọi là Nguyệt Dao, tên thật lúc khi xưa ta đã quên mất. Mấy vạn năm trước, ta và thái dương thần Xích Tinh vốn là thanh mai trúc mã cùng nhau tu luyện, cuối trở thành thần thể nhưng... Thế nhưng có một ngày hắn không chút may mắn ở cùng với con yêu nữ kia phản bội ta. Lúc bị ta phát hiện tính vạch trần, hắn cư nhiên tại cùng con yêu nữ kia bày mưu hãm hại ta, đem ta đánh tới hồn phi phách tán!”

Dừng một chút, nữ tử mới nhận xuống biểu tình hết sức kích động trên mặt, bình tĩnh trở lại nói rằng: “Cũng đều tại ta quá tin người hoàn toàn không có chút lòng đề phòng mới chỉ còn lại một luồng tàn hồn mang theo thần cách tổn hại trốn được đến cái nơi hẻo lánh dưới hạ giới này, trốn đông núp tây nhiều năm như vậy, cũng không biết bọn họ có phải hay không còn đang truy lùng ta.”

Ngay sau đó lại thở dài nói: “Lần trốn suốt mấy nghìn năm kỳ thực ta đã quá mệt mỏi, chẳng còn tâm tư nào nữa đành trốn ở đây, điều duy nhất mà ta không cam lòng đó chính là ở trước mặt tên phụ bạc Xích Tinh kia tự tay đâm chết con tiện nhân đó!” Nữ tử sau khi nói xong tựa hồ nhớ lại chuyện đau buồn đã trải qua, vẻ mặt đau khổ giờ tay lên quệt nhẹ khóe mắt.

Nghe xong chuyện xưa Lư Ngọc cũng vì nàng mà thương tâm, một tình yêu ngây thơ thuần khiết từ thừa nhỏ lại bị bóp nát bởi kẻ mới tới, còn bị người mình hết lòng yêu thương nghĩ cách giết chết. Trong suốt mấy nghìn năm trốn chui trốn lủi lo lắng ngày đêm, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi kết cục hỗn phi phách tán, thậm chí ngay cả khóc một hồi phát tiết cũng không còn nước mắt, mặc kệ nữ nhân kiên cường nào đụng với chuyện tàn khốc vô tình như vậy cũng sẽ chông chất oán niệm, Lư Ngọc cũng vì tao ngộ bất hạnh với nàng mà không kìm được phải thở dài.

Nhưng mà ngay sau đó mảy liễu liền dựng thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Hừ! Cho nên tất cả nam nhân đều không có ai tốt, chỉ cần là nam nhân liền đáng chết!”

Lư Ngọc vừa nghe nhất thời thất hồn lạc phách, vội vàng thận trọng nhìn về phía nữ tử, thầm nghĩ: “Nàng nếu đã cứu ta, cũng sẽ không bởi vì thống hận nam nhân liền cũng đem ta giết đi chứ?”

Nữ tử như đoán được suy nghĩ trong lòng Lư Ngọc, lúc này lại khẽ mỉm cười, không biết tại sao Lư Ngọc luôn cảm thấy nụ cười này còn có ý tứ gì khác, bất quá lại không có sát khí vì vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị len lén chạy ra lại nghe nữ tử bất ngờ nói: “Người không cần phải lo lắng, ta sẽ không giết người bởi vì người truyền nhân duy nhất của ta, nghiêm khắc mà nói người cũng đâu phải nam nhân!”

“A?” Lư Ngọc vừa nghe, liền bị sợ không nhẹ, vội vàng sờ sờ trước ngực của mình cùng với phía dưới, phát hiện trước ngực không bành bao nhỏ, thứ phía dưới cũng còn mạnh khỏe mới có hơi xấu hổ trợn mắt nhìn nữ tử một cái, mặc dù đôi phương có ân cứu mạng nhưng cũng không nên đùa giỡn tùy tiện như vậy chứ. Nữ tử lại phảng phất không nhìn thấy động tác mờ ám của hắn, chẳng qua là cười nhạt, dõng dạc đề tài nói: “Người có muốn biết, tiên cùng thần khác nhau như thế nào không?” (ta tả tượng hình như vậy là hết sức rồi, vị thần tiên tỷ tỷ này cũng thật bá đạo nha)

Lư Ngọc dĩ nhiên là gật đầu một cái, đây đúng là một cái vấn đề làm hắn có chút khó hiểu.

“Tiên tu từ tâm, lấy thiên địa linh khí nuôi dưỡng, truy cầu mình cùng vạn vật siêu thoát. Thần tu nhờ phổ độ chúng sinh, hội tụ tinh thần vạn vật, thành tựu bất diệt chí thượng chân pháp... Nói ngắn gọn, tiên muốn ở ẩn không nhiễm bụi trần. Thần phải nhập thế, thu nạp nghìn vạn lần tín ngưỡng...” Nữ tử êm ái nói, Lư Ngọc cũng tập trung tinh thần say sưa lắng nghe.

Lúc này Lư Ngọc phát hiện hình thể nữ tử vốn đang rõ ràng giờ phút này đã bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ âm đạm, biết đối phương quả thực không còn trên nhân thể bao lâu, Lư Ngọc nhất thời hết sức khéo léo giữ yên lặng, chăm chú lắng nghe. Nữ tử chậm rãi nói: “Tiên tu chính là đạo, coi trọng đạo pháp tự nhiên, theo đuổi siêu thoát. Thần tu chính là mệnh, đáng chúng sanh chỉ tín ngưỡng, theo đuổi nhập thế. Sự khác biệt giữa đôi bên không phải là một hai lời có thể nói rõ ràng, bây giờ người chỉ cần biết một cách đại khái là được. Về phần tu tiên hay là tu thần đều xem sở thích của người, bất quá thần tiên đối lập từ xưa đã có, khai chiến cũng không ít lần. Hoang giới vắng vẻ này cùng phụ cận mấy giới khác đều là tu tiên môn phái đang cường thịnh, nếu người lựa chọn tu thần nói, nhất định phải cẩn thận trốn miễn cho bị người tu tiên phát hiện.”

Lư Ngọc vừa nghe tu thần còn phải giống như đạo tặc trốn đông trốn tây, nhất thời bỏ qua ý niệm tu luyện, thầm nói: “Dù sao sự khác biệt hai bên không lớn, ta liền tu tiên được rồi, tu thần cái gì hay là chờ ngày sau hãy nói đi.”

Nữ tử vốn còn muốn nói cặn kẽ mọi thứ cho Lư Ngọc, nhưng bản thân lúc này cũng đã cực độ phiêu hốt, thậm chí nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó thấy, Lư Ngọc đang lúc cảm động chợt nghe nàng thần nhiên cười, rồi thở dài nói: “Cuối cùng cũng đã kết thúc, ta chết thì vật ngoài thân cũng không có ích lợi gì, đây là một khối thần cách cũng tặng hết cho người, về phần dùng như thế nào đợi ngày sau người sẽ tự biết.” Yên lặng một lúc, Lư Ngọc cho rằng việc truyền thụ này đã kết thúc, đang muốn đập đầu bái tạ không ngờ nữ tử lại chợt khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nói ra những lời làm cho Lư Ngọc thất kinh: “Ha ha, thiếu chút nữa cũng đã quên nói chuyện trọng yếu nhất, đệ tử của ta cho tới bây giờ sẽ không thu nạp nam nhân, vừa vặn còn lại điểm pháp lực cuối cùng này, liền giúp người hoàn thiện thân nữ nhi là được rồi. Đáng tiếc có chút thiếu, cho nên muốn cải tạo hoàn thiện toàn bộ còn phải chờ ba tháng, bất quá cuối cùng cũng đủ sử dụng mà phải không? Mong người sẽ thích món quà cuối cùng của vi sư, ha ha...”

Nói xong thân ảnh nữ tử liền hoàn toàn phai nhạt, Lư Ngọc nghe được câu nói sau cùng của nữ tử liền cả kinh, lại cảm thấy trên tinh thần có một cỗ lực lượng cuốn cuộn đánh tới, con buồn ngủ trong khoảnh khắc xông lên đầu, hắn nhất thời liều mạng giãy giụa muốn chống cự lại cỗ lực lượng này, bởi vì hắn biết nếu như ngủ thiếp đi hết thảy liền xong rồi, không chỉ là đáng về bề ngoài mà lần này sẽ hoàn toàn biến thành một nữ nhân mất! Một chút pháp lực mà nữ tử kia nói kỳ thực chính cỗ lực lượng như vực sâu không đáy, bất luận hắn kháng cự thế nào đều không làm nên được trò trống gì, con buồn ngủ ập đến khiến mí mắt nặng nề như bị quai lên nghìn cân cự thạch, ngay sau đó Lư Ngọc cùng chút ý thức lẫn nữa lâm vào trong bóng tối vô tận.

---

*Hồi quang phản chiếu: ý nói trước lúc chết đột nhiên khỏe lại

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Thân thể mới

Sau khi hôn mê cũng không biết đã qua bao lâu, Luru Ngọc từ trong sâu thẳm yếu ớt tỉnh lại.

Nhưng những lời nữ thần Nguyệt Dao trước khi chết vẫn còn văng vẳng bên tai, Luru Ngọc liền giật mình cả kinh, vội vàng giơ tay lên hướng trước ngực sờ soạng một cái.

“À!” Trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, tâm tro lạnh như muốn chết.

Ông trời a, đại địa a! Nữ nhân ghê tởm này cứ nhiên không phải là nói giỡn, thật đúng là đem ta biến thành nữ nhân! Luru Ngọc còn đang ôm hy vọng lời nói trước khi chết của nữ nhân kia chỉ là vui đùa, không nghĩ tới chuyện này rõ ràng không phải nói đùa, hiện tại hẳn chỉ cần chạm nhẹ phía trước là có thể cảm giác được bộ ngực căng tròn mềm mại, phát triển hết sức sung mãn.

Luru Ngọc không khỏi cắn răng nghiêng lợi nghĩ: “Quả nhiên vẫn là nương nói rất đúng, nữ nhân xinh đẹp đều không phải là người tốt a!”

Vào giờ khắc này, trong lòng Luru Ngọc dâng lên một cỗ lửa giận không tên, thầm nghĩ tìm thứ gì đó phát tiết một phen, vì vậy liền nén giận đưa cánh tay ngọc thon dài trắng nõn vung lên.

“Àm!” Chỉ thấy lực lượng cường đại bùng nổ từ năm ngón tay phún ra, lại đem một khối hổ phách dài hết sức to lớn cách đó không xa nổ tung.

“Nha!” Thấy vậy Luru Ngọc không nhịn được giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng tràn đầy ý không thể tin.

Hai mắt dường như có chút thất thần, bất giác đứng lên lảo đảo: “Làm sao có thể? Thực lực của ta thế nào lại cường đại nhiều như vậy?”

Luru Ngọc hết sức rõ ràng, nếu như nói trước đó hẳn dùng hết toàn lực mới có thể phá hủy một khối hổ phách ngưng kết khổng lồ như thế, hiện tại hẳn chỉ dùng ba thành công lực cho một kích vừa rồi, cứ nhiên cũng có thể tạo thành hiệu quả tương tự.

Luru Ngọc cho là mình đúng là đang nằm mơ, ngay sau đó dùng đầu ngón tay bấm một cái ở trên đùi, thế nhưng trên thân thể lại truyền đến cơn đau hết sức rõ rệt, lại chân thật nói cho hẳn biết, đây không phải là mộng mà là sự thực.

Bất quá thu được lực lượng cường đại, cái giá phải trả là biến thành nữ nhân sao?

Luru Ngọc có chút rầu rĩ suy nghĩ, kết quả như thế thật ra thì hẳn cũng đã đoán biết trước, không thể nói đặc biệt ngoài ý muốn, dù sao nữ thần Nguyệt Dao trước khi chết cũng đã nói cho hẳn biết, nhưng lúc chuyện này thật sự xảy ra thì trong lòng Luru Ngọc vẫn là trống rỗng, không nói ra được uất nghẹn cùng khổ sở.

Huống hồ sau này bị người quen nhìn thấy cái bộ dáng này của mình, sẽ cảm thấy thế nào đây? Còn có đệ đệ sau này sẽ đối đãi thế nào với ta, có thể tiếp nhận ca ca đột nhiên trở thành trưởng tử sao? Càng chìm vào trong dòng suy nghĩ sâu xa Luru Ngọc càng cảm thấy khó đi, hẳn biết thời khắc gian nan nhất thật ra chỉ vừa mới bắt đầu, biến thành cái gì đối với chính mình mà nói cũng không trọng yếu, mục tiêu duy nhất hiện tại của hẳn là chấn hưng Luru gia để cho đệ đệ có một tương lai tươi sáng hơn, nhưng giả như mình bỗng nhiên từ nam nhân biến thành nữ nhân, chắc chắn sẽ trở thành yêu nghiệt trong mắt tuyệt đại đa số mọi người, ngay cả đệ đệ hẳn cũng sẽ bị miệng lưỡi thế nhân làm dính líu, mà tất cả nỗ lực vốn để chấn hưng Luru gia từ trước đến nay cũng rất có thể bị nước cuốn đi, đây mới là sự tình khiến cho Luru Ngọc không cách nào tiếp nhận.

Trên đời này nam chủ nữ phụ, trong nhà có một người đàn ông là một việc phi thường trọng yếu, thậm chí quan trọng đến mức liên quan đến sinh tử tồn vong của gia tộc, nam tử mười lăm tuổi đã có thể lấy vợ rất có thể hẳn đã trở thành chủ của một gia đình, nhưng hẳn bỗng nhiên lại trở thành con gái, tình huống kia liền hoàn toàn thay đổi, nữ nhân hoàn toàn không được coi trọng thậm chí rất nhiều người nghĩ nữ nhân chẳng qua là loại chỉ biết phụ thuộc vào nam nhân mà thôi, trừ khi người nữ nhân này rất lợi hại khiến đại bộ phận nam nhân đều sợ nường, hơn nữa loại lợi hại này cũng chân chính xuất phát từ quyền lực của nường, nhưng trên thực tế nữ nhân như vậy trên đời này ít lại càng ít, huống chi hẳn thân là một nam nhân sau đó mới biến thành nữ nhân, là một thứ yêu nghiệt trong mắt mọi người, có thể trở thành đồ chơi của đám quyền quý bại hoại là đã tốt hơn so với số phận của những người có địa vị thấp kém rồi.

Dĩ nhiên Luru Ngọc tin tưởng với bản lĩnh bản thân hẳn sẽ không để loại khả năng này xảy ra, nhưng tương đối mà nói nguyện vọng chấn hưng Luru gia cũng quả thực bởi vì thân thể mình biến đổi mà trở nên ngày càng xa xôi.

Thờ dài thật sâu, Luru Ngọc vươn đôi ngọc thủ đã trở nên thon dài trắng nõn, vốc dịch thể trong suốt trong hổ phách trĩu lên rứa rứa, cảm giác thanh tịnh một chút đồng thời cũng thấy rõ tướng mạo bây giờ của mình.

Không thể nói là vô cùng xinh đẹp nhưng mà khí chất quả thực bất phàm. Nói đúng ra có một loại cảm giác như thuốc về tiên nữ vậy phiêu dật xuất trần, ngũ quan đều rất tinh xảo, hơn nữa phối hợp ở trên gương mặt cũng thập phần hài hòa, phảng phất như hàm chứa một loại nhân nhật ưu thương, khiến cho người ta không nhịn được liền sinh lòng thương tiếc, thân thể mảnh mai yêu kiều hơi có vẻ đơn bạc thật giống như liễu yếu phù phong, càng làm cho người khác muốn ôm vào trong ngực che chở.

“Không nghĩ tới a không nghĩ tới, ta lại biến thành bệnh Tây Thi.” Luru Ngọc có chút im lặng, cổ nhân thuật lại Tây Thi là một cô gái tuyệt đẹp nhưng trời sinh có trái tim không tốt, chính là một cái bệnh mỹ nhân, lúc đi vẫn thích hai tay dè ở ngực, cho nên mới có tây tử bưng tâm chi ngữ. Bây giờ cứ nhiên chính mình lại biến thành bộ dáng này, đẹp thì có đẹp nhưng cơ thể thật sự là quá yếu.

Mặc dù trong thân thể nhỏ nhắn mềm mại này kì thực ẩn chứa chỗ lực lượng làm cho người ta không thể khinh thường, nhưng người khác cũng không cảm thấy như vậy, ngược lại dễ dàng đưa tới những ý nghĩ ong bướm, Luru trong lòng Luru Ngọc cũng không cam tâm tình nguyện như vậy, bất quá việc đã đến nước này cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

.....

Vốn là Luru Ngọc cho rằng chuyện tạm thời kết thúc tại đây, bây giờ hẳn là mình nên nghĩ biện pháp đi ra ngoài, hoàn toàn không nghĩ tới bên tai lần nữa lại truyền đến thanh âm tuyệt vời của nữ thần Nguyệt Dao: “Ha ha, tiểu tử, thân thể mới ta cho ngươi rất tốt phải không? Nếu ngươi đã tỉnh lại, nhất định là đã nhìn thấy rồi. Thật ra thì ngươi cũng chớ có trách ta, bởi vì ta chỉ còn lại một ít lực lượng, muốn đem ngươi cải tạo thành hoàn mỹ nam tử đã là không thể, cho nên dứt khoát cải tạo thành một mỹ nữ, hắc hắc, không nên giận ta nha, kỳ thực làm nữ nhân tốt vô cùng chỉ cần làm thật khéo, còn có thể hưởng thụ được không ít chỗ tốt mà nam nhân vĩnh viễn không có cơ hội hưởng thụ đâu, từ phương diện này mà nói ngươi hẳn là nên cảm ơn ta mới đúng chứ... Đương nhiên bởi vì lực lượng ta không còn nhiều, cho nên không cách nào cải tạo một lần là xong, hiện tại ngươi còn là bán nam bán nữ vì cái thứ đáng ghê tởm của nam nhân vẫn còn, vì vậy trong mấy tháng này ngàn vạn lần đừng để cho nam nhân phát hiện trên thân thể ngươi có dị thường, nếu không hậu quả... hắc hắc, ngươi tự hiểu!”

Luru Ngọc nghe xong, sắc mặt nhất thời lại là tối sầm, mặc dù biết cái này chẳng qua là thanh âm nữ thần lưu lại, vẫn là không nhịn được mắng to một tiếng: “Khốn kiếp! Ngươi còn ngại hại ta còn thiếu sao?!”

Dĩ nhiên Luru Ngọc biết “chủ mưu” đã yên nghỉ, cho nên hẳn biết mình không để ý hình tượng mà vẫn chửi ầm lên cũng chỉ là đàn gảy tai trâu, cuối đành bất đắc dĩ thờ dài, đồng thời Luru Ngọc cũng hiểu nữ thần muốn nói cái gì mà cải tạo chưa có hoàn thành rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bởi vì hẳn phát hiện mình bây giờ quả thật đúng là một cái yêu nhân. Mặc dù các bộ vị trên người đều đã cùng một dạng như nữ nhân, thậm chí ngay cả trước ngực cũng đã có cặp tuyết lê hoàn mỹ mê người, đường cong buộc vòng quanh đủ để cho bất kỳ nam tử nào cũng phải miệt mài khó khăn, có đều phía dưới vẫn còn dấu hiệu của thứ đó, mặc dù nhỏ đi một vòng, bất quá coi như ba tháng sau nó cũng sẽ triệt để biến mất, nơi ấy sẽ biến thành phương thảo tốt tươi, nhưng bây giờ không thể phủ nhận mình chính là một cái yêu nhân thực thụ.

Suy nghĩ một chút, nếu như bị người phát hiện mình bây giờ nam không ra nam, nữ không ra nữ, Luru Ngọc đã cảm thấy nổi da gà, da đầu tê dại. Khi còn bé có nghe nói qua mấy nam tử biến thành yêu nhân, bị buộc chặt để cho người ta dùng lửa thiêu sống! Còn có rất nhiều người đi xem náo nhiệt lớn tiếng vỗ tay khen hay, trên đời này mọi người căn bản không thể tiếp thụ nỗi yêu nhân, bọn họ bị cho rằng là đồ không sạch sẽ, không nên tồn tại ở trên thế gian.

Luru Ngọc cho tới bây giờ không nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ biến thành một cái yêu nhân, mặc dù trước kia mình đối với bọn họ chưa có nói chán ghét nhưng tuyệt đối cũng sẽ không thích, thay vì như thế còn không bằng nhanh chóng biến thành nữ nhân. Hiện tại Luru Ngọc cũng có chút hy vọng sự biến đổi này sớm hoàn thành, để cho mình thoát khỏi loại hoàn cảnh lúng túng này.

.....

Suy nghĩ xong những chuyện này, Luru Ngọc mới phát hiện chính mình lại cứ nhiên không biết thời gian phía bên ngoài đã qua bao lâu, có lẽ một hai tiếng cũng có thể đã sớm qua hết chừng mấy ngày. Vừa nghĩ đến đây, hẳn lập tức lại phải đối mặt với một chuyện càng thêm lúng túng, bởi vì mình hiện tại trên người cứ nhiên lại không có mặc y phục.

Cũng may còn ở trong hồ phách trĩ, nếu như bên ngoài mà còn phơi bày hết thân thể như vậy, đừng nói hiện tại hẳn đã coi như là một nửa thân nữ nhi nếu như còn là nam nhân, Luru Ngọc cũng không có da mặt dày như vậy a! Nhưng mà không đi ra càng không phải là biện pháp, Luru Ngọc không thể làm gì khác hơn là mặt hồng hồng chậm rãi leo ra ngoài hồ phách trĩ, ở bên ngoài cái huyết động ngầm này, chính là huyết đạo tối đen nơi những con hắc biên bức khác sống có rất nhiều hải cốt con người, cùng với y phục của bọn họ, nhất định là có một ít chưa có hoàn toàn mục nát, chính là Luru Ngọc không dám đi nhặt, động tĩnh quá lớn nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó thì không phải là một hai con mà là hàng ngàn hàng vạn con hắc biên bức muốn hút máu tươi của hắn. Đừng nói thực lực của mình chỉ mới tăng trưởng lên gấp hai ba lần, có tăng lên gấp mấy chục lần cũng không thấy đủ.

Bất quá trời không tuyệt đường người, Luru Ngọc tại trong huyết động tìm lung tung khắp nơi, cứ nhiên thật sự tìm được một cái thông đạo ngầm hết sức bí mật, cửa thông đạo mặc dù phi thường chật hẹp, thế nhưng lúc chui vào bên trong lại dị thường rộng rãi không có bất kỳ con hắc biên bức nào, nhưng lại hết sức kinh khủng vì chất đầy các loại hải cốt của con người. Luru Ngọc chỉ thấy kinh ngạc trong chớp lát, nhưng lập tức liền đoán biết được nơi đây nhất định là địa bàn của hắc biên bức vương cho nên mới không cho bất kỳ đồng loại nào của nó lại gần, không nghĩ tới ngược lại là tiện nghi cho Luru Ngọc.

Suy nghĩ một chút, hẳn trước tìm mấy món quần áo nam tử, nhưng rất nhanh phát hiện đều rất lớn, cứ nhiên không có thích hợp với mình, bất đắc dĩ Luru Ngọc chỉ có thể đi tìm y phục nữ nhân, kết quả không có phát hiện đơn độc ngược lại là tại một cụ thi thể sau khi chết như cũ vẫn không thối rữa, hơn nữa nếu không phải là bị hút khô tiên huyết nhất định là rất xinh đẹp, trên thân thể cô gái trẻ tuổi này tìm được đầy đủ trang phục nữ tử. Đầu tiên là làm một cái váy lạ, bởi vì phải đối với người chết bất kính, Luru Ngọc trong lòng cũng có chút ngượng ngùng.

Chỉ có thể trong miệng thì thầm một ít lời: “Thật xin lỗi cô nương, thật sự là bởi vì không có cách nào, không mặc quần áo khó có thể ra ngoài, dù sao ngươi đã chết những thứ đồ này cũng không dùng được, liền cho ta mượn mặc đi...” Lúc này mới mặt hồng hồng cúi xuống trên người nữ tử quần áo vó cùng yếm ngực, sau đó cho mình thay, mặc dù là mặc y phục của người chết đã lâu, bất quá Luru Ngọc phát hiện trên y phục không những không có thối, lại còn lưu lại một cỗ mùi hương thơm ngát, nhất thời rất là kinh dị, những thứ y phục như thế này chẳng hề tầm thường, xem ra nữ tử này cũng có chút lai lịch. Bất quá người đã chết cũng không còn ý nghĩa gì, Luru Ngọc cũng không có ý muốn tra cứu.

Về phần đồ trang sức vòng tai thủ trạc nhẫn các loại, Luru Ngọc vẫn giữ nguyên như cũ ở lại trên người nữ tử không có lấy đi, mượn y phục người khác là do bây giờ không có biện pháp, lấy thêm vật gì đó khác liền lộ ra có chút quá mức, mặc dù những thứ đồ này đều rất đẹp, phẩm chất cũng cực kỳ không tệ, bất quá Luru Ngọc cũng không phải là trời sanh nữ nhân, tự nhiên cũng chưa nói tới có bao nhiêu thích.

.....

Thông đạo ngầm chuyên dụng của hắc biên bức vương này đúng là không có lỗi ra, Lư Ngọc tìm rất lâu cũng đành bắt đầu dĩ buông tha ý đồ này, chuẩn bị từ đường cũ mạo hiểm trở về, lúc đi qua thi thể của hắc biên bức vương, Lư Ngọc phát hiện các bộ vị còn lại trên thân thể nó đã bắt đầu rữa nát, thế nhưng hai con mắt màu hồ phách trong suốt cứ nhiên vẫn như cũ, lờ lờ tỏa ánh sáng phi thường nổi bật, nhất thời sinh lòng yêu thích, hẳn biết cặp mắt sinh động này tất nhiên là một món bảo vật, liền tồn một chút thời gian móc xuống.

Lúc lấy được cặp mắt hắc biên bức vương, Lư Ngọc mới phát hiện y phục nữ nhân này đại khái cũng rất đẹp, tuy nhiên không có bất kỳ túi nào, Lư Ngọc chỉ có thể đem cặp mắt hắc biên bức vương thuận tiện cầm ở trên tay, bắt đầu trong lòng run sợ đi vào huyết đạo.

Vừa mới đi được hơn trăm trượng, Lư Ngọc liền phát hiện da đầu mình đã bắt đầu tê dại, toàn thân cũng bởi vì sợ mà có chút run rẩy, cũng không phải bởi nguyên nhân nào khác đơn giản là vì trên vách hang kia khắp nơi đều là hắc biên bức, số lượng lên đến hàng ngàn hàng vạn con cắn bản không cách nào đếm hết. Nếu không phải là muốn rời khỏi nơi đây nhất định phải đi qua chỗ này thì hiện tại Lư Ngọc đã quay đầu bỏ chạy, hơn nữa rất nhanh Lư Ngọc liền phát hiện chuyện kỳ quái, chính mình rất cẩn thận đi qua vách hang, lại có một ít hắc biên bức chậm rãi lay động thân thể như là đã tỉnh lại.

Lư Ngọc nhất thời hồn phi phách tán liền bỏ chạy thực mạng, thế nhưng ngay sau đó hắn liền kinh ngạc nhìn thấy những con hắc biên bức này không những không có tràn đầy ý khát máu hướng mình nhào tới, ngược lại phảng phất như toát ra vẻ sợ hãi cùng khiếp đảm, từng con đều thật nhanh tránh khỏi chính mình. Giống như dân đen gặp phải quan quyền vậy, chỉ có số ít lại không nhúc nhích đành hoảng treo ở trên vách, hiển lộ ra dáng vẻ cực kỳ cung thuận. Lư Ngọc có chút kinh ngạc, đúng lúc hắn nhìn thấy trên đường có một cái túi vải, vì vậy nhất lên định đem cặp mắt của hắc biên bức vương chuẩn bị bỏ vào túi vải mới lượm được này mới nhận ra, những con hắc biên bức này nhìn thấy cặp mắt kia lại càng sợ hãi, có mấy đám còn kêu xèo xèo cả lên. Ngay cả mấy con hắc biên bức bất động lúc này giờ cũng trốn ra xa, có thể càng xa càng tốt.

Nguyên lai là như vậy, Lư Ngọc lúc này mới rốt cục hiểu được, sở dĩ những con hắc biên bức dọc theo con đường này có biểu hiện sợ hãi như vậy, cư nhiên là bởi vì mình vô ý cầm trong tay cặp mắt của hắc biên bức vương.

Cổ tình trồng hoa hoa không ra, vô tâm cầm liễu liễu râm mát, không nghĩ tới đến lúc này lòng tham cứ nhiên cũng cứu mình một mạng, nghĩ đến đây, tâm tình Lư Ngọc vốn có chút ảm đạm rốt cuộc cũng đã khá hơn, nếu những con hắc biên bức trong huyết động đã không thể gây sợ hãi cho hắn, Lư Ngọc cứ nhiên tốc độ lập tức nhanh hơn đi hết đoạn hang đá ngầm một mảnh tối đen này. Ngay sau đó cuối cùng cũng gặp được ánh sáng mặt trời rạng rỡ, tâm tình thật tốt, Lư Ngọc vô tư dưới ánh mặt trời thoải mái đuổi người một cái, hoàn toàn không để ý dáng vẻ hắn hiện tại xinh đẹp như tiên nữ cũng vì vậy mà đại sát phong cảnh.

Hang ổ của hắc biên bức thật dài, sau khi rời khỏi cũng đã cách lối ra của Nhất Tuyến Thiên không xa, Lư Ngọc thực lực đại trưởng, chặng đường còn lại này mặc dù có chút nguy hiểm nhưng đối với hắn mà nói đều đã không còn là vấn đề. Đến khi Lư Ngọc rốt cục hoàn toàn thoát ra khỏi cái nơi u ám đáng chết này, ánh dương quang cũng mạnh liệt nổi lên, hít một cái vốn bước chân đi rất nhanh rồi đột nhiên dừng lại, bởi vì... hắn dĩ nhiên phát hiện sự xuất hiện của một người hoàn toàn ở ngoài ý liệu của mình.

Người trung niên nam tử này có khuôn mặt không sâu sắc, nhưng lưng hùm vai gấu, hắn căn bản không có nghĩ đến từ trong sơn cốc lại có một mỹ nữ kinh diễm đi ra như vậy, lúc này hai mắt hắn lại một cái vô ý thức liếm liếm đôi môi khô khốc, mặc dù vóc người khôi ngô khiến hắn nhìn qua rất là thành thật, có điều Lư Ngọc lại cũng không cho là như vậy. Lư Ngọc từ Nhất Tuyến Thiên sống sót đi ra hơn nửa lại giống như xinh đẹp hơn bội phần, thậm chí còn đôi thân y phục nữ nhân, hiển nhiên khiến người này cực kỳ kinh ngạc, bất quá vẫn là ba bước cũng làm một bước nhanh chóng đi tới nói: “Lư Ngọc cô nương, là tiểu thư nhà ta muốn ta ở đây chờ cô nương, tiểu thư nàng thập phần lo lắng an nguy của cô nương, ta ở chỗ này năm ngày rốt cục cũng đã đợi được rồi.”

Lư Ngọc gật đầu một cái, nam tử này chính là một vị trong tám tráng hán ngày đầu tiên tới trễ, hơn nữa còn chính là người uy hiếp mình một lần. Đối với bọn họ Lư Ngọc không có ấn tượng tốt, bất quá bọn họ chính là thủ hạ của người mình thâm ái mộ, Lư Ngọc cũng sẽ không vô duyên vô cớ làm khó đối phương, vì vậy cũng chỉ nhàn nhạt nói: “Thực sự là đa tạ, vậy thì mời dẫn đường đi!”

Trung niên nam tử nghe vậy đương nhiên biết Lư Ngọc không thích mình, bất quá hắn thấy tuy rằng Lư Ngọc xinh đẹp có chút kinh người, nhưng thực lực căn bản không đáng nhắc tới, cho nên hắn hiện tại cũng không cần biểu hiện quá mức khiêm tốn.

Hai người liền nhanh chóng rời đi, đến khi nam tử dẫn Lư Ngọc đến doanh địa nơi bọn họ dựng trại, thì Lư Ngọc mới kinh ngạc phát hiện bây giờ trong doanh địa cứ nhiên lại có hơn bốn mươi người, hơn nữa trong đó có rất nhiều người mà mình chưa hề thấy qua, mãi cho đến lúc nghe được người bên ngoài bàn tán Lư Ngọc mới sáng tỏ mọi chuyện.

Lúc này nam tử đã đi về phía trưởng bối của thiếu nữ báo cho nàng tin tức Lư Ngọc trở về, ngay sau đó thiếu nữ nhất thời cao hứng đi ra khỏi doanh địa tới đón tiếp chính mình. Nhìn nụ cười quan tâm chân thành của nàng đối với mình, trong lòng Lư Ngọc cũng cảm thấy rất ấm áp cảm động.

Hai người nhẹ nhàng ôm nhau, trên mặt thiếu nữ toát ra một cỗ thần sắc kinh ngạc khó hiểu, phát hiện mình ôm đối tượng cùng mấy ngày trước lại có bất đồng rất lớn, bất quá vẫn là không hỏi cái vấn đề này mà là khéo léo cười nói: “Lư tỷ tỷ, ta thật sự là lo lắng cho ngươi! Ngươi không biết sau khi chúng ta chạy ra khỏi Nhất Tuyến Thiên liền ở chỗ này chờ năm ngày, lại gặp được một đội ngũ khác từ đó đi ra, bất quá bọn họ vận khí tốt, tồn thất so với chúng ta không lớn lắm. Bởi vì muốn đợi xem có người còn sống đi ra hay không, cho nên chúng ta mới cắm trại tại nơi này năm ngày, vốn là hôm nay bất luận như thế nào đều sẽ rời đi, ta chỉ có thể phái thủ hạ tiếp tục chờ ngươi, bất quá thật may là cuối cùng ngươi cũng bình an trở ra, bây giờ ta cũng yên tâm.”

Lư Ngọc nghe xong, mới biết nữ tử chỉ vô tình gặp gỡ trước mắt này lại vì mình làm biết bao nhiêu chuyện như vậy, trong lòng cảm động càng sâu, ôn nhu chà xát sống mũi nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Hảo muội muội, ngươi đối với ta tốt như vậy, tỷ tỷ thật là không biết báo đáp ngươi thế nào.” Nói xong lại khai lại chuyện mình bị biến thành nữ tử, tâm tình càng phiền muộn, trên đời quả nhiên chẳng có chuyện nào là hoàn mỹ, mình và thiếu

nữ nhất định là hữu duyên vô phận rồi, chỉ có thể làm tỷ tỷ của nàng, sau này chỉ có thể tận lực quan tâm giúp đỡ nàng, không nên để cho nàng thương tâm và khổ sở.

Lưu Ngọc có thể sống sót từ Nhất Tuyền Thiên trở ra có lẽ là một chuyện vui, nhưng mà càng nhiều sinh mạng hơn lại vĩnh viễn nằm lại nơi này, cũng không có ai hỏi Lưu Ngọc mấy ngày nay làm sao mà sống sót được, mặc dù rất nhiều người như cũ muốn đọi thân nhân bằng hữu của bọn họ, bất quá thời gian cũng không cho phép, cho nên cuối cùng quyết định qua hết tối nay liền bắt đầu lên đường. Lưu Ngọc ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện tám thuộc hạ của thiếu nữ cư nhiên cũng ít đi hai người, trong lòng cũng thờ dài, nhiều người như vậy đều đem mệnh gửi lại nơi này, chính mình chẳng qua là biến thành nữ nhân mà thôi, lại có cái gì không tốt mà oán trách đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chạm trán ấu niên yêu thú

Địa phương này gần với lối ra của Nhất Tuyền Thiên là một bãi đất hình cánh cung giống như cảng tránh gió tự nhiên, cây cối thưa thớt, bị dã thú đánh lên cũng dễ dàng phòng bị, phụ cận còn có nguồn nước, dựa theo lời của những người dẫn đường thì phương viên mười dặm xung quanh cũng không tìm được nơi nào thích hợp hơn chỗ này.

Sâu trong núi Ma Vân Lĩnh mà lựa chọn được chỗ như thế dựng trại là rất cần thiết, bởi vì bên trong và bên ngoài núi rất khác nhau, phía ngoài mặc dù dã thú cũng nhiều nhưng lại khó có thể thành đoàn, coi như thành đoàn một đám nhiều nhất cũng chỉ chừng mười con. Mà sâu bên trong núi, tất cả dã thú cơ hồ đều là cả đàn cả lũ. Phần lớn bầy thú có ít nhất ba bốn mươi con dã thú, mà đặc biệt nhiều, thậm chí có hơn mấy trăm ngàn con.

Nếu như không lựa chọn được một chỗ thích hợp để dựng trại mà nói, nhất định sẽ bị cả đàn dã thú xông vào cắn xé đến xương cũng không chừa lại.

Những thứ này đều là kinh nghiệm đi núi của người dẫn đường tích lũy mấy chục năm mới được, mà tầm bảo khách thiếu thốn nhất cũng chính là loại kinh nghiệm này tự nhiên sẽ không phân đối.

Thế nhưng trong thâm sơn Ma Vân Lĩnh lại cho Lưu Ngọc một cảm giác kỳ lạ mà những người khác đều không có.

Đó chính là do Vân Thạch trước ngực hắn, có lẽ sau khi có được thần cách của nguyệt thần nó rõ ràng đã linh hoạt hơn. Mới vừa từ Nhất Tuyền Thiên đến dựng trại trên một đoạn đường ngắn, Lưu Ngọc liền phát hiện phía trên ít nhất chảy qua ba đạo thanh lưu, chuyện này thật không bình thường, Lưu Ngọc lập tức liền phát hiện một số chỗ không thể lý giải.

Lần trước dòng thanh lưu này xuất hiện là bởi vì nữ thần Nguyệt Dao dùng nó tới cứu vãn tính mạng của mình, mà trước đó nữa chính là lúc mình phát hiện ra xà hạt mỹ nhân. Chẳng lẽ nói ba đạo này thanh lưu này lại biểu thị cho chuyện gì sắp phát sinh sao? Lưu Ngọc khó hiểu, thế nhưng tại sao không phải là một đạo, mà là ba đạo đây? Hơn nữa bởi vì bản thân ở bên trong đội ngũ đáng dấp lại rất xinh đẹp, cho nên rất nhiều người đều thường xuyên dòm ngó hắn, khiến Lưu Ngọc căn bản không có cơ hội lên lút chạy ra, không thể làm gì khác hơn là đành nhịn xuống, nghĩ thầm chờ lát nữa có cơ hội hành động một mình thì mới quay lại cẩn thận tìm hiểu xem đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra đi.

Ngày thứ hai ánh mặt trời dần lộ dạng, đội ngũ lại tiếp tục đi về phía trước, bởi vì là chân chính Ma Vân Lĩnh chỗ sâu, cho nên cho dù có người dẫn đường, mọi người vẫn như cũ đi rất chậm, hơn nữa bởi vì phải né tránh một ít sào huyết dã thú nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn đi đường vòng, dẫn đến đi suốt một ngày, mãi cho đến khi mặt trời ngã về tây cũng chỉ mới đi được bảy tám dặm, hơn nữa trong đó còn rất không may mắn đụng phải một đám thú mao dã trư, dã trư không thể so với heo nuôi, hưởng chỉ lại từ địa phương nguy hiểm như Ma Vân Lĩnh sinh trưởng, đã tính cang hung dữ, lực công kích cũng rất mạnh.

Đội ngũ Lưu Ngọc vừa lúc đi qua lãnh địa của chúng nó, lập tức có bảy tám con thú mao dã trư gầm thét lên rồi liền xông về phía đoàn người. Những con thú mao dã trư này hình thể to lớn, nanh to cứng rắn, quan trọng nhất phải nói đến da của chúng đặc biệt dày. Dao kiếm tầm thường căn bản không thể chém nổi, mọi người trải qua một phen khổ chiến, mới bắt lại bảy tám đầu thú mao dã trư này, mặc dù không có người nào thương vong nhưng cũng đã thờ hồn hèn.

Có điều ngay sau đó, lại có năm sáu chục đầu thú mao dã trư lần nữa từ bốn phương tám hướng xông tới. Đội ngũ lúc này mới kinh hãi, Lưu Ngọc cũng rất sùng sốt, không nghĩ tới đám dã thú cư nhiên cũng biết mai phục.

Song phương chỉ vừa tiếp xúc, đội ngũ tầm bảo khách liền bị đụng đến người ngã ngựa đổ, khí lực ít hơn, căn bản không phải đối thủ của đám thú mao dã trư. Trong nháy mắt tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, thật may là thú mao dã trư mặc dù da dày lực mạnh, cũng không đủ linh hoạt, những người này chỉ mới bị thương chứ không có tử vong. Những nhân cảnh cao thủ trong đội ngũ biết nếu cứ giằng co như vậy thì thật không ổn, hơn nữa còn dễ dàng đưa tới những loài dã thú khác, vì vậy hai ba người hợp lại thành một đội, ba bốn đội bắt đầu liên thủ giết một ít thú mao dã trư có thực lực kém hơn, sau đó lấy được ưu thế về số lượng, mọi người liền đem những con thú mao dã trư cường đại phân chia bao vây, một con giết một con. Lúc này mới lấy được thắng lợi, bất quá sau khi chiến đấu kết thúc kiểm lại nhân số một chút, phát hiện ngay cả như vậy, vẫn phải chết đến ba bốn người, phần lớn đều là bị thú mao dã trư ngay từ đầu hung mãnh húc chết, lúc sau ngược lại không có người nào chết nữa.

Một bên cấp người bị thương xử lý vết thương đơn giản, Lưu Ngọc cùng một ít người không có bị thương còn lại được an bài quét dọn chiến trường, kiểm lại chiến lợi phẩm. Chiến lợi phẩm không nhiều lắm, bởi vì thú mao dã trư vốn chính là loại dã thú giá trị không lớn, chỉ có nanh còn tương đối đáng

tiền, sau đó dựa theo thực lực cao thấp cùng với công lao chiến đấu lớn nhỏ lúc này mà phân phối. Lư Ngọc bởi vì một mình giết chết một con thú mao đã trư, cũng nhận được một cặp răng nanh, bất quá thứ này giá bán nhiều nhất cũng chỉ năm mươi lượng bạc một đôi, cho nên hắn dứt khoát lấy giá ba mươi lăm lượng một đôi bán cho một người bên trong đội ngũ vừa vặn đang thu thập vật này, phần lớn người khác cũng cùng một lựa chọn như Lư Ngọc, phía sau còn có rất nhiều thứ tốt hơn, bắt tất phải quan tâm thứ chỉ đáng giá mấy chục lượng, mà nếu như không còn mạng trở ra thì cũng chỉ là uống công vô ích.

Đường núi thật không dễ đi, đến chạng vạng cũng chỉ có thể chôn nồi nấu cơm. Lư Ngọc mặc dù không mệt, nhưng rất nhiều người còn lại cũng đã không ngừng kêu khổ, hối hận khi tới địa phương đáng chết này, tài vật đâu không thấy chỉ thấy mạng nhỏ tùy lúc đều gặp nguy hiểm. Sau khi ăn xong cơm tối, Từ lão hán cùng người lĩnh đội của đội ngũ kia đem mọi người triệu tập đến cùng nhau, sau đó nói: “Nhờ hồng phúc của ông trời, mặc kệ trên đường thế nào, mọi người chúng ta cuối cùng cũng sống tới nơi này. Càng đi về phía trước sẽ càng thêm nguy hiểm!”

Dừng một chút, Từ lão hán thấy không có người đặt câu hỏi mới tiếp tục nói: “Dựa theo thương lượng ngay từ đầu của mọi người, có một nhóm người muốn ở lại khu vực này săn thú cùng hái thuốc, những người còn lại tiếp tục đi tiếp. Ngày mai mọi người liên chia tay, tối nay có thể nghỉ ngơi cho khỏe một chút.”

Từ lão hán nói những thứ này, đều là vấn đề mọi người đã sớm biết, hơn nữa còn sẽ có hai người dẫn đường đi theo nhóm người rời đi, tự nhiên sẽ không có ai dị nghị.

Sau đó chính là an bài người gác đêm, Lư Ngọc bởi vì đã canh qua một lần, tối nay có thể ngủ một giấc thật tốt, nhưng mà không biết tại sao, phảng phất như có dự cảm không ổn, hắn mới vừa ngủ được một lúc liền giật mình tỉnh lại, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Lòng vẫn còn sợ hãi nhìn nhìn bốn phía, rất an tĩnh, tựa hồ hết thảy đều hết sức bình thường, chính là không biết tại sao, Lư Ngọc luôn cảm thấy bất an, hơn nữa loại dự cảm này theo thời gian trôi qua, còn càng ngày càng mãnh liệt, khiến hắn còn dư lại tí xú buồn ngủ cũng bay đến chảo ao quốc* đi!

Lư Ngọc đang sợ hãi ngồi dưới đất quan sát bốn phía, chợt cảm giác được một bàn tay nhỏ bé lạnh như băng túm lấy cánh tay của hắn, trong lòng nhất thời chính là giật mình, phách chừng liền hướng tiểu thủ chấp tới phương hướng đánh.

“Á!” Chợt nghe bên cạnh một tiếng kêu sợ hãi duyên dáng vang lên, Lư Ngọc mới sực nhớ ra, chính mình bởi vì bị biến thành nữ nhân, cùng thiếu nữ còn có một cô gái trẻ tuổi khác được an bài ngủ chung ở một chỗ, bây giờ tiếng kêu yếu ớt của nữ tử không phải là từ thiếu nữ bên cạnh sao? Lư Ngọc vội vàng đem khí lực thu lại, xoay người nói với nàng mấy câu xin lỗi, thật may là không có tạo thành hậu quả đáng tiếc nào, Lư Ngọc vừa hổ thẹn lại vừa may mắn.

Động tĩnh lớn như vậy, ngay cả cô gái trẻ tuổi ngủ một đầu khác với thiếu nữ cũng bị nhao tỉnh lại, bây giờ đội ngũ chỉ còn ba người bọn hắn là “Nữ khách”, trọng phụ của cô gái trẻ tuổi vì cứu chính nàng lại phải bỏ mạng, nữ tử này cũng hết sức bị thương, bây giờ lại cho là xảy ra chuyện gì không ổn, trên mặt nhất thời toát ra vẻ sợ hãi.

Lư Ngọc thấy vậy, không đành lòng thở dài an ủi: “Không có việc gì, là ta có chút thất thố.”

Thiếu nữ lo lắng gật đầu một cái, nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán hắn, chợt cảm thấy kỳ quái hỏi: “Lư tỷ tỷ, ngươi cũng đang sợ sao?”

Lư Ngọc nghe vậy, cũng thuận thế nói: “Đúng vậy, không biết tại sao đêm nay ta luôn cảm thấy lo sợ!” Thiếu nữ nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, mọi người đều đang ngủ say, lửa trại vẫn như cũ đốt rất vượng, doanh địa bốn phía cũng gần rất nhiều khu thú hương, theo lý thuyết hẳn là rất an toàn, thế nhưng biểu tình của Lư Ngọc không giống làm bộ, càng không cần thiết phải lừa nàng.

Cho nên thiếu nữ mang giày xong, liền lôi kéo cánh tay Lư Ngọc nói: “Đã như vậy, tỷ tỷ chúng ta dạo một vòng vòng chung quanh đi.” Lư Ngọc hít sâu một hơi, cũng không cự tuyệt đề nghị này.

Hai người tay cầm tay tại doanh địa bốn phía đi dạo, phát hiện lại có một đạo thân ảnh mảnh khảnh đang im lặng dựa vào một chạc cây có thân cành to lớn bên cạnh doanh địa, cách mặt đất chừng bốn năm thước, nhắm mắt dưỡng thần.

“Cửu nhi cô nương?” Lư Ngọc nhỏ giọng hỏi.

“Àn?” Thiếu nữ ngồi trên cây nghe tiếng liền mở mắt, đó là một đôi mắt to mĩ lệ ẩn dưới làn sương mù, kỳ quái nhìn hai người bọn họ nói: “Chuyện gì? Không có thì chớ quấy rầy ta ngủ!” Lư Ngọc cười một tiếng, nữ tử này nói chuyện mặc dù thẳng thắn nhưng là chân thành, so với Từ lão hán càng đáng tin cậy, Lư Ngọc không khỏi chép miệng, cười nói: “Vậy ngươi tiếp tục ngủ đi, chúng ta không làm phiền ngươi.”

Cửu nhi lại lắc đầu nói: “Quên đi, không ngủ lại được nữa.” Vì vậy từ trên nhánh cây nhảy xuống, Lư Ngọc chìa tay đỡ nàng.

.....

Ba thiếu nữ ở chỗ sáng dưới ánh trăng cùng xếp hàng ngồi, tạo thành một bộ tranh tuyệt mỹ cảnh đêm, không biết lựa chọn chủ đề gì để bắt đầu trò chuyện đành hướng đèn trên người Cửu nhi, Lư Ngọc có chút tò mò hỏi: “Cửu nhi, ngươi tại sao phải lựa chọn làm một người hái thuốc? Chuyện này thật sự là khổ cực, hơn nữa lại rất nguy hiểm, ngươi còn là một cô bé nữa, làm những việc khác không tốt hơn sao?”

Cửu nhi nghe vậy, nhìn Lư Ngọc một cái, lắc đầu nói: “Ta sẽ không làm những chuyện khác, cha nuôi từ nhỏ liền đem ta bồi dưỡng thành một người hái thuốc, hơn nữa ta nghĩ nghề này tốt vô cùng.”

“Cha nuôi?” Lư Ngọc cùng thiếu nữ nghe đều rất kinh ngạc, không nghĩ tới Cửu nhi sở dĩ lại trở thành một người hái thuốc, là do nghe lời cha nuôi nàng nói.

“Đúng vậy, cha nuôi ta chính là Từ đại bá!” Cửu nhi thấy bọn họ kinh ngạc, rất là khó hiểu. “Ta từ nhỏ đã không cha không mẹ, cha nuôi mang ta về nuôi, cho nên hẳn nói gì ta đều nghe! Để cho ta tới làm người hái thuốc, ta cũng sẽ không phản đối.”

Thiếu nữ nghe không có cảm giác gì, Lưu Ngọc lại âm thầm lắc đầu một cái, nghĩ thầm: Từ lão hán cái hạng người âm mưu tính toán đó, cư nhiên trong chuyện này cũng có cử chỉ thiện lương, xem ra bản tính con người quả nhiên cũng có hai mặt, rất khó nói đến tâm ai là hoàn toàn thiện ác.

Đang trong lúc nói chuyện, khắp mặt đất chợt âm ỉm chấn động lên...

Mới đầu còn rất nhỏ nhỏ mà nhận ra, chính là ngay sau đó tựa giống như thiên băng địa liệt, phảng phất như toàn bộ rừng rậm đều đang rung chuyển.

Cửu nhi là người thứ nhất nhảy dựng lên, Lưu Ngọc cùng thiếu nữ phản ứng cũng không chậm, “Chuyện gì xảy ra?!” Lưu Ngọc nhất thời cả kinh, hơn nữa cái cảm giác hết sức nguy hiểm trong lòng đã nhanh chóng phóng đại gấp mấy lần, nếu là lá gan nhỏ một chút, đã lập tức quay đầu bỏ chạy.

Cửu nhi sắc mặt lại hết sức ngưng trọng, lắc đầu nói: “Chớ có ầm ỹ! Các người nhanh đi đánh thức những người khác, ta trèo lên cây xem một chút, sợ rằng có phiền toái lớn tới rồi!”

Lúc này ngọn nguồn đưa đến con đại địa chấn phảng phất tiến lại càng gần, rất nhiều người đều từ trong cơn mơ ngủ bị kinh động tỉnh lại, luống cuống tay chân mang giày tìm binh khí, còn có một số người vẫn ngủ cũng bị Lưu Ngọc cùng thiếu nữ đánh thức, trừ ba người Lưu Ngọc ra thì Từ lão hán cũng là người phát hiện sự việc không đúng trước nhất. Sắc mặt Từ lão ngưng trọng dị thường, bất quá vẫn là cố giữ tinh táo, lên tiếng trấn an tâm tình của mọi người nói: “Không cần kinh hoảng, có lẽ không phải là...”

Mặc dù đã có dự cảm rất không ổn, chính là làm người dẫn đường, lúc này nhất định phải đưa đến tác dụng dẹp yên cơn hoảng loạn của đội ngũ, Từ lão hán tận lực không hướng tình huống xấu nhất nói ra, bởi vì hẳn cũng không muốn đưa tới sự khủng hoảng trong lòng mọi người.

Chính là lời còn chưa nói hết, chợt chỉ nghe thấy tiếng một nam tử tuổi còn trẻ hoảng sợ quát tháo: “Không tốt, chúng ta, chúng ta bị dã thú bao vây!”

Một tiếng quát này của hắn khiến mọi người không còn tâm tư nghe Từ lão hán nói chuyện, rồi rít hướng bốn phía nhìn, có thể chỉ liếc liếc mắt liền phát hiện thật là nhiều, thật là nhiều dã thú! Khắp nơi đều là ánh mắt lửa than màu hồng lục, hít sâu một hơi, đám người trong nháy mắt cơ hồ trở nên tỉnh mạch, lúc này rất hiển nhiên là Từ lão hán nói cái gì cũng đều vô ích.

“Thú triều...” Không biết ai nói ra hai từ kinh khủng này, người nhất gan run cầm cập có chút không hiểu hỏi: “Thú triều... Kia là thứ quý gì?!” Từ lão hán nhắm mắt lại, thờ dài một hơi, rồi lại mở mắt ra nói: “Việc đã đến nước này, tất cả mọi người phó thác cho trời...”

Không trách rất nhiều người không biết, lần thú triều kia đã là chuyện của tám mươi năm trước, một lần kia bởi vì không rõ nguyên nhân, một nửa dã thú Ma Vân Lĩnh toàn bộ vọt ra khỏi dãy núi! Đàn thú trùng trùng điệp điệp mấy chục vạn con nhắm hướng Lôi Quang Thành giết chóc, dọc đường đi sinh linh đồ thán, số người chết không đếm xuể, công thành Lôi Quang một ngày nhưng không thể công phá, viện quân triều đình phải đến mới đánh lui chúng về lại dãy núi. Nếu như hôm nay thật là gặp thú triều, đừng nói là bọn họ có mấy chục người, coi như là trên vạn người, kết quả chỉ sợ cũng không sai biệt lắm.

Không nghĩ đến sẽ gặp được thú triều trong truyền thuyết, bị đại quân dã thú mệnh mông bao vây tai chỗ, coi như có mọc cánh cũng khó trốn thoát. Cười khổ một tiếng, Lưu Ngọc đứng bên cạnh thiếu nữ nói: “Đại khái là xuất môn không coi ngày, không nghĩ tới chúng hôm nay phải chết ở đây sao?” Thiếu nữ cũng sâu kín thờ dài, không lên tiếng, ý nghĩ cũng không sai biệt lắm, dưới thú triều này trừ phi là thần tiên trong truyền thuyết, bằng không hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Một cỗ hơi thở tuyệt vọng cơ hồ đã tràn ngập khắp trong đám người, đúng lúc này Cửu nhi ở trên cây chợt vui mừng hô: “Không đúng, đây không phải là thú triều!”

Nghe vậy, tất cả mọi người lộ ra vẻ vui mừng, trong tuyệt vọng chợt sinh ra một chút hy vọng, mọi người tự nhiên tin tưởng đây là thật. Nhưng Từ lão hán lại nhủ thầm nói: “Cửu nhi, đến lúc nào rồi mà người còn có thể đùa giỡn sao? Trùng trùng điệp điệp như vậy ít nhất cũng phải mấy ngàn con dã thú, chủng loại hoàn toàn không giống nhau, không phải là thú triều thì còn có thể là cái gì đây?”

Thật ra thì mọi người thà tin tưởng Cửu nhi nói, nhưng mà Từ lão hán lại có uy tín cao nhất, cho nên mặc dù Cửu nhi cho mọi người chốc lát hy vọng ngắn ngủi, mọi người lại vẫn như cũ tin tưởng Từ lão hán sẽ không nhìn lầm.

Cửu nhi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xị xuống, có chút mất hứng, nũng nịu hừ một tiếng, có chút bất mãn nói: “Không tin thì thôi, đợi lát nữa thấy rõ sẽ hiểu!”

Vừa dứt lời, trong bầy thú liền phân ra trên trăm con dã thú xông về phía mọi người, bọn họ lập tức luống cuống tay chân ngăn cản, cũng không quản được chuyện này ai đúng ai sai, thế nhưng thật sự ngoài dự kiến của mọi người chính là càng có nhiều dã thú hơn cư nhiên lượn qua đám người, tiếp tục hướng nơi xa chạy như điên. Trong đám người nhất thời bộc phát ra một trận hoan hô, Cửu nhi lại nhảy xuống cây chạy tới, vờn ngón tay nện như hẹ tây chỉ vào bọn họ quát: “Ồ ào cái gì! Các người cho rằng đám dã thú liều mạng chạy trốn như vậy, thật sự là chuyện tốt sao?”

Vốn là mọi người nhất thời cao hứng lại một trận hấp khí thật mạnh, cũng ý thức được cái vấn đề này, thứ có thể khiến cho mấy ngàn dã thú điên loạn chạy trốn, chắc chắn phải rất kinh khủng a! Từ lão hán nghe vậy lại có điểm tức giận đi tới, trầm giọng nói: “Cửu nhi, chớ nghịch ngợm, người nói rõ một chút nhìn thấy cái gì đi?”

Cửu nhi thấy cha tức giận, cũng không dám lăm mồm, phì cười nói: “Thật ra là trên núi phát hỏa a! Ta mới vừa rồi ở trên cây nhìn thấy mười mấy đám

bên ngoài một sơn cốc bốc cháy, đem mười mấy mẫu rừng rậm đều đốt thành tro! Hơn nữa nhìn thể lửa còn đang tiếp tục lan tràn tới, nơi này một lát nữa cũng sẽ bị đốt.”

Thì ra là như vậy, đầu óc mọi người vốn đang mơ hồ nghe xong như mới bừng tỉnh đại ngộ, Từ lão hán thở phào nhẹ nhõm, mọi người cũng đều thở ra một hơi, con người dù sao cũng khác với dã thú, nhà của mọi người không phải trong rừng rậm, coi như nơi này cháy nhiều nhất là đổi một chỗ dựng trại thôi. Vì vậy dưới sự chỉ đạo của những người dẫn đường, mọi người liền hướng tới thượng nguồn cách chỗ này năm dặm, nơi này là hướng đầu gió, không có gì bất ngờ xảy ra thì lửa không thể lan tới đây.

Chờ đến khi mọi thứ đã thu xếp ổn thỏa thì trời đã sáng, Từ lão hán vẫn là khó hiểu, liền hỏi: “Làm sao lại kỳ quái như thế? Hảo hảo, chưa từng nghe nói qua bên trong Ma Vân Lĩnh lại có chuyện cháy lớn như vậy, dù sao nơi này và vậy rừng rậm còn có chút bất đồng, coi như là do yêu thú làm ra, cũng không lớn mật cho phép thể lửa lan tràn mạnh mẽ như vậy chứ?”

Đây cũng là nghi vấn chung, mọi người sau khi thương lượng, quyết định từ trong đội ngũ cử ra mười cao thủ tạo thành một cái tiểu đội, đi đến chỗ xảy ra hỏa hoạn tìm tới tận cùng, tối hôm qua hơn một trăm con dã thú cũng rất hung tàn, lại khiến cho đội ngũ tổn thất thêm sáu người, bây giờ nhân cảnh cao thủ đã chưa đủ mười người, bởi vì Lư Ngọc có chiến tích đơn độc một mình đối kháng với thú mao dã trư, cũng không hề nghi ngờ bị chọn làm một trong mười người đó, đối với chuyện này hắn cũng không cảm thấy có cái gì bất mãn, dù sao bản thân cũng muốn xâm nhập Ma Vân Lĩnh, nhất định phải biết rõ tối hôm qua đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng trong những người được chọn chỉ có Lư Ngọc là một “nữ tử”, còn lại chín người đều là nam, thuộc hạ của thiếu nữ cũng có một người được bầu, bất quá không còn là người mà Lư Ngọc tương đối quen thuộc nữa. Mấy người sau khi xuất phát, cũng không dám hành động lỗ mãng, dù sao dãy núi này đúng là có yêu thú sinh sống, mọi người che giấu thân hình, từ từ tới gần chỗ bị thiêu rụi, cuối cùng đi tới địa phương tối hôm qua bọn họ dựng trại, phát hiện nơi này đã bị đốt thành một mảnh đất trống trải, thứ gì cũng không có lưu lại, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi về phía trước, còn phát hiện rất nhiều thi thể của dã thú bị thui chín, khắp nơi đều là mùi thịt bị nướng nửa sống nửa chín xú uế khét lẹt, vô cùng khó chịu. Mấy nam tử đại khái cũng là cố ý chiều cô Lư Ngọc bởi thân phận “nữ nhân”, dọc đường còn làm chút công việc khu trừ xú khí, còn tạo một con đường dễ đi một chút nhường cho hắn, Lư Ngọc ngược lại cũng không từ chối, tối hôm qua một đêm ngủ không ngon giấc còn bị làm việc tới sáng, lúc này ít đi phiền phức vô vị cũng thoải mái một chút.

Không có cây cối tạo thành bình chương thiên nhiên nên mọi người coi như ẩn núp thân hình cũng đã tăng tốc, còn chưa tới một canh giờ liền xuất hiện ở nơi tối hôm qua bốc cháy đầu tiên, lúc này không biết tại sao, cảm giác khiến Lư Ngọc tối hôm qua rộn cả tóc gáy lại lần nữa nổi lên. Lư Ngọc lấy làm kinh ngạc, hướng bốn phía nhìn, cũng chỉ có một mảnh nám đen cảnh tượng, nguy hiểm rồi cuộc ở nơi nào hắn căn bản không biết. Loại cảm giác này phi thường kỳ lạ, Lư Ngọc cố ý hướng một cái thân hình cao lớn nam tử bên cạnh nép vào trốn tránh, hy vọng phiền toái không nên tìm tới mình trước tiên.

Nhưng là chuyện càng không muốn nghĩ đến lại càng xảy ra, Lư Ngọc vừa có ý niệm như thế trong đầu, liền phát hiện trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng rất lớn, nhiệt độ trong không khí đột nhiên tăng lên kịch liệt! Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời một con điều nhi không tính là quá lớn lại dị thường kiều ngạo mà xinh đẹp, mang theo ánh mắt chăm chọc hướng mấy người Lư Ngọc há hốc miệng ra.

“Cẩn thận!” Có người cảm thấy không ổn, hô to một tiếng liền lập tức quay đầu bỏ chạy, con điều nhi này mặc dù không lớn, lại xinh đẹp khác thường, lông chim hiện lên màu lửa đỏ, đỉnh đầu còn có đôi linh vũ cao ngất mà tiền điểm, không to lớn nhưng lại phảng phất như có khí độ vương giả trời sanh vậy. Cái người thấy tình thế không ổn liền co giò chạy đầu tiên, còn không chạy được mười bước, liền bị mấy hỏa cầu lớn nhỏ từ miệng điều nhi phun ra thiêu thành tro bụi, cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra.

“Phượng. . . Phượng hoàng!” Rốt cục có người không thể tin được nói một câu, sau khi nói xong ngay cả chính hắn phỏng chừng cũng không tin được. Phượng hoàng là thần điều chỉ có ở trong truyền thuyết, thể giới loài người căn bản cũng không có xuất hiện qua, mặc dù đỉnh núi cao nhất Ma Vân Lĩnh tên là Thánh Hoàng Thai, chính là địa danh quy địa danh, cho dù có truyền thuyết kia cũng chỉ là truyền thuyết thôi. Lư Ngọc lại không có lập tức co giò bỏ chạy, nếu không sẽ giống hệt kết cục của người nọ, mất hán híp lại, cẩn thận nhìn chăm chăm con “Phượng Hoàng” trên bầu trời kia, sau đó lắc đầu nói: “Mọi người không cần phải sợ hãi quá mức như vậy, đừng nói con chim này có phải phượng hoàng hay không, nếu thật là phượng hoàng chỉ sợ cũng không có nhỏ như vậy nga?”

Mới vừa nói xong, đã nhìn thấy điều nhi xinh đẹp trên bầu trời bỗng nhiên ngậm khẽ một tiếng, một đoàn hỏa cầu nóng chảy bao hàm lấy sự tức giận của nó hướng Lư Ngọc oanh tới, trên gương mặt tú lệ của Lư Ngọc lúc này lại toát ra một tia cười ôn nhu, giờ tay lên tung một chương về phía đoàn hỏa cầu trên bầu trời, mọi người lại đang cảm thấy hoang đường rồi đột nhiên chuyển đến ánh mắt khó tin, một chương kia cũng không có dùng bao nhiêu khí lực chỉ có thể dùng để nhẹ nhàng xoa bóp, nhiều nhất chỉ có thể lay động một bụi cỏ đại mềm mại, vậy mà đã đem cả đoàn hỏa cầu đủ để thiêu rụi một người trong nháy mắt phách thành hư vô!

“Này, đây thật sự là khó tin!” Những cao thủ nhân cảnh lúc này cũng cảm thấy hết sức thần kỳ, ngay cả bọn họ cũng không có cách nào trong lúc tùy tiện mà làm được đến mức như thế, nhất thời những người này nhìn Lư Ngọc dưới ánh mắt hoàn toàn khác, trước đó phần nhiều là nhìn chúng vẻ xinh đẹp nên thêm thưởng, bây giờ lại biến thành khâm phục bên trong mang theo nhẹ ý ái mộ, Lư Ngọc âm thầm nguyện rửa một tiếng, lại chỉ có thể đem những ánh mắt ngập tràn yêu mến của bọn họ coi như không khí không để ý đến, thờ dãi có chút sáu kín nhìn lên bầu trời hướng điều nhi nói: “Ngươi không phải là phượng hoàng! Chỉ sợ ngay cả phượng sồ, bây giờ cũng coi như không tính đi? Phượng hoàng trong ngọn lửa ẩn chứa tinh hoa mặt trời, hỏa diễm của ngươi lại không có, ngươi mặc dù có một tia hy vọng trở thành phượng hoàng, nhưng mà theo ta nghĩ sợ rằng ngay cả chính ngươi cũng hiểu được đây chẳng qua là si tâm vọng tưởng mà thôi!” Dừng một chút, hơi nở nụ cười bí hiểm nói: “Tiểu tử kia, ngươi xem ta nói có đúng hay không?”

Kỳ thực Lư Ngọc mới vừa rồi chính là dùng ánh trắng tinh hoa trong cơ thể hóa giải hỏa diễm đối phương phun ra, ánh trắng tinh hoa cùng với tinh hoa mặt trời giống nhau đều là năng lượng thượng đẳng, Lư Ngọc cũng không có bao nhiêu, bất quá dùng để khắc chế con điều nhi trước mắt này thì lại vừa đủ, nếu không nó cho mỗi người một ngụm lửa thì tất cả đều đã chết cháy.

Đại khái là bị Lư Ngọc nói trúng chỗ yếu hại, tiểu gia hỏa kia nhất thời giận dữ, lại phun ra một ngụm hỏa diễm, Lư Ngọc nghĩ không muốn lãng phí

ánh trăng tinh hoa nữa, để ngăn cản đoàn hóa diễm này, mỗi lần hấn ít nhất phải tiêu hao thành quả tu luyện cả đêm, vụ mua bán này tuyệt đối không có lời vì vậy liền nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thấy Luru Ngọc rời đi, những người khác tự nhiên cũng đều đuổi theo, nếu còn lưu lại khẳng định liền bị con quái điều này phun lửa thui chết, nhưng mà điều này đã bị Luru Ngọc chọc cho tức giận, làm sao chịu bỏ qua? Vì vậy vũ mao cũng xù lên lập tức đuổi theo quyết không bỏ qua, bất quá đám người Luru Ngọc tách ra chạy trốn, nó nhất thời nữa khắc cũng rất khó đuổi theo, kết quả một mực đuổi đến chỗ đội ngũ dừng trại, nó nhìn thấy nhiều người như vậy, mới có chút sợ hãi kêu lên một tiếng, không cam lòng đành phải rút đi.

Có điều Luru Ngọc nếu đã đem nó lừa được tới đây, lại có thể nào dừng tay? Lúc này hô to một tiếng: “Giúp ta một tay!” Chân ngọc nhẹ nhàng điểm một cái, cả người giống tiên nữ nhẹ nhàng nhảy lên không trung, mặc dù không dùng nhiều sức nhưng độ cao cũng đã vượt qua điều này một đoạn! Cả người cúi xuống, đưa hai tay ra hướng điều này bắt đi, những người khác tự nhiên cũng không muốn lại bị cái thứ này uy hiếp, cũng rồi rít trợ giúp Luru Ngọc khóa chặt lấy nó, nhất thời nó cũng chỉ có thể lo lắng vô cánh thỉnh thoảng, nhưng căn bản không cách nào nhúc nhích.

Luru Ngọc thấy vậy, đắc ý khẽ cười một tiếng, liền đưa tay chụp lấy cổ nó cười nói: “Mặc dù không phải là phượng hoàng, nhưng rốt cuộc so với tạp mao kê mạnh hơn nhiều. Dùng để trợ chiến cho ta cũng rất tốt.” Hấn là có ý nói như vậy, điều này bị tức giận nổi cơn tam bành, Luru Ngọc cũng không cho nó cơ hội, lập tức dùng một đạo lá bùa mua được dán vào trên đầu nó, lại cắn vào đầu ngón tay, nhỏ một giọt tiên huyết lên trên lá bùa, nhất thời lá bùa phát ra quang mang màu đỏ tím âm u, chậm rãi thấm thấu vào đầu điều này, Luru Ngọc lúc này mới yên tâm nói: “Tới đây quả là không thua thiệt, ít nhất cũng bắt được một trợ thủ tốt.”

Từ lão hán thấy vậy lại lớn tiếng quát: “Ngươi làm cái gì vậy?! Mau thả nó ra! Bằng không đem nó trực tiếp giết chết đi!”

“Vì sao?” Luru Ngọc khó hiểu hỏi.

Từ lão hán vì vậy nói: “Thứ này chỉ sợ là yêu thú nhỏ chúng ta gặp ngày đó! Bất quá ta không có nhìn lầm, đây là một con yêu thú ấu tể! Yêu thú ấu tể không thể bắt, mặc dù giá trị liên thành, nhưng nhất định sẽ gặp phải sự trả thù liên miên vô tận của yêu thú. Ta còn không muốn phụng bồi ngươi cùng chết!”

“Còn có chuyện như vậy sao?” Luru Ngọc nghe vậy chân mày cũng cau lại, thấy ánh mắt mọi người nhìn mình cũng dần dần lạnh lẽo hơn, chỉ có thể thờ dài nói: “Bây giờ nó đã nhận ta là chủ.” Dứt lời đem điều này thả lên bả vai mình, vốn là một con chim kiêu ngạo bướng bỉnh lúc này cư nhiên rất ôn thuận, nhìn qua có vẻ hết sức phục tùng, Luru Ngọc tiếp tục nói: “Yêu thú đã thuần phục không cách nào phóng sanh, chỉ có thể giết chết đúng không?”

Từ lão hán gật đầu một cái, biểu thị lời Luru Ngọc nói không sai. Luru Ngọc nhướng mày, lắc lắc đầu nói: “Thế nhưng ta cự tuyệt! Bởi vì ta không muốn giết chết nó.”

Từ lão hán vừa nghe nổi cơn tam bành, tay nắm thành quyền, chính là đảo mắt vừa nhìn thấy điều này trên bả vai Luru Ngọc, nhất thời đám khí liền bay đến trào oa quốc. Hấn cũng không có ánh trăng tinh hoa loại này vật thần kỳ, cuối cùng chỉ có thể buông tha ý nghĩ này, thờ dài nói: “Tùy ngươi thôi! Nếu đã muốn chết ta cũng không ngăn cản ngươi, bất quá ngươi không thể dính líu đến chúng ta cùng những người khác.”

Luru Ngọc nghe vậy lại gật đầu cười nói: “Không có gì, ta sẽ rời đi.”

Thiếu nữ tự nhiên lo lắng, mấy ngày nay hai người rất thân thiết, nghiêm nhiên như tình cảm tỷ muội vậy. Luru Ngọc thấy nàng tiến lên, cũng cảm thấy có chút thẹn với hảo ý nữ tử từ trước mắt này, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ một tiếng nói: “Xin lỗi ngươi, có duyên sau này sẽ gặp lại!”

Thiếu nữ ôn nhu gật đầu một cái, cũng cười nói: “Ta hiểu, có một số việc đúng là thân bất do kỷ, Luru tỷ tỷ, mấy ngày này ta rất vui vẻ. Thật ra thì ta hết sức hâm mộ ngươi, bộ dáng lạnh lùng... võ công cao cường, có thể làm bất cứ chuyện gì mà mình thích, chính là ta, ta thì không thể...” Nói xong thiếu nữ có chút ảm nhiên cúi đầu xuống, Luru Ngọc cũng chỉ hảo an ủi một ít lời, hai người mới lưu luyến chia tay.

.....

Luru Ngọc sờ đi dám rời khỏi đội ngũ một thân một mình lên đường, cũng bởi vì có điều này chính là thổ địa nơi đây, chỉ là không thể nói chuyện mà thôi, hơn nữa hấn cũng sợ trên đoạn đường phía sau Từ lão hán sẽ giờ vài thủ đoạn khác, cho nên thả tách ra cũng sẽ không tiếp tục đi theo đội ngũ nữa. Dù sao thực lực của mình cũng tăng mạnh, chỉ cần không phải đặc biệt xui xẻo, nói không chừng cũng có thể tìm được một ít Thuần Linh Thủy. Bất quá đối với lời cuối cùng của Từ lão hán nói trước khi rời đi phải đối mặt với yêu thú trưởng thành, muốn nói hấn không có một chút kiêng kỵ nào vậy khẳng định là giả, nhưng mà Luru Ngọc luôn luôn là bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, hấn cũng không tin một hai con yêu thú trưởng thành ít ỏi lại có thể đem mình bức đến không còn đường đi.

---

*Trảo ao quốc: một đảo lớn ngoài biển của Indonesia

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vận may của Lưu Ngọc và đồ Phàm ăn

Lý khai khỏi đội ngũ, hành trình phía sau cũng chỉ có thể dựa vào nỗ lực chính mình, Lưu Ngọc mặc dù đúng là có lòng tin vào thực lực của mình, nhưng cũng không dám lơ là khinh suất. Ma Vân Lĩnh này rừng sâu núi thẳm khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, vận khí không tốt mất cái mạng nhỏ cũng là chuyện rất bình thường.

Bây giờ Lưu Ngọc đối với thực lực của mình, cũng không biết rõ đến tốt cùng thì được tính ở trình độ gì. Bởi vì thực lực nguyên bản chính là tại phạm cảnh đỉnh, lần này thu được thân thể mới thu được lực lượng cường đại liền tăng mạnh gấp hai ba lần, còn có sự nhạy bén, tốc độ, phản ứng lực trên các phương diện, cũng được đề cao với những mức độ khác biệt, thậm chí so với một số cao thủ nhân cảnh sơ kỳ còn mạnh hơn.

Vốn là phạm cảnh đỉnh thân thể đã gần như hoàn mỹ, chỉ có tiếp tục đột phá tới nhân cảnh mới có thể thăng tiến. Chính là Lưu Ngọc biết thân thể mình bây giờ vẫn không thể coi hoàn mỹ, chỉ có chính thức cải tạo xong mới có thể hoàn chỉnh, như vậy cũng chỉ còn lại một lời giải thích, ý nghĩa hoàn mỹ tại trên người hắn đã chiếm được bản chất đề cao! Nếu như nói người bình thường muốn thân thể đạt đến độ hoàn mỹ khả dĩ chỉ cần dả năm phần, Lưu Ngọc muốn thân thể hoàn mỹ, chỉ ít cần tới tám chín phần.

Bây giờ Lưu Ngọc thậm chí có chút mong đợi chính mình sau khi hoàn toàn trở thành nữ nhân sẽ có bộ dáng gì, dù sao sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nếu phải làm nữ nhân, vậy dĩ nhiên là càng đẹp càng tốt, cái này với những người khác không liên quan, hoàn toàn là từ nhu cầu thẩm mỹ của mình. Lưu Ngọc không phải là loại đạo đức giả, thích mỹ nữ vậy thì thoải mái thừa nhận, coi như sau này biến thành nữ nhân hắn cũng vẫn là thích mỹ nữ, phạm vi mỹ nữ này, dĩ nhiên cũng bao gồm chính hắn ở bên trong.

Một người thì thoải mái tự do, đi cũng nhanh hơn so với đội ngũ rất nhiều, bất tri bất giác Lưu Ngọc cũng đã đi được mười mấy dặm đường, lúc này hắn chợt phát hiện Vân Thạch giấu trong ngực lần nữa lại chảy xuôi qua một đạo thanh lưu, nhất thời dừng bước lại, đã sớm hiểu rõ thứ này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, bây giờ nếu thanh lưu xuất hiện lần nữa, đó chính là có cơ hội tốt.

Lưu Ngọc tại phụ cận trong phạm vi không lớn đi tới lui mấy vòng sau, rất nhanh liền đoán được, thanh lưu chỉ có khi hắn hướng phía đông đi, cảm giác mới có thể càng ngày càng rõ ràng. Vì vậy Lưu Ngọc quả quyết thay đổi phương hướng.

.....

Lưu Ngọc vừa đi về hướng đông, cũng vừa lúc phát hiện cái phương hướng này căn bản không có đường, rất là khó đi, bất quá thứ này đã không làm khó được thực lực đại trưởng của hắn, hai chân thon dài ưu mỹ nhẹ nhàng nhảy lên, thân thể kiều tiêu không ngừng phóng qua một đạo lại một đạo tàn ảnh mà người bình thường thoạt nhìn giống như đang bước qua một cái hào lớn, rất nhanh Lưu Ngọc liền phát hiện mình đi tới một chỗ bên dưới vách đá.

Ngẩng đầu nhìn lại, vách đá bị một tảng thật dày rêu xanh che phủ, cao chừng trăm trượng. Sương trắng lượn lờ, khiến người ngưỡng mộ mà chiêm ngưỡng, nếu như không nơi này không phải là rừng sâu núi thẳm, vậy nhất định du khách sẽ đến như dẹt củi, có điều Lưu Ngọc không phải tới để du sơn ngoạn thủy, rất nhanh hắn cũng cảm giác được, chỉ cần tới gần chỗ vách đá to lớn kia, dòng khí tức lạnh lẽo chảy qua Vân Thạch sẽ thay đổi trở nên phi thường nồng nặc! Lúc này trong tâm vừa động, Lưu Ngọc như có suy đoán. Vì vậy hai tay sờ vách đá từ từ đi về phía trước, đi được ước chừng năm trăm thước, trên mặt chợt hiện ra thần sắc vui mừng cười nói: “Đúng rồi, chính là chỗ này!”

Giơ tay lên vỗ một cái, phát ra một đạo cự lực, chỉ thấy một đám um tùm mướt mà rêu xanh thật dày bao trùm phía trên thạch bích sau khi nhận một trường, liền oanh một tiếng, đất đá bắn ra tung tóe, nổ tung thành một cái động lớn.

Bên trong động đen kịt, từ bên ngoài căn bản không thấy rõ. Lưu Ngọc lại không nghĩ quá nhiều, liền nhẹ nhàng nhảy vào bên trong, cái động lớn này dĩ nhiên không phải là do một chường vừa rồi của hắn tạo thành, mà là đã sớm tồn tại, chỉ bất quá bên ngoài bị bùn đất và rêu xanh che lấp, đáng tiếc điều này không thể gạt được Vân Thạch trong tay Lưu Ngọc.

Trong hang động là một mảnh đen nhánh, đưa tay ra không thấy được năm ngón, bất quá sau khi Lưu Ngọc đặt được thân thể mới, năm giác quan đã sớm biến chuyển tốt hơn, mặc dù cảm giác không rõ ràng bằng lúc còn ở bên ngoài, nhưng cũng không đến nỗi biến thành người vừa điếc vừa mù, vẫn có thể từ từ lần mò đi tới. Cái động này cũng không sâu, còn chưa đến năm trăm thước, rất nhanh Lưu Ngọc liền phát hiện một ít vật khác thường, trong bóng tối âm trầm ẩm ướt ngấm ở sâu bên trong, cư nhiên khắp nơi phiêu tán một vài ánh lửa ma trơi, lúc sáng lúc tối, giống như nghĩa địa một loại, làm người ta có chút ớn lạnh.

Bất quá dưới tay Lưu Ngọc cũng đã có vài sinh mạng, mặc dù cảm giác đè nén nhưng tâm thần cũng không đến nỗi vì vậy mà dao động, ngược lại thì trên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần lộ ra sắc mặt vui mừng nhẹ nhàng, nếu như đi vào sâu trong động sâu như vậy mà hết thấy đều bình thường, đó mới là chuyện làm người ta khó chịu nhất, bởi vì ý nghĩa này hơn phân nửa là phải tay không trở về, bây giờ phát hiện những đốm lân hỏa này, như vậy nếu tiếp tục tìm kiếm mà nói, rất có thể sẽ có thu hoạch.

Đương nhiên đây chỉ là Lưu Ngọc đơn phương suy đoán, hơn nữa nếu quả thật có bảo bối, như vậy cũng có ý nghĩa là sẽ có thù hộ thú canh giữ, đến lúc đó nói không chừng lại là một hồi ác chiến.

Mà điều nhi một mực ở trên bả vai Lưu Ngọc, vốn là bị mệnh mẽ thuần phục sau đó vẫn có dáng vẻ đau ốm uể oải, Lưu Ngọc tạm thời cũng không có nhân rồi tới điều giáo nó, cũng chỉ có thể tạm thời quên đi sự tồn tại của nó, nhưng mà không biết tại sao sau khi tiến vào huyết động này nó cư nhiên thay đổi có chút hưng phấn, Lưu Ngọc không dám khinh thường loại biến hóa này, tinh thần càng thêm tập trung.

Không bao lâu sau, rốt cuộc cũng tới chỗ sâu nhất của cái huyết động này, Lưu Ngọc mới rõ ràng tại sao trong không khí lại phiêu tán ra vài đốm lân hỏa, bởi vì nơi này căn bản là một cái giếng thiết lân nhỏ, sản xuất thiết lân quảng thạch địa phương! Hơn nữa nhìn dáng vẻ đã bị người phát hiện qua, phần lớn quảng thạch cũng bị đào đi rồi, chỉ còn lại một chút khoáng thạch cuối cùng này cũng không biết là nguyên nhân gì lưu lại.

Dĩ nhiên chút khoáng thạch này đối với một đám người mà nói quả là không đáng kể, nhưng đối với Lư Ngọc chỉ một người mà nói, chỗ thiết lân thạch còn lại này, có thể tính là cả một gia tài to lớn. Thiết lân thạch là một loại vật liệu rèn đúc trần quý mang thuộc tính hỏa, có thể rèn binh khí và khôi giáp cho địa cảnh hay thậm chí là thiên cảnh cao thủ, nếu như dựa trên đáng người của Lư Ngọc mà chế tạo khôi giáp, số thiết lân thạch còn thừa lại trong động ước chừng có thể chế tạo cả trăm bộ.

Mỗi bộ thiết lân thạch khôi giáp giá trị ít nhất một ngàn lượng, nói cách khác chỗ thiết lân thạch còn lại trong động bây giờ, liền ước chừng trị giá gần mười vạn lượng bạc trắng! Theo tính toán như vậy ngay cả Lư Ngọc vốn không tính là tham tiền sắc mặt cũng dần thay đổi. Hiện tại hẳn cuối cùng cũng chắc chắn trong lòng sinh ra suy đoán: “Mỗi khi Vân Thạch có dòng thanh lưu chảy qua, thì có ý nghĩa là phụ cận khả năng có bảo vật nào đó xuất hiện!”

Bảo vật này có lẽ là sơn tinh thụ quái, có lẽ là kỳ hoa dị thảo, cũng có thể là khoáng thạch quý giá, và còn có rất nhiều thứ khác, nói tóm lại Lư Ngọc biết mình đã phát tài, hơn nữa còn là đại phát tài, sâu kín trong lòng cũng không nhịn được sáng khoái vô cùng.

Bất quá mọi việc luôn là tốt quá hóa dở, cao hứng quá sớm liền có thể nhạc cực sanh bi, lúc này Lư Ngọc đã bị cảm giác hạnh phúc cực lớn hoàn toàn bao phủ, đứng ở trên bả vai hần, một mực bệnh thoi thóp tiểu gia hỏa chợt hết lên một tiếng, hai cánh vung lên xông về các khối quặng lớn nhỏ, khám khắc ở vách tường bên trong thiết lân thạch, vui mừng vurun ra cái mỏ nhọn nhỏ xíu mỏ một cái, phốc một tiếng khoét một mẫu, sau đó nuốt vào trong bụng. Mọi chuyện phát sinh quá mức đột ngột, đợi đến khi Lư Ngọc ý thức được chuyện gì đang xảy ra, giận dữ muốn bắt tiểu tử kia về, năm sáu khối thiết lân thạch lớn nhỏ cũng đã sớm bị nó ăn mất.

Thiết lân thạch rất là thừa thớt, một khối lớn chừng quả trứng giống như vậy, cũng đáng giá chừng một ngàn lượng bạc. Nói cách khác, tiểu tử trong nháy mắt liền ăn hết chỉ ít cũng là năm ngàn lượng bạc trắng! “A a a!” Trong tim Lư Ngọc giờ phút này nhất thời tựa như đang rí mầu vậy, năm ngàn lượng bạc trắng a! Hẳn bao nhiêu năm chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, cư nhiên trong một cái chớp mắt liền bị một con tạp mao điều ăn sạch sẽ, cả một câu cảm ơn cũng không có.

Sát ý trong lòng Lư Ngọc đã dâng trào không gì sánh được, một cái ánh mắt lúc này hẳn là có thể đem một nghìn con tạp mao điều cho hoàn toàn phanh thây! Âm trầm u ám trừng mắt nhìn con chim tham ăn trước mắt này, ăn ước chừng năm khối thiết lân thạch lớn bằng quả trứng lại còn tỏ ra thái độ chưa thỏa mãn, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Như thế nào? Ăn có ngon không? Có phải còn muốn ăn nữa hay không!?”

Tiểu tử phăng phất lúc này mới biết mình xông đại họa, nhất thời bày ra một bộ đáng đáng thương, cái đầu nhỏ lòi ra thủ đoạn làm bộ chớp chớp mắt, còn muốn dùng cái miệng nhỏ nhắn tới cọ vào gương mặt trẻ con trắng nõn của Lư Ngọc, Lư Ngọc vốn đang đằng đằng sát khí, cũng không biết tại sao, nhìn thấy đáng về đáng thương tiểu gia hỏa này, cư nhiên phát hiện mình lại chưa đủ ngoan độc không đành lòng xử phạt nó, chỉ có thể thở dài lắc đầu nói: “Miễn đi miễn đi! Nể tình ngươi mới vị phạm, tạm thời bỏ qua cho một lần, nhưng nếu như lần sau còn dám tái phạm, hừ hừ! Đừng nói là chỉ giết một con tạp mao chim như ngươi, coi như giết người, vậy ta Lư lão hồ cũng không phải lần đầu tiên làm đâu!”

Dứt lời, cũng không quản tiểu tử nghe có hiểu hay không, lại giả bộ làm ra một bộ đáng hung ác, dữ tợn uy hiếp nó một phen, mới bắt đầu nghĩ biện pháp, làm thế nào để đem đồng thiết lân thạch này đi, nhưng mà suy nghĩ nửa ngày cũng không có chủ ý. Những thứ này thoạt nhìn không nhiều lắm, nhưng trên thực tế nếu moi ra hết ước chừng chất một đồng cao nửa thước như một tòa núi nhỏ, Lư Ngọc cũng không có biện pháp vận chuyển các hòn đá lớn nhỏ rải rác nhiều như vậy.

Vì vậy quay đầu lại liếc mắt nhìn con vật nhỏ đang giả bộ đáng thương hỏi: “Đừng giả bộ ngu ngốc nữa, ta biết ngươi khẳng định có biện pháp, có đúng hay không?”

Con tạp mao chim này thoạt nhìn cũng không đàn, Lư Ngọc thậm chí hoài nghi nó kỳ thực có thể hiểu chính mình đang nói cái gì. Bất quá tiểu tử kia nghe được câu hỏi của Lư Ngọc xong vẫn là một bộ đáng về đáng thương như cũ, giống hệt với lúc nó sau khi ăn vụng thiết lân thạch bị hần trách mắng. Lư Ngọc nhất thời thở dài: “Thật là vô dụng mà! Hóa ra chỉ là cái đồ ham ăn, không hiểu nổi người nhỏ như vậy, làm sao lại ăn được nhiều đá như thế chứ.”

.....

Lư Ngọc phát hiện, chính mình biến thành “Nữ nhân” sau tính tình cũng xảy ra biến hóa rất lớn, việc này nếu là đặt ở trước kia trong thời điểm còn là nam nhân, tiểu tử này tuyệt đối sẽ không bị nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua cho như vậy, thế nhưng không biết vì sao sau khi biến thành nữ nhân đối với mấy thứ nhỏ nhắn dễ thương gì đó giống như đánh mất đại bộ phận lực miễn dịch vậy. Mới hai ngày đầu còn không thấy gì khác lạ, bây giờ Lư Ngọc cũng đã cảm thấy rất rõ ràng, ngay cả thái độ đối nhân xử thế cũng vô tri vô giác ngàm biến đổi, đương nhiên cũng không rõ ràng, Lư Ngọc đối diện với loại sửa đổi này cũng có chút sợ hãi mờ mịt, không biết mình sau này có thể hay không thật sự so với tính nết nữ nhân không sai biệt lắm.

Vấn đề thiết lân quang thạch làm thế nào để mang theo trong lúc nhất thời khó có thể giải quyết, đôi mi thanh tú trên khuôn mặt Lư Ngọc cũng kéo xuống xuất hiện một cái vẻ phiền muộn, nếu như chỉ dựa vào đôi bàn tay bạch nõn nhỏ bé này, vậy tuyệt đối không thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui Lư Ngọc đều không nghĩ ra biện pháp, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đưa ra quyết định: “Cũng được, trước hết đem các người đều moi ra rồi chôn xuống, chờ lần sau có cơ hội lại đến lấy đi.”

Bởi vì một mực suy tính chuyện này, Lư Ngọc trong lúc nhất thời không có lưu ý đến biến hóa phía sau mình, một cụ đen thui lúi người không ra người, quỷ không ra quỷ gì đó chậm rãi từ cái hố sâu trong mỏ bò ra ngoài, cả người trên dưới khô cứng, nhìn không ra chút sinh khí nào, khuôn mặt thối rữa biến dạng, trên năm ngón tay tất cả đều mọc ra những cái móng thật dài, khe lay động thoáng một cái hướng về phía Lư Ngọc tới gần, bởi vì thứ đó ngửi thấy khí tức của người sống.

“Rống!” Đợi đến khi cương thi đột nhiên xuất hiện chợt hướng thân thể mình nhào tới, Lư Ngọc mới giật mình cả kinh, thân thể mềm mại lách qua, khó khăn lắm mới tránh được móng vuốt chứa đầy kịch độc cương thi! Thế nhưng ngay sau đó, cương thi lại mở rộng miệng ra: “Hô!” Phun ra một luồng độc

khí, Luru Ngọc gần trong gang tấc, căn bản có muốn tránh cũng không thể tránh.

“Ghê tởm!” Mắt thấy cô độc khí này sắp phủ lên gương mặt mình, trong lòng Luru Ngọc tràn đầy tuyệt vọng, bởi vì hoàn toàn không tránh kịp, mà bị độc khí này phun trúng, coi như mình không chết thì dung nhan vốn xinh đẹp tuyệt trần nhất định cũng sẽ bị hủy hoại! Nếu như không có biến thành nữ nhân Luru Ngọc còn có thể không để ý đến khuôn mặt của mình, nhưng đã biết mình sắp sửa trở thành thân nữ nhi, hẳn đã ý thức được một gương mặt xinh đẹp đối với nữ nhân mà nói muốn nặng bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nếu như dung mạo mình bị hủy trở nên xấu xí, không nói người bên cạnh cảm thấy thế nào, ngay cả đệ đệ cũng khó có thể tiếp nhận.

Bất quá hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, Luru Ngọc chỉ cảm thấy trong óc trống rỗng, nếu không phải là ý chí đủ kiên định, nhờ có tác dụng của băng thanh ngọc khiết tâm gia cố, thì sợ rằng đã sớm bị dọa cho ngất đi. Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, cái thứ ăn vụng vốn là bị Luru Ngọc dạy dỗ một phen, luôn lộ vẻ rũ rượi lù đù, cư nhiên “Thì thắm” kêu một tiếng, trong miệng thật nhanh phun ra một hỏa cầu so với đầu người còn lớn hơn.

“Oanh!” Một tiếng, vừa vặn trước lúc độc khí lập tức muốn phun lên mặt Luru Ngọc, ngay tức khắc va phải hỏa cầu đang tiến vào.

Không có kịch liệt nổ tung, mà là giữa hai nguồn năng lượng không ngừng trùng kích cùng triệt tiêu, mặc dù chỉ có ngăn ngừa trong nháy mắt, bất quá đã đủ rồi, Luru Ngọc điểm gót chân, lập tức bay ra xa mấy trượng, bởi vì phun ra một khối hỏa cầu lớn này mà tiểu tử ỉu xiu vô lực rơi xuống hẳn đành phải ôm nó vào trong ngực, mới vừa nhảy lùi đến hơn mười trượng, chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm nổ vốn phát ra từ chỗ mình đứng lúc này, hỏa cầu rốt cuộc không cách nào ổn định hình thái mà phát nổ.

Thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm, Luru Ngọc hết sức cảm kích nhìn lại tiểu tử trong ngực mình, không nghĩ tới đến giờ phút cuối cùng lại là nó cứu mình một mạng! Bất quá bây giờ còn không phải là lúc nhi nữ tình trường, Luru Ngọc trong ngực ôm tiểu tử, đồng thời dị thường cảnh giác nhìn về phía vụ nổ khói đang dần dần tản đi, bất quá Luru Ngọc biết loại sinh vật đáng sợ này không thể nào bởi vì một chút trùng kích này đã bị nổ tan. Quả nhiên nó chẳng qua là thoáng lay động một trận, lại lần nữa đứng lên, thoát nhìn căn bản không có đáng về như bị thương. (ahaha cũng tính là vị soái ca đầu tiên muốn ăn sạch sẽ tiểu Ngọc của chúng ta, nhưng tất nhiên là ăn theo nghĩa đen rồi)

“Hô!” Luru Ngọc sâu đậm thở dài, âm thầm nhớ lại các loại kiến giải của mọi người đối với cương thi, mặc dù thứ này cơ hồ chỉ được kể lại có chút khó tin, nhưng mà không phải hoàn toàn là vô căn cứ, ít nhất 《Giang sơn địa lý chí》quyển thượng đúng là có ghi lại, cương thi có nhiều chủng loại, cho dù là cương thi bình thường nhất, cũng có lực công kích không kém gì nhân cảnh trung kỳ cao thủ, cùng với đó là lực phòng ngự có thể nói kinh khủng phải sánh ngang với cao thủ địa cảnh sơ kỳ! Nơi này là một mỏ quặng thiết lân thạch, tồn tại lâu năm bên dưới, ra đời một con cương thi da sắt cũng không kỳ quái chút nào, cái thứ này lực phòng ngự quá mạnh mẽ, Luru Ngọc biết mình căn bản không cách nào làm tổn thương nó, vì vậy lập tức nghĩ ra dự định trốn chạy, về phần thiết lân thạch còn dư lại trong mỏ cũng không cần thiết, dù sao cũng không cầm đi được, vì một chút quặng thạch liền bỏ mạng đúng là chuyện ngu xuẩn, Luru Ngọc còn khinh thường nghĩ đến.

Cương thi mặc dù phòng ngự lực cực mạnh, bất quá tốc độ lại phi thường chậm chạp, coi như đem hết toàn lực cũng không đuổi kịp Luru Ngọc, chỉ có thể hít một đám bụi găm thét lui về sâu trong huyết động. Luru Ngọc ôm trong ngực tiểu tử còn sống sau tai họa chạy ra khỏi nơi đây, lắc đầu một cái, đưa ra một ngọc thủ trắng nõn, bên trong vậy mà nắm ba bốn khối thiết lân thạch không lớn không nhỏ, những thứ này đều là lúc mới vừa chạy trốn, thuận tiện cầm trên tay. Quay đầu lại một chương vỡ lên trên vách đá, đem cái huyết động này lần nữa bịt kín lại, Luru Ngọc thở dài xoay người rời đi.

Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên sẽ gặp phải cương thi, còn được tiểu tử cứu một mạng, Luru Ngọc bây giờ cũng không tức giận, hơn nữa hẳn phát hiện mới vừa rồi tiểu tử thực lực lại tiến bộ một chút, nếu như không phải nó phát ra hỏa cầu đột nhiên thay đổi còn to hơn đầu người, hơn nữa lại có kết cấu ổn định, mình cũng tuyệt đối không có khả năng còn sống mà chạy thoát. Nghĩ tiểu tử có thể rất muốn ăn mấy viên thiết lân thạch, Luru Ngọc dứt khoát đem số thiết lân thạch còn dư lại không nhiều đứt cho nó ăn, tiểu tử lập tức cao hứng hoan hô lên, còn đưa mỏ nhọn ra nhỏ nhẹ khế mỏ lên lòng bàn tay trắng nõn của Luru Ngọc, quan hệ một người một chim, bởi vì chuyện lần này, rõ ràng đã thân mật hơn rất nhiều.

Kế tiếp trong hai ba ngày, Luru Ngọc đã phát hiện diệu dụng của Vân Thạch, tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, dọc đường đi các loại thiên tài địa bảo, cũng bị hắn cuốn sạch không còn! Thứ giữ nhà đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, thứ tốt tiểu tử muốn ăn liền phân cho nó một nửa, thứ không thể ăn Luru Ngọc nhất bỏ túi tiện mang theo, giá trị trân quý giữ lại, những thứ khác tìm một cái địa phương tốt để chôn, còn làm ký hiệu, sau này cũng dễ dàng tìm đến lấy đi.

.....

Bất tri bất giác, Luru Ngọc liền tiến vào chỗ sâu nhất trong Ma Vân Lĩnh, phiến địa vực này cũng hết sức rộng lớn, phương viên phải có hơn một trăm dặm, các loại cường đại dã thú tung hoành ngang dọc, ngay cả dã thú cùng một cấp bậc với hắc biên bức vương Luru Ngọc cũng phát hiện vài con, thậm chí còn có dấu vết của yêu thú! Cảnh tượng này khiến hắn càng thêm cẩn thận, có lúc mặc dù Vân Thạch có dòng thanh lưu chảy qua, nhưng nếu như Luru Ngọc phát hiện chỗ tàng bảo khả năng có nguy hiểm cực lớn mà nói, cũng lập tức quay đầu liền đi, cẩn thận như thế cuối cùng cũng không chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Trong chỗ sâu nhất Ma Vân Lĩnh, tại một phương hướng khác so với Luru Ngọc, vẫn còn có hai người đang không nhanh không chậm hướng về Thánh Hoàng Thai tiến đến, hơn nữa nếu nhìn gần liền sẽ phát hiện hai người này đều là nữ nhân, hơn nữa còn đều là nữ tử trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp, mặc dù chỉ mặc quần áo đơn giản bằng vải thô, lại không chút nào làm giảm khí chất cao quý bẩm sinh trên người. Nhất là thiếu nữ trẻ tuổi hơn kia, không chỉ có sức sống bốn bề tỏa sáng, còn giống như đang không ngừng nói gì đó.

“Nhược Lan a Nhược Lan, ngươi đều nói mình là cao thủ thiên cảnh đỉnh, vậy thì còn sợ gì đây? Trong thiên hạ, đại khái cũng chỉ có Tiên Sư môn là người không đối phó được đi? Dù sao đám người đó cũng không thể nào tới nơi sơn dã hoang vắng thế này, có người chiếu cố, ta làm sao có thể sẽ gặp phải nguy hiểm chứ?”

Đối với thiếu nữ cao gầy bên cạnh trong lòng vẫn tồn tại một sự lo âu nhàn nhạt, thiếu nữ vóc người hơi có vẻ nhỏ hơn một chút rõ ràng cho là đúng.

Thiếu nữ gọi là Nhưộc Lan lại không có vì vậy mà buông lỏng ý phòng bị, ngược lại cười khỏ một tiếng bất đắc dĩ nói: “Thần Nhiên công chúa, lòng người hiểm ác, có lúc cũng không lấy thực lực tới luận cao thấp, nói tóm lại, cẩn thận một chút sẽ không gây ra sai lầm lớn.”

“Được rồi được rồi, ta cuối cùng là phục ngươi.” Thiếu nữ trẻ tuổi này lại là một vị công chúa, nàng không hài lòng bĩu môi nói: “Ta đáp ứng ngươi là được chứ gì! Không nghĩ tới ra ngoài có một chuyện, ngươi thay đổi so với cha ta còn muốn dài dòng hơn. Ta chẳng qua là muốn đi xem mặt trời mọc trên thánh hoàng đài mà thôi, nghe nói nó rất đẹp, Nhưộc Lan a Nhưộc Lan, lẽ nào ngươi lại không cảm thấy hiếu kỳ sao?”

Nhưộc Lan nghe vậy, cười nhạt nói: “Cảnh rạng đông tuy đẹp, nhưng vẫn là sự an toàn quan của công chúa trọng hơn!” Thần Nhiên nhất thời giả vờ nghiêm mặt, đang muốn nói chuyện, nhưng vào lúc này, bầu trời lại đột nhiên tối sầm lại, giạt mình cả kinh, hai người trong lòng đều cảnh giác. Ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết lúc nào, cư nhiên bị một cái hư ảnh vô cùng to lớn của chu hạc chiếm cứ nửa bầu trời, chặt vật nuốt xuống một ngụm miếng, Thần Nhiên có chút lắp ba lắp bắp hỏi: “Yêu, yêu quái?!”

Hư ảnh chu hạc kinh khủng này cũng mang đến uy áp tinh thần to lớn, trong nháy mắt toàn bộ Ma Vân Lĩnh vạn thú triều phục, sau một lát khi hư ảnh tan đi, còn có rất nhiều dã thú cả người vẫn phát run như cũ, nom nớp lo sợ hồi lâu, cái này hoàn toàn là sự chấn nhiếp trên cấp bậc, dã thú bình thường nếu như trực tiếp đối mặt, bị nghiền thành thịt vụn cũng không kỳ quái.

Biểu tình Nhưộc Lan lúc này bắt đầu thay đổi ngưng trọng dị thường! Có chút sợ hãi nói: “Đúng là thượng vị yêu thú, hơn nữa nó giống như đang nổi giận!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chu hạc hiện

Chu hạc bây giờ quả thật dị thường tức giận, nữ nhi của nó mới vừa sinh ra đúng mười ngày, vốn đang yên đang lành nằm trên lưng mình ngủ, lúc chu hạc đi ngang qua bầu trời Ma Vân Lĩnh này bất ngờ đụng đầu một cổ ác phong, nếu như ở bình thường thì thứ này đương nhiên không coi vào đâu, chính là không nghĩ tới hôm nay cư nhiên cứ như vậy đem nữ nhi cuốn đi mất.

Càng cường đại sinh linh, con cháu càng ít, yêu thú cũng không ngoại lệ, coi như là cùng một con tro hạc bình thường sinh ra, còn là một nữ nhi, chu hạc cũng cảm thấy rất hài lòng. Hắc tống cộng đã có ba con gái, mỗi một đứa đều dị thường quý giá, bây giờ cư nhiên công nữ nhi đi chơi có một chút thì bị gió cuốn đi mất, lại có thể nào không tức giận đây?

Cũng không biết có phải là vận khí quá kém hay không, chu hạc liên tiếp ở nơi núi rừng trong Ma Vân Lĩnh này tìm hai ba ngày, cũng không có phát hiện tung tích nữ nhi mình, không thể làm gì khác hơn là thả ra hư ảnh, hư ảnh này không có tác dụng nào khác, nhưng lại có thể khiến chu hạc trong nháy mắt tinh thần bao trùm toàn bộ ma vân lĩnh! Dù sao nơi này cũng không thể nào có cái gì cường đại tồn tại, nó cũng không cần kiêng kỵ quá nhiều.

Kết quả chu hạc lập tức liền phát hiện ra Lư Ngọc, còn có điều nhi đứng ở trên bả vai hắn, quan hệ giữa một người một chim trong đó, thoạt nhìn còn có chút đáng về thân thiết.

“Không thể nào, nữ nhi làm sao sẽ đứng cùng một chỗ với con người hơn nữa lại thân mật như vậy!” Chu hạc vừa nhìn liền cảm thấy hết sức không đúng, sau đó đoán được một cái khả năng khiến hắn càng thêm tức giận: “Không cần phí lời, nhất định là nữ nhi bị năng thuận phục!” Loài người a loài người, quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì, chu hạc bây giờ hận không được đem Lư Ngọc cho một đoàn lửa đốt thành tro, bất quá làm như vậy nữ nhi cũng sẽ chết.

Cho nên nó chỉ có chịu nhẫn nhịn con tức, từ trên bầu trời đáp xuống, xuất hiện ở trước người Lư Ngọc đang đi tới, dừng lại cách mặt đất nam sáu thước. Chu hạc hư ảnh biến mất, về uy áp kinh khủng khiến bách thú toàn bộ Ma Vân Lĩnh này run rẩy rớt cục tan đi, Thần Nhiên cùng Nhưộc Lan cả người cũng buông lỏng xuống, thậm chí nói thật may là không hướng về phía mình tới.

Những người khác đều được giải thoát, chính là Lư Ngọc bây giờ da đầu lại tê dại.

Mới vừa rồi hư ảnh chu hạc xuất hiện ở trên trời khí thế bất phàm, hắn dĩ nhiên cũng nhìn thấy, cái loại uy áp cương trực kinh khủng của người nắm quyền lực nhìn xuống những kẻ hèn mọn, ngay cả chính mình so với một con kiến cũng coi như không khác biệt! Hơn nữa Lư Ngọc có một loại dự cảm rất không ổn, con chu hạc này như chính là hướng về phía hắn tới, quả nhiên dự cảm không có nhầm lẫn, chu hạc từ trên bầu trời bay thẳng đến trước người mình, trong ánh mắt giống như vạn niên hàn băng một loại ẩn hàm lấy năng lực có thể đốt hết thấy hỏa quang.

Lư Ngọc không thể không dừng bước, chu hạc lại chậm rãi nói chuyện, không mang theo một tia tình cảm nói: “Nhân loại, ngươi lại dám nô dịch nữ nhi của ta? Ta sẽ làm cho ngươi đến cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có, hồn phách của ngươi không thể xuống âm phủ, vĩnh viễn bị ta giam cầm dưới sự thiêu đốt của vạn viêm diệt sinh diễm, sống không bằng chết!”

Chu hạc đang ở trước mắt, Lư Ngọc minh bạch hắn không có nằm mơ, bất quá chuyện này phải nói như thế nào? “Thật sự là quá xui xẻo đi?!” Lư Ngọc trước đó tính toán không biết bao nhiêu, cũng cảm giác mình coi như không địch lại yêu thú, thì chỉ việc trốn chạy là xong cũng không phải vấn đề gì quá lớn, nhưng mà bây giờ lại trêu chọc đến một đại gia hỏa kinh khủng như vậy? Đừng nói tới việc chạy trốn trước mặt nó, Lư Ngọc bây giờ cả cơ

động đều không nhúc nhích được, chỉ cần chu hạc một mực lạnh lùng nhìn hấn như vậy, Luru Ngọc cũng cảm giác được thân thể đã không còn do hấn điều khiển nữa, mà là rơi vào trong tay chu hạc.

Dựa trên thực lực và cảnh giới, đều khác nhau một trời một vực a! Tránh voi chẳng xấu mặt nào, Luru Ngọc quyết định thức thời nói: “Hạc đại tiên, ta đem nữ nhi trả lại cho ngài có được hay không? Ngài đại nhân đại lượng, thả ta đi đi, dù sao thân thể ta cũng không có bao nhiêu thịt, cũng không đủ cho ngài nhét kê răng.”

Khuôn mặt loài người xinh đẹp tại trong mắt yêu thú chu hạc loại này dĩ nhiên là không có bất cứ tác dụng gì, chu hạc không chút nào vì lời nói ôn nhu của Luru Ngọc đã động, lắc đầu nói: “Trả nữ nhi lại cho ta là chuyện đương nhiên! Nếu ngươi không làm như vậy, ngay cả sau khi ngươi chết ta cũng sẽ không cho ngươi chết được toàn thân, bất quá hôm nay vô luận ngươi làm cái gì đều phải chết!”

Chu hạc mạnh mẽ như thế, căn bản không quan tâm Luru Ngọc suy tính chuyện gì, bởi vì tại trong mắt nó, Luru Ngọc so với một con kiến cũng không bằng! Cùng con người nói nhiều lời như thế, chu hạc đều cảm thấy là một loại hành động lãng phí thời gian.

Luru Ngọc hít sâu một hơi, xem ra kế sách mềm mỏng của mình chẳng có chút tác dụng nào cả, dứt khoát trước khi chết lại ngánh khí một câu: “Chu hạc, ngươi đường đường là đại yêu thú! Thực lực cao cường, thì coi ta dễ ăn hiếp đúng không? Hôm nay ta liền không trả lại con gái cho ngươi, cùng lắm thì chúng ta cùng chết!”

“Ha ha ha!” Chu hạc nghe vậy, nhưng thật giống như là nghe được một lời buồn cười đáng thương nhất: “Là đang ý vào chú thuật kia sao! Lại nói yêu pháp chúng ta huyền diệu, một cái người phạm nho nhỏ như ngươi nào có thể sánh bằng? Ngươi còn tưởng là ta thật sự giải trừ không được cái thứ bùa chú thuần phục giỡn rách mực cười này sao?”

Dừng một chút, chu hạc lại chặc lưỡi xột xa nở nụ cười: “Bất quá nếu như thật dễ cho ta phải xuất thủ, đừng nói lưu lại toàn thân cho ngươi, ngươi nhất định sẽ hối hận vì sao hiện tại không lập tức tự sát!”

Luru Ngọc lúc này mới biết cái gì gọi là cầu trời, trời không ứng, gọi đất đất chẳng hay, nhìn dáng vẻ chu hạc nói mạn nói ngọt cũng không lọt tai này, nhất định là đã nói thì nhất định sẽ làm! Cảm giác sinh tử của mình hoàn toàn bị người khác nắm giữ, thật là vô cùng đau khổ, Luru Ngọc càng thêm khẩn trương muốn tăng lên thực lực, bất quá dưới tình hình trước mắt làm thế nào để sống mới là trọng yếu nhất.

Trên mặt Luru Ngọc chợt toát ra nụ cười siểm nịnh, trong nháy mắt thay đổi càng thêm quyến rũ, mặc dù biết sắc đẹp của con người đối với yêu tinh không có tác dụng gì, Luru Ngọc hay là cứ đánh cược thử một lần, thanh thuần tiên nữ chợt hóa thân yêu tinh một loại cám dỗ, mị lực không thể nghi ngờ là cực kỳ cực lớn!

Đáng yêu thương cảm cầu khẩn nói: “Chu hạc đại nhân, thật không thể cho tiểu nữ từ lưu lại một đường sinh cơ sao? Tiểu nữ cam nguyện làm nô tỳ, suốt đời không quên công ơn!”

Chu hạc lại buồn cười nhìn Luru Ngọc diễn trò, lắc đầu nói: “Con người các ngươi thích nhất là đồng kích, bất quá trò này đối với ta vô dụng, ta là không thể nào mắc lừa.” Chu hạc về mặt đắc ý, trong lòng cũng lại cười nhạo cái đứa con người này thật ngu xuẩn, nếu như là một con thú hạc như vậy cám dỗ mình còn thôi, nữ nhân loài người, coi như xinh đẹp nữa nó cũng không thể nào động tâm.

Bất quá nhìn một cái vưu vật đáng thương cầu khẩn như vậy, món lạ này cũng coi như là một chuyện rất thú vị. Chu hạc quyết định chờ thêm chút nữa, dù sao cái con người này cũng không có cơ hội chạy trốn.

Luru Ngọc tiếp tục thủ đoạn giả vờ đáng yêu thương cảm, ôn nhu nói: “Thật ra thì, thật ra thì ta nữ nhi biết ngài có một cái... nữ nhi ngài có, một cái bí mật!”

“Ân?” Luru Ngọc chợt nói đến con gái của mình, chu hạc cũng coi trọng, trầm giọng nói: “Bí mật gì? Nếu là ngươi dám gạt ta, ta nhất định khiến ngươi biết cái gì gọi là hối hận!”

“Tuyệt không lừa ngài!” Luru Ngọc nhỏ giọng nói. “Chu hạc đại nhân, ngài trước buông lỏng trói buộc ta một chút đi, nếu không ta không cách nào tới gần ngươi a, điều bí mật này chỉ có thể nói cho một mình ngài, nếu là tai vách mạch rừng liền không được tốt cho lắm.”

“Ồ...” Chu hạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi lại nói: “Có thể.” Liền thật sự đem tinh thần lực trói buộc Luru Ngọc buông lỏng ra không ít, Luru Ngọc phát hiện mình có thể cử động, mặc dù có chút không thể tin được, vẫn là vui mừng quá đổi.

Chậm rãi đi về phía chu hạc, Luru Ngọc đi hết sức chậm, đợi đến khi chu hạc cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, mới yếu ớt nói: “Kỳ thực, điều bí mật này... Chính là, tạm biệt!”

Nói xong Luru Ngọc liền không để ý bất cứ cái gì bắt đầu bỏ chạy theo phương hướng ngược lại với chu hạc, thân thể bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa hề có, tựa giống như gió, trong nháy mắt đã chạy ra được mấy trăm trượng! Luru Ngọc mừng rỡ, nghĩ thầm “Khoảng cách xa như vậy, lực không chế của chu hạc nhất định là trở nên yếu hơn rất nhiều!”

Nhưng mà chu hạc kế tiếp theo như lời nói, lập tức lại đem hy vọng mới vừa dấy lên của Luru Ngọc đánh vào vực sâu không đáy. Chỉ thấy vẻ mặt mang tiêu ý châm chọc, dáng vẻ phảng phất đầy tự tin, cười lạnh nói: “Nhân loại thật là có ý tứ, đáng tiếc trò hề của ngươi tới đây cũng nên kết thúc được rồi, kế tiếp đừng cố dây dưa, thúc thủ chịu trời đi!”

Chu hạc mới vừa nói xong, luru ngọc cũng chỉ cảm thấy khắp nơi trên mặt đất phát lạnh, tại trong mắt người phạm có lẽ đủ xa, nhưng chu hạc lại chỉ là nhẹ nhàng một vỗ cánh, thì như nổi một cơn cuồng phong, trong nháy mắt bay đến trước người Luru Ngọc, trong lúc Luru Ngọc còn đang trợn mắt há

mồm, một chân liền đem hấn đánh bay ra ngoài!

“Khụ khụ...” Đứng hầy bảy tám cây đại thụ, Luru Ngoc cho khan một cái miệng đầy máu tươi bò đầy, cặp mắt to xinh đẹp hừng hực lửa giận thiêu đốt nói: “Nếu khó thoát khỏi cái chết, vậy thì thỏa sức đánh một trận đi! Ta cũng không tin liều cả tính mạng này, còn cần không được người dưới hai khối thịt!”

Luru Ngoc bắt đầu bắt chập, thân thể bản thủ nhem nhuốc điên cuồng xông về phía chu hạc, trên da thịt trắng nõn như ngọc khắp nơi đều là từng vết máu nhìn thấy mà kinh tâm, ở bên ngoài be bét máu, quần áo giày vớ đều vỡ vụn thành từng mảnh vãi, nhẹ nhàng phiêu giạt trong gió, chu hạc phát hiện nữ tử này không hề có lực hoàn thủ lại có ý chí chiến đấu kiên cường, đến bây giờ cũng không có buông tha cho hy vọng sống, cũng có chút kinh ngạc, Luru Ngoc vọt tới trước người nó, một hóp liền hướng thịt non trên cổ tấp tới, bị chu hạc nặng nề tát một cái phách lại nằm dưới bùn đất, thế nhưng không tới một phân thời gian Luru Ngoc lần nữa giống như quỷ một dạng, lại từ trong lòng hồ bò ra ngoài, những bộ vị khác trên thân thể đều liên tiếp bị thương, chỉ có đôi mắt càng thêm lấp lánh tỏa sáng, kiên cường sống, không ngừng chiến đấu!

Chu hạc không nghĩ đến tiểu nữ tử này cư nhiên dai dẳng như thế, cũng phát giận nói: “Mà thôi, ta liền đem người không chế lại, giải trừ chủ từ ước hẹn giữa người và nữ nhi của ta trước sau đó lại từ từ hành hạ người!”

Ngay sau đó, Luru Ngoc cũng cảm giác được cả người mình chợt run lên thật mạnh, sau đó không cách nào nhúc nhích, bên trong hai mắt chu hạc toát ra hai luồng thần quang khủng khiếp màu lửa đỏ, liên kết giữa mình và tiểu tử biến thành hư không. Chỉ chớp lát sau, trong đầu Luru Ngoc xuất hiện một trận vỡ vụn thống khổ! Giống như có đồ vật gì đó bị rút ra ngoài, đau đớn tới nhanh đi cũng nhanh, đợi đến lúc hấn lần nữa thanh tỉnh lại, Luru Ngoc chỉ cảm thấy trong trí óc trống rỗng, thật trống rỗng.

“Hừ!” Chu hạc cười lạnh một tiếng, lần nữa đem nữ nhi đặt ở trên lưng, liền nhắc chân đem Luru Ngoc đang ngẩn ngơ không nhúc nhích đập thành thịt nát!

“Ô oa, ô oa!” Nhưng ngay khi chân chu hạc lập tức muốn đem Luru Ngoc giết chết, tiểu tử nằm ở trên lưng nó một mực không có động tĩnh lúc này chợt oa oa khóc rống lên, chu hạc nghe tiếng, lực đập không khỏi loạn một nhịp, dậm lên trên tảng đá bên cạnh Luru Ngoc, đem sỏi tảng đá lớn nhỏ bằng đầu người đập thành phấn mịn!

“Thế nào, người vì nàng cầu tha thứ, còn khiến ta bỏ qua cho nàng?” Chu hạc nhướng mày, giọng nói rõ ràng không vui, nếu không phải chính là nữ nhi mình cầu xin tha thứ, chu hạc khẳng định sẽ còn giận dữ.

Chu hạc vừa dứt lời, tiểu tử lại oa oa khóc lớn, chu hạc giống như đang nghe tiếng khóc của nàng, chỉ chớp lát sau chợt gật gật đầu nói: “Biết rồi, không nghĩ tới người này đối với người lại còn rất tốt, thứ gì tốt đều phân người một phần.”

Nhìn Luru Ngoc trên mặt đất dờ sống dờ chết, chu hạc về mặt rốt cục không hề lãnh khốc như vậy nữa, chậm rãi nói: “Nhân loại, người nghe đây, yêu thú chúng ta chưa bao giờ đối trá giống như các người vậy! Hôm nay bởi vì nữ nhi ta cầu tình, ta có thể tha người một con đường sống.”

Luru Ngoc như cũ nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giống như căn bản không có nghe lời của hấn nói, chu hạc cũng không quản tiếp tục nói: “Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Ta sẽ đặt trong thân thể người phong ấn từ máu của ta, từ nay về sau người không có khả năng đột phá cảnh giới trúc cơ, cũng liền vĩnh viễn không thể tu luyện!” Dứt lời, chu hạc liền mổ lên thân thể của mình một cái, ngâm một viên tích xuất tiên huyết, đem đánh vào ngực Luru Ngoc, sau đó cũng nữ nhi bay đi thật xa.

Hồi lâu sau, Luru Ngoc mới chậm rãi lật người lại ho ra một ngụm máu, bất quá lúc này trên khuôn mặt hấn nở nụ cười nhàn nhạt, lại hàm chứa một chút quý dị khiến cho người ta nhìn không thấu, ngọc thủ vén vạt áo làm Vân Thạch lộ ra, bóng loáng như mới, không nhiễm tiên huyết, thế nhưng trên mặt ngoài tảng đá lại tựa hồ như lưu động một cỗ nhàn nhạt huyết quang, Luru Ngoc nhẹ nhàng vuốt ve lòng ngực của mình, thờ dãi nói: “Chu hạc a chu hạc, người nghĩ đã hủy diệt được tiền đồ của ta, đáng tiếc người đã tính sai.”

Lúc huyết chú trong thân thể mình phát tác, tâm Luru Ngoc như tro nguội, chính là ngay sau đó Vân Thạch liền phát ra một cỗ hấp lực lớn lao, đem hơn phân nửa lực lượng viên huyết chú đều hút mất, chỉ để lại một chút còn lại trong thân thể Luru Ngoc, mặc dù huyết chú còn sót lại này như cũ sẽ đối với tương lai thăng tiến thực lực của mình tạo thành trở ngại lớn, nhưng tốt xấu gì cũng không phải là hoàn toàn mất hết hy vọng, hơn nữa nếu như có thể trong tương lai đột phá thì đem lực lượng cỗ huyết chú dung nạp cho mình sử dụng, ngược lại còn là lợi ích tốt.

Luru Ngoc biết mình bây giờ khắp người máu tươi, nhất định sẽ đưa tới rất nhiều mơ ước đã thú, chu hạc trên miệng tuy nói bỏ qua cho chính mình một mạng, thật ra thì căn bản không an tâm. Bất quá nó sẽ không nghĩ đến tốc độ khôi phục thân thể Luru Ngoc cực nhanh, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Luru Ngoc đã có thể khó khăn bước đi, thờ dãi, Luru Ngoc cả nhắc cả nhắc hướng phía cây cối thưa thớt tiến về phía trước. Bây giờ mất đi tiểu tử làm người dẫn đường, nếu đi loạn nhất định sẽ lạc đường, chỉ có thể trước tiên tìm tìm một chỗ trú ẩn, chờ đến khi thân thể khôi phục sau đó mới nghĩ một chút biện pháp.

.....

Lôi quang thành, thành chủ phủ.

Tà mạc hôm nay một thân đồ thường, hoà nhã ung dung bên cạnh hấn cũng chính là nữ đầu lĩnh thần bí của đội cận vệ, đang tại hậu hoa viên bên trong phủ từ từ thưởng thức trà tán gẫu.

Thị nữ nhỏ nhắn nhẹ nhàng nắn bóp bả vai dày rộng của hấn, Tà Mạc thoải mái muốn rên rỉ một tiếng, bất quá có người ở bên, Tà Mạc tự nhiên không thể nào thất thố như thế.

“Theo tin mật báo, tiểu tử kia đã tiến vào Ma Vân Lĩnh, ngươi thấy thế nào?” Nhất từ từ thường thức nước trà, mặt không thay đổi nhàn nhạt hỏi Tả Mạc.

“Ha ha, không cần lo lắng, ta đã phái người đi trước, chuyện lần này tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, tiểu tử kia căn bản lật mình không dậy nổi một ngọn sóng.” Tả Mạc nghe vậy, khoát tay áo một cái, giả hồ đồ không thèm để ý cười nói.

Nữ tử nghe vậy, cũng là gật đầu một cái: “Nghe nói là ngươi để cho Liễu Yên Vân đi, xem ra kế hoạch tại trong lòng ngươi lần này, đã hết sức cẩn thận!” Dừng một chút, lại nói: “Bất quá ngươi biết lo lắng của ta không phải là cái này, ta là sợ tiểu tử kia chết ở Ma Vân Lĩnh, ảnh hưởng kế hoạch phía sau của chúng ta!”

“Hắc hắc, cái này ngươi cũng không cần quan tâm.” Tả Mạc nghe, lại lạnh lùng cười một tiếng: “Tiểu tử kia trước khi đi, đem đệ đệ giao cho thôn lân chiếu khán, bây giờ đã bị ta phái quân đội khổng chế kỷ càng nhất cử nhất động! Nếu như tiểu tử kia có chuyện gì ngoài ý muốn, ta chỉ cần ra lệnh một tiếng, liền có thể đem tiểu đệ hất bắt lại, dù sao huynh đệ hai người bọn họ dùng ai cũng đứng theo kế hoạch của các ngươi không phải vậy sao?”

Nữ tử nghe vậy, lại từ chối cho ý kiến, trên thực tế, phía trên còn là mong muốn hai huynh đệ Lư gia trước khi tiến hành một bước cuối cùng của kế hoạch đều không thể chết, bất quá nàng không có nói cho Tả Mạc những thứ này. Chợt về mặt chuyển một cái, có chút ghen hờn: “Thì ra là ngươi vẫn là không quên được nàng.”

“Hả? Người nào chứ?” Tả Mạc vừa nghe cũng có chút chột dạ, trơ trẽn cười nói: “Nhất coi như quên hết đi, đều đã nhiều năm như vậy, Yên Vân chỉ bất quá muốn nhìn một chút mẫu thân nó xuất gia tại Thanh Phong Quán mà thôi, ta năm đó vì dẫu một ít chuyện, đối đãi với nàng ta tàn nhẫn như vậy, trong lòng thật ra thì cũng không chịu nổi.”

“Như vậy còn hiện tại? Ngươi có phải còn muốn nói lại tình cũ hay không?” Nhất cũng không chịu buông tha, về mặt lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, đương nhiên sẽ không rồi.” Tả Mạc có chút lúng túng sờ sờ cái mũi, lắc lắc đầu nói: “Yên tâm đi, ngươi đối với ta tốt như vậy, Tả Mạc ta đời này kiếp này trừ ngươi ra, sẽ không thích nữ nhân thứ hai!”

“Quý mới biết ngươi đã từng cùng mấy nữ nhân nói qua lời như thế!” Vừa nghe rốt cục câu giận một câu, bất quá trên mặt vẫn có thể nhìn ra nét vui vẻ thật mỏng, mặc dù năm đó là bởi vì mệnh lệnh thượng cấp làm mình mới không thể tiếp cận Tả Mạc, bất quá cùng người này chung sống sau nhiều năm như vậy, cũng khó tránh khỏi phát sinh tình cảm, nếu là Tả Mạc dám lặp lại tình cũ mà nói, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp đi giết chết tình nhân cũ của Tả Mạc! Nam nhân của mình, tuyệt không cho phép nhúng chàm với bất kỳ nữ nhân nào khác. (ahaha lại thêm một con thiêu thân nữa, ai nha tình là bể khổ biết vậy nhưng vẫn lao vào)

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Luyện ma sư

Đêm khuya, Ma Vân Lĩnh chợt gió thổi cuộn cuộn, mưa bão như hất gáo.

Ừng ừng tiếng sấm cùng từng đạo tia chớp một vô cùng sáng ngời phá vỡ bầu trời đêm một mảnh đen nhánh, trút xuống cả biển nước mưa.

“Ào ào, ào ào.” Nước mưa cọ rửa qua rừng rậm và thảm cỏ, càng làm bùn đất nhão nhoẹt, trong rừng rậm hơi ẩm tràn ngập, vừa oi bức vừa nóng, làm người ta khó chịu vạn phần.

Lư Ngọc kéo thân tàn bị thương, từ từ tìm được một cái sơn động nhỏ nhìn qua thì có thể chứa đủ hai ba người, coi như khô ráo, thậm chí có một ít thanh củi tiền nhân còn thừa lại. “Phù!” Thở dài một cái, cơn mưa dông này tới thật là không phải lúc, Lư Ngọc bây giờ vừa mệt lại đói, trên người còn bị thương, nếu như lại bị thấm ướt nước mưa, rất có thể liền ngã bệnh nặng, chết ở chỗ này.

Cũng thật may là phát hiện cái sơn động này. Không có đá lửa, Lư Ngọc chỉ có thể co rúc thân thể mình lại, tự sưởi ấm lấy, co rúm tại một góc nhỏ tối tăm trong cái huyết động heo lạnh, chỉ để lại một đôi mắt to sáng ngời còn lấp lánh tinh quang nhìn cửa động, bởi vì không nổi lửa, hắt không dám nhắm mắt ngủ, có trời mới biết có đã thú đột nhiên xông tới hay không, sau nửa đêm đặc biệt lạnh, thân thể thon nhỏ bị đông cứng từng trận từng trận phát run.

Lư Ngọc bắt đầu có chút hoài niệm thân thể nam nhân, mặc dù nhìn qua không có đủ điều kiện của thân thể hoàn mỹ, nhưng thật là có thể chịu được cực khổ, coi như sinh bệnh nặng cũng có thể nhẫn nại rất lâu, thân thể này hiện tại hơi có chút thương tích liền đau muốn chết. Bất quá Lư Ngọc cũng biết, biến trở về nam nhân cái gì, chẳng qua là mơ tưởng thôi, thân thể biến hóa thì khó có thể nghịch chuyển, vẫn là nên tiếp nhận hiện trạng này còn tốt hơn.

.....

Đã qua canh ba, mưa dông rốt cuộc từ từ ngừng lại, Lư Ngọc hà hơi vào trong lòng bàn tay rồi chà xát, rầu rĩ nhìn về phía ngoài động, còn hơn nửa buổi tối đây, nên làm sao mà sống nha? Suy nghĩ một chút, đi tới cửa động, dự định suy nghĩ chút biện pháp.

Đúng lúc này, bỗng nhiên khẽ động một cái, trong bụi rậm không xa truyền tới tiếng lá cây lạo xạo, tựa hồ như có động vật đang đi đến, Lưu Ngọc bây giờ sức cùng lực kiệt chân tay tê dại, bước đi cũng có chút miễn cưỡng, chỉ có thể vội vàng lui về trong động, nếu không bị dã thú ăn như vậy mới gọi là chết oan.

Thế nhưng Lưu Ngọc rất nhanh liền phát hiện có cái gì đó không đúng.

“Là người! Hơn nữa, còn không chỉ có một!” Lưu Ngọc mặt liền biến sắc, bởi vì cho đến lúc này, người tới đã rất gần, hắn mới thỉnh thoảng phát giác đều không phải động vật gì, mà căn bản là tiếng bước chân người. Mới đầu hắn vốn không có suy nghĩ đến là do con người, bởi vì đêm khuya giữa rừng sâu núi thẳm, vừa vặn gặp phải người đi đường thì cơ hội là quá nhỏ, cho nên cũng không có chuẩn bị, nhưng mà bây giờ đã không còn kịp nữa rồi, đối phương rõ ràng đã phát hiện cái huyết động này, hơn nữa còn dự định ở lại đây qua đêm.

Bất đắc dĩ Lưu Ngọc cũng không dám lần nữa trở lại trong động, chỉ có thể thăm oán vội vàng trốn vào sau lưng một cây đại thụ, chỉ chốc lát sau, hai cái thân ảnh trắng kiện hơn nữa lại cao lớn cũng xuyên qua bụi cây, xuất hiện ở trước mắt Lưu Ngọc.

Mượn ánh trăng mờ ảo, Lưu Ngọc cũng loáng thoáng thấy rõ bộ dáng của bọn họ, chính là lập tức cả kinh, thầm nghĩ: “Làm sao có thể? Hai người này không phải là đã sớm chết ở Nhất Tuyên Thiên sao?” Không sai, thật ra hai người này dưới sự nhận thức của Lưu Ngọc thì chính là hai vị tùy tùng trong tám tráng hán đi theo thiếu nữ, mặc dù không có thấy tận mắt bọn họ chết ra sao, bất quá coi như là thiếu nữ, cũng thừa nhận bọn họ đúng là đã chết!

Chẳng lẽ ta bị gạt? Trong tâm Lưu Ngọc bỗng nhiên cả kinh, cũng có chút thất vọng, lại mơ hồ hy vọng thiếu nữ cũng chỉ là đối tượng bị lừa giống mình, bất quá bất kể như thế nào, hai người này lại lên la lên lút ban đêm xuất hiện ở nơi đây, đều đủ để dẫn phát lòng hiếu kỳ cùng vẻ kích động của Lưu Ngọc.

“Học học!” Một người nam tử trong đó thờ hồn hể, nhấc đao chém đứt bụi gai cản ở trước người, trong miệng thao thao bất tuyệt nói: “Lão Lục, người nói chúng ta làm thế nào mới có thể cùng cái tên luyện ma sư đáng chết tiếp cận đây? Chúng ta đều ở nơi khi gió trong rừng rậm mênh mông này tìm hai ngày hai đêm, còn không có tìm được hắn, người nói người này sẽ không phải là bị dã thú ăn rồi chứ?”

Nam tử này trên mặt đều là vẻ nanh ác, một thân quần áo ngắn làm bằng sợi dây màu tro, mà bên cạnh hắn người bị kêu là lão lục, nhìn qua thì lại khá văn nhã, cũng không thèm nhìn hắn cái nào, tự mình lắc lắc đầu nói: “Không thể nào, luyện ma sư ít nhất cũng là thực lực địa cảnh cường giả, so với người và ta còn cao hơn một bậc, trừ phi gặp phải yêu thú đặc biệt cường đại, nếu không cũng chẳng có việc gì.”

Hỏi y sam nam tử nghe vậy, cũng cảm thấy có đạo lý, gãi đầu một cái nói: “Vậy thì là thật! Người nói hắn tại sao còn không xuất hiện chứ? Không gặp được hắn chúng ta làm thế nào đem cái vật kia giao cho hắn, hoàn thành tốt nhiệm vụ chủ nhân giao phó đây?”

“Không có vấn đề gì.” Lão lục lại nói: “Nếu như thực sự không có biện pháp chúng ta liền đi Thanh Phong Quán, lúc chúng ta rời đi chủ nhân đã từng nói qua nếu không thể tìm được hắn, đi đến chỗ ấy, sẽ có người hắn an bài tại đó.”

“Thanh Phong Quán?” Hỏi y sam nam tử nghe, lại gãi gãi đầu: “Hình như chủ mẫu trước kia đã ở Thanh Phong Quán!”

Lão lục vừa nghe, chân mày cũng gắt gao nhăn lại, lớn tiếng nói: “Người làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy, bớ nói một chút sẽ chết sao? Có chút sự tình không nên biết đến, hỏi ít hơn một chút thì sẽ sống lâu hơn đấy!”

Hỏi y sam đại khái không nghĩ tới lão lục sẽ vì thế mà nổi giận, cũng chỉ chuyển sang nói chuyện khác: “Cái sơn động này thoạt nhìn không tệ, hôm nay liền ngủ ở chỗ này đi.”

Ngoài động Lưu Ngọc vừa nghe những lời này, trong lòng liền không nhịn được hung hăng mắng một phen: “Đáng chết, người ngủ nơi này, vậy lão tử tới nay đi nơi nào ngủ đây?!”

Mới vừa rồi hai người đối thoại hắn cũng nghe được loáng thoáng, biết bọn họ thì ra là có nhiệm vụ trong người, muốn tìm một người luyện ma sư gì đó. Luyện ma sư ư? Lưu Ngọc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, hiển nhiên không biết gì cả, bất quá chỉ cần bọn họ không phải đến tìm Thuận Linh Thủy là tốt rồi, những chuyện khác hắn căn bản không cần quan tâm.

Lưu Ngọc tiếp tục tại dưới cây lớn ẩn nấp một hồi, trong huyết động chợt sáng lên ánh lửa, thì ra là hai người này tùy thân còn mang theo đèn đánh lửa, nhất thời khiến Lưu Ngọc sinh lòng hâm mộ, cũng bắt đầu tính kế.

Lưu Ngọc cũng không định bụng bị vui ở chỗ ẩm ướt này suốt đêm, nếu cứ như vậy ngày mai không bệnh cũng phải sinh ra bệnh, hắn muốn đem hai người này đuổi đi, đem cái huyết động này lần nữa chiếm cứ.

.....

“Khò khè, khò khè...” Một lúc thì bên trong động truyền đến tiếng ngáy đều đều, hai người cứ nhiên đều ngã đầu ngủ, chắc hẳn bọn họ cũng không cho là hơn nửa đêm sẽ có người chợt xuất hiện ở nơi này. Lưu Ngọc bây giờ hoàn toàn có cơ tiền bọn họ xuống âm phủ, bất quá hai người này cùng mình không thù không oán, còn là thủ hạ của thiếu nữ, Lưu Ngọc tự nhiên sẽ không làm việc như thế.

Hắn nhớ lúc đầu khi mình chạy tới đây có đi ngang qua một ổ rắn, cách chỗ này không xa, cùng sơn động khoảng cách nhiều nhất hai trăm thước, Lưu Ngọc tâm niệm vừa chuyển, nhất thời liền nảy ra một kế, cái ổ rắn này có chừng hai mươi đến ba mươi con, dù có độc hay không có độc, lớn hay nhỏ thì xuất hiện bất thành linh nhất định sẽ dọa chết người.

Trong người Lưu Ngọc còn có một chút khu thú hương, đều là trước đó tới Ma Vân Lĩnh chuẩn bị trước, vừa lúc có thể dùng.

Hai người đang ngủ say trong sơn động, có lẽ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến lại có người muốn đối phó bọn họ, đang trong mộng đẹp cùng Chu Công đánh cờ, hồi ý sam nam tử còn không biết là mơ đến chuyện tốt gì, chỉ nghe lầm bầm lâu bầu nói mơ, không ngừng cười khúc khích.

“Nhanh lên một chút, đến lúc rồi!” Lưu Ngọc đem khu thú hương đổ vào ổ rắn, lại ở trên đường gắn một ít, trong ổ rắn nhất thời nháo nhào lên, mấy chục con rắn thè lưỡi phì phì rồi rít từ trong động bò ra ngoài, bên ngoài vẫn tràn ngập mùi khu thú hương, đám rắn xây xảm choáng váng, liền hướng theo lộ tuyến duy nhất mà Lưu Ngọc cố ý chỉ định bò đi, mà con đường này mục đích sau cùng, dĩ nhiên chính là hai người trắng hán ngủ trong sơn động.

Hồi ý sam nam tử đang ngủ say, cùng heo chết một dạng, ai cũng đừng nghĩ đánh thức hắn, đang lúc này chợt một thứ gì đó lạnh như băng dọc theo bàn chân của hắn chui vào trong quần. “Cố nương cái đồ không nắm được, mau buông ra đi!” Hắn khó chịu lắm bầm một tiếng, ý thức vẫn còn mơ mơ màng màng.

Chính là ngay sau đó. “A!” Trong sơn động truyền tới một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

“Thứ gì vậy? Cút ngay, mau cút ra!” Hắn bị một cái con rắn nhỏ hung hăng cắn một cái tại bắp đùi, may nhờ con rắn này độc tính không mạnh, vết thương chẳng qua là hơi nhột lại tê tê còn không có hoại tử, nhưng chính là như vậy mới thống khổ nhất, ngứa ngáy đến không chịu nổi, hắn không ngừng gãi, rất nhanh bắp đùi liền trầy da sứt thịt, máu me đầm đìa. (hên đó chứ nếu “cố nương” trong mộng của đại ca mà cắn vào chỗ kia thì gãi làm sao ^^)

“Cái địa phương quý quái gì đây? Sao lại có nhiều rắn như vậy!” Lão lục bị hắn đánh thức, cũng bị đủ các loại rắn bò ngổn ngang đầy đất dọa cho mất mặt, lông mày cau lại nói: “Chết tiệt, xem ra nơi này đúng là một ổ rắn.” Tiếp tục nhìn về phía hồi ý sam nam tử hỏi: “Ngươi làm sao vậy? Vết thương có nặng không?”

Hồi ý sam nam tử nghe vậy mặt có chút đỏ lên nói: “Không, không đau! Chỉ hơi ngứa một chút, ai nha! Có thể ngứa chết ta, ai yêu!” Hai người căn bản không có nghĩ qua là bởi vì có người đem rắn dẫn tới đây mới dẫn đến nơi này biến thành ổ rắn, lão lục ảo não nói: “Ngươi trước chịu đựng một chút, xem ra tối nay không có cách nào ngủ ở nơi này được nữa, có trời mới biết có còn hay không những đám rắn khác.”

Bọn họ không sợ mấy chục con rắn còn con trước mắt này, lại sợ chút nữa ngủ thiếp đi lại có đám rắn khác tới đây, lấy ra được cao trị liệu rắn độc tại chỗ vết thương bôi lên một chút, hai người vội vàng như gặp phải quỷ liền rời đi nơi đây, về phần những con rắn kia, dĩ nhiên là bị hồi ý nam tử trong con giận dữ toàn bộ đều thuận tay giết. Hai người rất nhanh đã rời khỏi huyết động, Lưu Ngọc lại đợi một hồi, tin chắc bọn họ sẽ không trở về, mới chậm rãi từ phía sau cây đi ra, đi vào trong động phát hiện sau khi hai người rời đi lại quên dập tắt đồng lửa, càng thêm mừng rỡ.

Cứ như vậy mơ mơ màng màng tại trong động chợp mắt nửa buổi, rốt cục cảm thấy tốt hơn không ít, thực lực cũng có thể phát huy ra sáu bảy thành. Thời gian không chờ đợi ai, Lưu Ngọc quyết định lập tức đi Kinh Điều Giản tìm kiếm Thuần Linh Thủy.

.....

Bây giờ chính là giữa thời tiết mùa hè, khí trời nóng bức, đêm qua lại mưa một trận to, hiện tại không khí dĩ nhiên là vừa ẩm ướt lại vừa nóng nực, Từ lão hán mang theo một đám người vô cùng ẻo lả đi tới, phía trước mấy người dừng lại đã đem mọi người phân hàng điểm lại nhân số, bây giờ sắp đến địa điểm cuối cùng, mọi người cũng đều thở dài một cái, bất kể sau chuyện này có thể sống đi ra ngoài hay không, ít nhất đã đi hết được một nửa đường. Dĩ nhiên ngoại trừ đội ngũ hộ tống thương nhân họ Mã. Bất quá chỉ đội ngũ này ngay từ lúc qua Nhất Tuyến Thiên thì đã tổn thất thảm trọng, ngay cả Mã lão bản cũng chưa từng may mắn thoát khỏi, tiêu cục còn dư lại ba người tiêu sư đã quyết định muốn lên đường trở về phủ, về phần tổn thất còn lại sau khi trở về sẽ bàn bạc sau.

Hôm nay trời mới vừa tờ mờ sáng, bọn họ liền đi tới chân núi cao nhất của Ma Vân Lĩnh chính là Thánh Hoàng Thai, ngọn núi cao vút chọc vào trong mây giống như ngọc trụ chống trời, chỉ có một con đường hẹp quanh co xiêu vẹo thông tới đỉnh.

Từ lão hán biểu lộ rất là trịnh trọng mới vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên trong sơn đã vang lên một tiếng mõ, sau đó một đám đạo sĩ ăn mặc kỳ dị cổ quái từ hai bên cánh rừng vọt ra, cầm đầu một cái người thân gầy gò, mặt khi mờ nhòe vô cùng xấu xí, lại hét lên: “Các ngươi là làm cái gì? Nơi này là địa bàn của Thanh Phong Quán, những người không có nhiệm vụ đều lập tức rời khỏi đây!”

Đạo sĩ kia nói chuyện một chút cũng không khách khí, cư nhiên chọc giận những tầm bảo khách khó khăn lắm mới đến được đây, trải qua biết bao gian khổ và nguy hiểm. Lập tức một người nam tử trung niên liền đứng dậy, cười lạnh nói: “Ngươi nói nơi này là địa bàn của các ngươi, chẳng lẽ có nơi nào viết sao? Ta tại sao không có nhìn thấy?”

“Thúi lắm! Lời của ông nội ngươi đây chính là khuôn vàng thước ngọc!” Không nghĩ tới đạo sĩ tính khí lại hết sức nóng nảy, lập tức cũng coi trời bằng vung, xách theo cây côn gỗ liền xông lên một cuộc loạn đả đồ ập xuống, tầm bảo khách có thể tới Kinh Điều Giản, tự nhiên cũng không phải loại xoàng xĩnh, nhất thời song phương đều có người ra lệnh một tiếng, đồng thời tất cả mọi người xông vào đánh lẫn nhau.

Từ lão hán thấy vậy lông mày cũng cau lại, căn bản không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy, thường ngày xem đạo sĩ Thanh Phong Quán nói đều có quy củ, gặp người cũng hết sức khách khí, đâu có giống như những đạo sĩ lỗ mãng hiên tại này chứ? Hắn càng thêm chưa từng có nghe nói qua Thanh Phong Quán còn có chuyện đi chiếm địa bàn, thế nhưng đúng là không thể phủ nhận, những đạo sĩ ngang tàng này thật là có mấy phần bản lãnh, hai phe sau khi đánh xong, cư nhiên cả tầm bảo khách và đám đạo sĩ cũng không làm gì được đối phương.

Lúc này Từ lão bản mới đi lên trước, chấp tay một cái nói: “Các vị bớt giận, nếu nơi này là địa bàn Thanh Phong Quán, vậy chúng ta lui về phía sau một chút là được.” Tầm bảo khách là đến cầu tài, đối phương là bảo vệ địa bàn, song phương vốn là không có gì mâu thuẫn, cho nên Từ lão bản đề nghị chuyện này rất nhanh liền được thông qua. Từ lão bản mang theo bọn họ lui về sau hai dặm đường, mọi người liền chia tay, hẹn năm ngày sau sẽ gặp lại, đến lúc đó nếu vẫn không tới mọi hậu quả tự gánh lấy.

Một mực bên cạnh xem cuộc chiến, thiếu nữ không có tham dự cuộc ẩu đả, lúc này mới mang theo sáu thủ hạ của nàng tìm đến những đã đạo sĩ, hỏi: “Nếu như chúng ta nói muốn đi Thanh Phong Quán, có thể hay không châm chước một chút đây?” Đã đạo sĩ mở nhón mặt khi chợt thấy một thiếu nữ xinh đẹp thom ngào ngạt như vậy, không khỏi đắm đuối cười hắc hắc, mới gật gù đắc ý nói: “Dĩ nhiên có thể! Bất quá ngươi nên nói cho ta biết ngươi muốn tìm ai, hơn nữa cuối cùng ngươi rút cuộc có thể đi qua hay không, còn phải đợi ta đi hỏi đại nhân mới được.”

Đại nhân? Lần này ngay cả thiếu nữ cũng mơ hồ, những người này không phải là đạo sĩ sao? Thế nào đột nhiên lại có đại nhân? Trên thực tế Thanh Phong Quán này chính là phụ thân thiết lập một khu biệt viện tại trong núi Ma Vân Lĩnh, mặt ngoài thì là một cái đạo quán, nhưng đạo sĩ được cất cử tu hành ở bên trong, người nào mà trong tay không dính đầy tiên huyết đây?!

Nhưng vào lúc này, ở chỗ sâu rừng cây chợt truyền tới tiếng cười dạt dạt quái dị, ngay sau đó một người toàn thân được bao phủ ở bên trong áo choàng đen nhánh, quái nhân nhỏ gầy từ trong rừng cây từ từ đi ra, khí tức khiến cho người ta cực độ khó chịu, thanh âm rất là chói tai cười quái dị hỏi: “Tiểu nha đầu, là phụ thân ngươi đem người phái tới đây sao?”

Người kia là ai? Như thế nào giống như nhận biết mình? Thiếu nữ nghe vậy bộ dáng càng sợ hãi, theo lý thì lần hành động này rất là bí ẩn, trừ mình và tám thủ hạ ra, cùng với vị luyện ma sư phải liên lạc kia, bất luận kẻ nào cũng không thể biết được. Như vậy thân phận của người này lập tức liền sống động như thật, luyện ma sư?!! Thiếu nữ trong lòng cả kinh, không nghi ngờ chút nào, Người này đáng đáp ra sao đều nhìn không thấy, hơn nữa là người phi thường quý dị, chắc chắn là người mà phụ thân nhiều lần nhất mạnh nhất định là phải tìm được!

Đối với việc phụ thân lại đi kết giao với quái nhân như vậy, thiếu nữ trong lòng rất là không thoải mái, bất quá trong ánh mắt dĩ nhiên là sẽ không biểu hiện ra, ngược lại tao nhã lễ độ đáp: “Luyện ma sư tiền bối, ngài nói rất đúng, chính là ta lần này phụ trách đem món đồ này mang đến cho ngài, dĩ nhiên còn có một chuyện riêng của cá nhân ta.”

“Chuyện gì?” Không ai nhìn thấy về mặt luyện ma sư bên dưới hắc bào đến tột cùng là loại biểu lộ nào, bất quá nghe ngữ khí cũng biết âm thanh tang thương chua xót, có chút không vui.

Thiếu nữ lại hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Ta muốn gặp mặt sư thái! Chuyện này đối với ta rất trọng yếu, cho nên xin hãy giúp ta hoàn thành tâm nguyện!”

“Gặp sư thái?” Luyện ma sư vừa nghe lại suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới, gật gật đầu nói: “Nga, hình như là có một nữ nhân nhìn qua còn không tính thái lão như vậy, mỗi ngày đều quét tước đình viện, ân, để ta suy nghĩ xem, không sai, nàng chắc gọi là Dật Trần!”

Thiếu nữ vừa nghe đối phương nói người mình muốn tìm cứ nhiên mỗi ngày đều phải quét dọn đình viện nặng nhọc như vậy, hơn nữa nàng vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, đã từng tài hoa phong nhã nổi danh tại kinh thành, hiện tại lại chỉ được người ta đánh giá là không quá già không tính là bà lão, móng tay nhất thời liền bấm vào bên trong da thịt! Hốc mắt toàn bộ đỏ lên, không khỏi bi xốt kêu lên một tiếng: “Nurong!” Đào mắt lại phát hiện người đầu lĩnh trong sáu người sau lưng đang thành khẩn nhìn mình, nhất thời phản ứng kịp, sáu người này cũng không phải là người cha lãnh huyết vô tình phái tới bảo vệ nàng, mà là có chuyện quan trọng khác! Cho phép nữ nhi gặp mặt mẫu thân đã là một cái ân điển cực lớn, chính mình tuyệt không thể biểu hiện thái quá, nếu không về đến nhà chỉ cần bọn họ mặt báo, mẹ kế xinh đẹp nhìn qua so với mình không lớn hơn mấy tuổi nhất định sẽ dùng các loại hình phạt tàn khốc nhất trên thế gian tới hành hạ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Kinh Diệu Giải

“Cô nương, cũng không nên quá kích động, đối với thân thể không tốt lắm đâu.”

Luyện Ma Sư nhân nhặt liếc thiếu nữ một cái, lạnh lùng nói: “Đồ đâu? Nhanh lên một chút đưa cho ta đi.”

Thiếu nữ lại không đồng ý lắc lắc đầu nói: “Không được, ta nhất định phải thấy qua sư thái thì đồ mới có thể giao cho ngươi.”

Luyện Ma Sư nghe vậy hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên vô cùng sốt ruột, bất quá vẫn gật đầu nói: “Được rồi, hắc hầu tử, vậy ngươi liền dẫn bọn họ lên đó đi, ta sẽ không đi theo mà ở chỗ này chờ các ngươi.”

Thánh Hoàng Thai ngọn núi cao nhất Ma Vân Lĩnh quả thực vô cùng đẹp, từ chân núi một đường hướng đến đỉnh núi treo leo, chỉ có một con đường nhỏ hẹp quanh co lúc ẩn lúc hiện, nhìn qua giống như đi ở trong mây. Không khí mát mẻ trong lành, cảnh vật chung quanh ưu nhã thoải mái, nếu không phải là tâm tình bây giờ thực sự quá kém, thiếu nữ cũng sẽ không đến nổi một chút tâm tình ngắm cảnh cũng không có.

Ở trên đường tất cả mọi người cầm đầu bước đi, chẳng qua là thỉnh thoảng nói lên đôi câu, thiếu nữ mới biết, thì ra thân phận hắc hầu tử là lưu manh đầu đường xó chợ được Luyện Ma Sư ở bên ngoài thu nhận, giống hần như vậy còn đỡ một chút, thậm chí có bảy tám tên từ từ, không còn nơi chốn nào để đi, liền cũng bị hần mang vào Ma Vân Lĩnh, cũng không cho phép bọn họ thật sự đến Thanh Phong Quán, chỉ có thể làm đạo sĩ trên danh nghĩa, bọn họ cả ngày phải ở dưới chân núi chịu cảnh màn trời chiếu đất, cũng hết sức khổ cực.

Đối với điều này thiếu nữ cũng không tiện nói thêm cái gì, những người này hiển nhiên là được Luyện Ma Sư dùng làm pháo hôi, từng bước đi tới, nhanh

chóng đã đến thời gian bữa trưa mấy người bọn họ mới đi tới lưng chừng núi, Thanh Phong Quán nhìn từ đằng xa lại, nhìn thấy nơi này khói sương vẩn vù, rất có mấy phần đáng vẻ, bất quá nghĩ tới ở bên trong tất cả đều là kẻ giết người phóng hỏa, phụ thân còn muốn dùng bọn họ làm những việc xấu xa bẩn thỉu, thiếu nữ đã cảm thấy chán ghét.

Đợi một hồi thấy không có ai ra ngoài, một thủ hạ của thiếu nữ đi tới gõ cửa, nửa ngày mới có cái một đạo sĩ trung niên mặt mày hung thần ác sát vẫn còn ngái ngủ bước ra mở cửa nói: “Chớ quấy rầy âm ỉ! Làm sao mà mới giữa trưa đã tới gõ cửa? Cần thận không đại gia ta đánh chết ngươi!”

Bất quá khi hần ngẩng đầu nhận thấy người đến nhiều như vậy, nhìn qua mỗi người đều cường tráng hùng hổ, trông không vẻ gì là hiền lành, mới ngu ngốc cười một tiếng, ngược ngược nói: “Các vị thi chủ đến nhiều như thế, xem ra là người quán chủ sáng sớm phân phó thiết đãi, chư vị có tín vật không? Nếu không có tín vật, không dễ dàng vào được Thanh Phong Quán đâu!”

Đạo sĩ kia thô lỗ khiến chân mày thiếu nữ không khỏi nhăn lại, bất quá vẫn là lấy ra một đoạn phượng gỗ lim chế thành tín vật giơ lên cho hần nhìn, lúc này mới có thể thuận lợi tiến vào Thanh Phong Quán, vừa tiến đến nàng liền phát hiện, nơi này mặt ngoài thị là một cái đạo quán, kì thực bầu không khí lại cùng nơi người xuất gia thanh tu chả ăn nhập gì với nhau, không chỉ có đạo sĩ, còn có hòa thượng, thậm chí còn có ít hòa thượng vẫn còn mang tóc tu hành, trên mỗi người đều ẩn núp một cỗ sát khí nồng nặc, thực không phải nơi tốt lành gì! Dĩ nhiên, những thứ này là tại thiếu nữ rõ ràng ẩn tình trong đó, mới nhìn chuyện này hết sức rõ ràng, người bình thường không rõ nội tình, nhìn sơ qua một lượt dĩ nhiên là không thể phát hiện ra cái gì khác thường.

Thế nhưng ánh mắt thiếu nữ lại không có dừng lại lâu trên những người này, mà là thẳng tắp nhìn chăm chăm vào trong đình viện ngắm nhìn vị ni cô từ nương bán lão phong vận ưu tồn*, cặp mắt trong giây lát đó ngân ngấn nước mắt, người ni cô này quét dọn hết sức chuyên tâm, một ít bụi bẩn cũng chưa từng bỏ qua, dù cho thiếu nữ có nhìn chăm chăm mình, bà cũng không mấy may chú ý, chỉ có tốc độ quét dọn là thỉnh thoảng thay đổi.

Thiếu nữ mới không đành lòng liếc mạng hét lên một tiếng “Nương”, lại đợi đến khi vị ni cô kia tốn nửa canh giờ, rốt cục quét dọn xong tất cả mọi góc ngách đình viện, tựa hồ muốn đi về nghỉ, cước bộ vội vã đi tới bên cạnh bà, có chút không dám tin tưởng lại lo âu hỏi: “Ngươi, ngươi chính là Dật Trần sư thái sao?”

Ni cô liếc nhìn nàng một cái nhưng không có nhận ra, gật gật đầu nói: “Không sai, bản ni chính là Dật Trần, không biết thi chủ muốn tìm bản ni là vì chuyện gì?”

“Ta...” Thiếu nữ ngập dãi, quan sát dung mạo hiện tại của vị ni cô này, thiếu nữ loáng thoáng có thể nhớ lại dáng vẻ lúc còn trẻ của bà ấy, bất quá lúc hai người tách ra, mình mới có mười tuổi mà thôi, nương lập tức không nhớ nổi con gái của bà, cũng không kỳ quái.

“Ta, ta họ Tả.” Thiếu nữ suy nghĩ hồi lâu, mới ấp a ấp úng nói.

Không ngờ ni cô mới vừa nghe nói nàng họ Tả, sắc mặt chính là có biến đổi lớn, lúc này mới chăm chú quan sát dung mạo của thiếu nữ, vừa nhìn ngược lại càng thêm điềm tĩnh, gật đầu nói: “Thi chủ phải chăng có lời gì muốn nói phải không? Chi bằng đến tiểu viện của bản ni rồi hãy nói đi!”

Thiếu nữ gật đầu một cái, vừa nhìn về phía sau lưng sáu tùy tùng không nói một lời, bọn họ tự nhiên cũng nhận ra đây chính là Tả thị mấy năm trước đó làm chủ nẫu, còn là mẹ đẻ của tiểu thư, mọi người đều cho là nữ tử này đã chết, không nghĩ tới cư nhiên tại Thanh Phong Quán xuất gia. Hai mẹ con họ gặp gỡ vốn đã được chủ nhân cho phép, cũng là điều kiện trao đổi của tiểu thư trong lần dẫn đội ngũ ra ngoài này, cho nên bọn họ cũng không phản đối, đồng ý cho nàng một chút không gian riêng tư, dù sao một người ni cô cũng chẳng làm nên trò trống gì.

.....

Trong tiểu viện của Dật Trần có một cây lê, mặc dù xem qua rất nhiều người cũng không biết tại sao một ni cô có địa vị thấp kém phụ trách việc quét dọn cư nhiên lại có một cái tiểu viện riêng, nhưng mà nếu quán chủ chấp nhận, những người khác tự nhiên cũng sẽ không nhiều lời, xem ra quy củ rất nghiêm, so với một ít đại tộc giàu sang quyền thế cũng không kém là bao, dù sao nơi này cũng không phải là đạo quán thực sự.

Hai mẹ con cùng nhau đi tới căn phòng bà ở trong tiểu viện, cuối cùng ôm nhau mà khóc nước nờ, cái căn phòng nhỏ này hết sức đơn sơ, chỉ có một cái giường một cái bàn và chiếc ghế, thiếu nữ nhớ tới nẫu thân đã từng ăn sung mặc sướng cư nhiên bây giờ lại ở nơi này chịu kham khổ, hơn nữa còn phải sống giữa một đám người như hồ lang đã nhiều năm như vậy, liền phá lệ khóc lóc thảm thiết bi ai.

Cầm hận nói: “Mẫu thân, chỗ này so với nhà giam có cái gì khác nhau chứ? Không nghĩ tới ông ta lại vong ân phụ nghĩa như vậy! Không có ông ngoại năm đó ra sức đề bạt, thì làm sao ông ta được như ngày hôm nay?”

Dật Trần lại thở dài nói: “Đừng như vậy, dù sao ông ấy cũng là cha con, ta và ông ấy làm phu thê mười mấy năm, bất luận ông ấy hành hạ ta thế nào, ta căn bản cũng không có nửa điểm hận ý, ít nhất khi ta còn trẻ đã cùng ông ấy trải qua khoảng thời gian rất êm đẹp”

Thiếu nữ biết mẫu thân luôn nhu nhược, có thể nói ra những lời như vậy, cũng đã đoán biết trước, bất quá cái này cũng không đại biểu nàng và nẫu thân mềm yếu như nhau, ngược lại trong ánh mắt lóe lên một tia kiên nghị quyết tuyệt, chậm rãi nói: “Nương! Con mang người đi đi, tên khốn kia lần này cần con hoàn thành một nhiệm vụ, con mới có cơ hội ra ngoài, một khi lần này chia ly rất có thể sẽ không gặp lại nữa, không bằng mẹ con ta cao chạy xa bay, không bao giờ quay trở lại!”

Dật Trần nghe vậy, lại cười khò lắc lắc đầu nói: “Không được, nương đã quen với cuộc sống thanh hàn này, có lúc suy nghĩ lại thì thật ra sống như vậy đã rất tốt, huống gì mẹ con ta có thể đi đâu được chứ? Toàn bộ Thánh Hoàng Thai này chỉ có một con đường nhỏ xuống núi, nương lại không biết võ công, coi như trốn ra được cũng sẽ bị bắt trở lại, còn liên lụy đến con phải chịu khổ, à mà con mới chính là sinh mệnh của ta, chỉ cần con được sống tốt, dù nương ở đâu trong lòng đều cảm thấy hạnh phúc.”

Thiếu nữ nghe vậy, chỉ đành phải thở dài yếu ớt, xem ra nương thật sự không muốn đi, liền gật gật đầu nói: “Được rồi, con liền ở nơi này cùng nương,

những tên khốn kiếp kia muốn làm gì thì là chuyện của bọn họ, con cũng lười quản.”

Bởi vì thiếu nữ lấy giọng phi thường kiên quyết nói nhất định phải ở trong đạo quán chăm sóc Dật Trần sư thái ít ngày, hơn nữa có được sự đồng ý của quán chủ, cho nên những người khác cũng không tiện nói thêm cái gì. Ngược lại thì Dật Trần cùng thiếu nữ nói nhất định phải đi cảm tạ quán chủ, bởi vì những năm gần đây bà nhiều lần được người ấy chiếu cố, cho nên thiếu nữ không thể không nhẫn nại đi gặp quán chủ Thanh Phong Quán họ Hà một lần, chính là cái Hà quán chủ này cho nàng cảm giác đối với cái gì cũng đều thờ ơ, nhưng cặp mắt nhìn như vẫn đục kia lại giống như có thể nhìn thấu hết thấy, thiếu nữ có cảm giác nếu lão quán chủ nhìn vào mắt mình thì tất cả suy nghĩ ở trong lòng mình như không thể che giấu, cũng không dám ngồi lâu, chỉ được một lúc liền giống như chạy trốn rời khỏi đây.

Đợi sau khi thiếu nữ rời đi, Hà quán chủ chợt cười khan một tiếng, lắc lắc đầu nói: “Tà Mạc a Tà Mạc, lòng dạ tâm can người thật đúng là ngoan độc a! Nữ nhi như hoa như ngọc vậy mà nói không cần là không cần, cũng đành vậy, những chuyện này là lựa chọn của Tà gia các người, cùng lão Hà ta không liên quan.”

Dừng một chút, bỗng nhiên hướng chỗ hư không yên tĩnh vắng lặng hỏi: “Với tình hình này xem ra cũng chỉ vài ba ngày nữa thôi!? Hắc hắc, mười bộ luyện ma cũng đã chuẩn bị xong, lần này ta sẽ khiến Ma Vân Lĩnh hoàn toàn biến thành địa bàn của chúng ta!”

Yên lặng một hồi, trong hư không chợt truyền tới thanh âm vừa nhỏ lại vừa the thé, người thần bí nói: “Không có vấn đề, chỉ cần người chuẩn bị xử nữ thom ngọt có thể khiến cho Luyện Ma hài lòng, Luyện Ma có thể vì người làm được bất cứ chuyện gì!”

Hà quán chủ gật đầu một cái, hài lòng nói: “Hy vọng là như vậy!”

.....

Lưu Ngọc vượt qua mọi chông gai, ở trong rừng rậm chặt vật đi tới.

Nơi này đã là chỗ sâu nhất nhất Ma Vân Lĩnh, hết sức nguy hiểm, hầu như mọi góc ngách đều có khả năng ẩn chứa những mãnh thú khát máu. Hơi bất cẩn một chút cũng sẽ bị những dã thú cường đại này tìm được sơ hở mà vây công, đương nhiên tương ứng với mức nguy hiểm cao thì lợi ích đi kèm cũng lớn, nơi này bảo vật có phẩm chất tốt nhất mà số lượng cũng nhiều nhất.

Một đường đi tới, bất quá chỉ là ba mươi dặm đường đã đào được hai củ nhân sâm bốn trăm năm tuổi, một cây hồ tề thảo sinh trưởng tại bên trong kẽ nứt nham thạch, nhân sâm bổ khí đề tinh thần, hồ tề thảo rèn luyện gân cốt, hơn nữa cây hồ tề thảo này đã gần đến năm trăm tuổi, có thể nói hết sức hiếm thấy! củ nhân sâm Lưu Ngọc tính toán giữ lại cho chính mình dùng, sau này tu luyện rất nhiều chỗ cần dùng đến thứ này, mà hồ tề thảo khá dễ nên để lại cho đệ đệ, dù sao mình một khi biến thành nữ nhân thì thân thể đã đạt đến trình độ hoàn mỹ cực hạn, hồ tề thảo có khả năng hỗ trợ tăng trưởng gân cốt chút ít, nếu chính mình dùng đơn thuần là lãng phí, mà cho đệ đệ dùng thì chẳng khác nào với tây tùy đơn cực tốt, khiến trụ cột của hắn có thể càng vững chắc hơn.

Không nắm rõ địa thế nơi này, Lưu Ngọc trong lúc tìm đường có thể nói là cực kỳ gian truân, mãi cho đến khi hắn phát hiện một điệu dung của Vân Thạch, như vậy mới thay đổi cái nhìn về quần cảnh, hể là dòng thanh lưu của Vân Thạch phương hướng nào càng nhiều càng trắng kiện, đó nhất định là càng xâm nhập sâu thêm vào núi, mà địa phương chính mình mới vừa đi ngang qua, ngoại trừ những thảo dược niên đại còn thấp hoặc là bảo vật mình nhìn không thuận mắt, kia tất nhiên là nhận quá bạt mao*, cảm không nổi thì liền lưu lại đồ tốt nhất còn lại đều đem chôn, dù sao những thứ này sẽ không bị hư.

Như vậy một đường đi tới, mặc dù khó tránh khỏi đi đường có chút quanh co, bất quá ngày thứ tám cuối cùng cũng đến nơi.

Kinh Điều Giản! Một chỗ nguy hiểm nhất trong truyền thuyết Ma Vân Lĩnh, Lưu Ngọc mới vừa trèo đèo lội suối, trải qua nhiều gian nguy đi tới nơi này, nhưng ánh nhìn đầu tiên lại bị sự nguy nga hùng tráng của nó làm cho choáng ngợp.

Có câu nói là thẳng đứng nghìn nhận*, khoan hãy nói cảnh quan, chỉ tính độ cao vách đá sừng sững trong mây, nhìn xuống chỉ thấy mây trắng lừng lờ mà không thấy đáy, hai bên từng bó dây leo xanh biếc trực tiếp xuyên qua dưới chân biển mây, nói thẳng đến khe suối. Chỗ cao nhất giống như có thể gió tay lên liền chạm đến trăng sao. Bầy vượn ở trên dây leo đang lúc chơi đùa, chốc lát lại không thấy tăm hơn bọn chúng trong biển mây. Chim ưng dùng cặp mắt sắc bén xuyên thủng ngàn trùng, nhanh chóng phát hiện mục tiêu sau đó lao xuống tới chỗ mặt nước bắn tung tóe, trong miệng kẹp chặt một con cá lớn mập mập, con cá kia lên tới giữa không trung vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, sau đó chim ưng há mỏ ra nó liền thẳng tắp rơi xuống, tại trên tảng đá ngã chết, máu bắn ra tạo thành nhiều đóa huyết hoa.

Thật là một địa phương tàn khốc mà lại xinh đẹp. Lưu Ngọc theo một cái dây leo lớn trượt xuống, vừa lúc nhìn thấy một màn như vậy không khỏi cảm khái một câu. Đầu nguồn của Kinh Điều Giản này chính là thác nước lớn số một số hai tại đại Yên quốc, mà toàn bộ lưu lượng nước của nó cuối cùng đều hòa vào đầu nguồn sông Thanh Giang tại Kinh Điều Giản, hạ du của con sông rộng rãi ôn nhu giống như một thiếu phụ nên nã hiền thực, thế nhưng thượng du lại hẹp và nước chảy xiết, giống như tinh thần phấn chấn bùng nổ của thiếu nữ tuổi thanh xuân. Nhưng nó chân chính là nơi sâu nhất, tương truyền lại sâu không lường được, coi như những ngư dân có lặn giỏi đến mấy nếu như cố ý muốn lặn xuống, cũng chỉ có thể rơi kết cục chết chìm y như nhau.

Lưu Ngọc có chút kinh hãi nhìn nước chảy dưới chân kia cực kỳ xiết, mới vừa rồi hắn thử bước vào chỗ nông dò xét, thiếu chút nữa chân đứng không vững bị dòng nước cuốn đi, chỉ có thể lập tức quay trở lên bờ, xem ra chính mình vẫn là xem thường mức độ khó khăn của việc tìm kiếm Thuần Linh Thủy. Nếu như mới vừa xuống nước đã bị ép đến mức muốn phát công mới có thể lặn xuống mà nói, phía dưới ít nhất còn phải sâu đến trăm thước, lại phải ứng đối như thế nào đây?

Da đầu có chút tê dại, mặc dù còn không đến mức sinh ra ý hối hận, nhưng Lưu Ngọc đúng là có chút cảm giác thúc thủ vô sách, hắn không ngừng dọc theo bờ sông đi qua đi lại hai lần, rốt cục hàm răng khê cắn, hạ quyết tâm!

Nếu dựa vào chính sức lực của một mình mình không cách nào nhanh chóng lặn xuống, như vậy Luru Ngọc tự nhiên nghĩ tới mượn ngoại lực, cách đó không xa liền có rất nhiều cự thạch, mỗi khối ít nhất đều nặng trên ngàn cân. Muốn so với người còn muốn lớn hơn chút, Luru Ngọc đến gần những tảng đá này, cẩn thận tìm kiếm, rất nhanh tìm được một khối cự thạch thích hợp, ôm nó lên ngẫm nghĩ một chút lại cảm thấy chưa đáng tin cậy, dứt khoát lại đem vải áo đã rách nát xé ra, làm thành giây thừng đem cự thạch buộc lại thật chặt vào thân thể mình, về phần thân trên xích lỏng, Luru Ngọc có lẽ không nghĩ được nhiều như vậy, dù sao tại Kinh Điều Giãn hàng năm hoang vu, bị người nhìn thấy là khả năng rất nhỏ. (hì hì sắp được xem màn ảo thuật độc nhất vô nhị mà không ai biểu diễn được, người làm được đã không còn tại thế nữa rồi ^^)

“Ùm tùm” một tiếng, Luru Ngọc khê cần rặng liền ôm cự thạch nhảy xuống nước, lần này rốt cục không hề bị dòng nước cuốn đi nữa, mà là ục ục một hồi liền chìm đến đáy sông! Ngẫm lại xem, dù sao tảng đá kia nặng ước chừng hai ngàn cân, nhanh chóng chìm xuống thì đúng là chuyện quá đổi bình thường. Thế nên Luru Ngọc lúc này lại mắc sai lầm lớn, bởi vì tốc độ chìm xuống quá nhanh, cần bản không còn kịp vận công ngăn cản nữa, sức ép dưới nước ở độ sâu trăm thước là rất lớn cơ hồ có thể đem hân chân thành thịt nát! Hơn nữa không cách nào hô hấp, so với chết còn khó chịu hơn. Miệng đầy tiền huyết, Luru Ngọc còn không dám há mồm ra, sợ bị nước tràn vào nội tạng yếu ớt. Chuyện đáng sợ nhất, là khi hân bắt đầu vận công ngăn cản, ban đầu còn thoáng dễ chịu hơn một ít sau đó mới phát hiện, công lực của mình ở sâu dưới đáy sông, mỗi phân mỗi giây đều tiêu hao một lượng lớn nội lực. Tốc độ tiêu hao nhanh như vậy, coi như không có cái gì cản trở thì kiên trì nửa canh giờ đã là quá sức, như thế này còn làm sao mà tìm được Thuần Linh Thủy?

Luru Ngọc bắt đầu hối hận tại sao mình lại muốn hành sự lỗ mãng như vậy, thế nhưng không tìm được Thuần Linh Thủy, hân lại hết sức không cam lòng, thật chẳng lẽ sau này tương đại lượng thời gian lãng phí ở bởi vì chỉ có thể dùng cấp thấp công pháp tu luyện đưa đến vấn đề thượng sao?

“Không!” Luru Ngọc ý niệm vừa chuyển, chuyện này liên quan đến tốc độ tăng trưởng thực lực của chính mình, cũng là quyết định tiền đồ tương lai, cho dù là chết cũng phải đi tìm. Chuyện đã quyết về sau Luru Ngọc cũng sẽ không thay đổi nữa, mượn ánh sáng u ám dưới lòng sông, hân vừa liều mạng chống cự sức ép của nước, vừa tại những chỗ có khả năng cao như đá ngầm, mặt cát để tìm kiếm, đáng tiếc vận khí phi thường kém. Bỗng nhiên một trận gợn sóng kinh khủng đánh tới.

“Đáng chết!” Luru Ngọc mắng một tiếng, chỉ thấy trên đỉnh đầu một con cá lớn kinh người dài hai ba trượng bất thành linh bơi qua, không nghĩ tới lại có thủy quái đang di chuyển, Luru Ngọc vốn đã không còn dư lại bao nhiêu công lực, lấy cái gì mà ngăn cản luồng sóng này? Sức ép của nước dồn lại liền cảm giác cơ thể mình như muốn nổ tung, may là vào lúc này chợt hôn mê bất tỉnh, một tên binh tôm trên thất lung giắt ngọc bài Thanh Giang thủy yêu phù vừa lúc đi ngang qua nơi đây, phát hiện Luru Ngọc vừa ngất trên đáy sông thì mừng rỡ thầm nghĩ: “Đại vương thích các cô nương duyên dáng xinh đẹp thuộc loài người, mỗi tháng đều phái bọn ta lên bờ truy tìm, nhưng mà chung quanh đây tất cả đều là hoang sơn hẻo lánh, muốn bắt một con người thôi cũng cực kỳ khó khăn, lại càng không nói đến các cô nương dễ nhìn. Mỗi tháng làm nhiệm vụ này ta đều ăn đủ đau khổ, bây giờ đã có cô nương nhảy sông tự tử, miếng mồi đưa tới tận cửa thế này thật quá tốt, hy vọng còn chưa chết, như vậy ta cũng có thể đi giao nộp.”

Nghe xong tôm binh đưa tay sờ lên ngực Luru Ngọc, phát hiện còn có nhịp tim, nhất thời rất vui mừng, liền đem Luru Ngọc quay trở về phủ. Tại đáy sông đi được mười bảy mươi tám hải lý, chợt phía trước lại xuất hiện một tòa yêu phủ lung linh trong suốt, toàn bộ đều dùng tinh thạch mỹ lệ để xây cất, thoát nhìn hoa mỹ dị thường, tôm binh lấy ngọc bài treo ở bên hông ra, đem một hàng chữ khắc Thanh Giang thủy yêu phù giơ lên trước mặt cho hai cái tiểu yêu giữ cửa xem, sau đó liền vội vã hét lên: “Nhanh lên một chút cho ta đi qua! Liền nói là Hắc Tu ta hoàn thành nhiệm vụ trở lại, nếu là chậm trễ không cứu được mỹ nhân của đại vương, đây chính là từ tội!”

Hai tên thủ vệ vừa nghe vậy cũng kinh hoàng, vội vàng cùng nhau đem Luru Ngọc chuyển vào bên trong. Đừng xem nơi này là đáy sông Thanh Giang, bên trong thủy yêu phủ ngược lại không có nước, xây dựng rực rỡ long lánh, Luru Ngọc tạm thời bị an trí tại một khu nhà sạch sẽ bên trong tiểu viện, trước tiên hai ti nữ đã sớm chạy đến an bài xong chờ đợi lão bà xấu xí tới hầu hạ, không dám chênh lệch.

---

*Từ nương bán lão, phong vận ưu tồn: ý nói phụ nữ lớn tuổi nhưng vẫn giữ được nét đẹp khi còn trẻ

*Nhạn quá bạt mao: đại khái là để chỉ người luôn tìm cách trục lợi từ việc mình có thể làm, không bỏ sót bất cứ cái gì có thể kiếm chác được

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thủy yêu chi phủ

“Hắc Tu tử, ngươi vội như vậy là muốn đi đâu?” Tôm binh đang cấp thiết chạy đi, chợt nghe được một cái thanh âm quen thuộc, quay đầu nhìn lại liền run rẩy một cái, quỳ xuống nói: “Quy thừa tướng, không nghĩ tới lão đại nhân ngài hôm nay lại có hứng thú đi ra ngoài dạo chơi một chút, được nhìn thấy ngài thật là muôn vàn vinh hạnh cho Hắc Tu, chúc đại nhân ngài phúc như đông hải, thọ bi nam sơn, ân trạch vĩnh miên.”

Quy thừa tướng vừa nghe liền ha ha cười một tiếng, vuốt râu nói: “Ngươi a, tiểu bối nhà ngươi chỉ được cái mồm miệng ngọt như mật, xem bộ dạng ngươi hỏi hã như vậy, chẳng lẽ nhiệm vụ đại vương an bài, bây giờ đã hoàn thành rồi hay sao?”

Hắc Tu tử nghe vậy con ngươi liền chuyển một cái, Quy thừa tướng này là một trong người thân tín nhất của đại vương, vừa đúng có thể giúp mình thông truyền, vì vậy một năm một mười đem sự tình toàn bộ câu chuyện nói một lần: “Tiểu tử theo nhiệm vụ tuần giang, không nghĩ mới vừa ra khỏi yêu phủ,

liền gặp được một mỹ nhân...”

Sau khi nói xong, còn thận trọng nhìn Quy thừa tướng một cái, chỉ sợ ý quan trên không thích, thật may là Quy thừa tướng sau khi nghe xong thoát nhìn tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm, sờ cái ria mép nhỏ xíu cong vênh gật đầu nói: “Không tệ, không tệ, nhiệm vụ đại vương giao phó, Hắc Tu nhi người thực sự là để ý, ta đây đã giúp người đi bẩm báo, nhất định khiến đại vương trọng thưởng cho người!”

Hắc Tu tử nghe vậy mừng rỡ, lần này đã biết phần công lao của mình khó có thể vượt mất, dĩ nhiên lúc rời đi còn không quên mồm miệng ngọt ngào, nịnh nọt Quy thừa tướng mấy câu, người đã già đều rất thích nghe tán dương, Quy thừa tướng càng cao hứng hơn, đối với Hắc Tu tử càng thêm tán thưởng.

.....

Lưu Ngọc mơ mơ màng màng, kể từ sau khi bất tỉnh đã cảm thấy thân thể lâng lâng bay bổng, cái gì cũng không biết, sau đó bị tôm binh mang vào yêu phủ Thanh Giang hà, đến khi hít thở không khí mát mẻ mới lần nữa lấy lại được tri giác, bộ ngực phập phồng lên xuống, đôi mắt dần dần mở ra, nhìn thấy cảnh tượng hoàn toàn xa lạ này.

“Ta...” Muốn nói chuyện nhưng Lưu Ngọc lại cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, một hơi mới vừa lên tới cổ họng, lại nuốt trở vào.

“Ta...” Còn muốn nói gì thì một bà lão xấu xí đi tới, bà ta biến hóa còn chưa hết vẫn không thể nói, chỉ ha hả cười ngây dại, lại đem tinh thần Lưu Ngọc vốn đang mơ mơ màng màng dọa cho một cái bay đến chín tầng mây đi! “Oa! Có quý a!” Thanh Giang yêu phủ đang yên ắng đột nhiên truyền tới một tiếng kêu sợ hãi bên nhón của nữ tử, tiếng thét này chẳng những làm bấy yêu quái trong thủy phủ mà cả chính Lưu Ngọc nghe đều run lên một cái, sau đó mọi thứ cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Không trách Lưu Ngọc, quả thực lão thái thái này làm cho người khác sợ hãi, phần thân dưới là người mà phần đầu lại là đầu cá, còn hướng về phía mình cười rình rích nhìn bộ dáng rất là trẻ con, Lưu Ngọc coi như tin tưởng trên đời quả thật có hạng người mang bộ mặt khiến người khác nôn mửa, nhưng thứ người trước mắt này đã hoàn thành vượt ra khỏi phạm vi con người, nên không thể theo lẽ thường so sánh được.

Bất quá Lưu Ngọc rốt cuộc cũng đã thích ứng dần, mặc dù vừa mới tỉnh lại đã bị dọa cho hết hồn, thế nhưng sau đó cũng hiểu rõ mình là được cứu. Thật sự là một địa phương kỳ quái a! Mới vừa nhìn khắp một lượt chung quanh, Lưu Ngọc liền phát hiện chỗ này so với đáy sông u ám trước kia hoàn toàn bất đồng, khắp nơi đều sáng trưng, không nhiễm bụi trần, còn rất mát mẻ, trang trí đơn giản lại hết sức tinh xảo, còn có bàn trang điểm dùng để trang trí, chiếc gương kia lại dùng thủy tinh chế thành, chẳng biết ở sau lưng quét lên thứ tài liệu gì có thể phản chiếu rất rõ bóng người trong đó, thân thể nằm trên giường lớn cũng vô cùng thư thích, bỗng nhiên giật mình kinh ngạc, quần áo của đang mặc đều đã bị đổi hết, thay thành một bộ cung trang màu đỏ hồng sạch sẽ chỉnh tề, nếu trong phòng không có hai quý lão bà người cá xấu xí xa lạ, Lưu Ngọc có lẽ rất thích nơi này.

Nhưng là Lưu Ngọc bây giờ muốn nhất biết rõ chính mình rốt cuộc đang ở chỗ nào, y phục cũng bị đổi, nếu như hai lão bà này sớm phát hiện hẳn không phải là thân con gái, thì vì sao lại vẫn cho mình mặc quần áo nữ nhân? Bất quá lúc hẳn đặt câu hỏi, mới phát hiện hai lão bà này lại là người câm, hơn nữa xem ra rất ngu ngốc, vừa hỏi ba câu đều không biết, chỉ biết cười khúc khích. Lúc Lưu Ngọc cơ hồ muốn tuyệt vọng, một người trong đó mới tựa hồ hiểu hẳn muốn hỏi gì, từ trong lòng ngực móc ra một cái ngọc bài có khắc sáu chữ “Thanh Giang thủy hà yêu phủ”, đưa cho Lưu Ngọc xem.

Lưu Ngọc sau khi xem xong, không những không vui chân mày ngược lại nhíu chặt hơn: “Lần này phiền phức rồi, không nghĩ tới chính mình lại bị thủy yêu sông Thanh Giang bắt lại, nghe nói yêu quái và con người thế không đội trời chung, chẳng lẽ đem ta lãng trí xử tử sao?” Vừa nghĩ đến da gà liền nổi hết lên, đang lúc đó thì hai bà người cá xấu xí chợt nhất tề hướng hẳn thi lễ một cái, sau đó thối lui ra khỏi căn phòng. Lưu Ngọc chưa kịp hết buồn bực, một đội cung trang yêu nữ lại tới, bất quá những thị nữ này nhìn qua mặc dù còn có yêu khí rất nặng, tướng mạo đã rất giống với con người, chẳng qua phần lớn là lỗ tai hoặc là ánh mắt cái miệng còn có chút đáng sợ yêu quái, cũng không khó coi thậm chí có chút khả ái.

Cung trang yêu nữ dẫn đầu đám thị nữ đi vào phòng, liền đối với Lưu Ngọc muôn vàn quyền rũ uyển chuyển thi lễ, dịu dàng nói: “Nương nương kim an, đại vương đang ở Ngân Bình điện, chờ nương nương đi giả đến đó nói chuyện.”

“Hả? Nương nương?” Lưu Ngọc vừa nghe, thiếu chút nữa đã muốn hôn mê, thế nào mình chỉ là hôn mê trong một đoạn thời gian, tỉnh lại không chỉ có xuất hiện ở trong động phủ yêu quái, lại còn vô cớ dời ra một cái thân phận nương nương? Chẳng lẽ yêu vương của thủy phủ này còn muốn cưới ta? Có điều ta không phải là nữ nhân a!? Lưu Ngọc nhất thời liền dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói: “Mặc dù ta muốn cảm ơn các người đã cứu giúp, thế nhưng các người dường như nghĩ sai rồi đi? Ta cũng không muốn làm nương nương, hơn nữa nếu như đại vương các người muốn cưới vợ mà nói, thì càng không thể nào tìm một nam tử được!”

Lưu Ngọc đã nói rất uyển chuyển. Chính là cung trang yêu nữ nghe vậy lại che miệng cười một tiếng, nói: “Nương nương tính lại cực kỳ trẻ con thích nói giỡn như vậy, đáng tiếc nô tỳ thật cái gì cũng không hiểu, nương nương thế nào lại là một nam tử chứ? Đại vương đã không chờ được nữa, kính xin nương nương nhanh lên một chút đi giả đi!”

Nghe vậy, trong lòng Lưu Ngọc rốt cuộc không nhịn được bộc phát ra một cỗ lửa giận, đang muốn phát tác, chợt phòng ngoại lại truyền tới thanh âm một nam nhân cười ha ha, cất cao giọng nói: “Không nghĩ tới vị tân phi ta sắp cưới này, tính tình lại cực kỳ không giống người bình thường a, bốn vương cảm thấy rất thú vị, những người khác đều lui ra đi, bốn vương ở nơi này cùng mỹ phi tự nói chuyện được rồi.”

Lưu Ngọc nổi giận đùng đùng, tên đầu sỏ gây nên chuyện chết tiệt này cư nhiên lại tìm tới tận cửa, nếu không phải là thực lực không đủ, Lưu Ngọc thật muốn hung hăng đánh tên này một trận. Bây giờ mặc dù tình thế là kẻ địch mạnh, Lưu Ngọc cũng không có dự định khuất phục, liền đứng dậy, bởi vì phát hiện không mang hài tử, không thể làm gì khác hơn là hai tay chống ở trên giường, yêu vương đi vào vừa lúc nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt nước miếng trào ra, đôi chân Lưu Ngọc thon nhỏ trong suốt như bạch ngọc cả vợ cũng không có mang, tựa giống như một loại côi bảo nguyên vẹn tự nhiên, còn được mấy bà lão hầu hạ tí mĩ phết lên móng chân một lần nước màu hồng thủy tinh lấp lánh kim sa, một cặp chân thon dài láng mịn không mang theo nửa phần thịt dư, vóc người gợi cảm như ẩn như hiện tại bên dưới bộ cung trang màu đỏ thắm che giấu đầy là lút, đầy vẻ dụ hoặc không gì sánh được, yêu vương nhìn thấy sắc tâm liền nổi lên, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

“Phịch!” Lư Ngọc không muốn để cho yêu vương đến gần, liền nắm lấy cái gối đầu bên cạnh ném tới, đáng tiếc không có vũ khí, nếu không nhất định phải khiến tên yêu râu xanh này đẹp mắt! Lư Ngọc trong lòng cực kỳ phẫn nộ, cũng cảm thấy mình ủy khuất và bị lăng nhục bội phần, gối đầu căn bản không thể tạo thành nửa điểm uy hiếp với yêu vương, đối phương ngược lại cười ha ha, một chương đưa ra, liền đem cặp chân nhỏ xinh đẹp của Lư Ngọc nắm trong tay tiếp tục tỉnh té thưởng thức. (a da gà ta nổi hết cả lên rồi ~~~)

Lư Ngọc nhất thời trong lòng hoảng hốt, máu nóng xông thẳng lên óc, mặc dù đến nay vẫn không chịu thừa nhận, nhưng từ một công tử văn nhả đã sớm không sai biệt lắm biến thành nữ tử, cũng là sự thật khó tránh khỏi, lúc này chân nhỏ bị nam tử nắm trong tay thưởng ngoạn, hoàn toàn không thể dây dưa, trong lòng tựa giống như trời long đất lở*, vừa sợ hãi lại vừa khoái cảm, nước mắt lập tức liền lăn tăn rơi xuống, cậu khẩn nói: “Đừng mà, không nên a!”

Yêu vương nghe vậy trái lại càng thích thú, trước kia bắt được nữ tử loài người, chỉ cần bị hấn chơi đùa đến mức độ này, cho dù là trái ối nhỏ nóng bỏng, lúc sau đều ngoan ngoãn đầu hàng, đáng tiếc hấn còn đánh giá thấp Lư Ngọc, đang lúc để mê sung sướng, Lư Ngọc rốt cục thừa dịp hấn buông lỏng đề phòng trong chốc lát, một chân giầy ra tránh thoát ma trảo của hấn, bình một tiếng, gót chân hung hăng đạp một cái lên lỗ mũi yêu vương. (trái ối nhỏ nóng bỏng là chi “hot girls” bên đó ~.~)

“Oa!” Cái mũi cơ hồ là bộ vị yếu ớt nhất trên thân thể, bị một đòn nghiêm trọng này, coi như là yêu vương cũng tránh khỏi cảnh máu mũi chảy đầm đìa. “Đau chết ta!” Yêu vương đành buông Lư Ngọc ra, rống giận nói: “Đàn bà thói tha, đừng tưởng cho người chút mặt mũi đã muốn làm gì thì làm! Nếu lại phản kháng, cần thận bốn vương giết người làm mồi cho cá!”

Lư Ngọc nghe vậy khinh thường xùy cười một tiếng: “Cậu cũng không được! Muốn giết cứ giết, nhưng muốn ta gả cho người, khuyên người sớm chết tâm tư này đi!”

Bây giờ Lư Ngọc cũng không nói mình là thân nam nhi, tránh cho yêu vương này còn những khẩu vị khác, có điều đúng thật là kỳ quái, yêu vương thấy Lư Ngọc thả chết chứ không khuất phục, ngược lại rất nhanh liền trở nên bình tĩnh, không chỉ có không gây khó dễ mà còn ôn nhu nói: “Mỹ nhân, bốn vương mới vừa rồi chỉ là vui đùa, người cũng đừng cho là thật, bốn vương làm sao có thể nhẫn tâm giết người đây!? Người nhất định là cảm thấy bốn vương là có mới nói cũ, nên mới kháng cự như vậy phải không? Yên tâm đi, bốn vương sẽ đem tất cả vương phi còn lại đều cho gọi tới, các người tự trò chuyện với nhau, đến lúc đó người sẽ biết bốn vương là người như thế nào.”

Nghe vậy mặt Lư Ngọc vẫn không biểu lộ tình cảm gì, bất quá trong lòng đã thở phào nhẹ nhõm, dù sao cùng một đám nữ nhân nói chuyện mặc dù phiền toái, dù sao vẫn an toàn hơn nhiều khi ở chung một phòng cùng cái tên yêu quái này, chính là đợi đến lúc Lư Ngọc thật sự đối mặt với những nữ nhân này, mới biết là mình mới thoát khỏi miệng hổ, lại rơi vào hang sói.

.....

Trước khi Lư Ngọc tới, Thanh Giang thủy hà yêu vương đã có tới mười lăm vị nương nương, bây giờ nhất tề ngồi trong một phòng, người một câu ta một câu, lỗ tai Lư Ngọc nhất thời như muốn nổ tung.

Vị này nói: “Ta vốn là thợ săn trong một ngọn núi, theo cha săn thú gặp thiên tai, đã là cam tâm chịu chết, không ngờ miên lang từ trên trời hạ xuống, thi triển diệu pháp xé tan tai ương, ta gả cho lang quân làm thiếp phòng, đáng tiếc năm tháng không buông tha con người, hoàng hoa già đi thêm tân hoan, mặc dù có ân điển chiếu cố, cuối cùng chỉ đành than thở không chiếm được trái tim của gia*.”

Vị kia lại nói: “Tình lang giống Kim Sơn* nhạc vậy, lòng thiếp giống như nhiễu chỉ như; một ngày trong khuê phòng rơi hai hàng lệ, chợt công tử tuần tú khôi ngô nhẹ nhàng đi tới, hoàng lương nhất mộng* cuối cùng không thành, không bằng theo gót người trước mặt, toại lòng phụ mẫu vứt bỏ mọi thứ tới Thanh Giang thủy yêu phủ này.”

Còn có người nói yêu vương anh hùng khí khái, cũng có người nói yêu vương phú khả địch quốc. Lư Ngọc nghe đến choáng váng cả đầu óc, thế thiếp yêu vương sống Thanh Giang này lại lịch thật đúng là phức tạp, thợ săn có, hoàng hoa đại khuê nữ có, kỹ nữ thanh lâu cũng có, thậm chí còn có một nữ tước quân. Bất quá đều không ngoại lệ sau khi tới nơi này đều chỉ có thể thuận theo yêu vương đảm uy, bọn họ thật sự cảm thấy còn có chút tương đối hài lòng.

Chính mình nên làm cái gì bây giờ? Cũng không thể thật sự gả cho tên yêu quái này đi? Coi như thật muốn gả, bây giờ thân thể là bán nam bán nữ, người ta còn không dám thu nhận đây! Lư Ngọc khổ não vạn phần, đang lúc này, bất chợt con người khẽ động, chân mày có chút nhăn lại nói: “Các người bảo hấn có rất nhiều tiền, rốt cuộc là có bao nhiêu vậy?”

Nữ tử ban đầu nói yêu vương phú khả địch quốc liền cười đáp: “Cụ thể bao nhiêu ta cũng không có khả năng biết, dù sao so với quốc khố đại Yên quốc, cũng không kém hơn là bao nhiêu! Chỉ là trong đó có thủy tinh nhất phẩm, mỗi tháng thu vào liền khó có thể đếm hết.”

“Thủy tinh!” Lư Ngọc ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng trong lòng âm thầm gật đầu, xem ra chính mình mới vừa rồi là không có nghe lắm, vì vậy lại làm bộ tò mò hỏi: “Nước tinh chất này, còn có cái tên gọi nào khác không?”

Nữ tử nghe vậy có chút kỳ quái nhìn hấn một cái, mới tiếp tục nói: “Thủy tinh là do yêu tộc gọi như vậy, nghe nói mọi người đều gọi thủy tinh là Thuần Linh Thủy.” Nhưng sau đó lại nhanh chóng xoay chuyển chủ đề, cười quyến rũ nói: “Muội muội chẳng lẽ là lưu ý bảo vật này sao? Ha ha, cũng không kỳ quái, thứ nước thuần khiết này chính là thánh phẩm làm đẹp dưỡng nhan, đại vương bây giờ đối với người rất say mê yêu thích, nếu người muốn thì người nhất định sẽ phân cho không ít.”

Nghe được “Thủy tinh” chính là Thuần Linh Thủy, những câu nói kế tiếp Lư Ngọc đều thuận tiện cho là gió thoảng bên tai, trong lòng cắn răng nghiêng lợi mắng: “Hào a, thì ra là như vậy, chẳng trách ta tìm ở dưới đáy sông Thanh Giang cả nửa ngày đều không có thu hoạch được gì, nguyên lai là đều bị

người này cho thù hạ vơ vét đi hết rồi!”

Tâm ý vừa động, lại cười hỏi: “Đa tạ tỷ tỷ, vậy người có biết đại vương bình thời đều đem bảo vật của hân cất giấu ở những chỗ nào không?”

Nữ tử vừa nghe liền cười ha hả nói: “Cái này ta cũng không rõ ràng, cũng khuyên muội muội người tốt nhất đừng hỏi nhiều như vậy, tự bảo vệ bản thân mới là đạo sinh tồn, nếu không trước kia cũng nhiều tỷ muội lắm mồm miệng chọc giận đại vương, đích thật bị hân đem cho cá ăn!” Lưu Ngọc vừa nghe, trong lòng lúc này mới phát giác, biết mình quả thật có chút lắm mồm, thiếu chút nữa hiển lộ bản ý. Thật may là nữ tử này tâm địa không xấu lên tiếng nhắc nhở một câu.

Biết hỏi nữa cũng không được cái gì, Lưu Ngọc cũng không muốn tốn nhiều tâm lực cùng những nữ nhân này tán gẫu, chỉ gật gật đầu nói: “Được rồi, các vị tỷ tỷ, ta đã hiểu đại vương, ta đáp ứng gã cho hân là được.” Nói xong nhưng trong lòng cười lạnh, hân tự nhiên là không muốn thật sự phải gã cho yêu vương, mà là lấy lui làm tiến, chỉ có trước tìm cách đến gần tên yêu quái này, mới có thể moi ra thông tin bảo khố của hân cất giấu ở nơi nào, nếu không Thuận Linh Thủy bị tên yêu quái này lũng đoạn, chẳng phải là đoạn tuyệt đường tu luyện của mình sao?

.....

Yêu vương hiển nhiên đoán không ra suy tính của Lưu Ngọc, hân chỉ nghe mỹ nhân nói rốt cục đáp ứng gã cho mình, nhất thời mừng rỡ, luôn miệng nói: “Bày tiệc, bày tiệc! Tới nay bốn vương phải hảo hảo ăn mừng một phen!”

Yêu vương ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt toàn bộ Thanh Giang yêu phủ trên dưới đều lui bù công việc lên, Lưu Ngọc được an trí ở trong điện thạch anh mà yêu vương ban thưởng, tâm tình lại thật là phiền muộn, cơm trưa ăn chút gì qua loa, toàn bộ buổi chiều đều bị một đám cung nữ tại dờn qua dờn lại, còn đội vào mũ phượng khăn quàng vai, thì ra là yêu vương này ưa thích nhất là một bộ lễ tiết của con người, cũng xem như một tên quái dị bên trong yêu tộc, Lưu Ngọc vốn chẳng qua là giả bộ, tâm tình làm sao có thể tốt lên nổi. Cũng may phía sau cái gì “Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái” các loại trình tự mà Lưu Ngọc kịch liệt phản đối cuối cùng cũng bị bãi bỏ.

Nháy mắt đã liền đến nửa đêm, yêu vương được quần thần nịnh bợ, tâm trạng cực kỳ tốt, uống đến say rồi hôn hờ vào động phòng, Lưu Ngọc đã sớm không nhìn được, nếu hân lại không trở lại, dễ bị chuốc rượu say mềm ngã đầu liền ngủ, làm sao có thể lợi dụng lúc thần trí hân mơ hồ moi tin tức đây? Thật may là nhìn dáng dấp tên yêu vương hiện tại không đến nỗi tệ, mặc dù đôi mắt đã mờ lung nhưng chưa có hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Lưu Ngọc biết lúc này chỉ có nhẫn nại, liền kim nén lửa giận trong lòng giúp hân tháo giày vớ, lại đỡ lên giường, yêu vương lại vẫn đắm đuối nhìn hân không chớp mắt, thỉnh thoảng còn động tay động chân, Lưu Ngọc rốt cục rất phiền bất quá liền mở miệng hỏi: “Đại vương, bây giờ ta cũng đã gã cho ngài, ngài cũng nên ban thưởng cho ta chút gì chứ?”

Yêu vương nghe vậy lại sùng sốt, nào có thể từ nào trong đêm động phòng hoa chúc nói mấy lời như thế chứ, thật có chút không đúng lúc, bất quá hân bây giờ say mê Lưu Ngọc như điên, vì vậy cũng không quá để ý, ha ha cười khoát tay một cái nói: “Không có vấn đề, nương tử thích cái gì, đại vương ta sẽ cho người cái đó.”

Lúc này đang là Lưu Ngọc muốn cầu cạnh hân, yêu vương tự nhiên muốn được vui đùa tiên, liền cười hắc hắc hướng Lưu Ngọc ngoác ngoác ngón tay nói: “Nương tử à, mau chóng đến đây nằm vào trong ngực bốn vương đi, chuyện ban thưởng, chúng ta có thể ở trên giường nói tí nữa sau.” Vừa nói đã giang rộng hai cánh tay ra, chờ đợi Lưu Ngọc sà vào lòng mình để ôm ấp yêu thương.

Lưu Ngọc đại quýnh, đây đã là việc cực hạn mà hân có thể làm được, tiến thêm một bước thật muốn bạo phát, chính là chuyện đã đến lúc máu chó, Lưu Ngọc cũng hiểu nếu mình chọc cho tên yêu quái này mất hứng, mọi việc tất sẽ hồng bét. Không có cách nào, chỉ đành phải cả người cứng ngắc ngồi vào trong lòng yêu vương, nhất thời nhất hai bàn tay to lớn tại trên người hân sờ loạn cả lên, da đầu Lưu Ngọc tê dại, da gà đều nổi hết cả lên. “Phốc” một tiếng đứng lên nói: “Đại vương, người quên một chuyện à!” (ta muốn khóc quá 囧)

“Chuyện gì?” Yêu vương có chút ngoài dự đoán khó hiểu hỏi, tinh thần vẫn còn quanh quẩn bên thân thể mềm mại không có xương kia, cùng da thịt hoạt nộn nhẵn nhụi, làm gia tăng thêm vài phần men say, chỉ cảm thấy chính mình thật là so với thần tiên còn khoái hoạt hơn.

Lưu Ngọc dịu dàng nói: “Giữa đêm tân hôn hảo hợp của phu thê, làm sao có thể không uống chén rượu giao bôi đây? Chẳng lẽ Đại vương đối với ta không phải thật lòng sao?”

Yêu vương nghe vậy, mặt lão cũng đỏ lên, vỗ đầu một cái nói: “Đúng vậy! Ta thế nào có thể quên việc này chứ? May nhờ nương tử nhắc nhở, lại đây lại đây, chúng ta uống chén rượu giao bôi đi!”

Yêu vương không nghĩ ngờ gì hân, Lưu Ngọc lùi bước tính toán, thật ra thì hân ngay từ lúc yêu vương dự tiệc, trong bình rượu đã hạ một gói lớn độc được cực mạnh đối phó yêu thú. Thuốc này đối với con người không bất cứ tác dụng gì, nhưng nếu yêu quái uống phải, nhẹ thì tinh thần thất thường, tu vi tận phế, nặng thì thấy máu trào đầy họng, lập tức tử vong! Lưu Ngọc hận chết tên yêu quái này, đem toàn bộ liều lượng mình mua được đều dốc hết vào trong bình rượu. Chính mình lại phục dụng giải được đặc thù, đề phòng ngừa vạn nhất.

Yêu vương đã bị Lưu Ngọc mê hoặc tâm trí, lúc này trong mắt chỉ có mỹ nữ, làm gì để ý những chuyện khác. Ngay cả như vậy Lưu Ngọc cũng không dám chậm trễ, mới vừa rồi lúc ngồi ở trong lòng yêu vương, hân đã sờ được tới một vật cứng thật giống như một cái chìa khóa bình thường, nhưng mà còn không biết vị trí bảo khố cụ thể ở đâu, hết cách, đành nhắm mắt kiên trì nói: “Đại vương, ta chỉ là vừa mới đến, mặc dù làm phi tử ngài, nhưng cũng biết vương cung trọng địa, có nhiều chỗ không thể xông loạn, nếu không sẽ phá hư quy củ, không bằng liền thừa dịp trước khi uống chén rượu giao bôi này, ngài có thể kể hết cho ta một lượt không?”

Yêu vương nghe Lưu Ngọc nói chuyện oanh thanh yến ngữ như vậy, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khan, cười híp mắt nói: “Hắc hắc, khó có được người có lòng, thật ra thì nói đến phủ của bốn vương thật sự cũng không có chỗ nào quá đặc biệt, người nói muốn đi nơi nào cũng có thể cả!” Lưu Ngọc nghe

cái kiêu đàn ông đáp ứng trên giường này, dĩ nhiên là không hài lòng, thật may là yêu vương lại nói: “Thật sự mà nói chỗ không thể đi, cũng chỉ có một chỗ thôi, hóa phong động chính là chỗ bốn vương bình thường hay thanh tu, cho dù là nương tử của ta, nếu như không được bốn vương truyền gọi, cũng không dễ dàng mà vào được!”

Nói xong, sắc tâm yêu vương liền nổi lên, đã sớm mất kiên nhẫn, bưng ly rượu giao bôi lên nói: “Nương tử a, chúng ta không nên nói nữa những chuyện này nữa có được không. Đêm xuân rất ngắn, ngươi thật muốn đi hóa phong động bốn vương ngày mai liền tự mình dẫn ngươi đi xem, thấy thế nào?”

Vẫn không thể nào moi ra được tung tích thứ mình cần, Lư Ngọc trầm hận. Chính là hỏi nữa sợ rằng yêu vương liền sinh lòng nghi hoặc, Lư Ngọc chỉ đành phải cố nén tâm tình khó chịu cùng yêu vương uống vào rượu giao bôi, nhưng trong lòng đem hình nộm giấy viết tên yêu vương dùng đầu châm hung hăng đâm lên trăm vạn lần!

Sau khi uống xong rượu giao bôi, Lư Ngọc liền âm thầm tính toán nên làm thế nào để thoát khỏi nơi đây. Yêu vương bản lãnh cao thâm, Lư Ngọc không tin thân độc yêu tán nghe người bán nói rất thần kỳ này thật có thể đem hắn độc chết, chỉ cần hắn tề đại trong một hai canh giờ, liền đủ thời gian để mình thoát thân.

Thật may là độc dược này thật sự có chút hiệu quả, chỉ mới qua mười mấy tức thời gian, yêu vương vừa định ôm Lư Ngọc lên giường, sắc mặt lại chợt biến đổi, ôm bụng nói: “Ui da! Chuyện gì xảy ra vậy? Bụng của ta sao lại đau quá!” Mới vừa nói xong, một tầng mồ hôi lạnh liền từ trên trán xòe ra, cặp môi trên miệng đều biến thành màu đen. Lư Ngọc lúc này còn không dám xác định yêu vương có phải giả bộ hay không, vội vàng tiến lên đỡ thân thể hắn, kì thực lại thuận tay thử dò xét, đợi đến khi tin chắc yêu vương trúng độc không thể nghi ngờ, sau đó lập tức đưa tay hướng trong ngực yêu vương sờ nắn, lấy chìa khóa rút ra ngoài.

Yêu vương lúc này mới biết mình trúng kế, đem hắn đẩy ra, ánh mắt kinh khủng giống như muốn ăn thịt người, mắng to: “Nọc độc thanh trúc xà, độc châm của hoàng phong, hai thứ đó đều không độc, tôi độc phụ nhân tâm!” Dùng một chút lấy hơi lại nói: “Loại người quả nhiên là âm hiểm xảo trá, nếu không phải là ta mới vừa rồi thấy câu hỏi của ngươi có chút không đúng, cố ý giữ lại chút thủ đoạn, ngày hôm nay quyền lực cùng tiền tài đều vô ích cả rồi!”

Lư Ngọc vừa nghe, thấy dáng vẻ yêu vương quả thật trúng độc như cũ, biết hắn nói không phải là cái này, liền cười lạnh nói: “Ngươi là sợ chết sao? Sợ chết thì thành thật khai ra bảo bối cất giấu ở nơi nào nói cho ta biết, nếu không trước khi đi liền cho ngươi một kiếm, kết liễu ngươi!”

Yêu vương nghe vậy, lại bật cười một tiếng nói: “Chỉ bằng ngươi? Bốn vương tại Thanh Giang hà tu luyện suốt bảy trăm năm! Tám mươi năm trước đắc đạo coi bỏ yêu thể, tu thành hình người, giống như là kim đan của loài người các ngươi. Hơn nữa bản thể của bốn vương chính là yêu thú, mạnh mẽ vô song! Coi như nhất thời không dễ phòng mà bị trúng độc, ngươi lại có thể làm gì được ta sao?!”

Kỳ thực trong lòng Lư Ngọc lúc này cũng rất buồn bực, yêu vương nói không sai, hắn nếu thật muốn giết chết đối phương thì đã sớm phải động thủ! Đáng tiếc thực lực hai bên chênh lệch cực lớn, coi như dụng độc, Lư Ngọc cũng khó mà phá vỡ phòng ngự của yêu vương. Yêu vương thấy dáng vẻ Lư Ngọc vô kế khả thi, hắc hắc cười lạnh: “Như thế nào? Suy nghĩ kỹ đủ chưa? Vẫn nên tiếp tục ngoan ngoãn làm mồi phi của bốn vương đi, bốn vương có thể niệm tình ngoại hình xinh đẹp của ngươi, xem biểu hiện ngươi sau này, nếu cư xử đúng mực liền chuyện cũ bỏ qua.”

Đối với lời nói nhảm này Lư Ngọc ngay cả tâm tình trả lời cũng không có, mắt thấy tình trạng yêu vương đang dần chuyển biến tốt, Lư Ngọc đành phải trầm hận trong lòng, chuẩn bị chuẩn đi, nhưng vào lúc này, ánh mắt hắn nhìn liếc qua một cái, chợt nhận thấy chiếc nhẫn trên tay yêu vương kia, không biết vì sao, sau khi yêu vương trúng độc, liền mang chiếc nhẫn đeo trên tay phải này một mực giấu ở sau lưng, lúc này lại do đắc ý mới để lộ ra một chút. Lư Ngọc tâm niệm vừa chuyển một cái, lần này lỗ nặng! Không thu hồi điểm lợi tức sao có thể dễ dàng bỏ qua được? Nhất thời vọt đến trước người yêu vương đem chiếc nhẫn hắn mang trên ngón tay hung hăng kéo ra, liền tháo được chiếc nhẫn xuống, lúc này nét mặt yêu vương cực kỳ tái nhợt xanh mét, không có biện pháp liền đeo ở trên ngón tay cái của mình, chiếc nhẫn quả thật có chút lớn, Lư Ngọc sau khi biến thành nữ nhân bàn tay cũng thay đổi trở nên nhỏ nhắn, chiếc nhẫn yêu vương đeo vào trên ngón út thì Lư Ngọc coi như dùng ngón tay cái mang, cũng cảm thấy vẫn còn hơi rộng.

Sau đó Lư Ngọc liền hướng về phía yêu vương đang dùng một loại ánh mắt giết người nhìn hắn, yên nhiên cười một tiếng, thật nhanh vọt ra khỏi phòng tân hôn.

Yêu vương sau khi bị đoạt mất chiếc nhẫn, vẻ mặt liền vô cùng dữ tợn kinh khủng, đáng tiếc hiệu quả tề đại của độc dược vẫn còn, chỉ có thể nói chuyện chứ căn bản không đứng lên nổi, phía ngoài phòng thị nữ nghe thanh âm phát ra trong phòng giống như hai vợ chồng đang đã tình mại tiểu* một loại, quay sang nhìn nhau mặt đỏ bừng cười hắc hắc.

Cũng may nhờ tới nay yêu vương thiết đãi hi yến, thủy yêu phủ toàn thể đều có ban thưởng, cơ hồ người người đều uống đến say bí tỉ, mới để cho Lư Ngọc hết sức thuận lợi trốn ra khỏi thủy yêu phủ, sau đó lại bơi lên trên bờ sông Thanh Giang, cái gì cũng không để ý tới, bởi vì Lư Ngọc nhìn ra từ trong ánh mắt yêu vương phút cuối cùng mơ hồ muốn ăn thịt hắn vậy, chiếc nhẫn này nhất định là món bảo vật không tầm thường! Vì vậy liền tiếp tục đội mũ phượng khăn quàng vai nắm lấy dây leo, trèo lên vách đá Kinh Diệu Giản, sau đó chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, bởi vì thời điểm này hắn nếu như lại bị yêu vương bắt lại, nhất định sẽ có thể chết một cách bi thảm nhất!

---

*Thiên thập địa hãm: trời long đất lở

*Gia: vợ gọi chồng là gia, cũng như chồng gọi vợ là thất

*Kim Sơn: một ngọn núi trong Ngũ Nhạc

*Đã tình mại tiểu: tán tỉnh ve vãn

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hư không giới chỉ

Một canh giờ sau khi Lư Ngọc thoát khỏi Thanh Giang thủy hà yêu phủ, yêu vương mới rút cục từ trạng thái bị tê dại của độc dược từ từ khôi phục lại như cũ.

Ngay sau đó toàn bộ Thanh Giang thủy hà yêu phủ liền toàn bộ lập tức rối loạn. Đại vương mới vừa lấy được tân vương phi, cư nhiên ngay trong đêm đó lại bỏ trốn, một đạo tin tức chấn động như thế của đại vương, tựa như được chấp cánh nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ thủy phủ.

Thủ vệ làm việc thất trách bị yêu vương bắt đi chém đầu làm mồi cho cá tự nhiên không nói ở đây, yêu vương hận nhất cũng là Lư Ngọc lấy đi giới chỉ kia, mà nó thật ra là một cái hư không giới chỉ a! Nếu nói tác dụng lớn nhất của hư không giới chỉ là có thể cất giữ vật phẩm, bất kỳ đồ vật gì chỉ cần không có sinh mạng bỏ vào cũng có thể bảo tồn lâu dài, chiếc hư không giới chỉ này của yêu vương là hẳn dùng một cái giá cao mới mang nó từ buổi đầu giả yêu tộc về, sau đó còn đã phải trải qua một phen cửu tử nhất sinh chạy trốn trên đường. Yêu vương đều đem một ít món đồ quý giá nhất của mình, tất cả đều đặt ở bên trong giới chỉ này.

Bất luận kẻ nào cũng không biết, Thanh Giang thủy hà yêu phủ nếu nói bảo khố, thật ra thì chính là giới chỉ này!

Lư Ngọc chính mình cũng không biết, thứ bản thân tiện tay cướp lấy, cư nhiên tương đương đem đi bảy tám phần giá trị bảo khố của toàn bộ Thanh Giang thủy yêu phủ. Yêu vương tức giận, khó có thể tưởng tượng được!

Lập tức đi lên điểm tướng đài, truyền lệnh: “Truyền mệnh lệnh của ta! Bất luận kẻ nào bắt lại được tân vương phi, không kể chết sống, mang về giới chỉ của ta, thưởng đại đầu lĩnh chỉ hảm! Bốn vương tự mình chuyển cho một thành công lực, thưởng miễn từ kim bài một mặt, nếu bắt sống, lại thêm hoàng kim tám nghìn lượng, chư quân cần phải phấn dũng về phía trước, không thể lơ là sơ suất!”

Truyền lệnh xong, yêu vương tự mình mặc giáp trụ vào, cũng muốn động thân đi bắt Lư Ngọc.

Có thể vừa lúc đó, một quan tướng của thờ hồn hèn chạy tới, mới vừa đi tới bên cạnh điểm tướng đài liền run rẩy dập đầu báo cáo: “Đại vương, đại vương, nam hải bắt bộ một trong phong lôi bộ, phong lôi giao vương đưa sứ giả tới trước, có chuyện quan trọng muốn cùng đại vương thương lượng, sứ giả đang ở đại sảnh chờ đợi, thỉnh đại vương nhanh đi gặp!”

Phong lôi giao vương? Yêu vương vừa nghe chân mày liền đại nhíu lại, mình là yêu vương không sai, nhưng chỉ là này vương của sông Thanh Giang nhỏ nhoi, phạm vi thế lực bất quá nhất giang nhất sông, mà quan tướng của nói phong lôi giao vương, danh hiệu mặc dù cũng chỉ là một vương, quản lý chỉ địa cũng là một phần tám cái Nam Hải mệnh môn vô cùng! Thủ hạ hùng binh mãnh tướng vô số, tu vi cũng so với mình cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, cái chữ vương của mình ở trong mắt phong lôi giao vương, chỉ sợ sẽ là một chuyện tiểu lâm thôi.

Một cái yêu vương mạnh mẽ như vậy phái sứ giả tới chơi, nếu là tại lúc bình thản, yêu vương tất nhiên không dám chậm trễ, nhất định dùng lễ tiết cao nhất tới chiêu đãi sứ giả, có điều hôm nay hư không giới chỉ bị Lư Ngọc cướp đi, nếu là hẳn không mau đuổi theo lấy lại, chỉ sợ cũng thật phải bỏ đi! Nhưng là phong lôi giao vương, hẳn cũng không dám đắc tội a! Đây thật là cảnh lưỡng nan, yêu vương trong lúc nhất thời cũng ủy quyết không hạ.

Đang lúc này, Quy thừa tướng già nua lắc lư đi lên trước, hướng yêu vương nói: “Đại vương, thật ra thì chuyện này, có thể tính kế lâu dài.”

“Hử?” Yêu vương nghe vậy tâm vừa động, Quy thừa tướng chính là thân tín mình tín nhiệm nhất, cũng là một số ít người biết lai lịch hư không giới chỉ chính là bảo khố của yêu phủ, lời của hắn tất nhiên sẽ không có dụng ý xấu, vì vậy gật đầu một cái thì thầm nói: “Lão thừa tướng, ngươi có ý kiến gì không?”

Quy thừa tướng cũng truyền âm trả lời: “Đại vương, tân vương phi mặc dù đem giới chỉ ngài cầm đi, chính là nàng cũng không có phương pháp mở ra, giới chỉ là do ngài nhả máu nhận chủ, nàng chính là lấy được cũng không có tác dụng, ngài phái ra nhiều thủ hạ như vậy, tìm được nàng không tính là việc khó. Mà sứ giả phong lôi giao vương, ngài tốt nhất bây giờ liền đi gặp mặt một lần, dù sao phong lôi giao vương ngài cũng không trêu chọc nổi, chỉ là thủ hạ thủy tộc cùng yêu binh, đã so với ngài nhiều hơn gấp trăm lần, đại vương, ngài có thể phải nghĩ thật kỹ mới làm a!”

Yêu vương nghe, cũng trầm mặc không nói, Quy thừa tướng đối với hắn trung thành cảnh cảnh, đề nghị cũng không có chút tư tâm. Nhưng mà trong lòng yêu vương chính là mơ hồ có chút bất an, không biết tại sao luôn cảm thấy hư không giới chỉ cho dù có ẩn ký bằng máu của mình, cũng rất có thể sẽ bị Lư Ngọc mở ra, nữ nhân này thủ đoạn độc ác, tâm tư kín đáo, làm hắn cảm thấy rất nhức đầu.

Suy nghĩ một lát lại thở dài nói: “Cũng được, ta trước đi gặp vị sứ giả Nam Hải giao vương này, hy vọng rất nhanh liền có thể tổng cổ hắn đi, sau đó ta mới đích thân đuổi theo!”

Thương nghị đã định, yêu vương cũng không nói nhảm nữa, mang theo Quy thừa tướng cùng một đám đầu lĩnh thủy tộc lớn nhỏ, đi đến trước phòng khách thủy yêu phủ tiếp kiến sứ giả Nam Hải giao vương. Sau khi thấy sứ giả sau, yêu vương lại cau mày, từ xa nhìn lại đã có thể thấy vẻ mặt kiêu căng của đối phương, hơn nữa tu vi cũng không phải thấp, lai ý sợ rằng bất thiện.

Quả nhiên song phương làm lễ ra mắt liền ngồi xuống, sứ giả cũng không nói nhảm, liền đi vào vấn đề chính nói: “Đại vương sống lâu ở sông Thanh Giang cùng Nam Hải ta cũng coi là láng giềng nhiều năm.”

Yêu vương vội vàng hòa khí cười nói: “Sao dám sao dám, tại trước mặt giao vương đại nhân, ta cũng bất quá chỉ là một cái thủy tộc bình thường thôi, lại há có thể cùng đại nhân đánh đồng chứ?”

Sứ giả nghe vậy nhìn như hải lòng, ha hả cười nói: “Đại vương không cần khiêm tốn như thế, thật ra thì lần này ta tới đây, cũng chỉ là phụng lệnh giao vương nhà ta, không lâu nữa là đúng ba mươi năm ngày tịch diệt hải mỗ ra lần nữa, lúc này bọn người lui tới rất nhiều, càng là hơn xa trước kia!” Dừng một chút, thấy yêu vương không lên tiếng, mới tiếp tục nói: “Giao vương hy vọng đại nhân giúp hân làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Yêu vương chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút cảm giác không ổn.

Sứ giả cười nói: “Giao vương biết ngài có biện pháp tạm thời chế trụ công lực của mình, cho nên hy vọng ngài có thể đem tu vi áp chế tại nhân cảnh trung kỳ, giả mạo nhân tộc, tham gia chuyến đi tịch diệt hải lần này, cũng tìm mọi cách lấy được bảo vật trong U Linh Thuyền kia dâng lên cho vương của ta!”

Nói xong, sứ giả cả cười cười, chuẩn bị đứng dậy.

Yêu vương nghe xong sắc mặt lại biến đổi, giống như bị vũ nhục lớn lao, rồi lại nhìn thực lực hùng hậu của đối phương, cũng không dám phát tiết, nhịn thật lâu mới chán nản nói: “Đã biết, mời sứ giả bẩm báo lại cho giao vương, tiểu nhân nhất định làm theo.”

Sứ giả hải lòng gật đầu một cái, cả nước trà một hớp cũng không động, rồi rời đi thủy yêu phủ.

.....

“Bành!” Sứ giả mới vừa đi, yêu vương liền giận dữ đứng lên, đem ghế vàng dưới người đập nát, tức giận mắng to: “Lão thất phu, ý vào tu vi cao hơn ta một bậc, lại dám kinh thường ta như thế!”

Ngay trước mặt tất cả thủ hạ của mình, yêu vương hôm nay lại bị bức bách đồng ý làm đầy tớ đối phương, thậm chí ngay cả thù lao cũng không dám hỏi, mặt mũi hoàn toàn bị mất hết, yêu vương vốn là bởi vì chuyện hư không giới chỉ bị cướp mà trong lòng phẫn hận, lại thêm sự vũ nhục lần này làm lửa giận công tâm, thiếu chút nữa muốn đích thân đuổi theo sứ giả Nam Hải giao vương đem giết quách đi! Ngay cả Quy thừa tướng lúc này cũng không dám đến gần hân, chỉ sợ yêu vương đang lúc tức giận mà mất lý trí giết luôn cả hân.

Đợi đến tâm tình giận dữ yêu vương thoáng tiêu giải một chút, Quy thừa tướng mới góp ý kiến nói: “Đại vương bớt giận, việc đã đến nước này, không bằng cứ theo việc giao vương kia phân phó đi làm đi.”

Yêu vương nhướng mày, mắt hững nói: “Thừa tướng, ta đối với người luôn luôn kính trọng, trong chuyện này nếu ta đáp ứng cái lão thất phu đó, lần sau lại có phiền toái khác, hân coi như ta là thuộc hạ của hân, ta chẳng phải là vì hân mà chạy một bờ hơi tai sao?”

Quy thừa tướng vuốt râu cười nói: “Cái này cũng chưa chắc, coi như giao vương cũng hiểu ngài cũng không phải là thuộc hạ của hân, đã như vậy theo lý thuyết không nên hạ lệnh như vậy. Có thể hân làm như thế, sợ rằng chẳng qua là đã có an bài thuộc hạ thân tín của mình, chuyện trọng yếu chân chính, cũng sẽ không yên tâm giao cho ngài để hoàn thành.” Dừng một chút, Quy thừa tướng lại nói: “Hơn nữa tu vi tân vương phi, theo lão thần xem ra, cũng rất có thể nàng ta sẽ đi tịch diệt hải lần này, coi như hôm nay chưa bắt được, đến lúc đó Đại vương ngài tỉnh tể thăm tra theo, nói không chừng cũng có thu hoạch.”

Yêu vương nghe, cũng cảm thấy rất có đạo lý, tâm tình tốt hơn một chút, cười nói: “Thừa Tướng nói có lý, không hổ là cánh tay phải đắc lực của bản vương.”

Đuổi sứ giả Nam Hải giao vương đi, đến lúc này chớp mắt lại đã qua hơn nửa canh giờ, yêu vương đang chuẩn bị lần nữa mặc vào giáp trụ đi tìm Lưu Ngọc, nhưng mà vào lúc này sắc mặt bỗng cứng đờ, thay đổi trở nên cực kỳ khó coi.

Sắc mặt yêu vương lúc này trong nháy mắt đại biến, vì vậy ngay cả toàn bộ nhiệt độ trong đại sảnh, phảng phất cũng trong nháy mắt hạ xuống đến mức đóng băng! Ngay sau đó, “Phù” một tiếng, yêu vương lửa giận công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi, lần này đem tất cả mọi thủy tộc dọa cho sợ, chạy lên xoa bóp thân thể đại vương, nắn bả vai vội vã kêu ngơ y.

Yêu vương sắc mặt tái xanh, hai mắt nhắm nghiền, hồi lâu mới chậm rãi qua mờ ra, ánh mắt sắc bén cắn răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân kia, nàng, nàng đã đem giới chỉ mỗ ra rồi!”

Yêu vương vừa nói lời này, toàn bộ đại sảnh liền yên lặng như tờ, tất cả mọi người rất thức thời, không ai lại dãi dòng cái gì. Tự nhiên biết đại khái hư không giới chỉ là thứ quan trọng đối với yêu vương, coi như cái gì cũng không biết chỉ cần không phải ngu ngốc, cũng đoán ra được bảy tám phần, nói hư không giới chỉ này là sinh mạng yêu vương, cũng không quá đáng.

Yêu vương bây giờ hận không bắt lại được Lưu Ngọc, đem thịt trên người nàng từng miếng cắt xuống, sau đó từ từ một miếng lại một miếng ở trước mặt nàng ăn tươi nuốt sống! Muốn cho nàng đau đến không muốn sống, muốn đem nàng moi tìm đào bụng. Nói tóm lại, yêu vương bây giờ là hận Lưu Ngọc bao nhiêu thì có bấy nhiêu, hận không được đem đốt ra tro, rút hồn luyện pháp!

.....

Lưu Ngọc tự nhiên không biết mình đem hư không giới chỉ cầm trên tay, đã làm cho Thanh Giang thủy hà yêu phủ rối loạn đến đường nào.

Hắn thấy này nhất định là một món bảo bối bất thường, cho nên chờ cách xa sông Thanh Giang, cảm thấy tạm thời an toàn Lưu Ngọc liền vừa đi, vừa từ từ nghiên cứu giới chỉ trên ngón tay cái này, nhìn từ mặt ngoài mà nói, giới chỉ này cũ kĩ không có bất kỳ đặc điểm gì, nhìn từ chất liệu giống như các kim loại bình thường đúc thành trong đó đồng là nhiều nhất, một chút chỗ kỳ quái cũng không có, vô luận hắn nhìn từ góc độ nào, đều giống như một thứ không đáng giá đến một đồng ném đi chẳng ai thèm nhặt.

Chẳng lẽ mình bị gạt sao? Lưu Ngọc có chút buồn bực, có điều ý niệm vừa chuyển, lại cảm thấy chắc chắn sẽ không, vì khi mình cướp được giới chỉ này, lúc rời đi ánh mắt yêu vương kia dường như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, Lưu Ngọc nhìn ra được vật này nhất định đối với hắn vô cùng trọng yếu! Chẳng lẽ là một đồ vật kỷ niệm sao? Lưu Ngọc đem giới chỉ từ trên ngón cái lấy xuống, cân nhắc, rất nhẹ, tựa giống như làm từ gỗ vậy, ai lại cầm một thứ đồ vật căn bản không có bất kỳ cái gì đặc biệt làm vật kỷ niệm mang giấu ở bên người chứ? Lưu Ngọc chép miệng, thầm nói: “Dù sao ta cũng không muốn đem trả lại.”

Nghĩ như thế nào làm thế ấy, dù là nghĩ bẽ đầu, Lưu Ngọc tìm tòi ước chừng một canh giờ cũng không có nhìn ra cái gì, không thể làm gì khác hơn là lần nữa mang nó đeo vào ngón tay cái, lấy Vân Thạch ra, dự định tìm một cái phương hướng.

Nhưng vào lúc này, chuyện kỳ quái xảy ra khiến hắn trợn mắt hốc mồm, giữa Vân Thạch và giới chỉ lại phảng phất sinh ra hấp lực cực lớn, kéo nhau sát lại! Thậm chí Lưu Ngọc dùng sức đem bọn nó gỡ ra, lập tức lại bị hấp lực hút dính lại. Chỉ cần trong khoảng cách một gang tay sẽ sinh ra loại hấp lực kỳ quái này. Lưu Ngọc hoàn toàn không thể lý giải chuyện này, cộng thêm trong lòng sinh ra tò mò, liền dứt khoát buông tay, mặc cho bọn nó hút lẫn nhau.

Ngay sau đó, giữa bọn chúng liền bộc phát ra một đoàn bạch quang chói mắt, khiến Lưu Ngọc sợ hết hồn, chỉ sợ đưa tới truy binh. May là chuyện như vậy không có phát sinh, ngược lại tại bạch quang từ từ biến mất, Vân Thạch cùng giới chỉ không còn hút nhau nữa, Lưu Ngọc đem giới chỉ lấy ra, cảm giác nó tựa hồ nổi lên điểm biến hóa, nhưng là loại biến hóa này mắt thường lại không nhìn ra, ngược lại thì Vân Thạch lần nữa giống như ngày đó hấp thu huyết chú một loại, mặt ngoài hiện lên một tầng khác thường ánh sáng màu đỏ như máu, hồi lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Đợi đến hết thủy biến hóa đều kết thúc, mọi thứ tựa hồ lại trở về trạng thái ban đầu, chính là Lưu Ngọc tin tưởng nhất định đã phát sinh biến hóa, vì vậy hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nhớ lại hai lần Vân Thạch hiện lên huyết quang, cảm thấy vật này khả năng cùng máu có chút liên hệ, liền cẩn rạch đầu ngón tay, chia ra hai giọt máu rơi vào Vân Thạch và trên mặt nhẫn, vân thạch tự nhiên lại là ánh sáng chột lóe, đem huyết dịch hấp thu hết, nhưng biến hóa giới chỉ làm cho Lưu Ngọc cảm thấy quý dị.

Chỉ thấy trên giới chỉ lại từ từ hiện ra một hư ảnh nhỏ hình đầu sói, hư ảnh này sau khi xuất hiện, liền mở miệng rộng ra, đem chỗ giọt tiên huyết của Lưu Ngọc nuốt vào trong bụng, sau đó lần nữa rút về giới chỉ, chẳng biết tại sao, mọi sau khi mọi chuyện phát sinh, Lưu Ngọc cũng cảm giác được mình cùng giới chỉ có một sự gắn kết. Sau đó hắn đem giới chỉ từ trên ngón tay cái lấy xuống, thử đeo vào các ngón tay khác, thử qua tất cả mới kinh ngạc phát hiện giới chỉ này tự nhiên có thể tùy theo kích thước ngón tay lớn nhỏ mà tự điều chỉnh, phi thường thần kỳ!

Cuối cùng Lưu Ngọc suy nghĩ một chút, đeo giới chỉ ở trên ngón trỏ.

Sau đó Lưu Ngọc liền đem một tia thần thức trao đổi với giới chỉ này, rất nhanh liền phát hiện ảo diệu bên trong, thì ra là như vậy! Lưu Ngọc khẽ mỉm cười, hắn rốt cuộc biết giới chỉ này lại có một tự hình thành một không gian bên trong. Quả là vô cùng thần kỳ, Lưu Ngọc đem tinh thần thâm nhập vào giới chỉ bên trong, lần nữa phát hiện cái không gian này lại lớn vô cùng, có chừng một gian phòng nông hộ lớn nhỏ bình thường. Một chiếc nhẫn bé tí tằm thường như thế lại cất giấu một cái không gian lớn hơn nó gấp trăm ngàn lần, Lưu Ngọc không khỏi nghĩ tới “Nhất hoa, nhất mộc, nhất thế giới” Phật ngữ, cảm khái tạo nghệ như vậy là sắc sảo điều luyện cỡ nào?!

Thật ra thì khiến cho Lưu Ngọc vui mừng, vẫn là hắn tại bên trong giới chỉ phát hiện thu hoạch! Chính mình mơ tưởng để cầu Thuần Linh Thủy, sớm bị ngưng tụ thành thủy tinh chi hạch, có chừng hơn ba mươi viên, mỗi viên tan ra chính là ba mươi viên Thuần Linh Thủy dịch châu! Ước chừng chín trăm phần Thuần Linh Thủy, cái này cũng chưa tính là cái gì, càng nhiều bảo bối mà Lưu Ngọc không biết đến tên, chính là phía trên cái thứ này đều có loại khí tức chung linh dực tú nồng nặc cơ hồ muốn tự phát huy ra, tất nhiên là giá trị liên thành! Lưu Ngọc chỉ xem qua loa lần nữa, cũng có chút lo sợ, không hổ là bảo vật yêu vương trân quý, nói là phú khả địch quốc, hoàn toàn không phải là hồ ngôn loạn ngữ a!

Đang lúc này, bỗng tai Lưu Ngọc vừa động trong lòng liền cảnh giác, ngay lập tức đem tinh thần thối lui ra khỏi giới chỉ, tìm được một cái góc bí mật không một tiếng động ẩn mình xuống. Chỉ chốc lát sau, một đội tôm binh từ từ đến gần, mỗi một người đều mở to con ngươi phóng ra bốn phía.

Một người trong đó quay một vòng sau mới có hơi nghi thần nghi quỷ hỏi tôm binh bên cạnh nói: “Chúng ta là không phải là nhìn lầm rồi? Mới vừa rồi đạo bạch quang kia có phải là ảo giác không?”

Tôm binh bên cạnh nghe vậy lại lắc lắc đầu nói: “Cũng phải đâu, ánh mắt ta vẫn tương đối tốt.” Lúc này chỗ đứng bọn họ, thật ra thì chỉ cách bụi cỏ Lưu Ngọc ẩn nấp không tới hai thước. Lưu Ngọc gắt gao nằm im, cả thờ cũng không dám thở mạnh, những tôm binh này cầm binh khí tại trong bụi cỏ khắp nơi đâm loạn, có một lần cách thân thể Lưu Ngọc cũng không đầy một tấc! Trong nháy mắt đó cả người Lưu Ngọc lông măng cũng đều dựng lên, cơ hồ lập tức muốn tung lên bỏ chạy thực mạng. Thật may là tôm binh cẩn thận tìm qua nơi này sau không thu hoạch được gì, mới phát giác được là nhìn lầm rồi đều trước sau rời đi.

Đám tôm binh sau khi rời đi, lại đợi một hồi, Lưu Ngọc từ trong bụi cỏ bò ra ngoài, lòng vẫn còn sợ hãi, cũng không dám ở chỗ này lâu nữa, hắn đầu tiên là trở lại các chỗ mình chôn giấu bảo vật trước đó, đem đồ vật đều moi ra bỏ vào bên trong hư không giới chỉ, mới chuẩn bị rời khỏi Ma Vân Lĩnh. Có điều lúc đi đến chân núi Phượng Hoàng đài, bỗng tai vừa động chợt phát hiện ngoài rừng cây trăm thước tựa hồ có người đang nói chuyện, lòng hiếu kỳ nổi lên, liền lặng lẽ tiềm hành tới đây, tò mò xem một chút là chuyện gì xảy ra.

Chính là không nhìn không biết, vừa nhìn lại giật mình, Lưu Ngọc động tĩnh rất nhẹ, vì vậy ẩn nấp cũng không có ai phát hiện ra hắn, giấu mình ở trên đỉnh một cây đại thụ, Lưu Ngọc nhìn thấy một người có thân thể nhỏ gầy mặc hắc bào, cầm trong tay một cây gậy có đầu gỗ điêu khắc hoa văn mặt quý, cả

người trên dưới đều âm khí dày đặc, miệng lảm bảm, không biết đang làm pháp hay là làm gì.

Người này dưới chân có một cái thạch đài bát giác, trước người có một tế đàn, trên tế đàn cắm cờ phiên một mặt đen như mực, Luru Ngọc chỉ dùng ánh mắt len lén nhìn lá cờ phiên này một cái, đã cảm thấy choáng váng đầu óc, trong lỗ tai phảng phất có vụn thiên lệ quỷ kêu rên! Vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám liếc nhìn nữa.

Ngoài người này ra chỗ đứng phía dưới thạch đài, còn có hai người hắc y to lớn đứng thẳng không nhúc nhích, một người đưa lưng về phía Luru Ngọc, còn người kia Luru Ngọc có thể thấy rõ mặt hắn, bóng người này có đôi mắt đỏ như máu, không có bất kỳ biểu lộ cảm xúc gì, người mặc hắc giáp, làn da cả người lộ ra sắc xanh đen tím tái, khớp xương bộ vị thoát nhìn có chút cứng ngắc, giống như tượng gỗ một loại, bất quá lại mang cho Luru Ngọc cảm giác cực độ kinh khủng cùng đè nén.

“Gặp quý!” Luru Ngọc có chút thông hận chính mình tại sao phải xen vào việc của người khác, nghiêng đầu liền chạy khỏi đó, có điều đúng lúc này, quái nhân mặc hắc bào âm khí sâm sâm đứng ở trên thạch đài chợt ngừng niệm chú, quay đầu về chỗ Luru Ngọc vừa mới đứng quát lên: “Là ai? Mau lăn ra đây!”

Luru Ngọc nghe tiếng càng thêm hoảng sợ, cước bộ không khỏi tăng nhanh ba phần, chỉ chớp mắt liền chỉ còn hư ảnh, hắc bào nhân lại tựa hồ như lo lắng đành tiến hành làm phép nhanh hơn một chút, trong ánh mắt tàn khốc chợt lóe, hung hãn nói: “Bỏ chạy thật nhanh, coi như ngươi may mắn!”

Luru Ngọc một đường chạy như điên, thở không ra hơi, mới phát hiện mình trong lúc vô tình đã đi lầm đường, cứ nhiên dọc theo đường lên đỉnh thánh hoàng đài con đường xa tới bảy tám dặm, mà hắc bào nhân liền kia ở tại dưới chân núi, chính mình nếu như quay lại mà nói nhất định sẽ lần nữa gặp phải hắn.

“Thật là ngốc mà!” Chuyện cho tới bây giờ, Luru Ngọc cũng chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục đi lên trên núi, hy vọng có thể tại Thanh Phong Quán lưng chừng núi thượng ở mấy ngày, chờ hắc bào nhân này làm xong việc ta lại rời đi, Luru Ngọc suy nghĩ một chút, cảm thấy cái biện pháp này tạm được, liền dứt khoát đâm lao phải theo lao, tiếp tục dọc theo đường hẹp quanh co hướng đỉnh núi trèo lên.

Bạn đang đọc truyện *Khi Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.